

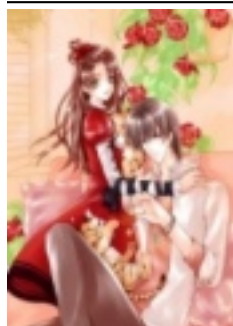
Không Cần Lại Đến Trêu Chọc Ta

Contents

Không Cần Lại Đến Trêu Chọc Ta	2
1. Chương 1: Thăm Viếng	3
2. Chương 2: Gặp Lại	5
3. Chương 3: Bốn Năm	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	25
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	56
25. Chương 25	57
26. Chương 26	61
27. Chương 27	64
28. Chương 28	66
29. Chương 29	69
30. Chương 30	72
31. Chương 31	77
32. Chương 32	80
33. Chương 33	83
34. Chương 34	87
35. Chương 35	89
36. Chương 36	93
37. Chương 37	96
38. Chương 38	98
39. Chương 39	103
40. Chương 40	108
41. Chương 41	114

42. Chương 42	119
43. Chương 43	123
44. Chương 44	125
45. Chương 45	127
46. Chương 46	130
47. Chương 47	133
48. Chương 48	136
49. Chương 49	138
50. Chương 50	144
51. Chương 51	150
52. Chương 52	153
53. Chương 59	157
54. Chương 53	159
55. Chương 54	162
56. Chương 55	165
57. Chương 56	168
58. Chương 57	170
59. Chương 58	175
60. Chương 60	180
61. Chương 61	182
62. Chương 62	185
63. Chương 63	188
64. Chương 64	191
65. Chương 65	194
66. Chương 66	196
67. Chương 67	199
68. Chương 68	202
69. Chương 69	206
70. Chương 70	209
71. Chương 71	211
72. Chương 72	215
73. Chương 73	217
74. Chương 74	220
75. Chương 75	222
76. Chương 76	224
77. Chương 77 End	227

Không Cần Lại Đến Trêu Chọc Ta

Giới thiệu

Vì sao? Vì sao? Bị hai ác ma đeo bám, không ai đồng tình còn chưa tính, kết quả lại còn nhận lấy “D

1. Chương 1: Thăm Viếng

Gió thổi, lá trúc lay nhẹ.

Nơi đây là sân nhỏ của nhà họ Sở. Rừng trúc xanh ngắt bao quanh hành lang gấp khúc, những cây cột hình trụ bằng gỗ tinh xảo, cửa gỗ được chạm trổ hình quạt, cho thấy chủ nhân là người thích phong cách cổ xưa.

Giờ phút này, tại cửa phòng, hai người đàn ông anh tuấn đang cùng hai cậu bé khoảng độ ba, bốn tuổi mắt to tròn mắt nhỏ.

“Đúng là chúng ta rất đẹp trai, rất đáng yêu, nhưng mà bọn họ có cần trốn mắt nhìn chúng ta như vậy không?”. Sở Nhiên dùng khuỷu tay huých nhẹ Sở Mạc ở bên cạnh, tiến hành trao đổi ánh mắt với cậu.

Sở Mạc nhún nhún vai, tỏ vẻ không biết. Cuối cùng, cậu nói giọng khinh bỉ. “Bộ đáng ngờ ngác của bọn họ thật xấu xí, Tiểu Nhiên, em đi đánh thức bọn họ đi”

“Vì sao lại là em đi, anh nhìn cảm thấy chướng mắt như vậy, sao không tự mình đi đi?”

“Ai kêu em sinh ra chậm hơn anh một phút, còn nữa, ai kéo anh tới đây, anh về trước đây.”

Sở Mạc ngáp một cái, xoay người giả bộ rời đi.

Sở Nhiên giữ cậu lại, nhân tiện hung hăng liếc cậu một cái. Sở Mạc nhướng mi, nhân nhật nhìn lại.

Sở Nhiên khoác lên một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, bàn tay nhỏ bé kéo kéo ống quần của một trong hai người đàn ông, gọi một tiếng ngọt ngào “Chú ơi!”

Tâm trí mơ hồ của Mị Phong bị gọi trở lại, anh cúi người nhìn cậu bé đáng yêu trước mắt, “Cháu nhỏ, có chuyện gì không? Nơi này không phải là nơi các cháu có thể chơi đùa nha.”

“Chúng cháu đến đây không phải để chơi, chúng cháu đến để đưa thuốc giảm sốt.” Sở Mạc cũng bày ra nụ cười ngọt ngào, giơ cái khay trong tay lên.

Mị Ảnh nhíu mày, “Không có ai khác sao? Tại sao lại kêu hai đứa nhỏ đi đưa? Cứ đưa thuốc cho chú, các cháu trở về đi.” Anh nhận lấy cái khay trong tay Sở Mạc.

Sở Mạc thu lại ánh mắt, che giấu sự vui vẻ bên trong. Tất nhiên là không có người, bởi vì thuốc này là do Tiểu Nhiên tùy tiện lấy vài bình từ chỗ bác sĩ, cũng không biết là thuốc gì nữa.

“Chú” Sở Nhiên lại gọi thật ngọt ngào.

Mị Phong cười ôn hòa, “Còn có chuyện gì sao?”

“Chú, chúng cháu nghe nói bên trong có chú bị thương.”

“Chúng cháu muốn vào nhìn một chút, được không?”

“Không được” Mị Ảnh không hề suy nghĩ, kiên quyết cự tuyệt.

Nhìn bộ dạng run rẩy của hai cậu bé, Mị Phong nhíu mày, bất mãn liếc Mị Ảnh một cái, “Ảnh, cậu hù dọa con nít.”

“Chú, cháu sợ” Sở Mạc, Sở Nhiên hướng đôi mắt ngập nước về phía Mị Phong, nước mắt chực rơi làm cho người ta thương tiếc.

Mị Phong ôn nhu nói, “Người bên trong là ông chủ của tụi chú, tụi chú có trách nhiệm bảo vệ ông ấy, không thể tùy tiện để cho người khác đi vào quấy rầy ông ấy, hiểu chưa? Hơn nữa, cái chú bên trong bị thương nặng, các cháu nỡ lòng nào đi vào gây ồn ào?”

Mị Ảnh trốn mắt nhìn Mị Phong, vẻ mặt như không thể tin được, anh không có nhìn lầm chứ! Trên mặt Phong thể hiện sự.... Dị dạng? Đối với hai tiểu quý này sao?

“Nhưng mà.....” Sở Nhiên muốn nói lại thôi, bẹt cái miệng nhỏ nhắn, rất là đáng yêu.

Chú à, chú càng không cho chúng cháu vào, chúng cháu càng muốn vào, làm sao bây giờ?

“Cái chú bị thương kia nhất định rất đau, chúng cháu có thể giúp chú ấy giảm đau mà!” Sở Mạc nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to.

“Đúng vậy, đúng vậy, cháu nhớ lần trước ngón tay của mẹ bị đứt, chúng cháu giúp mẹ thổi thổi, mẹ không đau nữa!” Sở Nhiên cũng nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to. “Cho chúng cháu vào giúp chú kia thổi đi mà!”

Mị Phong mệt mỏi lắng nghe ngôn ngữ trẻ con của hai cậu bé, nhưng vẫn không đành lòng đuổi bọn chúng đi.

“Chú, cho chúng cháu vào một lát, một lát thôi được không, chúng cháu thật sự rất lo lắng cho chú kia!”

Mị Phong nhìn hai gương mặt đáng yêu đang tràn ngập chờ mong, khẽ cắn môi, “Chỉ một lát thôi nha!”

“Cám ơn chú.” Hai đứa kéo đầu Mị Phong xuống, mỗi đứa một bên hôn lên mặt anh.

Mị Ảnh trừng mắt nhìn bóng lưng của hai tiểu quỷ đang đẩy cửa đi vào trong, “Phong, anh điên rồi hả? Cho hai đứa nhóc vào trong, ông chủ....”

“Không có việc gì, chỉ một lát thôi, ông chủ vừa uống thuốc chắc đã ngủ rồi, sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy đâu. Ảnh, người có để ý không? Bọn chúng...”

“Ừ” Mị Ảnh gật đầu, “Hình dáng hai đứa bé kia thật giống... Nếu như không phải biết rõ tích cách của môn chủ cũng như Hoàng chủ, em còn nghĩ rằng....”

Trong phòng

Sở Mạc, Sở Nhiên ngồi ở trên ghế sofa gần giường lớn, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang nằm nhắm mắt trên giường.

“A? Tiểu Mạc, em còn tưởng rằng ông ta có thêm một con mắt, hoặc là nhiều hơn một cái chân! Nhưng không phải cũng giống như người bình thường sao? Nếu có điểm nào đặc biệt, thì chỉ là đẹp trai hơn cậu một chút thôi”

Sở Mạc lườm cậu một cái, “Chẳng lẽ em nghĩ ở đây nuôi quái thú?”

“Hi hi... Em thật sự tưởng là quái thú! Ai kêu cậu không cho chúng ta đi nhìn ông ta, cứ dặn đi dặn lại mãi, lỡ tai bị cậu niệm đến nổi muốn điếc luôn, mẹ lại đi học, nên rất nhàm chán nha!”

Sở Mạc chăm chú nhìn gương mặt người đàn ông, sau nửa ngày, “Tiểu Nhiên, em có cảm thấy em rất giống ông ấy không?”

“Phải không? Phải không?” Sở Nhiên nhảy từ sofa xuống, hiếu kỳ bò lên giường, quan sát người đàn ông đang mê man ở khoảng cách gần.

Sở Mạc cũng bò lên giường theo, mở cổ áo người đàn ông ra, mắt mở lớn ngay lập tức, một giây sau, cậu kéo Sở Nhiên nhảy xuống giường, “Tiểu Nhiên, chúng ta đi.” Nét mặt thể hiện sự nghiêm trọng nặng nề không hề giống trẻ con chút nào.

“Đứng lại.”

Giọng nói trầm hơi khàn , tuy nhỏ nhẹ nhưng lại mang theo sự nguy hiểm.

Người đàn ông trên giường chống khuỷu tay cố gắng ngồi dậy, trên khuôn mặt tuần tú không hề có cảm xúc, mắt phượng nhú lại, giống như một con báo vừa mới tỉnh ngủ.

2. Chương 2: Gặp Lại

“Môn chủ...”

Mị Phong cùng Mị Ảnh luôn luôn đứng ở cửa ra vào lắng nghe tình hình trong phòng, khi nghe được giọng nói của môn chủ thì chẳng còn quan tâm đến phép tắc nữa mà chạy thẳng tới mở cửa phòng, vội vã chạy vào bên trong, sau khi liếc nhìn lẫn nhau, bọn họ cùng quỳ xuống, “Thuộc hạ thất trách, xin môn chủ trách phạt.”

Phượng Dạ Diễm nụ cười sâu lắng, “Quỳ làm gì, tôi có nói muốn trách phạt các cậu sao? Các cậu đứng lên, đi ra ngoài đi.”

“Cám ơn môn chủ.”

Mị Phong lôi kéo Sở Mạc, Sở Nhiên ra ngoài.

“Tôi có nói cho bọn nhóc đi sao?”

Mị Phong gấp gáp quỳ xuống, “Môn chủ, trẻ con vô tội, là thuộc hạ thất trách, ngài muốn trách phạt hãy trách phạt thuộc hạ đi!”

“À?” Phượng Dạ Diễm chau mày, “Ít khi thấy cậu bảo vệ cho người khác, xem ra hai tiểu quỷ này có thể uy hiếp đến địa vị của tôi, hừ... Tôi có nên cân nhắc việc diệt trừ bọn chúng không?”

Ngữ điệu nhẹ nhàng như đang bình luận thời tiết nhưng lại làm cho Mị Phong, Mị Ảnh cảm thấy lạnh cả người.

“Ha ha... Nói đùa thôi, tôi sẽ không làm gì bọn chúng đâu! Các cậu không thấy hai đứa nó rất giống tôi và Hoàng sao?”

Mị Phong, Mị Ảnh cũng sờ nhìn Phượng Dạ Diễm, nhưng không có cách nào đoán ra được ý tứ nào trên vẻ mặt tà mị.

Phượng Dạ Diễm môi mỏng khẽ nhếch, tạo ra một nụ cười nhạt, nhưng mắt phượng lại như hồ sâu u ám lạnh như băng. “Đi xuống đi.”

“Dạ.” Mị Phong, Mị Ảnh lo lắng nhìn Sở Mạc, Sở Nhiên, sau đó xoay người rời đi.

Hy vọng hai đứa không chọc giận môn chủ.

Phượng Dạ Diễm ngẩn ngơ nhìn Sở Mạc, Sở Nhiên, mắt phượng hiện lên một sự đau đớn, sau nửa ngày, ngón tay thon dài của hắn chỉ Sở Nhiên, “Nhóc, tới đây.”

Sở Mạc, Sở Nhiên nắm chặt tay nhau, không nghe lời, nhìn chăm chăm anh. Mặc dù mới bốn tuổi, nhưng bởi vì cậu, nên bọn họ dù tuổi còn nhỏ cũng đã gặp qua nhiều loại người, nếu so sánh với những người đã gặp trước đây, người này quá nguy hiểm, bọn họ trêu chọc không nổi, cũng không có cam đảm đùa giỡn bắt nạt. Hơn nữa.....

“Chà! chà!” Phượng Dạ Diễm lắc đầu, “Các ngươi hình như không hiểu tình hình lắm! Để tôi nói rõ nhé, thuộc hạ của Ấm Diễm nếu không nghe lời, thông thường sẽ giao cho Lôi Sát đường, trước tiên phạt năm mươi gậy sau đó bỏ đói ba ngày ba đêm, không biết hai người ngoài kia sẽ....”

Về nghiêm nghị ngoan độc trên gương mặt tà mị như báo cho bọn họ biết anh không có nói giỡn.

“Tiểu Mạc...” Sở Nhiên mím môi thật chặt, nhìn chăm chăm Sở Mạc. Cậu đã gây họa, cậu không nên tới đây.

Sở Mạc cười, nắm chặt tay cậu, “Không sao đâu.”

Làm sao bây giờ? Không thể đi lại đó, cũng không thể liên lụy hai chú.

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên.”

Giọng nói trong trẻo truyền đến, Sở Ngự xông vào phòng.

“Cậu.” Sở Mạc, Sở Nhiên vui mừng kêu ra tiếng.

Vỗ nhẹ đầu hai tiểu quý, Sở Ngự hướng về phía người đàn ông đang nửa nằm trên giường gật đầu, “Diễm.”
Phượng Dạ Diễm hừ lạnh.

“Anh tới rất đúng lúc, hy vọng anh có thể cho tôi một lời giải thích.”

Sở Ngự sững sốt, “Giải thích cái gì?”

Phượng Dạ Diễm ném qua một cái nhìn lạnh lẽo, “Muốn giải thích cái gì anh hiểu rất rõ, đừng giả ngu.”

Thật sự trốn không thoát sao?

Sở Ngự thở dài.

“Cậu nói hai đứa nhóc này sao? Là con của em tôi, cậu cũng biết năm đó tôi vô tình biết được mình còn có một đứa em, khi đón con bé về thì nó đã mang thai.”

“Anh không thấy là chúng tôi rất giống nhau sao? Tôi không nhớ là tôi và Hoàng có quan hệ gì với em gái anh.” Phượng Dạ Diễm lạnh lùng giễu cợt.

Sở Ngự nhún nhún vai, “Thế giới con người chính kỳ diệu như thế, không phải sao? Người với người giống nhau có gì lạ?”

“Rất tốt.” Phượng Dạ Diễm không giận ngược lại còn cười.

“Mở cổ áo bọn nhóc ra.”

Sự thật sẽ đánh bại tài hùng biện, anh chẳng muốn cùng tên kia nói nhảm.

“Mặc kệ anh là ai, làm ơn tránh ra.” “Cho tôi vào trong.” Ngoài cửa ra vào truyền đến tiếng phụ nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Đừng cho con bé vào, đem con bé đi.” Tim Sở Ngự đập lỡ một nhịp, không hề suy nghĩ, hét lớn một tiếng.

Phượng Dạ Diễm nắm chặt tay, thân thể đột nhiên cương cứng. “Để cho cô ấy vào.”

Đi kèm với tiếng két két mở cửa là một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn chạy vào trong phòng, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên...”

Sở Ngự mặt mày đỏ bừng. Xảy ra chuyện lớn rồi!

“Mẹ...” Sở Mạc, Sở Nhiên phấn chấn nhìn người mới tới, làm nũng nhào vào trong lòng cô. Lúc này bọn chúng mới giống như trẻ con, buông lỏng sự căng thẳng trong lòng, thân thể nhỏ nhỏ không hề chế được run rẩy.

Cô ôm trong ngực hai đứa con trai, vỗ nhẹ lưng chúng, “Không có việc gì, không có việc gì, có mẹ ở đây!” Tuy không biết bọn chúng sợ cái gì, cô vẫn nhẹ giọng an ủi.

Bốp bốp!

“Đúng là mẫu tử tình thâm!”

Giọng nói đó!

Cô nín thở, ngược mặt lên, khiếp sợ trừng mắt nhìn người đàn ông vừa lên tiếng.

Đúng là anh ta!

Sở Tình, cũng là Tô Mộ Thu lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, đem Sở Mạc, Sở Nhiên ra phía sau người để bảo vệ, khuôn mặt nhỏ nhắn kiên quyết lạnh lùng. Nhưng mà thân thể khẽ run để lộ việc cô khẩn trương sợ hãi.

“Tiểu Thu, đã lâu không gặp.”

Môi mỏng của anh khẽ nhếch, vẽ ra một nụ cười mỉm.

Đó là nụ cười khát máu tàn nhẫn độc ác mà cô quá quen thuộc.

Phượng Dạ Diễm cầm lấy điện thoại đặt trên đầu giường, tìm dây số quen thuộc, ấn gọi, trong khi nói chuyện, ánh mắt như đã thú từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi người Tô Mộ Thu.

3. Chương 3: Bốn Năm

Tay phải nhẹ lắc lư, giữa những ngón tay thon dài dung dịch màu đỏ sậm khẽ sóng sánh trong ly.

Phượng Dạ Hoàng lười biếng nằm ngửa trên chiếc ghế dài bọc da, nhú đôi mắt hẹp dài, thất thần nhìn ra mặt biển đang được ánh mặt trời chiếu rọi lên làn sóng nhấp nhô.

Bang!

Một tiếng vang lớn!

Ngọn lửa bùng hực dâng lên, càng cháy càng ác liệt, như răng nanh ma quỷ đang giương nanh múa vuốt, vẽ mặt khinh thường, giống như đang cười nhạo sự bất tài của bọn họ.

Tâm không thể dè nén mà co rút.

Bốn năm, khoảng thời gian dài hay ngắn? Rõ ràng là dài giống như đã trải qua trăm ngàn thế kỷ, nhưng mà cũng ngắn giống như một cái chớp mắt.

Nâng tay lên uống một ngụm lớn rượu đỏ, mặc cho chất lỏng sâu cay lạnh băng chảy xuống cổ họng.

Nhưng vẫn không cách nào giảm xuống được nỗi đau trong ngực, một chút cũng không thể.

Reng reng reng....

Giai điệu quen thuộc vang lên.

Phượng Dạ Hoàng để ly rượu trong tay xuống, chậm rãi đứng lên, đi vào phòng trong, tìm được chiếc điện thoại đã ném lung tung trước đó.

“Hoàng.”

Đầu dây kia vang lên giọng nói trầm.

“Nghe nói em bị thương.”

“Ừ, lần này ngay cả Ngân Hồ, Lãnh Sư cũng được phái đi, xem ra bọn họ không thể nhẫn nại nổi nữa rồi.”

“Chỉ có hai người đó, mà em lại thua sao?”

“Nhất thời sơ sẩy.” Đầu kia có người hừ lạnh, “Em sẽ cho bọn họ biết hậu quả của việc chọc tới chúng ta là gì, không nói cái này nữa, Hoàng, đoán xem em nhất được cái gì.”

“Gì?” Phượng Dạ Hoàng chau mày.

“Một con mèo hoang nhỏ.”

Phượng Dạ Hoàng nắm chặt điện thoại, đốt ngón tay vì thế trở nên trắng bệch.

“Anh chắc chắn sẽ không nghĩ ra, thì ra mèo hoang nhỏ luôn ở ngay trước mắt chúng ta, ngay cả em cũng không thể không bội phục sự can đảm của cô ấy! Cô ấy còn mang theo một đôi mèo nhỏ.”

“Thật không?” Phượng Dạ Hoàng cười nhẹ, “Xem ra có trò hay để xem rồi.”

Tiểu Thu, em có can đảm trốn bọn anh, em cũng phải có can đảm thừa nhận lửa giận của bọn anh nha!?

Nhìn quanh bốn bức tường, Phượng Dạ Hoàng cười lạnh một cái, sau đó ưu nhã bước ra ngoài, vừa đi đến cửa phòng vừa bấm một dãy số điện thoại, “Phái phi cơ trực thăng tới đây ngay lập tức, đồng thời....”

Giọng nói xa dần, chỉ còn lại tấm màn voan mỏng in hoa trước cửa sổ sát đất theo gió tung bay, còn có.... Cô gái có lúm đồng tiền dịu dàng, thanh tú trong những bức hình treo trên khắp các bức tường trong phòng.

4. Chương 4

Chương 4: Lửa giận (H)

“Tiểu Thu, dường như em rất thích thử thách sự chịu đựng của tôi! Còn chưa hiểu lời nói của tôi sao? Lại đây.”

Tô Mộ Thu cúi đầu, hàm răng gắt gao cắn chặt đôi môi.

“Có lẽ đem hai tiểu quỷ kia đưa đến Lôi Sát đường, em sẽ nghe lời hơn chẳng?”

“Không được.”

Cô sợ hãi lên tiếng, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Cô cắn môi, nâng đôi chân nặng như chì, khó khăn bước tới.

Phượng Dạ Diễm nửa tựa vào đầu giường, hai tay thoải mái khoanh lại trước ngực, ung dung nhìn cô, đợi cô đi đến bên cạnh giường, anh đột nhiên duỗi tay ra.

“A!”

Cô hoảng sợ hét lên, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn ngã vào giường lớn mềm mại.

Ngón tay thon dài của anh nắm chặt cổ cô, như một bậc đế vương mà nâng lên gương mặt nhỏ nhắn của cô.

“Nên trừng phạt em thế nào đây? Mèo con nhỏ không ngoan.” Lời nói nhỏ nhẹ, nỉ non, nồng đậm, mê hoặc như giữa đôi tình nhân.

“Không những tùy ý chạy trốn chủ nhân, còn tùy ý sinh con, còn hai tiểu quỷ kia, chúng đúng là rất đáng ghét, không đáng yêu chút nào, ha ha...” Thích thú khi thấy sự hoảng sợ trong mắt cô, anh cười vui vẻ, “Yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì bọn nhóc, dù sao bọn nhóc chính là lợi thể để khống chế em của tôi và Hoàng, không phải sao?”

Lông mày nhỏ nhắn của Tô Mộ Thu nhíu chặt, “Van xin anh, buông tha cho tôi và con”

“Như thế này không tốt sao!?” Anh có vẻ khó xử, giọng điệu ngập ngừng nhàn nhạt, “Đối với em, bọn tôi vẫn chưa chán, hơn nữa, bọn tôi vẫn chưa tìm được sủng vật nào đáng yêu hơn so với em, em nói đi, bọn tôi có buông tha không?”

Cô nhắm mắt lại, cố gắng bỏ qua sự chua xót trong lòng.

“Chà chà, Ngự đã thật sự phản bội bọn tôi vì em, chưa chấp đào phạm, nếu tính ra thì tội danh thật lớn nha.”

Miệng run run, “Không liên quan anh Sở, cầu xin anh tha cho anh ấy.”

“A? Anh Sở? Ha ha...” Phượng Dạ Diễm hình như phát hiện được việc hay, “Gọi thân thiết như vậy sao! Như thế nào? Có phải anh Sở của em có thể thỏa mãn được em hơn bọn tôi, tiểu dân phụ...”

“Anh...” Cô giận dữ, “Xin đừng nghĩ chúng tôi dơ bẩn như vậy!”

“Tức giận sao?”

Anh buông cánh tay đang kèm chế cầm cô ra, chuyển qua xoa khuôn mặt hồng nhuận trắng nõn của cô.

“Nếu như biểu hiện của em làm cho tôi vừa lòng, có lẽ tôi sẽ giúp em khuyên nhủ Hoàng, không truy cứu lỗi lầm của các người. Bây giờ, cởi quần áo ra.”

Cô hoảng sợ trừng mắt.

Đúng là ác ma!

“Tất nhiên, em hoàn toàn có quyền lựa chọn, cũng có quyền từ chối, nhưng mà, em nên nhớ, tính nhẫn nại của anh từ trước tới nay không cao lắm.”

Cô nắm chặt cổ áo, sau nửa ngày, bàn tay nhỏ bé run rẩy duỗi đến lưng, nhắm mắt lại chấp nhận số mệnh, chiếc váy liền áo bằng nhung màu vàng nhạt trong nháy mắt rơi xuống mặt đất.

Tuy là mùa hè, nhưng da thịt trắng nõn lại giống như đang ở trong gió lạnh, chốc chốc lại run rẩy.

Sau đó lại cởi Bra cùng quần lót xuống, Tô Mộ Thu đã trần như nhộng như một đứa trẻ sơ sinh.

Cô cắn chặt môi, một tay để ở ngực, tay kia che khuất chỗ riêng tư, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, trong mắt tràn đầy sự nhục nhã cùng xấu hổ và giận dữ.

Phượng Dạ Diễm nhíu mắt lại, ánh mắt dần dần tối hơn.

“Cũng không phải là lần đầu tiên, còn cần tôi dạy em phải làm như thế nào sao?”

Tiếng nói càng trầm hơn.

Tô Mộ Thu leo lên giường, bàn tay nhỏ bé run rẩy kịch liệt, duỗi về phía eo của anh, sờ dây lưng áo ngủ màu đen.

Rõ ràng là một động tác đơn giản, chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái là có thể cởi ra, mà cô lại mất đến vài phút.

Mở áo ngủ ra, vòm ngực thon gầy rần rần chắc màu đồng đập vào mắt, nhưng bất ngờ lại xuất hiện một băng vải màu trắng buộc chặt ngang bụng.

Cô nhìn mê mẩn ngực trái của anh.

Phượng hoàng trông rất sống động như gương cánh muốn bay.

Bàn tay to lớn chụp lên một bên vạt tròn trịa tuyết trắng, thô bạo vuốt ve.

“Ồ”

Cô kêu rên.

Anh lạnh lùng nhìn cô, “Muốn tôi hầu hạ em sao?”

Cô mím môi, tách hai chân ra dạng ngồi trên bắp đùi của anh, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt dán lên vòm ngực cực nóng, hơi nhút nhát vuốt ve, cúi đầu xuống, vương ra đầu lưỡi liếm láp viên bi màu đỏ sậm nổi lên.

Thở dốc một cái, đột nhiên, Phượng Dạ Diễm kéo thân thể mềm mại phía trên xuống, xoay người đặt cô ở dưới thân, cởi quần lót ra, eo ưỡn một cái, gây thịt đã sớm cứng rắn vùi sâu vào cơ thể cô.

“A!”

Cô đau đớn thở ra.

Nửa người trên như muốn căng lên, khuôn mặt trắng nõn càng trở nên trắng bệch, hai tay gắt gao nắm lấy gra giường.

Hạ thân giống như bị xé đôi thành hai mảnh, mật đạo khô khốc đột nhiên bị căng lớn đến cực hạn, vách tường thịt như bị lửa đốt, đau nhức.

Anh không chút nào thương tiếc tàn nhẫn mà ra sức luật động, hung hăng rút ra, lại hung ác đâm vào, “Ai cho em trốn, em là của bọn tôi, chỉ có thể là của bọn tôi.” Anh phát điên gầm nhẹ.

Vật nam tính to lớn mạnh mẽ đâm sâu vào trong hoa huyết mềm mịn.

“Ồ.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại.

Đau quá! Cô có thể cứ như vậy mà chết không? Cũng tốt, cô chết đi sẽ không liên lụy đến những người khác!?

Hai mắt vô thần nhìn trần nhà, cô suy nghĩ vẩn vơ.

“Tôi sẽ không cho em có cơ hội trốn thoát nữa, tôi sẽ không ngại mà bẻ gãy chân của em đâu, mèo hoang nhỏ à.....”

Cánh tay sắt gắt gao siết chặt lấy vòng eo mảnh khảnh, như muốn bẻ gãy nó.

Thân thể mềm mại nhỏ nhắn xinh xắn bị thúc liên tục nên nhấp nhô lên xuống.

Đôi mắt phượng chăm chú khóa trên khuôn mặt cô gái, trong mắt là lửa giận và dục hỏa thiêu đốt, đồng thời cũng che giấu sự hân hoan nơi đáy mắt.

“Ư ả.....”

Cô nhỏ giọng rên rỉ.

Cùng lúc với sự đau nhức ở hạ thân là một trận tê dại êm ái thoải mái dâng lên trong cơ thể, thân thể khẽ run, trong hoa huyết tuôn ra một dòng chất lỏng dính dính.

Cô đúng là rất dâm dăng! Bị đối xử thô bạo như vậy nhưng vẫn có thể thỏa mãn.

Một giọt lệ trượt xuống từ khóe mắt, trong lòng Tô Mộ Thu tự giễu cợt mình, cảm thấy xót xa hơn. Thân thể này đã bị bọn họ dạy dỗ trở nên miễn cảm như vậy.

Sau vài lần lượt động mãnh liệt, Phượng Dạ Diễm vùi thật sâu vào hoa huyết, phun ra một dòng dịch nóng bỏng.

Nhiệt dịch rót vào hoa kính miễn cảm làm cô run rẩy một hồi, hơi thở vừa mới phục hồi thì nam căn trong cơ thể lại trở nên cứng rắn, tiếp tục thực hiện một chu kỳ va chạm mới.

Đây là ý thức cuối cùng của Tô Mộ Thu trước khi bất tỉnh.

Tô Mộ Thu từ từ tỉnh lại, nhìn người đàn ông vẫn còn đang luật động mạnh mẽ trên cơ thể mình.

Đã bao lâu rồi? Cơ thể cô mỗi như run rẩy, đó là kết quả của việc bóp đùi bị dang ra quá lâu.

“Đừng... Buông ra..”

Cô mệt mỏi lắm lắm, đầu lắc lư vô thức.

Đột nhiên, cô giật mình trợn mắt to nhìn về mặt cười tà của người đàn ông đang nằm nghiêng bên cạnh.

“Anh....” Phượng Dạ Diễm? Vậy hiện tại trên người cô chính là....

Cô thở hắt kinh ngạc, quay đầu hoảng hốt trừng mắt nhìn người đàn ông đẹp lạnh lùng đang tàn sát bừa bãi trên người cô.

Môi mỏng Phượng Dạ Hoàng nhếch lên, “Đã lâu không gặp, mèo hoang nhỏ....”

Không giống với giọng nói êm ái bình thản, bụng dưới của anh nhanh mà hung ác dùng sức ra vào, mỗi một lần đều chạm tới tử cung của cô.

“Àn.... A...”

Cô cắn mu bàn tay, cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn phát ra tiếng rên nhỏ nhẹ từ trong cổ họng.

Mật đạo bị đâm vào thật sâu, phân thân nam tính cùng thành hoa huyết ma sát mang đến khoái cảm làm cho hoa huyết của cô không thể khống chế mà co rút run rẩy.

“Em là tiểu yêu tinh!”

Phượng Dạ Hoàng gầm nhẹ một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn cô, sức lực va chạm càng mạnh, tốc độ càng nhanh hơn.

“Không cần... Ân... Ách... A.....”

Cô lắc lư đầu, muốn đem tất cả khoái cảm trên người ném đi.

“Không được phép nói không cần, trò hay chỉ mới bắt đầu! Mèo hoang nhỏ, cố gắng chấp nhận lửa giận của tôi đi!”

Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh một tiếng, dừng lại va chạm, hạt giống cực nóng phun thẳng vào hoa huyết.

“Ân a.....”

Tô Mộ Thu lại một lần nữa hôn mê.

5. Chương 5

Chương 5: Học viên quý tộc

“Không cần.... Học trưởng... Ở đây không được...”

Người con gái nũng nịu nói nhỏ nhẹ.

“Sợ cái gì, ở chỗ này có sao đâu.”

Người đàn ông vừa nói một tay kéo thân thể mềm mại vào trong lồng ngực, tay kia lần xuống dưới váy ngắn của cô gái.

Bàn tay nhỏ bé của cô gái để trên ngực người đàn ông, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn ửng đỏ, mày liễu cau lại, biểu cảm vừa giống như vui thích lại như đau khổ, “Ách a... Không được.. Bên cạnh.... Ân.... Có người....”

“Hừ... Ngoan, để cho học trưởng yêu em thật tốt nha.”

“Ân... Không.... Ân....”

Tô Mộ Thu đảo mắt khinh bỉ.

Còn để cho người ta đọc sách hay không a?

Bất đắc dĩ để quyển sách trên tay xuống, cô ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút.

Trong thư viện ồn ào không chịu nổi, không dưới mười chỗ có cảnh tình cảm mãnh liệt như bên cạnh, cũng có mấy cặp xúm lại một chỗ đùa giỡn.

Cô khâm phục nhìn nam sinh không hề bị ảnh hưởng gì đang đọc sách ở phía góc đối diện, đem sách ném vào trong túi, đứng dậy, xách túi ra khỏi thư viện náo loạn này.

“Ôi...”

Đứng ở hành lang rộng rãi, Tô Mộ Thu bất đắc dĩ thở dài.

“Tô Mộ Thu, cô là đại ngu ngốc. Không phải đã biết rõ tình huống này sao? Tại sao lại không từ bỏ ý định ngay từ đầu?”

Hậu quả của việc không từ bỏ ý định là leo lên năm tầng lầu, kết quả, thư viện mỗi tầng đều rất ồn, thậm chí cái sau so với cái trước còn ồn hơn.

Tại sao muốn tìm một chỗ yên tĩnh đọc sách cũng không được? Thư viện không phải đều rất yên tĩnh sao?

Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, tuy khoảng cách khá xa, nhưng vẫn có thể nhìn ra đại khái, vài con long phượng bay lượn trong mây, rất sống động. Trần nhà trắng lè này giống như... Giống như cung điện nhà vua trong truyện cổ tích mà cô đọc lúc bé. A, có lẽ nghe có chút khoa trương, nhưng đây là ví dụ duy nhất cô có thể nghĩ đến. Mà trần nhà này thuộc về thư viện – kiến trúc bình thường nhất trong học viện. Đúng là mĩ mai mà!

Cô thu ánh mắt nhìn lại trên người mình, đồng phục đẹp và đặc biệt, tiêu chí của học viện Thánh Tu Tư.

Cô chớp mắt mấy cái, tới bây giờ vẫn cảm thấy tất cả đều không chân thực, mỗi buổi sáng thức dậy cô tốn rất nhiều thời gian để tự nói với mình rằng đây không phải là mơ. Khó mà tin được, cô thật sự đã vào học viện Thánh Tu Tư.

Dưới lầu thấp thoáng truyền đến âm thanh quát lớn cùng tiếng cười, xen lẫn còn có tiếng cầu xin tha thứ.

Cô đi đến cửa sổ nhìn xuống.

Dưới cây đại thụ cách đó không xa, bảy tám người vây quanh thành một vòng, chính giữa là một nam sinh đang quỳ trên mặt đất.

“Thật là xấu hổ.”

Cô bĩu môi.

Một tháng tại học viện Thánh Tu Tư này, cảnh tượng như vậy gặp cũng không ít, đơn giản là đám nam sinh này nhìn nam sinh khác lớn lên đẹp trai hơn so với bọn họ, không cam lòng nên khi dễ người thôi.

Tuy nói là đồng phục giống nhau, nhưng thật ra khi nhìn kỹ lại, nam sinh đang quỳ gối kia ống tay áo chỉ có một cúc áo bạc, mà những người khác lại có hai cúc áo vàng.

Đó là sự phân chia đẳng cấp trong học viện Thánh Tu Tư.

Thánh Tu Tư là học viện quý tộc nổi danh trên thế giới, gồm cao trung và đại học. Hầu như các nhà chính trị, thương nhân, trùm hắc đạo có tiếng từ các quốc gia đều do ở đây bồi dưỡng ra. Cho nên, chỉ tiêu tuyển nhận hàng năm ở đây đặc biệt làm cho quan lớn, phú hào các nước tranh đua nhau mà giành giật.

Nhưng mà học viện cũng có cấp một trăm suất học bổng, trả toàn bộ chi phí, giúp đỡ cho những nhân tài có tài năng nhưng lại không có điều kiện về tiền tài được có cơ hội nhập học bình đẳng.

Thật khôi hài, đã nói cơ hội bình đẳng, vì sao còn phân chia đẳng cấp?

Học sinh có tiền ỷ vào nhà mình quyền thế, khi dễ bọn họ học sinh con nhà bình dân. Mà chỉ cần không làm thiệt hại mạng người, học viện đối với việc này bình thường là một mắt nhắm một mắt mở.

Nam sinh còn đỡ, cùng lắm chỉ bị người ta làm nhục một trận, hay đánh đấm vài cái. Nhưng nữ sinh dung mạo xinh đẹp lại thường chạy không khỏi số mệnh bị đùa bỡn, trừ khi cô ấy có thể tìm được một chỗ dựa đủ mạnh. Giống như cô gái lúc nãy trong thư viện, rõ ràng là không tình nguyện, nhưng vẫn miễn cưỡng cười vui, giả vờ cười hùa.

Cô khê vuốt cúc áo nơi ống tay áo, tận đáy lòng cảm thấy may mắn là mình lớn lên bình thường, hơn nữa tính cách ít nói, dù cho đứng trước đám đông cũng không có ai chú ý hay cảm thấy hứng thú đối với cô.

“Ê! Người kia!”

Một giọng nói không khách sáo cắt đứt suy nghĩ Tô Mộ Thu.

Cô quay đầu nhìn về hướng giọng nói.

Một nam một nữ. Ống tay áo có cúc áo vàng.

“Gọi cô đấy! Sững sờ cái gì, còn không mau tới đây!”

Nam sinh giận dữ gọi, đôi mắt mở lớn như con cá vàng nhỏ mà cô đã từng thấy.

Cô muốn cười, nhưng không dám.

“Dạ.”

Cung kính trả lời một tiếng, cô chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ, cúi đầu, thái độ hèn mọn.

“Ôm.”

Ôm cái gì?

Suy nghĩ vừa xuất hiện, trước mặt quăng ra hai cái túi xách, cô phản ứng nhanh chóng chụp lấy.

Không quan tâm cô có đồng ý hay không, đôi nam nữ ôm nhau tự động rời đi.

Bình dân, trong mắt bọn họ, bất quá chỉ là người giúp việc của người khác.

Tô Mộ Thu cúi đầu, theo sát phía sau bọn họ.

Chỉ là túi xách thôi mà, không đáng vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà cùng những vị quý tộc xung đột.

“Cầm cẩn thận một chút.” Nữ sinh không thèm quay đầu lại, nói giọng cao ngạo, “Cái đó là do cha tôi từ Pháp mang về ngày hôm qua, cả nước chỉ có năm mươi cái, nếu làm hư, tôi sẽ bắt cô đền.”

“Dạ.”

Đã sợ bị hư, vì sao không tự xách?

“Hừ! Bình dân chính là bình dân, như con chuột nơi xó nhà, hèn mọn sợ sệt.”

Trong giọng nói nam sinh tràn đầy sự khinh bỉ.

“Dạ.”

Tô Mộ Thu cúi đầu.

Kể có tiền thì như thế nào, bất quá chỉ là tấm áo choàng bên ngoài, tấm lòng bên trong so với bất cứ ai cũng thô bỉ hơn.

Đúng lúc tan học, mọi người đều đổ xô về phía cổng trường.

Tô Mộ Thu nhìn chung quanh, bị biến thành người giúp việc giống cô cũng không ít.

Ngoài cửa trường, những chiếc xe có rèm che đón học sinh đã sớm xếp thành một hàng chỉnh tề.

Cùng đi theo đến một chiếc Porsche màu xanh nước biển, cô kính cẩn đưa lên túi xách, “Thiếu gia tiểu thư đi thông thả.”

“Ừ.” Nữ sinh cầm lấy túi xách, liếc xéo cô, kiêu ngạo như nữ vương ngồi vào trong xe.

Ngẩn người nhìn theo hướng bọn họ rời đi một phút, Tô Mộ Thu mới ung dung trở về.

Không có biện pháp, nhà xa lại không có xe đưa đón như học viên quý tộc nên cô chỉ có thể ở tại ký túc xá học viện.

A, học viên quý tộc!

6. Chương 6

Chương 6: Phi Phi đơn thuần

Đầu xuân tháng ba là lúc hoa anh đào nở rộ rực rỡ, hầu như tất cả cây anh đào trong học viện đã nở những bông hoa nhỏ màu trắng nhạt làm cho không khí học viện thêm êm dịu.

Mười giờ hơn, vẫn là thời gian lên lớp, trên con đường dài của học viện chỉ có vài học viên qua lại, thỉnh thoảng cũng có một chiếc xe có rèm che không tiếng động xẹt qua.

Đại học ban D, trong phòng học lớn chỉ có 30 học sinh ngồi rải rác xung quanh.

Một nhóm người gục xuống bàn ngủ, một nhóm người soi gương trác phấn, một nhóm người nói chuyện trời đất, duy nhất một nữ sinh ngồi cuối lớp thẳng tắp eo, lẳng lặng nhìn bục giảng.

Học viện Thánh Tu Tư chính là như thế, học viên hoàn toàn tự do, thoải mái làm điều mình thích, không hề có chế độ chấm điểm. Nhưng mà, điều này cũng không có nghĩa là những thiếu gia, thiên kim tiểu thư kia có thể thoải mái chơi bời đến khi tốt nghiệp. Kiểm tra học kỳ cực kỳ nghiêm khắc, chỉ cần có một môn thành tích thất bại, thì hãy chờ phong thư đuổi học gửi đến, và cả đời đánh mất tư cách học tại học viện Thánh Tu Tư.

Rốt cuộc trình độ ra sao mới có thể làm giáo viên trong học viện? Cho dù đối mặt với không khí cũng có thể thao thao bất tuyệt, mặt không đổi sắc, mỉm cười như trước?

Tô Mộ Thu chống cằm, bội phục nhìn giáo viên trên bục giảng, thỉnh thoảng ghi chép cẩn thận.

Lấy điện thoại di động ra xem thời gian.

Mười giờ 30 phút, đã đến giờ phải về.

Dọn dẹp sách giáo khoa trên bàn bỏ vào giỏ xách, cô đứng lên, lên ra cửa sau.

Mất 30 phút mới về đến kí túc xá, Tô Mộ Thu lại một lần nữa cảm thán việc học viện có nhiều tiền, có thể xây vườn trường xây lớn như thế, cô thật sự khâm phục.

Ký túc xá Thánh Tu Tư vốn là nơi dành cho kẻ có tiền đến ở, học viên có tiền nhưng nhà xa hoặc là nhà ở nước ngoài phải ở lại tại trường, nhưng mà bọn họ có xe, bọn họ là học viên quý tộc nên thay vì 30 phút đi bộ, bọn họ vền vẹn chỉ mất có năm phút đồng hồ.

Cô lấy ra tấm thẻ từ trong túi xách ra, cắm vào khe hẹp dài trên cửa.

“Tách” một tiếng, cửa mở ra.

Cô vào trong thay dép lê, hô một tiếng với bên trong, “Phi Phi, mình đã về.”

“Tiểu Thu.”

Một giọng mũi nghẹn ngào đáp lại.

Cô đi vào phòng khách, tìm được người kia đang ngồi trên ghế sofa khóc thật thương tâm.

“Phi Phi ngoan, không khóc, không khóc.”

Cô nhẹ nhàng an ủi đồng thời rút ra một tờ khăn giấy, lau nhẹ nước mắt trên mặt cô gái.

Lời an ủi càng làm cho Nam Cung Phi Phi rơi lệ càng dữ dội hơn.

“Tiểu Thu, cô ấy... Cô ấy...”

Kéo Nam Cung Phi Phi qua, để cho cô ấy tựa rên người cô, Tô Mộ Thu vỗ nhẹ phía sau lưng, giúp cho cô thuận khí.

“Cậu muốn nói, cô ấy yêu anh ta điên cuồng, lại bị anh ta nghi ngờ mình là đứa con gái không biết liêm sỉ muốn thành phượng hoàng bay cao, còn bị giày vò đủ thứ, đúng không?”

“Ừ.” Nam Cung Phi Phi gật đầu, ngược đôi mắt đầm nước nhìn Tô Mộ Thu, “Tiểu Thu, cô ấy thật sự đáng thương....”

Mắt liếc TV, Tô Mộ Thu sờ sờ đầu của cô, “Nha đầu ngốc, chỉ là phim thôi mà.”

Bộ phim này Phi Phi đã xem sáu lần, mỗi lần xem đều khóc vô cùng thương tâm. Nhớ lại lúc đó, lần đầu tiên cô ấy xem, khóc đến đứt từng khúc ruột, lúc cô vừa tắm xong đi ra ngoài đã thật sự bị hù dọa một trận.

Phi Phi cũng là thiên kim nhà giàu, nhưng mà sau đó tập đoàn tài chính nổi tiếng Nam Cung đột nhiên phá sản bị những công ty khác thu mua. Nếu không có Bùi học trưởng, Phi Phi đơn thuần xinh đẹp, có lẽ sớm đã bị người ta vùi dập

“Tiểu Thu, cậu nói, Thần có thể cho rằng tớ là loại con gái không biết liêm sỉ không?”

Nam Cung Phi Phi đáng thương hỏi.

Tô Mộ Thu thưởng cho cô một cái cốc đầu, “Ngu ngốc.”

Cô nhăn nhó cái mũi, “Tớ không ngu ngốc.”

Tô Mộ Thu nở nụ cười, “Được được được, cậu không ngu ngốc mà là đầu đất.”

Nói xong, cô bỏ qua tiếng ồn ào kháng nghị của Nam Cung Phi Phi, đi thẳng vào phòng của mình.

Nam Cung Phi Phi như con chó nhỏ lăn lộn ở trên ghế sofa, sau đó nhảy xuống, cũng đi vào phòng của mình, lúc trở ra, trong tay cầm một tô mì gói đóng hộp.

7. Chương 7

Chương 7: Cúc áo bạch kim

“A a... A...”

Nam Cung Phi Phi vẻ mặt hưng phấn, hai mắt mở thật to chăm chú nhìn tô mì trước mặt tỏa hơi nóng.

Đây là cảnh tượng Tô Mộ Thu được chứng kiến lúc đi ra khỏi phòng sau khi thay xong áo ngủ.

“Nam Cung Phi Phi, cậu đang làm gì vậy?”

“Nấu mì, tớ đói.” Nam Cung Phi Phi vẻ mặt vô tội.

Cô liếc mắt xem thường, “Không phải tớ đã về sớm để nấu cơm sao? Đợi một lát nữa cậu sẽ chết sao? Tiểu quỷ đói!”

Cô tiến lại, vươn tay.

“Đưa cho tớ.”

“Không được.”

Nam Cung Phi Phi che chở tô mì, vẻ mặt kiên quyết thề bảo vệ.

Tô Mộ Thu cười lạnh một tiếng, “Tốt lắm, từ nay về sau cậu đừng ăn đồ tớ nấu nữa cứ ăn mì gói đi nha!”

“Được được, cho cậu, đưa cho cậu hết.” Nam Cung Phi Phi bịt miệng, không tình nguyện giao ra tô mì.

Tuy rất thích ăn mì gói, nhưng cô càng thích đồ ăn Tiểu Thu nấu hơn.

Tô Mộ Thu bưng tô mì lên, ném trực tiếp vào thùng rác, “Tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, không được ăn loại đồ rác rưởi này, không hề có chất dinh dưỡng cậu có biết hay không, nhìn xem cậu gầy như vậy.”

Nam Cung Phi Phi bất mãn kháng nghị, “Cái gì a? Tớ ở đâu có gầy? Tiểu Thu, cậu còn gầy hơn? Chỉ biết quan tâm người khác, sao không chú ý thân thể mình, mỗi lần đều ăn ít như vậy.”

“Đừng đánh lạc hướng, bây giờ tớ đang nói về cậu, tớ nhớ mình đã ném toàn bộ mì gói đi rồi mà. Cậu lấy ở đâu ra? Thành thật khai báo, còn giấu chỗ nào không?”

“Không có.” Cô lắc đầu, “Cậu đừng trừng mắt nhìn tớ nha, thật không có, tớ thề.” Ba ngón tay đưa thẳng lên cao bằng huyệt Thái Dương.

Tô Mộ Thu buồn cười nhìn cô, “Ngoan, chờ chút xíu, lập tức sẽ có đồ ăn.”

“Ừ.” Phi Phi gật mạnh đầu, mỉm cười ngọt ngào, “Tớ giúp cậu.”

Trong căn phòng mà Học viện Thánh Tu Tư bố trí cho học viên quý tộc gồm có hai phòng ngủ, một phòng khách, máy tính, tủ lạnh, máy giặt quần áo, TV, điều hòa mọi thứ đầy đủ hết, mỗi ngày còn có các loại thịt rau mới lạ đưa tới cửa. Chất lượng phục vụ rất tốt.

Đương nhiên, học viện Thánh Tu Tư sẽ không làm ăn lỗ vốn. Được đối xử ưu đãi như thế, tất nhiên sẽ có cái giá lớn hơn, chính là, cả đời dốc sức phục tùng Phụng gia – chủ sở hữu của Thánh Tu Tư.

Cho dù vậy, học viện Thánh Tu Tư vẫn là nơi nhân tài các quốc gia đua nhau tới.

Không đợi lâu, trên bàn ăn đã dọn xong bốn món mặn một món canh.

Tô Mộ Thu nhìn Nam Cung Phi Phi, gấp một ít rau xà lách bỏ vào trong chén cô, “Phi Phi, ăn nhiều rau một chút.”

“Được.”

Nam Cung Phi Phi đáp ứng, nhưng sau một phút liền vươn đôi đũa tới đĩa tôm chiên giòn.

Đúng là ăn rất ngon a ~! Tài nấu ăn của Tiểu Thu đúng là ngon miễn chê. Tiểu Thu nói là mẹ của cô dạy, có cơ hội nhất định phải nếm thử món ăn mẹ Tiểu Thu nấu, nhất định sẽ rất ngon.

“Tiểu Thu, ngày mai cậu cũng muốn về nhà sao?”

Trong miệng nhai tôm, nên cô nói từng chữ không rõ ràng. Tiểu Thu khác cô, nhà cô ở Pháp còn nhà Tiểu Thu ở thành thị cho nên hầu như mỗi tuần Tiểu Thu đều về nhà.

“Ừ.” Tô Mộ Thu gật đầu.

Cô suy nghĩ một chút, mở miệng, “Phi Phi, cậu đến chỗ Bùi học trưởng ở đi!”

Nam Cung Phi Phi dừng lại động tác bốc cơm, đáng thương nhìn cô, “Tiểu Thu, không phải cậu đang chán ghét tớ đó chứ? Cậu cảm thấy tớ rất phiền toái sao?”

Tô Mộ Thu thở dài, “Cậu biết không phải mà, tại bên kia có Bùi học trưởng, anh ấy sẽ chăm sóc cậu thật tốt.”

Cũng không cần cùng cô đi bộ 30 phút mới đến trường.

“Không cần.” Nam Cung Phi Phi lắc đầu, “Tớ chết cũng không đi, trừ phi cậu đuổi tớ.”

Leng keng!

Tiếng chuông cửa vang lên.

Tô Mộ Thu đứng dậy, “Tớ đi mở cửa.”

Mở cửa ra, ngoài cửa là một người đàn ông đẹp trai, điềm tĩnh, lạnh lùng.

Cô gật đầu với anh, “Bùi học trưởng.”

Bùi Lãm Thần cũng gật đầu, xem như đáp lễ.

“Mời vào.” Cô né người sang một bên, “Phi Phi ở phòng khách.”

Bùi Lãm Thần vào nhà, thân hình cao to làm cho không gian vốn khá rộng đột nhiên có cảm giác nhỏ đi.

“Thần, anh tới rồi!”

Nam Cung Phi Phi cao hứng nhìn Bùi Lãm Thần, cười đáng yêu.

Vừa gặp cô, trong nháy mắt sự lạnh lùng của Bùi Lãm Thần bị ôn nhu cứng chiều thay thế, anh đến gần cô, ấn xuống một nụ hôn trên cái trán trơn bóng của cô.

“Học trưởng ăn cơm chưa?”

Tô Mộ Thu lịch sự hỏi thăm.

“Đã ăn rồi, cô ăn đi, không cần để ý đến tôi.”

“Tôi ăn no rồi, Phi Phi, cậu từ từ ăn.” Cô nhìn Nam Cung Phi Phi sau đó xoay người đi vào nhà bếp.

Nam Cung Phi Phi quét mắt về phía chén cơm còn thừa trên bàn, “Tiểu Thu, cậu rõ ràng chưa có ăn cơm xong, sao có thể no rồi?”

“Thật sự no rồi, cậu tưởng ai cũng là heo nhỏ giống như cậu à?”

Giọng nói vui vẻ trên cột của Tô Mộ Thu truyền ra từ nhà bếp.

“Người ta không phải heo nhỏ.” Nam Cung Phi Phi phùng má.

“Tiểu hồ đồ, nhìn em xem, ăn giống như con mèo nhỏ”

Bùi Lãm Thần duỗi ngón trở ra nhẹ nhàng lau khế môi cô, một giây sau anh mút nhẹ ngón tay mình.

“Anh...” Phi Phi hơi giật mình nhìn động tác thân mật, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Phi Phi ửng đỏ.

Tô Mộ Thu từ phòng bếp đi ra, bưng một ly cà phê, “Học trưởng, mời uống”

“Cám ơn.”

Bùi Lãm Thần tiếp nhận cà phê.

Trên ống tay áo anh ba cúc áo bạch kim lóe sáng rực rỡ.

“Phi Phi, ăn xong rồi gọi tớ, tớ còn có một chút tư liệu muốn xem, tớ trở về phòng trước. Học trưởng, cần gì thì kêu tôi”

“Ừ.”

Bùi Lãm Thần gật đầu.

Tô Mộ Thu thức thời đi ra, đem không gian lưu lại cho đôi tình nhân ngọt ngào.

Cúc áo bạch kim, nhóm người có thể lực mạnh hơn trong học viện.

8. Chương 8

Chương 8: Xúc phạm mặt rồng

Phượng thị, một gia tộc quyền thế, giàu có nhất quốc gia.

Phượng thị là tập đoàn Phượng Đế độc quyền nhiều ngành nghề trong giới kinh doanh, các công ty trải rộng khắp toàn cầu, hàng năm mức tăng trưởng tài chính vượt qua cả cường quốc là Mỹ, nghiêm nhiên trở thành bá chủ trong giới kinh doanh.

Ngoài ra, Phượng thị còn thành lập một đế quốc hắc ám hùng mạnh— Ám Diễm môn. Ám Diễm môn bồi dưỡng một lực lượng ám vệ so với quân đội của bất kì quốc gia nào cũng đều lớn mạnh hơn, hơn nữa Ám Diễm môn còn được trang bị súng ống đạn dược vũ khí tiên tiến nhất trên thế giới, số lượng nhiều đến nỗi đủ để tiêu diệt bất cứ một quốc gia nào; mặt khác, mạng lưới tình báo có thể tương đương với cơ quan tình báo của một quốc gia và còn chính xác hơn cả FBI.

Phượng thị hùng mạnh như thế làm cho toàn bộ thế giới hoảng sợ, không có một quốc gia nào dám trêu chọc. Về phương diện khác, Phượng thị có ảnh hưởng rất lớn trong việc duy trì sự cân bằng giữa 3 giới là: chính trị, kinh doanh và hắc đạo.

Nhà chính của Phượng gia nằm giữa sườn núi, chiếm diện tích lớn hơn 1800 hecta. Lướt mắt nhìn qua, không phải rừng cây thông bát ngát thì chính là biển hoa thơm ngát hoặc là hồ nước nhỏ xanh lam làm cho người ta có một loại cảm giác rất thư thái. Giờ phút này, chỉ nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn, gầy yếu chậm rãi đi bên dưới bóng cây trên đường lớn, khuôn mặt trắng nõn đã thấm một lớp mồ hôi.

Ước chừng qua một phút đồng hồ, cô gái đứng trước một tòa nhà lớn xa hoa theo phong cách Châu Âu.

Cô đưa tay đặt lên nắm cửa, vừa định dùng lực thì cửa đã tự động mở.

“A? Mộ Thu, em đã trở về!”

Người mở cửa là một chàng trai cường tráng.

“Anh Từ.” Tô Mộ Thu mỉm cười, “Sớm như vậy anh muốn đi đâu vậy ạ? Có phải là cùng chị Tiểu Mạn hẹn hò không? Thành thật khai báo nha”

Từ Minh ngại ngùng gãi gãi đầu, “Mộ Thu em đừng chê cười anh, đúng rồi, dì Tô nhắn anh chuyển lời với em, sau khi trở về hãy tự tìm việc gì đó làm trước, dì đang bận rộn trong phòng khách, em nghỉ ngơi đi, anh đi ra ngoài tắm mấy nhánh cây, trở về cùng em trò chuyện sau.”

“Được ! Anh cứ đi làm việc, trở về lại trò chuyện.”

Cô phát phát tay, dõi mắt nhìn theo đến khi anh rời đi, mới xoay người vào nhà.

Phòng khách hôm nay không hiểu sao lại yên tĩnh hơn mọi ngày.

“Dì Mai, chị Ngữ Nhu, chú Tổng, chị Hướng Đông , chị Diệc Thanh, anh Hạ.”

Liên tục gọi mấy cái tên nhưng không có người đáp lại, Tô Mộ Thu nhú nhú mày.

“Oa... Tiểu Thu, em về thì tốt quá”

Một người con gái vào nhà oa oa kêu to, chạy đến bên người cô, ôm cô.

“Chị Diệc Thanh, em bị ngộp thở!” Cô buồn cười kéo Diệc Thanh ra, “Có chuyện gì? Sao lại kích động như vậy? Cũng không phải lâu rồi không gặp, tất cả mọi người đi đâu rồi?”

“Tiểu Thu, có chuyện quan trọng rồi! Em trước hết hãy đi theo chị, chúng ta vừa đi vừa nói.” Diệc Thanh lôi kéo cô, vội vàng đi ra phía bên ngoài.

“Tiểu Hàm, Ngữ Nhu, Thính Hà, Bội Trân, Gia Kỳ, Ấu Lôì toàn bộ đều xin nghỉ, nếu bình thường thì không sao, nhưng hôm nay lão gia cùng phu nhân đột nhiên trở lại, hơn nữa còn mang về vài người khách quý, nên bây giờ không đủ người! Chúng tôi bận muốn chết! Những người kia bình thường thì có mặt, lúc quan trọng lại biến mất!”

Diệc Thanh tức giận nói.

“Em có thể giúp được gì không?” Tô Mộ Thu nhìn căn biệt thự càng lúc càng gần, tim đập nhanh, đó là nhà chính của Phương gia.

“Em đi vào phòng bếp, giúp mẹ em đi! Những khách quý kia quá kén chọn, có thể làm khó dì Tô a.”

“Dạ.”

Hai người từ cửa sau đi vào nhà, thẳng đến phòng bếp.

“Mẹ.” Tô Mộ Thu tìm được bóng dáng quen thuộc.

“Tiểu Thu? Sao con lại tới đây?” Tô Lam dừng động tác nhào bột mì lại, nhìn Tô Mộ Thu.

“Giúp mẹ ạ!”

Tô Lam vui mừng cười cười, “Con gái mẹ thật ngoan, con đem khối chocolate này nghiền nát đi.” Bà nhìn khối chocolate đặt đối diện.

“Dạ.”

Tô Mộ Thu xắn ống tay áo lên, đi về phía đối diện.

“Ai nha.” Tô Lam khẽ gọi một tiếng, “Tiểu Thu, trước hết con hãy đem ly nước dứa cùng tách cà phê đến thư phòng của đại thiếu gia đi”

Thân mình Tô Mộ Thu khẽ run.

“Mẹ, phòng đó ở đâu?” Đây là lần đầu tiên cô bước vào nhà chính.

“Lầu ba phòng thứ hai bên trái.”

“Con bưng lên đây.” Tô Mộ Thu bưng khay lên, nói một tiếng với Tô Lam.

“Ừ, cẩn thận một chút, xuống nhanh một chút nha, mẹ chờ con giúp làm một ít bánh.”

“Dạ.”

Tô Mộ Thu nhẹ nhàng đáp lời rồi sau đó rời phòng bếp.

Đứng trước cửa thư phòng, lòng bàn tay của Tô Mộ Thu hơi lạnh, hít một hơi thật sâu, cô đưa tay nhẹ nhàng gõ cửa.

@“Vào đi.”

Tiếng nói trầm thấp từ tính vang lên từ bên trong.

Mở cửa ra, cô cúi đầu đi đến trước bàn trà thủy tinh, cẩn thận đặt khay xuống, liếc thấy một đôi chân thon dài trắng nõn, cô hơi sững sốt một chút.

“Thiếu gia, tiểu thư mời dùng.”

Cung kính nói xong, cô lui sang một bên, đứng lẳng lặng.

Mẹ, cho con ở lại một chút, chỉ một chút thôi là được rồi.

Cô vụng trộm giương mắt, lẳng lẽ nhìn chăm chú Phượng gia đại thiếu gia.

Khuôn mặt tinh tế hoàn mỹ, vô cùng khôi ngô, nhưng lạnh lùng không có một tia biểu cảm, ngạo mạn khó tiếp cận, thân thể cao lớn lười biếng dựa trên ghế sofa, phong độ vương giả bẩm sinh, toàn thân phát ra một hơi thở mị hoặc dọa người, ngay cả động tác uống cà phê cũng tao nhã bất phàm.

Trời ạ! Thì ra cô cũng rất mê trai!

Dưới đáy lòng Tô Mộ Thu tự giễu cợt mình.

Đột nhiên, mắt cô đối diện với một đôi mắt hẹp dài.

Ánh mắt thật sắc bén, lạnh lùng.

Cô hoang mang rối loạn cúi đầu xuống.

“Cô lui xuống đi!”

Giọng nói mềm mại vang lên.

“Dạ”

Cô gật đầu, nhắc chân rời đi.

“Khoan đã.”

Phượng Dạ Hoàng đột nhiên nói.

Cô dừng lại, nghi hoặc nhíu mày. Anh ta muốn làm gì? Chẳng lẽ chỉ nhìn anh ta vài lần là xúc phạm mặt rồng sao?

“Lục Nhĩ Nhã, cô đi ra ngoài.”

“Tại sao?” Lục Nhĩ Nhã khó hiểu nhìn anh, sau khi nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng thì ngoan ngoãn đứng lên rời đi.

Khi đi ngang qua Tô Mộ Thu còn hung hăng trợn mắt liếc cô một cái.

9. Chương 9

Chương 9: Xâm phạm (H)

“Lại đây.”

Thanh âm Phượng Dạ Hoàng vẫn trầm thấp lạnh lùng nhưng lại hơi khàn khàn.

Tô Mộ Thu ngoan ngoãn đi đến trước mặt anh, cách xa một mét.

Không có biện pháp, tại Phượng gia, anh ta là chủ.

“Đến gần một chút.”

Cô tiến lên trước một bước.

Anh lại không hề báo động trước vươn một chân, mũi giày cứng rắn hung hăng đá lên ống quyển của cô.

“A!”

Kêu đau một tiếng, thân thể gầy yếu ngã xuống trên mặt đất.

Anh nắm cầm của cô, buộc cô phải ngửa mặt lên, “Một cô giúp việc rất to gan a, dám bỏ thuốc tôi, chán sống sao? Hả?”

Trái với giọng nói mềm mại, lực đạo của anh lớn kinh người như muốn bóp nát cầm cô.

Cô cau mày, hai tay dùng sức đẩy cánh tay đang siết chặt lấy cầm mình ra “Anh buông tay, bỏ thuốc gì? Tôi không hiểu anh đang nói cái gì?”

Anh cười lạnh một tiếng, tay kia úp lên phía ngực cô, cầm lấy nơi mềm mại nhất thô bạo đè ép, “Dám làm không dám nhận, không biết là rất đáng ghét sao?”

Chát!

Một tiếng giòn vang.

Tô Mộ Thu giật mình sửng sờ nhìn tay của mình, lại sửng sốt nhìn Phượng Dạ Hoàng.

“Ha ha.....” Phượng Dạ Hoàng không giận ngược lại còn cười, một giây sau, anh giơ tay lên, hung hăng đánh lên mặt cô, sức mạnh to lớn làm cho cô nằm sấp trên mặt đất.

Gương mặt tuấn mỹ hung ác lạnh lẽo, toàn thân phát ra hơi thở lạnh lùng.

Cô cảm thấy đầu choáng mắt hoa, mùi máu tươi trong cổ họng làm cho cô muốn phun ra.

Cô run rẩy đứng lên, “Nếu như làm thiếu gia khó chịu, tôi thật sự xin lỗi, nếu không có chuyện gì, tôi lui xuống trước.”

Mỗi một bước đi, cẳng chân đều truyền đến từng trận đau đớn thấu xương.

“Còn muốn chạy? Được! Dập tắt nhiệt hỏa cô đã khiêu khích rồi nói sau.”

Phượng Dạ Hoàng chặn ngang sau đó nhắc bổng thân thể gầy yếu lên.

“Anh muốn làm gì?” Cô thét lên. Cảm giác choáng váng càng nhiều hơn.

“Làm chuyện cô muốn tôi làm.”

“Không cần, mau thả tôi ra, thả tôi ra...”

Cô liều mạng giãy dụa, bàn tay nhỏ bé nắm lại đánh về phía anh.

Khuôn mặt anh lạnh lẽo, vung bàn tay lên, đem toàn bộ mọi thứ trên bàn sách quét xuống đất, sau đó ném cô lên trên bàn, thô lỗ không lưu tình chút nào.

“Ô...” Cô đau đến co quắp thân thể.

Thân hình to lớn đè lên thân hình gầy yếu của cô, anh vén váy ngắn cô lên, cởi quần lót vứt đi, ngón giữa thon dài đâm vào nơi tư mật, thô bạo rút ra.

“Ồ... Đau... Đừng dừng...” Tô Mộ Thu khó chịu uốn éo người, nhưng bị đè chặt không làm sao nhúc nhích được, “Van xin anh... Buông tha tôi...”

Ngón giữa chỉ qua loa quấy nhiễu hai lần, anh liền tách chân của cô ra, cởi quần lót mình ra, phân thân sớm đã trưởng to và dài chống đỡ ở hoa huyết, động thân một cái, đâm vào trong thật sâu.

“A...”

Nửa người trên của cô cong lên, sau đó lại nặng nề rơi xuống, khuôn mặt vốn trắng nõn trở thành trắng bệch.

Dừng đạo khô khốc không thể luật động.

Bóp Bóp! Bàn tay to đánh thật mạnh vào cái mông tròn vểnh của cô.

Cảm nhận được cơ thể căng cứng của cô chậm rãi buông lỏng, anh bắt đầu mãnh liệt ra vào trong lúc máu tuôn ra thật nhiều, nhuộm đỏ cả hoa huyết.

“Ồ...” Tô Mộ Thu lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Đau quá! Cô nghĩ nếu ngắt đi thì thật tốt.

Luật động nhanh mà mạnh mẽ, đâm vào một cái thật sâu, phân thân cuối cùng cũng bắn ra nhiệt dịch nóng hổi.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi sao?

Cô thở dài một hơi, một giây sau, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại. Bởi vì bên trong cơ thể cô thứ gì đó vẫn cứng rắn như trước, bắt đầu một chu kỳ luật động mới.

Từ đầu đến cuối, trong mắt Phượng Dạ Hoàng chỉ có dục vọng ngoài ra không có chuyện gì khác.

Bên kia phòng bếp, Tô Lam tỉnh thoảng nhìn sang cửa ra vào.

“Dì Lam, đừng nhìn nữa!” Hiểu Tình ở bên cạnh nhìn bà buồn cười.

“Nhưng mà Tiểu Thu đi quá lâu, cô nói xem con bé có xảy ra chuyện gì hay không?” Bà lo lắng hỏi.

Hiểu Tình khoát khoát tay, “Đem ly nước dứa cùng tách cà phê thì có thể xảy ra chuyện gì, huống chi Tiểu Thu rất hiểu chuyện, cháu đoán con bé tám phần là đang ở trong phòng nhìn đến mê mẩn không muốn đi ra?”

“Hử?” Tô Lam trợn mắt to, “Không phải là con bé...”

“Đúng vậy! Tuy con bé không nói nó thích đại thiếu gia, nhưng mà chị em tụi con đều thấy rất rõ nha! Đáng tiếc là dì không phát hiện! Tụi con mỗi lần nói đến đại thiếu gia ánh mắt của con bé đều phát sáng! Con chưa từng thấy nó quan tâm đến chuyện gì nhưng lúc nói đến đại thiếu gia nó mới giống như cô gái mười sáu tuổi, chứ không còn giống như một bà già sáu mươi tuổi.”

“Haizz...” Tô Lam thở dài, “Kỳ thật đều tại tôi, con bé từ nhỏ đã chịu khổ nhiều cho nên so với bạn bè nó hiểu chuyện hơn, mạnh mẽ hơn.....”

10. Chương 10

Chương 10: Là tôi

Thân thể mảnh mai của cô gái vô lực nằm ngửa trên bàn lớn xa hoa bằng gỗ lim, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà. Quần áo phía trên đầy đủ, phía dưới váy bị vén đến eo, hai cái chân trắng nõn đầy dấu tay tím

xanh, hai đầu gối cong lên, đùi tách ra. Hơi thở đứt quãng, hạ thể sưng đỏ, cửa huyết tràn ra máu trộn lẫn chất dịch màu trắng.

Đôi mắt chậm rãi quan sát qua một vòng, đợi mọi thứ trước mắt đều trở nên rõ ràng, Tô Mộ Thu leo xuống bàn.

“Ui...”

Cô hít một ngụm khí lạnh, lông mày nhỏ nhắn nhíu chặt.

Cẳng chân đau, chỗ tư mật giữa bắp đùi càng đau hơn, nóng rát như bị người ta dùng dao hung hăng rạch mấy nhát.

Cô xoay người nhặt lên quần lót bị ném trên mặt đất, lúc nhìn thấy dịch trắng đục trượt dọc theo bắp đùi, ánh mắt cô tìm kiếm xung quanh, nhặt hộp khăn giấy trên mặt đất lên, rút ra vài tờ lau chùi sơ qua, lập tức nhắm mắt đem quần lót mặc vào.

“Đừng làm giả vờ tủi thân không cam tâm, đây không phải là điều cô muốn sao, hay là, cô cảm thấy không đủ, muốn thêm nhiều lần nữa?”

Vẫn nhìn cô nãy giờ, Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng mở miệng, khoe môi câu lên, vẻ mặt mỉa mai đùa cợt.

Nghe vậy, cô đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó ngẩng đầu, ánh mắt oán hận trừng về phía ghế sofa anh đang ngồi, cô xông đến, tay phải giơ lên.

Đôi mắt anh nhíu lại, lúc bàn tay cô chuẩn bị rơi xuống liền đá cô ngã trên mặt đất.

“Cô nghĩ rằng tôi sẽ ngu ngốc để ột người phụ nữ đánh hai lần sao?”

“Tại sao?”

Ngã ngời trên mặt đất, cô cúi đầu, trầm thấp hỏi.

“Cô hỏi tôi tại sao? Cô không phải rõ ràng nhất sao?” Anh lạnh lùng cười.

“Cái gì tôi cũng không biết!” Cô rống lớn tiếng.

Cô không hiểu, chỉ là đem ly nước dứa cùng cà phê đưa đến mà thôi, cái gì cô cũng không có làm, bởi vì cô tát anh một cái sao? Hay là bởi vì cô bỏ thuốc như lời anh nói?

Phượng Dạ Hoàng từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt thanh thuần, “Cô thật sự không hiểu hay giả ngu, sau khi đem cà phê lên vẫn đứng đó không chịu đi xuống, điều này không phải chứng minh cô là người bỏ thuốc trong cà phê sao? Cũng không coi lại thân phận mình, địa vị nữ chủ nhân Phượng gia cao quý như vậy, một cô hầu gái nhỏ nhỏ như cô có thể trèo lên được sao? Không biết tự lượng sức mình, phụ nữ ngu ngốc.”

Lời nói tàn nhẫn không nề tình.

Cô cảm thấy ngực dường như không thở nổi, “Tôi không có.”

Anh cười lạnh một tiếng, “Là không có bỏ thuốc? Hay không có ngấp nghé địa vị nữ chủ nhân Phượng gia?” Anh cầm lấy điện thoại trên bàn, ấn xuống một dãy số, “Huyền, truyền lệnh xuống, triệu tập tất cả ám vệ Phượng gia, tôi cần biết hành động của tất cả mọi người trong Phượng gia lúc sáng nay, còn nữa, kêu tất cả mọi người đến đại sảnh chờ.”

Cô khó hiểu nhìn anh.

“Đã không phải cô, vậy thì chúng ta sẽ tìm xem thủ phạm là ai! Cô giúp việc đáng yêu.”

Anh nở nụ cười tà mị, nơi đáy mắt lại không có ý cười, đôi mắt lạnh như băng hung ác nham hiểm.

Trong đại sảnh xa hoa, trên ghế sofa có Phượng gia lão gia Phượng Dật Hành cùng phu nhân là Lãnh Nghiên, khách quý Lục Duy Luân, vợ ông ta Liễu Kinh La cùng con gái Lục Nhĩ Nhã.

Lục Nhĩ Nhã nhìn người giúp việc đồng phục chỉnh tề đang xếp thành hàng chỉnh tề phía bên này, lại nhìn một hàng những người đàn ông lạnh lùng trong trang phục đen đứng ngay ngắn bên kia, cuối cùng, hai mắt

thật to nhìn người đàn ông thành thực anh tuấn đang ngồi đối diện bên trái, “Chú Phượng, chú có biết anh Hoàng muốn chúng ta chờ ở nơi này làm gì không?” Trên khuôn mặt tuyệt mỹ hé lộ lúm đồng tiền.

Phượng Dật Hành lắc đầu.

Hai đứa con thường không nghe lời người làm cha như ông. Ông cảm thấy rất đau đầu bởi vì cá tính bọn chúng quái dị, không, phải nói là quỷ dị, cũng không biết là hưởng gien biến dị từ ai.

“Còn con, nó không phải đáp ứng hôm nay ở cạnh con một ngày sao? Nó ở phía trên làm gì? Coi văn kiện sao? Đúng là cả một đám cuồng công việc!”

Ngồi ở bên cạnh, Lãnh Nghiên lấy khuỷu tay dùng sức huých vào ngực ông, “Biến thành nghiện công việc điên cuồng còn không phải tại anh, đều tại anh sớm như vậy đã giao công ty cho con, con rõ ràng còn nhỏ!”

Thời gian dường như đặc biệt ưu đãi bà, rõ ràng đã hơn ba mươi tám tuổi, nhưng nhìn thoáng qua chỉ như cô gái hai mươi mấy tuổi.

“Nó đã 22 rồi! Còn nhỏ sao?” Hình ảnh thành thực trầm ổn dường như chỉ là ảo ảnh, Phượng Dật Hành trước mặt Lãnh Nghiên oa oa như một cậu nhóc, “Huống chi, không giao cho nó, em muốn chồng của em vất vả mà chết sao? Em thực tàn nhẫn!”

Lãnh Nghiên lườm chồng một cái.

“Phượng Dật Hành, bộ dáng con nít của ba thật khó coi!”

Lầu hai truyền xuống một giọng nói lạnh lùng.

“Hoàng con.”

“Dạ Hoàng.”

“Anh Hoàng.”

“Hoàng thiếu chủ.”

“Đại thiếu gia.”

Trong phút chốc, nhiều thanh âm khác nhau vang lên.

Phượng Dật Hành trừng mắt với con mình, “Phượng Dạ Hoàng, con thật sự là càng ngày càng hư, ta thật đáng thương, sinh ra một đứa con bất hiếu như thế.”

“Chồng à, là hai đứa, không phải một đứa.” Lãnh Nghiên ở một bên tốt bụng nhắc nhở.

Không để ý tới việc chồng kêu oa oa, bà chuyển ánh mắt sang người Phượng Dạ Hoàng đang ưu nhã đi xuống cầu thang, “Hoàng, con tìm mọi người tới có chuyện quan trọng sao?”

“Là chuyện của một nữ giúp việc.”

“Nữ giúp việc?” Phượng Dật Hành suy nghĩ cười cười, “Nữ giúp việc nào có thể làm cho Hoàng thiếu chủ vĩ đại của chúng ta khổ tâm như thế?”

Ánh mắt Phượng Dạ Hoàng tà mị nhìn lên lầu hai nơi anh đã đứng lúc nãy.

Mọi người nhìn theo ánh mắt anh hướng lên lầu hai.

Không có gì hết.

Lãnh Nghiên liếc cái xem thường, “Hoàng, đừng giả bộ thần bí nữa!”

“Nhìn lại lần nữa đi.”

Mọi người lại một lần nữa đem ánh mắt nhìn lên lầu hai.

Góc bên trái lầu hai chậm rãi xuất hiện một cô gái nhỏ gầy.

“Tiểu Thu!?” Tất cả người giúp việc Phượng gia kinh ngạc lên tiếng.

“Như thế nào? Cảm giác được mọi người nhìn chăm chú có phải tốt lắm không?” Mắt phượng Phượng Dạ Hoàng lóe lên một ý lạnh tà khí, giọng nói không chút nào che giấu vẻ đùa cợt cùng khinh thường.

Dưới đáy lòng Tô Mộ Thu tự nói với mình không cần phải để ý, hờ hững lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vịn tay cầm cầu thang chậm rãi đi xuống.

Thấy rõ ràng trên khuôn mặt tái nhợt của cô sưng đỏ dấu tay, cùng với tư thế đi cà nhắc, Tô Lam đau lòng muốn lập tức xông lên trước, nhưng bởi vì Phượng gia phép tắc nghiêm khắc, nên chỉ có thể đứng ở một bên lo lắng suông.

“Hoàng, đây là chuyện gì?”

Lãnh Nghiên nhíu mày. Bà nhận ra đứa bé kia, con gái nữ đầu bếp Tô Lam.

Phượng Dạ Hoàng kéo Tô Mộ Thu đang ở bên cạnh vào trong ngực, “Cô ta bưng tới cà phê có bỏ thuốc.”

Ồ!

Mọi người ở đây ngoại trừ ám vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, còn lại tất cả đều kinh hãi lấp bắp nhỏ.

“Cô ta nói không phải cô ta làm, để đảm bảo công bằng, tôi muốn điều tra tất cả mọi người trong Phượng gia, Huyền.”

Một người đàn ông tuần mị đi ra từ đội ám vệ, anh ta đi đến bên cạnh Phượng Dạ Hoàng, kính cẩn cúi đầu, “Ly nước dứa và cà phê là do nữ đầu bếp Tô Lam pha sau đó đưa đến thư phòng, ngoại trừ Tô Lam cùng Tô Mộ Thu không hề có ai chạm qua.”

“A?” Phượng Dạ Hoàng mày kiếm chau lại, dùng ngón trỏ khều cằm Tô Mộ Thu, “Thì ra cô tên Tô Mộ Thu! Sau khi chơi cô mới biết được tên của cô, thật có lỗi!”

Cô lẳng lặng nhìn nụ cười xấu xa của anh, không hề tức giận. Nên cảm thấy may mắn nha, dù sao anh ta cũng không có nhục nhã cô trước mặt mọi người, câu nói sau anh dùng âm lượng chỉ có cô nghe được.

“Dì Lam.” Anh lạnh lùng gọi.

“Dạ.” Tô Lam đi đến trước mặt anh quỳ xuống.

“Không phải là do cô hầu này, vậy thì chính dì đã bỏ thuốc!”

“Không thể nào, không phải mẹ tôi làm.” Tô Mộ Thu không chút suy nghĩ hét lên.

“Thật lạ, người của tôi báo cáo, chỉ có hai người các người tiếp xúc với cà phê, không phải cô, cũng không phải bà ấy, như vậy là ai? Cô không phải khẳng định là mình không làm sao? Hay là cô nghi ngờ năng lực ám vệ Phượng gia? Hả?”

Giọng điệu mềm nhẹ nguy hiểm, ánh mắt lạnh như băng.

Nhìn ánh mắt anh gần trong gang tấc, cô cảm giác trái tim giống như bị người ta hung hăng bóp chặt, nghiền nát.

Phượng Dạ Hoàng buông cô ra, hài lòng nhìn cô ngã ngồi trên mặt đất.

“Ta tin tưởng Tô Lam sẽ không làm việc này ” Phượng Dạ Hoàng ở một bên mở miệng, “Còn Mộ Thu, ta đã thấy con bé mấy lần, con bé không phải loại người này.”

Ông không nhìn được nữa, ông hiểu rất rõ con mình có cá tính xấu xa ra sao.

“Đại thiếu gia, Tô Lam đã làm đầu bếp cho Phượng gia mấy chục năm rồi, đối với Phượng gia rất trung thành và tận tâm, chắc chắn sẽ không làm việc này.” Quản gia Mục Nguyên đứng ra nói.

“Nhưng mà, nếu như vì con gái, bà ấy làm chuyện này cũng rất bình thường, đúng không? Anh Hoàng.” Lục Nhĩ Nhã mở mắt thật to, mỉm cười ngọt ngào, “Phim truyền hình bây giờ đều diễn như vậy!”

“Phải không?” Phượng Dạ Hoàng than nhẹ, “Tôi phải xử phạt bà như thế nào đây?”

“Không phải mẹ, là tôi, là tôi bỏ thuốc.” Thanh âm Tô Mộ Thu vang lên, “Tôi đã chán ghét cuộc sống bình dân, tôi muốn làm nữ chủ nhân Phượng gia, hưởng thụ giàu sang phú quý, biện pháp nhanh chóng nhất chính là cùng Phượng gia đại thiếu gia phát sinh quan hệ, may mắn hơn còn có thể mang thai, nhưng mà không ngờ..., tôi dường như đã đánh giá thấp Phượng gia đại thiếu gia.”

Thừa nhận vậy! Anh ta đã nhận định cô là loại người thấy sang bắt quàng làm họ, đứa con gái hám tiền, vậy thì là vậy đi. Haizz, thật không ngờ, loại nội dung vở kịch cũ rích này lại xảy ra trên người cô.

Không ai thấy được trên khuôn mặt được mái tóc dài che khuất của cô hai hàng lệ không tiếng động chảy xuống dọc theo bên má.

Toàn thân đau quá! Mệt mỏi quá! Cô...muốn ngủ!

“Tiểu Thu.”

Tiếng hô lo lắng của mẹ là ý thức cuối cùng trước khi cô ngất đi

11. Chương 11

Chương 11: Đi hay ở

“Mẹ, ba muốn đi đâu vậy?”

“Mẹ, có phải ba không cần chúng ta nữa không?”

“Mẹ đừng khóc, ba không cần mẹ, nhưng Tiểu Thu cần, từ nay về sau Tiểu Thu sẽ bảo vệ mẹ.”

Giọng nói trẻ con trong trẻo phảng phất bên tai, Tô Lam ngồi ở mép giường, nắm bàn tay nhỏ bé của Tô Mộ Thu đang hôn mê, yên lặng rơi lệ.

Lông mi thật dài như cây quạt chớp vài cái, Tô Mộ Thu “ừm” một tiếng, mở ra đôi mắt trong như nước.

“Tiểu Thu.” Tô Lam vui mừng nhìn cô.

“Mẹ...” Giọng nói của cô khàn khàn, “Nước...” Cổ họng khó chịu.

“Được, đợi mẹ một lát.”

Tô Lam đứng lên, đi vài bước đến bên bình đựng nước rót ra một ly nước ấm, lại trở lại bên giường, nâng thân thể nhỏ gầy dậy, “Uống từ từ.”

Tô Mộ Thu muốn đưa tay tiếp nhận ly nước, lại phát hiện toàn thân bủn rủn đau nhức, một chút sức lực cũng không có, cô đành phải bỏ cuộc.

Buông ly nước xuống, Tô Lam đau lòng nhìn cô, “Tiểu Thu, tại sao? Tại sao con ngốc như vậy?”

“Rất ngốc sao? Con không cảm thấy vậy, mẹ, chỉ cần con lên làm nữ chủ nhân Phượng gia, chúng ta có thể hưởng giàu sang, chúng ta có thể.....”

“Tiểu Thu.” Tô Lam ôm thật chặt thân thể gầy yếu, “Mẹ biết không phải con, tại sao con lại ngốc nghếch thừa nhận?”

Nghe lời nói ghen ngào của mẹ, Tô Mộ Thu vỗ nhẹ lưng mẹ, “Mẹ đừng khóc.”

“Rốt cuộc là ai? Là ai bỏ thuốc.” Tô Lam bi thương khóc hô, đau lòng ôm chặt thân thể con trong ngực.

Tô Mộ Thu nhắm mắt, trong lòng dâng lên từng đợt chua xót.

Là ai làm đã không còn quan trọng nữa, quan trọng nhất là....

“Mẹ, anh ta có nói cái gì không?” Giọng nói căng thẳng.

Tô Lam biết rõ con đang nói đến ai, “Đại thiếu gia nói do không có tổn hại gì, nên cậu ấy sẽ không truy cứu việc này, chúng ta có thể tiếp tục ở lại Phượng gia.”

Tô Mộ Thu thở dài một hơi.

“Tiểu Thu, thực xin lỗi, đều là mẹ sai, mẹ không nên để con bùng cà phê! Tiểu Thu, chúng ta rời khỏi Phượng gia nha!” Tô Lam tự trách.

“Không cần.” Tô Mộ Thu một mực từ chối.

“Tiểu Thu, mẹ không sao, rời Phượng gia mẹ cũng có thể....”

“Mẹ.” Tô Mộ Thu cắt đứt lời của bà, “Đừng nói nữa, chúng ta ở lại Phượng gia.”

“Tiểu Thu.” Tô Lam lại rơi lệ, “Đều là mẹ liên lụy con, mẹ thực xin lỗi con.”

Tô Mộ Thu nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt mẹ, “Mẹ đừng nói vậy, mẹ có nhớ hay không, Tiểu Thu nói sẽ bảo vệ mẹ.”

Trong lòng Tô Lam chua xót, nước mắt rơi càng nhiều, khe vuốt vết tím xanh trên mặt con, “Có đau hay không?”

Tô Mộ Thu lắc đầu, “Một chút thôi, không đau lắm.”

“Tiểu Thu, đại thiếu gia có hay không..... Có hay không....” Tô Lam không đành lòng hỏi ra miệng.

“Không có, mẹ.” Tô Mộ Thu vẽ mặt thản nhiên, “Đại thiếu gia không có đụng con, anh ta chỉ uống một hợp cà phê nhỏ, cũng không có ảnh hưởng gì, nói gì thì nói, Đại thiếu gia sẽ không đụng một con hầu tằm thường như con.”

Không thể nói, nếu như mẹ biết, nhất định sẽ rời khỏi Phượng gia.

Tô Lam sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con, “Nói vậy, Tiểu Thu không tầm thường.”

Tô Mộ Thu cười cười, nhìn sắc trời mờ nhạt ngoài cửa sổ, “Mẹ, mau đi làm việc đi! Con muốn tắm rửa.” Cảm giác hạ thể dính dính thật không thoải mái.

Tô Lam gật đầu, đứng lên, “Có chỗ nào không thoải mái thì kêu mẹ.”

“Dạ.”

12. Chương 12

Chương 12: Ác ma (H)

Tô Mộ Thu ngâm mình trong bồn tắm, ánh mắt mơ màng, dường như nhìn về phía phương xa nào đó. Rất lâu sau, cô mới hồi phục tinh thần lại.

Hơi nhếch môi, cô giơ tay lên vỗ vỗ má mình.

“Tô Mộ Thu, mày phải kiên cường lên, đau khổ này rồi cũng sẽ qua thôi.”

Cô đứng lên, kéo khăn tắm bên cạnh quấn quanh thân, đau đớn từ thân thể nhờ nước ấm mà giảm đi một chút. Khi đi tới cửa phòng, lúc mở cửa ra cô giật mình sững sờ bất động, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Trước mặt là một người đàn ông đang ngồi ở mép giường, hai chân thon dài vắt chéo qua nhau, lưng tựa vào đầu giường. Dung mạo tuấn mỹ lộ vẻ âm nhu, đôi mắt phượng xinh đẹp ẩn chứa tà khí lạnh lùng, môi mỏng khêu gợi vẽ ra một nụ cười tà mị.

Phượng Dạ Diễm! Nhị thiếu gia Phượng gia!

Tim Tô Mộ Thu đập lỡ một nhịp, “Nhị thiếu gia.” Cô nắm chặt khăn tắm trên người, hơi khom lưng, hành lễ. Trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Tại sao anh ta lại ở trong phòng cô, chủ nhân Phượng gia chưa từng đến chỗ ở của bọn người giúp việc, mà hôm nay anh ta lại đại giá quang lâm, có ý gì đây?

“Tô Mộ Thu phải không?”

Trái ngược với dung mạo âm nhu, thanh âm của anh ta cũng trầm thấp từ tính không thua gì Phượng Dạ Hoàng.

“Dạ.” Cô cúi đầu cung kính đáp.

Phượng Dạ Diễm đứng lên, chậm rãi đi về phía cô.

Nhất thời, trong phòng tràn ngập không khí quỷ dị, cảm giác áp bách mãnh liệt làm cho Tô Mộ Thu cảm thấy khẩn trương, bàn tay nhỏ bé níu chặt khăn tắm chậm rãi lui về sau.

Anh duỗi cánh tay dài ra, bắt lấy cánh tay của cô, kéo cô về phía người mình, ngón trỏ thon dài khiêu khích cầm của cô.

“Để tôi nhìn, cô giúp việc.” Anh xem xét tỉ mỉ gương mặt nhỏ nhắn thanh tú trắng nõn, ngoại trừ đôi mắt to tròn ngập hơi nước làm cho người ta yêu thích ra thì những thứ khác đều rất bình thường, “Chỉ cần gọi điện thoại một cái, sẽ có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp cho anh tiết hỏa, không thể hiểu nổi tại sao anh lại chơi cô, thuốc quá mạnh, đợi không kịp sao? Không đúng, cho dù như vậy, Phượng gia còn rất nhiều cô giúp việc xinh đẹp, hoặc là...”

Thanh âm trầm thấp đột ngột dừng lại, một giây sau, tay anh kéo một cái, khăn tắm đang quấn quanh người cô trong nháy mắt rơi xuống mặt đất.

“A!”

Cô hoảng sợ, muốn xoay người nhặt lên, nhưng tốc độ của anh nhanh hơn, một tay đem hai tay cô bắt chéo ở sau lưng.

“Anh làm gì vậy! Thả tôi ra!” Về mặt cô xấu hổ và giận dữ, thân thể không phục mà vặn vẹo, đôi nhũ trắng nõn mềm mại trước ngực đung đưa, trên da thịt trắng ngần nhiễm một lớp phấn hồng.

Đồng tử của anh thu lại, bàn tay to lớn bao phủ lên một bên ngực non mịn trơn bóng, nhắm mắt lại cảm thụ xúc cảm trong tay, anh cười tà mị, giống như ác ma, “Nhìn không ra, thân thể gầy yếu lại có bộ ngực nở nang như thế.”

Cô nhắm mắt lại cắn chặt môi, trong lòng thầm cầu nguyện anh ta sau khi làm nhục xong thì sẽ rút nhanh.

Lực đạo mạnh hơn, lòng bàn tay cọ xát xoa nắn đôi nhũ tuyết trắng to tròn, ngón tay nắm lấy nhụy hoa hồng hồng, nhẹ nhàng xoắn, rất nhanh, nhụy hoa liền cứng rắn như đậu đỏ ngạo nghễ đứng thẳng tại vùng tuyết trắng mềm mại.

“Ừ...” Cổ họng cô tràn ra một tiếng than nhẹ.

Cô nhú chặt mi tâm, trên ngực có cảm giác tê dại xa lạ làm cho cô bất an.

Anh cúi thấp đầu xuống gần bên tai cô, “Ngoan, mở mắt ra... Nhìn tôi...”

Thanh âm trầm thấp dụ hoặc, mê hoặc lòng người.

Cô vô thức mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt thâm thúy ma mị, đột nhiên thất thần, hăm sâu trong đó.

“Ha ha...” Môi mỏng tà mị của anh cười nhẹ, một tay ôm lấy vòng eo tinh tế, một cái khác lại chậm rãi trượt xuống, mắt phượng hiện lên dị sắc, xúc cảm mềm mại, lướt qua bụng bằng phẳng, bàn tay to thăm dò vào nơi tư mật giữa hai chân, gạt mở cánh hoa sưng đỏ, thăm dò vào tiểu huyết căng đầy của cô, chậm rãi đưa đẩy.

“A! Dừng!”

Hạ thể truyền đến đau đớn làm cho cô phục hồi tinh thần lại, bàn tay nhỏ bé có được tự do đánh lung tung về phía ngực anh, anh cũng không phản kháng, cánh tay sắt càng ghì chặt cô hơn.

“Kêu lớn một chút, để cho tất cả mọi người tới, tôi không ngại trước mặt mọi người biểu diễn đồng cung sống dâm.” Khẽ cắn vành tai cô, anh cười tà ác, thanh âm tràn đầy tà khí.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, hai tay vô lực tuyệt vọng rũ xuống.

Một ngón tay nữa lại thâm nhập vào, đồng thời chuyển động, ngón tay cái vân vê nhụy hoa khéo léo của cô, lực đạo lúc nhẹ lúc nặng, tiểu hạch chậm rãi sưng lên.

“Ân, a.... Ô...”

Cô nhẹ nhàng rên rỉ, cảm thấy được trong cơ thể tiết ra một dòng chất lỏng gì đó mà mình chưa hiểu rõ, tiểu huyết phía dưới bắt đầu tê dại ngứa ngáy khó nhịn.

“Không cần, anh thả tôi ra....”

“A...” Anh cười lạnh, “Phía dưới của cô đã ướt lắm rồi! Thật sự không cần sao?”

Hoa huyết dính mật dịch càng làm ngón tay anh ra vào dễ dàng hơn, hoa huyết không ngừng hé ra cái miệng nhỏ nhắn mút lấy ngón tay của anh.

Mắt phượng của anh trầm xuống, rút tay ra, đẩy cô ngã dựa trên vách tường, tháo dây nịt ra, kéo quần xuống, tay to nâng một chân dài của cô lên, động eo một cái, dùng sức đâm vào thật sâu tiểu huyết ẩm ướt.

“Ô...”

Cô cảm giác hạ thể của mình như bị anh xé rách, mặt trắng bệch, hơi thở như bị nghẹn trong ngực, thiếu chút nữa là ngất đi.

Tiểu huyết căng đầy gắt gao cắn mút cự đại sớm đã cứng ngắc của anh, anh kêu lên một tiếng đau đớn, hô hấp dồn dập, mất quy luật, không kiềm chế được nữa anh bắt đầu hung hăng rút ra đưa vào, chưa từng có một nữ nhân nào có thể làm cho anh gấp gáp như thế, đến mức mất đi cả tự chủ.

Khuôn mặt tuấn mỹ trong nháy mắt trở nên u ám, càng ác độc tăng thêm sức lực mà trườn sát rong ruổi trong cơ thể cô.

“Ân.... Ách a.... Ân....”

Bởi vì anh xâm chiếm mà thân thể cô không ngừng co giật, cắn chặt đôi môi đỏ mọng, đôi mắt nhắm lại, ý thức chậm rãi trở nên mơ hồ, dần dần, khoái cảm tê dại xuất hiện lướt qua mỗi một tác trên người cô, cổ họng không ngừng tràn ra âm thanh “ưm” ngọt ngào. Đột nhiên, cô cảm giác được thân thể của anh chấn động, nhiệt dịch nóng hổi phun vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết cô, cô nhịn không được run lên, cảm giác vui thích bao phủ toàn thân, tiểu huyết không ngừng run rẩy.

Đáng chết!

Anh thấp giọng chửi một tiếng, phân thân một lần nữa thẳng đứng.

“Không cần nữa.... Ô... Ân a....” Cô run rẩy khẩn cầu, mười ngón tay mảnh khảnh gắt gao bám vào sau lưng anh, thân thể giống như bị lửa đốt không cách nào tự chủ được, lại như bị thủy triều bao phủ, cuồng nhiệt, hít thở không thông. Bị vui sướng cùng với khoái cảm chi phối, cô ở dưới thân thể của anh mà run rẩy không ngừng.

Anh hung hăng động eo, không nể tình chút nào xỏ xuyên qua hoa huyết non nớt, tựa như một mãnh thú không biết thỏa mãn điên cuồng cướp đoạt, muốn càng nhiều, càng nhiều.

Mắt phượng xinh đẹp chăm chú khóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn một mỗi thắm đẫm mồ hôi trong ngực anh, môi mỏng lạnh lùng nhếch lên, đáy mắt âm u tà mị cuồng dại khiến người ta không rét mà run.

13. Chương 13

Chương 13: Mèo hoang nhỏ

Cao trung ban D, giờ phút này trình diễn tiết mục thường ngày, các học sinh đều làm chuyện riêng của mình, nếu nói có điều gì khác lạ, thì đó là giáo viên đang lải nhải trên bục giảng đã thay đổi người khác, và nữ sinh ngồi trong góc cuối lớp không hề thẳng lưng nhìn bục giảng.

Tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện, nữ sinh dường như không bình thường, thân thể gầy yếu gục xuống bàn có chút run rẩy, màu hồng nhạt nổi lên trên cánh tay trắng nõn, lơ mơ có thể thấy được khuôn mặt ửng hồng nhỏ nhắn đang bị che khuất bởi mái tóc dài, lớp mồ hôi mỏng thấm đầy trên trán.

“Uh...”

Tô Mộ Thu cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cổ họng tràn ra một vài âm thanh rên rỉ yếu ớt.

Cô cố gắng muốn bỏ qua rung động khắp nơi trong cơ thể, nhưng thân thể mãi cảm càng cảm giác được rõ ràng sự hoành hành tra tấn trong hoa huyết, khi thì dùng phân thân thô ráp chậm rãi ma xát hoa huyết mềm mịn, khi thì nhảy lên cao thấp trái phải rất nhanh, khi thì dùng sức chạm vào điểm mẫn cảm trong cơ thể cô.

Cô gắt gao khép lại đôi chân dài run run, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản hành động đang tra tấn cô.

Tiểu huyết không ngừng tràn ra chất lỏng dính dính, thấm ướt cả quần lót, sâu trong thân thể xuất hiện lửa nóng tê dại, cảm giác trống rỗng thật sâu giày vò cô, cô nhú chặt lông mày, hô hấp dồn dập, giãy dụa thân thể, nhưng lại càng thêm gia tăng sự ma xát bên trong.

Quá nhiều khoái cảm làm cho thần trí cô bắt đầu trở nên mơ hồ, trong lúc mê man, lại nghĩ tới chuyện một tuần trước.

Đêm hôm đó, sau khi sự xâm phạm không thương tiếc kết thúc, Phượng Dạ Diễm vừa đi, cô lập tức mặc quần áo, để lại tờ giấy giải thích với mẹ nguyên nhân, sau đó lê tấm thân đau nhức giống như bị sức mạnh to lớn nghiền nát chạy trốn, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi và mệt mỏi Phượng gia.

Cô nằm trên giường suốt một ngày một đêm, hôm sau cô sửa sang lại túi sách muốn lên lớp, vừa mở cửa liền thấy một nam sinh khôi ngô đang đứng bên ngoài.

“Tô tiểu thư, chủ tịch và phó chủ tịch hội học sinh ời.”

Trong lòng cô cảm thấy rất sợ hãi, cô gật đầu, đi theo nam sinh xuống lầu, ngồi trên chiếc xe xa hoa.

Trong văn phòng hội học sinh xa hoa, hai người đàn ông lớn lên hoàn toàn khác biệt lại giống nhau ở điểm tuấn tú, lạnh lùng, tà mị đang lười biếng ngồi trên ghế dựa.

Nhìn cô, Phượng Dạ Diễm vẽ ra một nụ cười tà, “Xin chào! Cô giúp việc, chúng ta lại gặp mặt.”

“Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia.” Cô có chút khom lưng hành lễ, suy nghĩ lung tung. Cô không ngạc nhiên về việc bọn họ tìm được mình, cô biết rõ thế lực và thực lực của Phượng gia, chỉ là, cô không hiểu, Phượng Dạ Hoàng đã hứa không truy cứu, tại sao còn muốn tìm cô? Giống như bọn họ nói, cô chỉ là một nữ giúp việc rất bình thường. Nhưng mà, bất luận vì nguyên nhân gì, cô cũng sẽ không kiêu ngạo mà cho rằng đó là bởi vì bọn họ coi trọng cô.

“Ha ha...” Phượng Dạ Hoàng cười nhẹ, “Đừng tự xem thường mình, đúng là chúng tôi coi trọng cô.”

Ách!

Cô lắp bắp kinh hãi, trái tim đập không khống chế được. Vì lời nói của anh ta, cũng vì anh ta có thể dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Phượng Dạ Diễm đi đến trước mặt cô, bàn tay xoa xoa khuôn mặt trắng nõn, hành động giống như đôi tình nhân, “Nữ giúp việc, mùi vị của cô thật sự rất tuyệt, tôi cùng Hoàng quyết định, cô, từ hôm nay trở đi thuộc về chúng tôi.”

Thanh âm vẫn gợi cảm mị hoặc như trước, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta khiếp sợ.

“Đừng đụng vào tôi.” Cô đẩy tay anh ta ra, “Trò chơi của thiếu gia, tôi không có tư cách tham dự, cũng không muốn tham dự.”

“Chắc chắc...” Phượng Dạ Diễm lắc đầu, vẻ mặt bi thương, “Thật vô tình, ăn xong rồi thì trở mặt, rõ ràng đêm đó trong ngực tôi rên rỉ giống như tiểu dam phụ, không phải muốn làm nữ chủ nhân của Phượng gia sao? Hầu hạ hai người, có lẽ cơ hội sẽ lớn hơn!”

“Anh...” Trong mắt đẹp hiện lên bi thương, cô lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, “Nếu như thiếu gia chỉ tìm tôi nói đùa, xin thứ lỗi tôi không thể chấp tùng.”

Cô xoay người rời đi, lúc tay chạm được nắm cửa, thanh âm Phượng Dạ Hoàng vang lên.

“Nghe nói mẹ cô bị bệnh máu trắng, phải không?”

Thân thể cô run lên, tay đặt ở nắm cửa liền rơi xuống.

“Cô nói xem, nếu như tôi đuổi mẹ cô ra khỏi Phượng gia, bà ấy sẽ như thế nào?” Giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi.

“Anh thật hèn hạ!” Cô xoay người trừng mắt nhìn anh, “Chuyện này không liên quan đến mẹ tôi, không được kéo bà vào.”

Mẹ quả thật bị bệnh máu trắng tuy nhiên bệnh tình đã được khống chế, không hề chuyển biến xấu, nhưng lại cần ba ngàn nhân dân tệ mỗi tháng để làm vật lý trị liệu, nếu rời khỏi Phượng gia, bọn họ căn bản không thể đóng viện phí.

Bỗng chốc sắc mặt Phượng Dạ Hoàng trầm xuống, môi mỏng câu lên một nụ cười lạnh, đáy mắt xẹt qua tia phần nộ hung ác nham hiểm “Cô đang ra lệnh cho tôi sao?”

“Hoàng, anh hù dọa sủng vật đáng yêu của chúng ta.” Phượng Dạ Diễm mở miệng, kéo cô ôm vào trong ngực mình, tay vỗ nhẹ nhẹ lưng cô “Mèo hoang nhỏ, thu hồi móng vuốt của em lại, chọc phải Hoàng, tôi không bảo vệ được em đâu, nếu thiếu một sủng vật, chúng tôi sẽ rất thương tâm! Em cũng đừng nói Hoàng hèn hạ, tuy tôi cũng hiểu anh ấy rất hèn hạ, nhưng anh ấy là một thương nhân, thương nhân xuất sắc sẽ nắm chắc điều kiện có thể lợi dụng, không phải sao? Chúng tôi không miễn cưỡng em, em hoàn toàn có quyền lựa chọn.”

Lời nói của anh ta cũng không giúp cô buông lỏng, từ đáy lòng dâng lên sự ớn lạnh làm cho cô không thể khống chế mà run nhẹ.

Thật sự có quyền lựa chọn sao?

Cô chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng cùng bất lực như giờ phút này, “Mộ Thu nguyện ý phục vụ hai vị thiếu gia.”

“Thật ngoan.” Phượng Dạ Diễm ẩn xuống một nụ hôn trên mặt cô, “Hoan nghênh gia nhập chúng tôi, mèo hoang nhỏ đáng yêu.”

Đô đô đô....

Rung động có quy luật từ dưới bàn truyền đến, đánh thức Tô Mộ Thu, cô phục hồi lại tinh thần, bàn tay đặt vào học bàn, lấy ra điện thoại tinh xảo, sau khi nhìn dòng chữ trên màn hình, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự sợ hãi, đau khổ, cùng với, giải thoát....

Cô chịu đựng sự bủn rủn chỗ tư mật giữa hai chân, chống đỡ thân thể, hai chân run run gian nan đi đến cửa ra vào, đi đi lại lại khiến tiểu huyết ma xát mang đến cảm giác đau nhức làm cho cô muốn ngã xuống tại chỗ.

Cô vịn vào vách tường khó khăn bước từng bước một, lại một lần nữa cảm thấy may mắn vì tướng mạo bình thường của mình, những người đi tới đi lui trên hành lang không có ai chú ý tới cô, cho dù có nhìn cũng chỉ là liếc nhẹ một cái sau đó dời ánh mắt đi .

“Sai Sai xem tôi vừa rồi gặp được ai?”

Một nữ sinh không nén được hưng phấn kêu to, không hề có hình tượng của một thiên kim đại tiểu thư, “Tôi nhìn thấy chủ tịch Phượng Dạ Hoàng cùng phó chủ tịch Phượng Dạ Diễm, bọn họ thật sự quá đẹp trai nha!”

“Làm sao có thể?” Nữ sinh khác hừ lạnh, vẻ mặt không tin, “Bọn họ làm sao có thể đến khối cao trung của chúng ta? Cô ngủ đến hồ đồ à?”

“Rõ ràng chính là bọn họ, tôi không nhìn lầm.” Nữ sinh kia không phục hô to.

Thanh âm xa dần, Tô Mộ Thu cố nén cảm giác không khỏe, bước chân gia tăng tốc độ.

14. Chương 14

Chương 14: Nụ hôn đầu tiên (H)

Gần trường cao trung của Học viện Thánh Tu Tư có một công viên nhỏ, trong một góc nhỏ có cây đại thụ và bụi hoa tạo thành một không gian bí mật có vẻ mờ ám. Giờ phút này, trên bãi cỏ, cô gái nằm ngửa, toàn thân xích lỏa, thân thể nhỏ bé và yếu ớt run run, hai chân dài mảnh khảnh bị hai bàn tay to lớn một trái một phải đẩy ra, tạo thành một góc độ không được tự nhiên, nơi tư mật giữa hai chân lộ hẳn ra trong không khí, cánh hoa ướm sũng mật dịch trắng nhạt có chút run rẩy, chính giữa cái miệng nhỏ tràn ra chất nhầy trong suốt óng ánh, từ từ trượt xuống, dần dần biến mất giữa hai mông trắng nõn.

Mà hai người đàn ông ăn mặc đẹp đẽ chỉnh tề đang ngồi chồm hổm giữa hai chân cô, ánh mắt chăm chú khóa ở lỗ nhỏ hồng nhạt, gương mặt tuấn mỹ vẫn lạnh lùng hờ hững như trước, chỉ là mắt phượng đã lấy nhiệm tình dục và hơi thở gấp ồ ồ tiết lộ cảm xúc thật sự của bọn họ.

Hình ảnh cực kỳ dâm mỹ, ngay cả không khí cũng trở nên mập mờ khô nóng.

“Tự mình lấy thứ bên trong ra.”

Giọng điệu mềm mại trầm thấp như trước, nhưng lại không còn sự từ tính mà lại có vẻ thô ráp.

Tô Mộ Thu vốn đang nằm dưới đất đột nhiên ngẩng đầu, mắt đẹp mở lớn, không thể tin nhìn người vừa mới nói chuyện Phượng Dạ Hoàng, Tô Mộ Thu lộ ra khuôn mặt vốn đã đỏ lên nay còn đỏ hơn thế nữa.

“Không muốn lấy ra sao?” Phượng Dạ Diễm cười tà mị, “Tốt lắm, chúng tôi cứ như vậy đi vào, có lẽ sẽ có khoái cảm khác thường.”

“Không cần.” Cô hoảng sợ lắc đầu, “Tôi lấy ra.”

Bàn tay nhỏ bé run rẩy duỗi đến hạ thể, chạm tới hoa huyết như chạm vào lửa, cảm giác then thùng làm cho cô thật sự không thể nào ra tay.

“Sao?”

Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh uy hiếp.

Cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cô nhắm mắt lại, một lần nữa đem bàn tay nhỏ bé dò xét xuống phía dưới.

“Ừ....”

Cô than nhẹ, ngón tay thâm nhập vào trong động, hoa huyết mẫn cảm non nớt liền gắt gao bao quanh, gắt gao mút lấy ngón tay của cô.

Cô hơi dùng sức gạt mở vách tường thịt, ngón tay tiếp tục đi về phía trước, thuận lợi va chạm vào một viên ngọc xinh xắn, ngón tay khều nhẹ, cố gắng đem nó ra bên ngoài, nhưng nó lại nương theo mật dịch đang chảy xuống để tiến vào càng sâu, trùng hợp ma sát nhẹ qua nơi mẫn cảm nhất của cô.

“Ách a....” Cô khó nhịn ngửa đầu, tóc đen như mực trên không trung tạo thành một đường vòng cung duyên dáng, bộ ngực hoàn mỹ no tròn lắc lư tạo ra một con sóng nhỏ.

Phượng Dạ Hoàng, Phượng Dạ Diễm chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, nhìn nhau, hai người ăn ý mười phần vươn tay ra, mỗi người một bên bắt lấy nơi mềm mại của cô.

“Ồ.... Không cần... Ân...” Cô lắc lắc thân thể, tay đang đặt ở hạ thể gờ lên, hai tay cố gắng đẩy tay bọn anh ra.

Phượng Dạ Diễm kéo tay cô ra, “Không lấy nó ra sao?”

“Ồ...”

Mắt đẹp chứa đầy nước mắt, cô tủi thân duỗi tay trở về hoa huyết.

Tay to dùng lực mạnh xoa nắn vú nhỏ của cô một cách vô tình, bộ ngực hoàn mỹ bị biến thành nhiều hình dáng, hai khóa anh đào sớm đã cao cao đứng thẳng, động tác hai tay như nhau cùng dùng ngón trỏ cùng ngón cái kẹp lấy một khóa anh đào lôi kéo.

“Ân.... Ách a....”

Trong đau đớn mang theo tê dại thỏa mãn.

“A...” Phụng Dạ Diễm cười nhẹ, “Tiểu âm ô.”

Cô im lặng phớt lờ lời anh nói, bàn tay nhỏ bé động tác nhanh hơn, khó khăn mà lấy viên ngọc ra, tiếp theo là viên thứ hai.... Viên thứ ba....

Phụng Dạ Hoàng nhíu mắt lại, ngay lúc viên thứ ba rơi xuống đất, đã nắm vòng eo mảnh khảnh của Tô Mộ Thu, lửa nóng to và dài chẳng biết từ lúc nào đã lộ ra ngoài ngang ngực đẩy ra hoa khẩu, gạt mở tầng thịt non nớt, rút cuộc tiến vào, cơ hồ đâm thẳng đến tử cung của cô, hung hăng rút ra, lại hung hăng tiến vào, vật nam tính rất to đem tiểu huyết nho nhỏ mở rộng ra đến mức cực đại.

“Ồ a....” Cô lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đau đớn, sắc mặt ửng đỏ trong nháy mắt chuyển sang trắng, mặc dù đã đủ trơn, nhưng mà thứ của anh ta đối với cô mà nói là quá lớn, quá thô, tiểu huyết giống như bị xé rách.

“Thật chặt!” Thịt mềm gắt gao bao bọc lấy anh, như cái miệng nhỏ nhắn mút lấy anh, đem phân thân của anh ngậm vào càng sâu, từng đợt run rẩy khoái cảm chạy qua lưng anh, cái khoái cảm này làm cho Phụng Dạ Hoàng kêu lên một tiếng đau đớn, thân mình động càng nhanh hơn.

“Ồ.... Không.... Quá nhanh.... Sẽ rách mất....” Thân thể nhỏ gầy bị xóc nảy cao thấp, cô nắm chặt cánh tay anh, đau khổ cầu khẩn.

Anh không để ý lời cầu xin của cô, tốc độ vẫn như trước.

Nhìn đến cái miệng nhỏ nhắn của cô, đôi mắt phụng hiện lên một tia phức tạp, bỗng dưng, anh cúi thấp đầu, hung hăng gặm cắn môi cô, đầu lưỡi trơn trượt thăm dò vào trong miệng cô, lục lọi mút liếm.

“Ừm....”

Tiếng mật dịch chảy ra từ tiểu huyết hòa cùng tiếng lách cách do bụng dưới va chạm với mông tuyết trắng tạo ra làm cho thần trí cô mê muội, tùy ý để anh tàn sát bờ bãi trong miệng cô, căn bản là cô không hề có sức lực chống trả.

Động tác càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, bỗng dưng, anh động thân một cái cắm vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết, lửa nóng trong cơ thể cô phun ra chất lỏng nóng bỏng.

Than nhẹ một tiếng, anh rút ra phân thân đang chôn sâu trong huyết động. Phụng Dạ Diễm ở một bên nhìn màn biểu diễn tình ái miễn phí, ngay lập tức kéo thân thể Tô Mộ Thu qua, đem chân của cô gác ở trên vai mình, tay anh đặt trên cái mông tuyết trắng của cô, không thể chờ đợi được vội sâu ngay vào trong cơ thể cô, phân thân trắng kiện biến mất tại hoa khẩu nho nhỏ.

Đã bị khai phá qua lần thứ nhất nhưng tiểu huyết vẫn nhỏ hẹp khó có thể di chuyển, mỗi một lần lui ra đều đem tinh dịch của Phụng Dạ Hoàng đã lưu lại tổng ra bên ngoài cơ thể, thấm ướt bụng dưới của cô và anh, bên trong cô ẩm ướt ấm nóng và thít chặt làm anh không khống chế được mạnh mẽ xuyên vào.

“Dừng... Ô....”

Cô vô ý thức than nhẹ, cái miệng nhỏ nhắn từng ngậm từng ngậm thở gấp.

Mắt phụng híp lại, bỗng chốc cắn hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, lôi kéo đầu lưỡi khéo léo của cô khê cắn, mút vào hương vị ngọt ngào của cô, tư vị ngọt ngào làm cho anh cảm thấy kinh ngạc, anh khóa chặt cặp mông mềm mại của cô, mỗi lần thẳng tiến đều hung hăng ma sát qua một điểm trong cơ thể cô.

“Ân a.... Ân....”

Cô không ngăn được tiếng rên rỉ từ cổ họng tràn ra, trong cơ thể tiết ra càng nhiều mật dịch.

Mật dịch ẩm áp rười vào lỗ nhỏ trên đỉnh vật nam tính làm cho anh suýt nhịn không được bắn ra, anh khẽ cắn môi, cái miệng căng cứng chặt vật, hung hăng luật động, tới tới lui lui mạnh mẽ xuyên vào vài lần, cuối cùng gầm nhẹ một tiếng đem nhiệt dịch phun vào vách tường hoa huyệt non nớt.

Tiểu huyệt của cô không ngăn được một trận co rút nhanh, thỏa mãn đến cực hạn làm cho tâm trí cô như được bay lên trời cao.

Không đợi cô định thần lại, thân thể lần nữa lại bị Phượng Dạ Hoàng giành qua, nóng bỏng gằng gượng hung hăng gia nhập, bắt đầu chu kỳ cướp đoạt khác.

“Ồ a.... Không được....”

Cô không chịu được quá nhiều lần hoan ái, liền ngắt đi.

Màn trình diễn tình ái luân phiên diễn ra không ngừng nghỉ, thỏa mãn một dã thú, lại đón lấy một ác ma, hương vị tình dục nồng đậm phiêu tán trong không khí, không biết qua bao lâu, tất cả mới khôi phục lại yên tĩnh.

Tô Mộ Thu mất đi ý thức như búp bê bị hư nằm ngửa trên bãi cỏ, da thịt trắng nõn trên người nhiễm một màu hồng nhạt, trước ngực, vòng eo và đùi từng mảng vết tím xanh nổi lên, đùi mở lớn, hoa khẩu giữa chân lúc mở lúc đóng, như cái miệng nhỏ nhắn phun ra chất dịch trắng đục, làm chân cô ướt đầm.

“Hoàng, đó là nụ hôn đầu tiên của anh!”

Không phải là câu hỏi mà là câu nói khẳng định.

Phượng Dạ Hoàng dựa trên cành cây không nói chuyện, mắt phượng xinh đẹp hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm vào Tô Mộ Thu đang hôn mê.

“Ha ha...” Phượng Dạ Diễm cười ra tiếng, “Thú vị.”

Tình ái là cách thức phát tiết của bọn họ, nhưng mà bọn họ chưa bao giờ hôn bất kỳ một người phụ nữ nào, hôm nay, cả hai bọn họ đều vì một nữ sinh mà không khống chế được.

15. Chương 15

Chương 15: Tin đồn

Mưa phùn khiến quần áo ẩm ướt, những cánh hoa rơi xuống đất không một tiếng động. Mưa xuân là nhẹ nhàng nhất, từng hạt, từng hạt, kèm theo chút gió nhẹ. Mưa bụi dày đặc không tiếng động xao động nhẹ nhàng ở giữa không trung giống như một bức màn sa mỏng, Học viện Thánh Tu Tư bị bao phủ trong màn mưa, ẩn ẩn hiện hiện.

Tô Mộ Thu ngồi trên bờ hồ nhân tạo Thảm Hình Viên, đây là chỗ cô thích nhất, bởi vì mỗi lần nhìn hồ nước màu xanh không gợn sóng này, lòng của cô liền trở nên bình lặng.

Nhưng mà hôm nay, nước hồ lại không có cách nào làm bình lặng tâm trạng đang xao động của cô. Từ lúc bị hai người kia uy hiếp trở thành món đồ chơi, trong trái tim cô luôn lẫn quẩn một sự bức tức nóng nảy không thể giải thích được.

“Đừng nghĩ thoát khỏi chúng tôi, bất kể cô chạy trốn tới nơi nào, chúng tôi đều có biện pháp bắt cô về, cô tuyệt đối không thể gánh chịu được hậu quả đâu, nếu ngoan ngoãn có lẽ chúng tôi chơi chán, có thể thả cô đi sớm một chút.”

Giọng điệu cuồng vọng bá đạo, cô mặc dù tức giận lại không thể tránh được, cô không rõ, loại cao quý như bọn họ làm sao có thể vừa ý cô, bởi vì thân thể của cô sao?

Phượng Dạ Hoàng, từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên cô thật sâu yêu mến một người đàn ông, vì anh ta không chút nào ba hoa lại có vẻ tự nhiên khí phách, cũng vì lời nói và việc làm của anh ta đều thể hiện phong thái vương giả. Phượng Dạ Diễm, bởi vì anh ta ở trong Âm Diễm môn nên cô cũng chưa từng gặp, nhưng mà chỉ cần liếc mắt một cái, cô liền biết rõ anh ta so với Phượng Dạ Hoàng càng nguy hiểm hung ác hơn, cô đối với anh ta chỉ cảm thấy sợ hãi.

Chưa từng nghĩ tới việc có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ, bọn họ và cô là hai đường thẳng song song, vốn tưởng rằng cả đời cứ ở tại quỹ đạo của mình mà tiến lên, bọn họ kinh doanh đế quốc rộng lớn của bọn họ, còn cô thì trải qua cuộc sống bình thường của cô, có lẽ vì địa điểm sai lầm, thời gian sai lầm, còn có sự việc sai lầm, cho nên bọn cô mới gặp nhau.

Có lẽ cô thật sự là dâm phụ trời sinh, dù sao, một người bình thường làm sao có thể đồng thời tiếp nhận hai người đàn ông? Lại không biết xấu hổ mà cảm thấy sung sướng. Thân thể cứ như vậy mà bị tàn phá kinh khủng, còn có thể mơ ước tìm được một người chồng tâm đầu ý hợp trong tương lai sao?

Lắc đầu, Tô Mộ Thu đứng lên, chuẩn bị đi khỏi Thẩm Hình Viên, nơi này không thể làm tâm tình cô bình lặng lại.

Đi dưới tán cây anh đào trên đường lớn, Tô Mộ Thu khó chịu cau lông mày, bởi vì trên đường đi các học viên đều đưa mắt nhìn cô, tất cả nam sinh nữ sinh đều có vẻ mặt không thể tin, khó hiểu, tức giận cùng với khinh thường hèn mọn.

“Nhìn đi, chính là cô ta.”

“Phải không? Cô ta thật xấu xí, hơn nữa ống tay áo chỉ có một cúc áo bạc, chắc là học viên bình dân a!”

“Tại sao cô ta có thể ở cùng hội trưởng? Hơn nữa còn là hai người, thật vô sỉ!”

“Nghe nói cô ta là người giúp việc trong nhà hội trưởng, cô ta bỏ thuốc Hoàng học trưởng”

“Bình dân chính là bình dân, thấp hèn không biết xấu hổ.”

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ cho cô nghe được, lời nói vô tình cay nghiệt như hòn đá rơi vào đáy lòng Tô Mộ Thu, cô chịu đựng không nổi, bước chân nhanh hơn, lựa chọn phớt lờ lời nói truyền đến từ bốn phía.

Không sao cả, tất cả không sao cả, không có gì là cô không thể nhẫn nhịn.

“Tô Mộ Thu, cô đứng lại.”

Lúc đi qua khu biệt thự của kẻ có tiền, một tiếng gọi vang lên.

Tô Mộ Thu dừng lại, xoay người.

Người vừa gọi chính là một cô gái tuyệt sắc xinh tươi quyến rũ, tóc quấn gọn sóng, dáng người có lồi có lõm, đồng phục cô mặc làm tôn lên vẻ cao quý ưu nhã. Đằng sau cô là mười mấy nữ sinh, tất cả đều là vẻ mặt chờ xem kịch vui.

“Lôi Tư tiểu thư.” Cô nhận ra, cô ta là tiểu thư quý tộc nhà Italia – Thiên kim gia tộc Lôi Tư, Karina Lôi Tư.

“Nghe nói cô là tân sủng của Hoàng phải không?”

Tân sủng? Sủng vật mới sao? Tô Mộ Thu sửng sốt một chút, không biết trả lời thế nào.

Chát!

Một tiếng giòn vang.

Khuôn mặt trắng nõn của Tô Mộ Thu hiện lên năm dấu ngón tay đỏ ửng.

Karina Lôi Tư lộ ra khuôn mặt bình tĩnh, “Tôi đang hỏi cô đó!”

Tô Mộ Thu mím môi, trên mặt nóng rát giống như bị phỏng.

“Ê, cô là kẻ điếc sao?” Một nữ sinh xông lên trước, đẩy cô một cái, không có chuẩn bị nên Tô Mộ Thu ngã trên mặt đất.

Cô kêu lên một tiếng đau đớn. Xương cốt cảm giác sắp nứt ra đến nơi, lòng bàn tay chà sát trên mặt đất thô ráp, chắc là đã trầy da, đau quá!

“Cô biết Karina là ai không?” Nữ sinh kia quát cô, vênh váo tự đắc, “Karina là bạn gái của Hoàng học trưởng, cô chỉ là một bình dân, dung mạo xấu xí cũng muốn tranh cùng cô ấy? Sao không nhìn lại chính mình.”

Karina Lôi Tư hừ lạnh một tiếng, “Mặc kệ nó, chúng ta đi, nhìn cô ta bình thường như vậy, tin đồn nhất định là giả, hại tôi còn tưởng rằng có người đang uy hiếp địa vị của mình, còn đặc biệt tìm đến cô ta.”

Karina Lôi Tư cầm đầu các nữ sinh bỏ đi để lại Tô Mộ Thu.

Trên đường không ai qua lại, Tô Mộ Thu thở dài một hơi, dứt khoát ngồi dưới đất.

Bầu trời một mảnh màu xám nhàn nhạt u sầu. Trời vì ai rơi lệ? Mưa không ngừng đổ xuống.

Cô gơ tay lên nhẹ nhàng vậy, như muốn chặt đứt màn mưa.

Reng reng reng.....

Giai điệu quen thuộc vang lên.

Tô Mộ Thu nín thở. Hy vọng không phải là..... Bộ dáng cô bây giờ thật sự không thuận tiện để hầu hạ bọn họ.

Cô chần chừ lấy điện thoại di động ra, ấn nút nghe.

“Mèo nhỏ, đang ở đâu?”

Đầu bên kia điện thoại vang lên thanh âm trầm thấp cùng tiếng cười của Phượng Dạ Diễm.

“Trong phòng học, làm bài tập.”

“Phải không? Vậy không làm phiền em, ngoan ngoãn làm bài tập đi!” Tiếng nói kết thúc, điện thoại vang lên âm thanh đô đô.

Cô hơi giật mình nhìn điện thoại, hơi khó hiểu, nhưng mà..... Nhưng lại đặc biệt tốt.

Tô Mộ Thu không biết là cách cô trăm mét có một cỗ xe Lincoln dài xa hoa đang đỗ, trên xe Phượng Dạ Diễm đang ung dung nhưng có chút đắm chiêu nhìn cô.

“Mèo hoang cuối cùng vẫn là mèo hoang.” Phượng Dạ Diễm trầm ngâm, “Thật gay go!”

“Ừ.” Phượng Dạ Diễm biết rõ em mình đang nói gì, chính xác, nếu cô giống như những nữ sinh bình thường khác bị oan ức liền tìm bọn họ khóc lóc kể lể, có lẽ bọn họ sẽ nhanh chán ghét cô, chứ không giống như bây giờ không muốn buông tay.

“Hoàng, ánh mắt của anh càng ngày càng kém, Karina kia bộ dáng thật khó coi.”

Nhận ra sự hung ác trong lời nói của Phượng Dạ Diễm, Phượng Dạ Hoàng cười, “Diễm, không cần em ra tay, anh sẽ giải quyết, làm quá sẽ không tốt, dù sao Phượng Đế cùng tập đoàn Lôi Tư còn buôn bán qua lại.”

Hai người nhìn nhau cười, lại đem ánh mắt chuyển về phía xa xa.

Thân thể nhỏ gầy ngồi dưới đất, trên mặt vẫn là vẻ lãnh đạm, cho dù phát sinh chuyện gì thì biểu tình vẫn là không hờn không giận, hơi thở êm dịu kỳ quái bao quanh thân mình.

Ngày hôm sau, trên bảng thông báo của học viện Thánh Tu Tư, một tiêu đề thông báo, Karina Lôi Tư, Nguyễn Lâm Vũ, Quý Nhu, Địch Thu Tích...mười hai người bị lệnh cưỡng chế đuổi học, không được xuất hiện lại tại học viện. Nguyên nhân: không.

16. Chương 16

Chương 16: Người đàn ông xa lạ

Đại sảnh Bùi gia giờ phút này tràn ngập ánh sáng từ những ngọn đèn trắng lệ, mọi người bắt đầu vào tiệc, đủ loại hương thơm và màu sắc, các nhân vật nổi tiếng của xã hội cùng các nhà chức trách cao cấp tụ họp lại, nam thì áo mũ chỉnh tề, quý phu nhân và các tiểu thư thì mặc lễ phục dạ hội hoa lệ, trên mặt trang điểm tỉ mỉ, cách ăn mặc cùng nét trang điểm đều tăng thêm vẻ xinh đẹp cho họ.

“Ha ha.... Tớ nói rồi mà! Có nhiều người ăn mặc khiến cho người khác chú ý còn hơn cậu.” Nam Cung Phi Phi lôi kéo Tô Mộ Thu, chỉ chỉ cô gái bên cạnh mặc lễ phục màu đỏ tươi thấp ngực gợi cảm, ra hiệu với cô.

“Vâng vâng, Phi Phi đại tiểu thư là anh minh nhất.” Tô Mộ Thu cười cười sờ sờ đầu cô, vẻ mặt nhu hòa. Cô cúi đầu nhìn một thân váy dạ hội màu vàng nhạt bên trên thêu đóa tường vi tím của chính mình, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, so với các cô khác, cô nhìn thật sự rất bình thường. Lúc đầu, cô đặc biệt phản đối ăn mặc thế này, mặc vào quá gây sự chú ý mà cô thì không thích như vậy.

“Tiểu Thu, cậu mặc như vậy thật sự rất đẹp.” Nam Cung Phi Phi vẻ mặt chân thành nhìn Tô Mộ Thu.

Làn da trắng nõn đi với màu vàng nhạt của lễ phục làm nổi bật lên khí chất nhu hòa trang nhã của Tô Mộ Thu, một đóa tường vi tím thật to trên màu nền thanh thuần tăng thêm một chút huyền bí lộng lẫy, lưng áo bó sát tôn lên bộ ngực đầy đặn của cô, vòng eo mảnh khảnh, mông tròn vênh lên ngạo nghễ, dáng người bình thường bị bộ đồng phục che giấu nay lại hoàn toàn được phô bày, y phục áo dây khiến ả lớn trắng nõn da thịt lộ ra bên ngoài, mái tóc đen dài như thác nước chỉ búi đơn giản, hai lọn tóc mai rủ xuống hai bên gò má trắng hồng, mắt đẹp như được che phủ bởi màn sương, trên gương mặt trắng ngần là vẻ bình thản hiếm thấy, có nét lạ lắm..... Cảm giác thật duyên dáng mê người.

“Vâng vâng, ánh mắt Phi Phi tiểu thư là đúng nhất.”

“Tiểu Thu đáng ghét a! Cậu không tin tớ, tớ nói thật mà!” Nam Cung Phi Phi bắt mồm chu môi.

“Tớ cũng nói thật!” Tô Mộ Thu nháy mắt mấy cái với cô, dí dỏm đáng yêu.

Nam Cung Phi Phi ngậy ngẩn cả người, “Tiểu Thu..... Cậu.... Trở nên, so với....”

Tô Mộ Thu nghi hoặc nhìn cô, “Trở nên ra sao?”

Nam Cung Phi Phi nhú mày, “Tớ nói không được.” Cảm giác Tiểu Thu bây giờ đã biểu hiện nhiều sắc thái hơn, không còn giống như trước, mặc dù nhu tình nhưng hơi hồ hững ngại ngùng, cô thích sự thay đổi này, là vì.....Nguyên nhân là vì hai người kia sao?

Đột nhiên, nơi cửa đại sảnh truyền đến một trận xô xao, Tô Mộ Thu cùng Nam Cung Phi Phi đồng loạt nhìn lại.

Ngay cửa ra vào, hai nam một nữ đang chậm rãi đi vào, người đàn ông âu phục màu đen thì lạnh lùng, người đàn ông âu phục màu xanh đậm thì âm nhu, gương mặt tuấn mỹ biểu hiện một nụ cười thần nhiên, âu phục được may tinh tế tôn lên hai thân hình cao gầy khỏe mạnh, chừng chạc cao quý lại có vẻ lộng lẫy, cô gái xinh đẹp mặc váy công chúa đăng-ten màu hồng phấn, hai tay một trái một phải đặt lên cánh tay của hai người đàn ông, kiều diễm lả lướt tất cả.

Ba người vừa vào liền thu hút sự chú ý của mọi người, ai nấy đều nín thở nhìn bọn họ không dời mắt.

Không nghĩ tới có thể gặp bọn họ, Tô Mộ Thu thở gấp, một giây sau chợt hiểu ra.

Bùi gia vốn là một gia tộc môn hạ của Âm Diễm môn, chủ quản của Liệt Phong đường, thiếu gia Bùi gia đính hôn sao có thể không mời thiếu gia Phượng gia?

“Phi Phi, theo anh đi lên đi.”

Chẳng biết lúc nào Bùi Lãm Thần đã đi đến bên cạnh các cô, anh đứng trước mặt Nam Cung Phi Phi duỗi một tay ra.

Về mặt cô thẹn thùng đưa tay ra giao cho anh, tùy ý để tay anh nắm lấy, lúc chuẩn bị rời đi cô nhìn Tô Mộ Thu, “Tiểu Thu, cậu đợi tớ một chút nha! Tớ lập tức quay lại với cậu.”

“Ừ.” Tô Mộ Thu gật đầu, “Cậu đi đi!”

Cô nhìn bọn họ rời đi, cô thật tình chúc phúc cho Phi Phi, thật tình cảm thấy mừng cho cô ấy.

Bùi Lãm Thần vừa bước lên chỗ cao nhất của đại sảnh, toàn bộ âm thanh dần dần giảm nhỏ cho đến khi không gian yên tĩnh không một tiếng động.

Một người đàn ông trung niên thành thực tuần lảng đứng ở phía trước nói, “Hôm nay là tiệc đính hôn của con trai tôi Bùi Lãm Thần cùng Nam Cung Phi Phi tiểu thư, cảm tạ các vị bằng hữu cùng các khách quý đã dành ít thời gian tham dự, bây giờ buổi lễ chính thức bắt đầu.”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

Tiếp theo là Bùi Lãm Thần cùng Nam Cung Phi Phi trao nhẫn cho nhau.

“Cám ơn các vị đã đến, kế tiếp xin mọi người đừng khách sáo, cứ vui chơi thỏa thích.” Bùi Lãm Thần ôm lấy Nam Cung Phi Phi lễ phép nói.

Đại sảnh lại lần nữa nóng lên, rượu hồng thơm mát, ăn uống linh đình, âm nhạc du dương nhẹ nhàng chậm rãi vang lên trong đại sảnh, giữa đại sảnh đã có một đôi nam nữ dắt tay nhau nhẹ nhàng khiêu vũ.

Tô Mộ Thu nhìn Nam Cung Phi Phi cười đến ngọt ngào, cô nhấc chân muốn rời khỏi đại sảnh để đi đến tiểu viện phía sau. Cô thật sự không quen những nơi náo nhiệt như vậy.

“Vị tiểu thư xinh đẹp này, có thể mời cô nhảy một điệu không?”

Một giọng nói nam tính êm tai vang lên.

Cô quay đầu nghi hoặc nhìn người mới tới, một người đàn ông tuấn mỹ mang theo nụ cười ôn nhu, phong thái ung dung quý phái.

“Xin lỗi.” Cô gật đầu tỏ vẻ áy náy, “Tôi không biết khiêu vũ.”

“Không sao, khiêu vũ rất đơn giản, tôi dạy cho cô.” Người đàn ông phân bua, kéo Tô Mộ Thu tiến vào sàn nhảy.

“Anh...” Cô nhú mày vì sự vô lễ của anh ta, muốn giãy ra lại bị anh ta nắm chặt eo.

“Giúp tôi một chút được không?” Người đàn ông đáng thương nhìn cô.

“Haizzz.” Cô thở dài, để mặc anh ta mang cô di chuyển chậm chậm. Thôi, không phải chỉ là di chuyển vài bước sao? Cũng không mất miếng thịt nào.

Đột nhiên, cô cảm giác có hai ánh mắt nóng bỏng chăm chú khóa trên thân thể mình, làm cho cô kinh hãi, cô nhìn bốn phía, cũng không thấy có ai đang nhìn, ánh mắt lại lơ đãng nhìn đến hai thân ảnh quen thuộc, Phượng Dạ Hoàng ôm Lục Nhĩ Nhã khiêu vũ, ánh mắt chú tâm mà lại ôn nhu.

Trong lòng xẹt qua một trận đau nhói.

“A!”

Bên tai vang lên tiếng hô thấp giọng.

“A! Xin lỗi, xin lỗi.” Cô ngượng ngùng nhìn người đàn ông kia, “Tôi thật sự không biết nhảy, có đau lắm không?”

“Không.” Người đàn ông lắc đầu, “Được một tiểu thư đáng yêu dẫm lên là vinh hạnh của tôi.”

Cũng không để ý mình bắt nhả, cô phẫn nộ nói, “Đừng có gọi tôi là tiểu thư đáng yêu, tôi tên là Tô Mộ Thu.”

“Tiểu Thu đáng yêu.” Người đàn ông cúi thấp đầu nhẹ nhàng nỉ non bên tai cô, nhìn có vẻ mập mờ.

Cô xoay đầu mạnh lại, hai ánh nhìn càng thêm bức bách, không biết từ chỗ nào phóng tới, căn bản tìm không thấy, là cô quá nhạy cảm sao?

“Tiểu Thu, cô không chuyên tâm.”

Người đàn ông bắt mắt nhìn cô.

“Xin lỗi, tôi thấy không thoải mái.” Cô kéo cánh tay đang đặt trên lưng mình ra, xoay người rời đi.

“Ti Quân Hạo.” Thanh âm người đàn ông vang lên phía sau cô, “Tiểu Thu, nhớ kỹ nha!”

17. Chương 17

Chương 17: Trừng phạt

Tô Mộ Thu cúi đầu lẩn tránh đám đông đi về phía hậu viện, nhanh chóng rời đi đại sảnh, nơi làm cho cô khó thở.

Bởi vì đi quá nhanh, lại không quen mang giày cao gót nên chân cô bỗng dưng bị vẹo. Cô cảm thấy mắt cá chân đau đớn.

Bây giờ muốn người khác không chú ý cũng không được!

Trong lòng thầm than, cô nhắm mắt lại lẳng lặng chờ đợi cảm giác đau đớn ngã xuống đất.

Nhưng không có ngã như cô dự đoán, thân thể nhỏ bé và yếu ớt ngoài ý muốn rơi vào một lồng ngực ấm áp.

“Cám ơn.” Cô cúi đầu nói cám ơn. Xem ra là có người tốt bụng kịp thời đỡ được cô.

Nghiêng thân mình, bàn tay nhỏ bé chống đỡ trên lồng ngực người kia, mượn lực ổn định thân thể, lúc ngẩng đầu lên cô ngây ngẩn cả người.

Thật xinh đẹp!

Tuy dùng từ xinh đẹp để hình dung một người nam sinh là không thích hợp, nhưng nam sinh trước mắt, đôi mắt thật to, mũi cao thẳng, môi anh đào ửng đỏ, làn da phấn nộn, nếu như không phải vừa rồi tay cô chống đỡ trên lồng ngực bằng phẳng khỏe mạnh cùng với thân hình cao ráo, cô thật sự nghĩ rằng anh ta là một cô gái, giống như người kia, đều là bộ dáng âm nhu xinh đẹp, nhưng không làm cho người ta có loại cảm giác nữ tính.

Trong đầu cô bắt gặp hiện lên gương mặt tà khí của Phượng Dạ Diễm với nụ cười tà mị.

“Ha ha... Cám ơn đã khen.” Nam sinh cười thoải mái lộ ra một lúm đồng tiền.

“Hà?”, cô khó hiểu nhìn anh ta, khi nhìn đến ánh mắt mang ý tứ trêu chọc mới ý thức được thì ra vừa rồi cô đã bắt gặp nói ra lời. “Xin lỗi.” Cô nhìn anh ta xin lỗi. Nam sinh bị khen là xinh đẹp hẳn không phải là một chuyện tốt a!? Tuy nói như vậy, nhưng là.....

“Tôi không sao, anh trước buông tôi ra đi!” Eo của cô bị anh ôm chặt, ngực cô dính sát ngực anh ta, cô không thích dựa vào nam sinh gần như vậy, cho dù là một người nam sinh xinh đẹp như nữ sinh.

Người nam sinh dường như không có nghe, vẫn ôm chặt cô, cười sáng lạn “Tôi tên là Kỳ Diệp Vân, cô có thể gọi tôi anh Vân, cũng có thể gọi là anh Diệp.”

Kỳ? Nếu nhớ không lầm, đây cũng là một gia tộc môn hạ của Ám Diễm môn, chủ quán U Vân đường, nếu đoán tuổi thì người đàn ông này chắc là người thừa kế — Thiếu đường chủ U Vân đường.

“Kỳ học trưởng.” Cô lễ phép nói.

“Ha ha.....” Bên cạnh bỗng vang lên tiếng cười lạnh lạnh, “Vân, sự thật chứng minh, mị lực của cậu không còn lớn nữa! Học muội không ưa cậu.”

Tô Mộ Thu nhìn lại.

Lại một người đàn ông xuất sắc bất phàm khác, so với Kỳ Diệp Vân hình như lớn hơn vài tuổi, có vẻ hơi trầm ổn, thân hình thon dài tuấn tạc, khí thế cao quý tuấn lãng, cử chỉ nhã nhặn nho nhã, tạo cho người ta cảm giác êm dịu tao nhã như ngọc.

“Ngự, anh đang xem nào nhiệt sao?” Kỳ Diệp Vân bắt mắt liếc người đàn ông kia.

Người đàn ông không để ý tới anh ta, duỗi một tay ra trước mặt Tô Mộ Thu, “Xin chào, tôi là Sở Ngự.”

Tô Mộ Thu nhíu mày đẩy cánh tay trên lưng ra, một giây sau bàn tay kia lại đặt về chỗ cũ, không biết tại sao hôm nay đụng phải hai người đều thích ôm cô, đối với hành động của Kỳ Diệp Vân mặc dù không thích, nhưng không đến mức chán ghét, cô đành phải buông tha.

Cười cười với Sở Ngự, cô gật đầu đáp lễ, “Sở học trưởng, tôi là Tô Mộ Thu.” Tuy cô cảm thấy bọn họ chắc hẳn là đã từng nghe nói về cô, dù sao tin đồn cô câu dẫn Phượng Dạ Hoàng, Phượng Dạ Diễm sớm đã truyền đi khắp nơi trong học viện, nhưng mà cô phải lễ phép giới thiệu tên của mình.

“Chân bị thương có nghiêm trọng không?” Sở Ngự vỗ vỗ đầu của cô.

Cảm giác như một người anh trong nhà làm cho tâm cô có chút dao động, chưa từng có loại cảm giác này, thật ấm áp.

Mũi có chút chua xót, mắt có điểm mờ hồ, cô cúi đầu xuống, “Không biết nữa.”

Sở Ngự tiến đến nói nhỏ vào tai Kỳ Diệp Vân, “Chơi đã chưa? Còn không buông tay, cậu muốn hại chết cô ấy sao?” Âm lượng chỉ vừa đủ hai người nghe.

Kỳ Diệp Vân nghe vậy, buông thân thể đang ôm chặt ra, hướng về phía một góc xa xa lộ ra một nụ cười tếu.

Được tự do Tô Mộ Thu nghi hoặc ngẩng đầu, vừa vặn chứng kiến anh ta cười, nhìn theo ánh mắt của anh ta, ngoài ý muốn lại nhìn thấy một đôi mắt phượng âm trầm, không khỏi cảm thấy kinh sợ.

Thời gian dường như bất động, cô không cảm nhận được sự vật chung quanh, hơi giật mình nhìn đôi mắt phượng xinh đẹp kia. Cho đến khi chủ nhân đôi mắt vẽ ra một nụ cười tà khí, ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô, cô mới bình tĩnh lại.

“Kỳ học trưởng, Sở học trưởng, tôi đi trước, xin lỗi không tiếp được.”

Tô Mộ Thu gật đầu với bọn họ, mang theo một trái tim đập loạn, bước cầ nhấc chậm rãi đi về phía kia.

“Cô ấy thật sự rất đặc biệt.” Kỳ Diệp Vân đắm chiêu nhìn bóng dáng Tô Mộ Thu rời đi.

“Đúng là đặc biệt, nhưng anh có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy sao? Xem đi! Cậu hại người ta thảm rồi.” Sở Ngự nhện không được khinh bỉ nói.

“Nhưng mà tôi rất tò mò nha!” Kỳ Diệp Vân vẽ mặt vô tội đáng yêu nhìn Sở Ngự, mắt to nháy nháy “Tôi để ý thấy Hoàng lão đại cùng Diễm lão đại cả đêm đều nhìn cô ấy, nên muốn nhìn một chút xem cô ấy là thần thánh phương nào thôi!”

Bàn tay Sở Ngự vỗ vỗ lên khuôn mặt xinh đẹp, “Tôi thấy cậu là đang muốn chuốc thêm phiền phức, còn có, đừng lấy vẻ mặt đáng ghét kia nhìn tôi.” Rõ ràng là hồ ly xảo trá âm hiểm, lại giả vờ đơn thuần. Thật sự là đáng ghét!

“Ngự, anh không thích tôi sao?” Mắt to ẩn chứa nước mắt trong suốt.

“Tôi chưa từng thích cậu.” Sở Ngự nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ngự đáng ghét nhất!” Kỳ Diệp Vân yêu kiều nhẹ quả trách.

Có lẽ người khác nhìn sẽ thấy rất đẹp, nhưng mà Sở Ngự biết rõ tính cách anh ta nên chỉ cảm thấy một trận rét lạnh, nổi cả da gà.

“Ngự, anh có cảm thấy cô ấy là loại nữ sinh tham vinh hoa phú quý không? Anh có chú ý tới không, vừa rồi.....” Kỳ Diệp Vân khôi phục vẻ đứng đắn.

“Ừ.” Sở Ngự gật đầu, vừa rồi anh thấy cô bởi vì một cái võ đầu đơn giản của mình mà đôi mắt ảm Ứt, “Hơn nữa, anh có cảm giác được không, trên người cô ấy có một loại hơi thở nhu hòa làm cho người khác cảm thấy yên lòng, ở cùng cô ấy rất thoải mái.”

“Bình tĩnh, kiên cường nhưng lại yếu ớt, thật thú vị!” Kỳ Diệp Vân vẽ mặt nghiêng ngẫm vui vẻ.

Mà bên kia, Tô Mộ Thu vừa đi tới gần, Phượng Dạ Diễm liền kéo cô qua, đem cô khóa trong không gian nhỏ hẹp tạo bởi vách tường và lồng ngực anh, thân hình cao lớn che chắn cả thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, khi người khác nhìn vào, chỉ thấy một mình anh ta trong góc khuất.

Bàn tay gắt gao nắm chặt Ớt cô, anh cúi thấp đầu, môi mỏng hung hăng hôn đôi môi phấn hồng, thô bạo mút cắn cánh môi non mềm.

“Ồ...” Cô rầu rĩ hừ ngậm.

Đầu lưỡi nóng bỏng tách ra hàm răng cô sau đó trượt vào trong, tìm kiếm cái lưỡi đình hương, linh hoạt quần lầy gặm cắn, tùy ý mút hết nước bọt trong miệng cô.

“Ăn.... Ồ...” Cô nhịn không được thấp giọng rên rỉ, hô hấp dần dần dồn dập.

Anh buông cô ra, điều chỉnh hơi thở hỗn loạn, “Tiểu dâm ô, như vậy đã nhịn không được?” Thanh âm lạnh lùng nhưng trong mắt lại là lửa đỏ, không phân biệt được là dục hỏa, hay là lửa giận. “Đường như đêm nay em rất được hoan nghênh? Như thế nào? Tìm được kim chủ tốt hơn sao?”

Cô bình tĩnh nhìn anh, “Anh đang ghen sao?”

“Ha ha...” Anh cười tà tà, “Em rốt cuộc lấy đâu ra tự tin vậy, em nghĩ rằng tôi sẽ vì một con mèo hoang nhỏ mà ghen? Em thật không biết tự lượng sức mình, em có thấy qua chủ nhân nào cho phép người khác đụng vào sủng vật của mình chưa?”

Hít thở không thông, cô không thể nào giải thích được sự đau nhức Ần Ần trong lòng?.

“Ăn mặc như vậy là muốn câu dẫn nhiều người sao?” Anh khẽ vuốt mảng lớn da thịt lộ ra ngoài, “Bất quá, em lại câu dẫn được tôi, hiện tại tôi muốn hung hăng cắn vào cái miệng nhỏ nhắn ảm Ứt phía dưới của em.” Anh chuyển động eo, lửa nóng cứng rắn cách Ầu phục đâm thẳng vào bụng cô.

Anh hả hê khi cảm thấy thân thể trong ngực nhẹ run rẩy, anh cúi thấp đầu vươn đầu lưỡi tinh tế ra liếm tai cô, trượt đến vành tai, dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn một phen, “Đừng khấn trương, tôi nói giỡn thôi.”

Mắt nhắm lại, lỗ tai ngứa ngứa, hơi thở nóng rực, cùng với mùi bị nam tính bao phủ toàn thân làm cho cô có cảm giác mê muội.

Chóp mũi cao thẳng nhẹ nhàng cọ cọ cái cổ tuyết trắng, mắt anh nhắm lại, say mê hít một hơi thật sâu, cảm giác không giống với nước hoa, mùi thơm thanh nhã lướt qua xoang mũi, chậm rãi lắng đọng nơi lồng ngực.

Ngay sau đó, lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm thấy hối hận, vật nam tính phía bụng dưới càng căng trướng, gần như đau đớn, lửa nóng dâng trào kêu gào phát tiết. Mắt anh trầm xuống, liền lấy một viên thuốc hồng nhạt ước chừng lớn hơn đầu ngón út từ trong túi ra, một tay thăm dò vào dưới váy cô, xâm nhập quần lót, chạm vào cánh hoa, anh đẩy ra hoa khẩu, nhét viên thuốc vào miệng nhỏ khép kín.

“Anh nhét cái gì đó?”

Cô hoảng sợ nhìn anh, kẹp chặt hai chân, cảm giác vật nho nhỏ gì đó đang thâm nhập sâu hơn vào trong cơ thể mình.

Phượng Dạ Diễm chỉ xấu xa cười cười, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Hôm nay tạm buông tha em, tôi còn có việc đi trước, ngoan ngoãn không được chạy loạn, chờ tôi trở lại.” Chưa trả lời câu hỏi của cô, anh đã xoay người bỏ đi.

Tô Mộ Thu hơi nhú mày, anh ta cho tới bây giờ không phải là loại người dễ dàng dừng tay. Rốt cuộc đó là cái gì? Nhưng mà, chỉ một lát sau, thứ nhỏ bé đó dần dần biến mất. Cô nhẹ nhàng thở ra.

“Diễm đi chưa?” Từ xa trông thấy Phượng Dạ Diễm rời đi. Kỳ Diệp Vân cùng Sở Ngự đi tới.

“Rồi.” Cô gật đầu.

“Cứ như vậy đi?” Kỳ Diệp Vân tròn tròn đôi mắt thật to.

Sở Ngự nhún nhún vai, liếc đôi môi thoáng sưng đỏ của Tô Mộ Thu, thật sự khó mà tin được Diễm giải quyết như vậy, chẳng lẽ bọn họ đều đã đoán sai? Cô trong mắt Diễm không hề quan trọng?

“Tiểu Thu, anh Vân mang em đi chơi.” Kỳ Diệp Vân kéo tay Tô Mộ Thu, lại bị nhiệt độ cao dị thường làm cho hoảng sợ, anh ta cũng sờ nhìn cô. “Tiểu Thu, Diễm lão đại cho em uống rượu sao?”

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mộ Thu nổi lên một tầng đỏ ửng, ánh mắt hơi mơ màng.

Cô cảm giác cả thân thể khô nóng khó chịu, giống như bị người ta dùng lửa đem nướng, dưới bụng tràn ngập từng đợt sóng, chỗ tư mật giữa hai chân tê dại ngứa ngáy như ngàn vạn con kiến đang gặm cắn. Cảm giác này..... Cô kinh hãi. Anh ta thuốc cô!

Cô ngẩng đầu tìm bóng dáng Phượng Dạ Diễm trong đám người, nhưng tìm không thấy, ngay cả hình bóng Phượng Dạ Hoàng cũng không thấy.

Nóng quá, nóng quá, trước mắt trở nên mờ nhạt, ý thức từ từ mơ hồ, thêm một lát nữa, cô không đảm bảo sẽ không mất đi ý thức mà cởi quần áo ngay tại đây.

Thuốc cô, lại còn muốn cô ngoan ngoãn đứng chờ anh ta trở về, chẳng qua chỉ muốn nhìn cô xấu mặt, anh ta tuyệt tình như vậy sao? Lòng cô nặng nề, đau đớn.

“Tiểu Thu, em đừng lo!?” Sở Ngự lo lắng nhìn cô đứng không vững có vẻ như sắp ngã xuống, liền đưa tay ra đỡ.

“Đừng đụng tôi.” Trước khi anh chạm vào cô, cô tránh ra. Không được, trong đầu gần như trống rỗng. “Xin lỗi, tôi đi trước.”

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn thất tha thất thểu chạy đi, mấy lần xem té ngã.

“Diễm thật tồi tệ.” Kỳ Diệp Vân bĩu môi.

“Còn không phải tại cậu châm dầu vô lửa sao.” Sở Ngự có chút lo lắng nhìn theo hình bóng nhỏ nhắn.

18. Chương 18

Chương 18: Giáo huấn (H)

Mồ hôi lạnh ứa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đáng sợ, Tô Mộ Thu cắn răng chạy chân trần trên đường lớn tối đen như mực, phòng khách Sở gia đèn đuốc sáng trưng phía sau lưng đã biến thành một điểm sáng nho nhỏ.

Nóng quá, thật là khó chịu! Toàn thân như bị thiêu đốt, cơ thể trống rỗng kêu gào muốn được một vật gì đó hung hăng nhồi vào. Mắt cá chân chỗ bị trật nhói đau, dường như kháng nghị bắt cô phải dừng lại.

“Ồ....”

Một tiếng kêu rên, thân thể gầy yếu nặng nề ngã xuống mặt đất. Cô cố gắng đứng lên, mắt cá chân bầm tím đau thấu xương lại làm cho cô vô lực ngã xuống lần nữa.

Cô cố gắng mở mắt ra, phía trước là bóng tối vô tận, lần đầu tiên cô cảm hận kẻ xa xỉ có tiền.

Còn bao lâu mới đến cửa lớn? Ra khỏi Sở gia, vào thời gian này, tại khu biệt thự tụ tập những kẻ có tiền muốn đón xe taxi dễ lắm sao, cô làm thế nào trở lại trường học đây?

Tuyệt vọng như thủy triều thật sâu bao phủ cô, toàn thân đau nhức, ngực càng đau hơn. Cô muốn...cứ như vậy chết đi, nhưng mà cô không thể, cô còn có mẹ, nếu cô chết, mẹ sẽ rất thương tâm, mà cô thì lại không nỗi làm ẹ thương tâm.

Một bóng người lặng yên không tiếng động đứng sau lưng Tô Mộ Thu, bỗng dưng, anh ta duỗi một tay ra, bắt lấy cánh tay của cô.

“A!” Cô hoảng sợ thét lên, hai tay vung loạn xạ.

Anh ta kéo cô vào trong ngực của mình.

“A a a a a..... Đừng đụng vào tôi..... Thả tôi ra thả tôi ra.....” Cô quơ tay đánh lung tung vào anh ta. Đôi mắt mê mang nhìn không rõ bộ dáng của anh ta, sự sợ hãi thật sâu gấu gao níu lấy tâm cô.

Không cần, không nên đụng cô, cô sẽ chết nếu bị người đàn ông khác chạm vào, cô thật sự sẽ chết, cô không thể chịu đựng được việc bị bắt kì một người đàn ông nào khác ngoại trừ hai người kia đụng chạm.

“Hừ..... Là tôi, ngoan, không có việc gì, không có việc gì.”

Ôm chặt cô, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, thanh âm nhu hòa.

Nghe được thanh âm quen thuộc, cô dừng lại động tác.

“Phượng Dạ Diễm.” Lẩm bẩm nhỏ một tiếng, sự căng thẳng trong lòng được buông lỏng, thân thể gầy yếu mềm nhũn, tê liệt ngã xuống trong ngực anh.

Phượng Dạ Diễm ánh mắt phức tạp nhìn Tô Mộ Thu đang hôn mê trong ngực, sau đó bế cô lên, ngồi vào chiếc xe đậu không xa nơi đó.

Trong chốc lát, chiếc xe Lincoln xa hoa không tiếng động biến mất trong màn đêm.

Tô Mộ Thu nằm vắn vẹo trên ghế đen rộng lớn như một chiếc giường, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, vẻ mặt ửng hồng, toàn thân cũng nổi lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, bộ ngực to tròn phía trước có chút lắc lư, hai khóa anh đào run rẩy đứng thẳng, đôi chân dài gấu gao khép chặt ma sát nơi nào đó, nơi tư mật giữa hai chân như ẩn như hiện, bắp đùi hiện ra một vệt nước trong suốt óng ánh. Một màn này thật kích thích cảm quan!

Đôi mắt Phượng Dạ Diễm nhíu lại, con ngươi đen sẫm ẩn ẩn hỏa diễm, hô hấp hơi dồn dập, nghe tiếng than nhẹ của Tô Mộ Thu tính nhẫn nại của anh rốt cuộc cũng cạn kiệt, anh cởi bỏ quần áo, thân thể to lớn đè lên thân thể trắng nõn, đôi chân chen vào giữa đẩy ra đôi chân đang khép chặt của cô ra.

“Ân.....” Thật mát!

Cảm giác hỏa trong cơ thể thoáng giảm chút ít, Tô Mộ Thu ôm cổ của anh, áp sát thân thể vào lồng ngực mát lạnh.

“Ha ha...” Anh khàn khàn cười, kéo cô về lại chỗ cũ, “Đừng nóng vội, còn chưa tới lúc.”

“Ô..... Ân.....” Cô bắt mẫn than nhẹ, mắt to vô lực mở ra.

Thân thể trượt xuống, đầu vừa vắn ngang bằng đến ngực cô, anh cúi thấp đầu, há miệng ngậm lấy một bên khóa anh đào đứng thẳng, đầu tiên là mút vào, sau lại dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn lồi kéo, một tay cầm bên ngực no tròn còn lại, dùng lực xoa bóp, tay kia tham tiến giữa hai chân cô, chạm lên hoa huyệt ướt sũng, ngón trở cùng ngón giữa đẩy ra cánh hoa, ngón cái chậm rãi tìm viên trân châu nhỏ nổi lên, lập tức vắn về lúc lúc nặng.

“Ách a..... Ân.....” Cô nhíu chặt mi, cảm giác dục hỏa trong cơ thể càng dữ dội hơn.

Viên trân châu nhỏ rất nhanh cứng rần, hoa huyết từng đợt co rút, ngón giữa của anh chậm rãi ma xát khe nhỏ giữa cánh hoa, lập tức, một dòng chất lỏng dính dính tràn ra, thấm ướt ngón tay anh. Đột nhiên, ngón giữa đâm vào hoa khẩu, đẩy ra từng tầng vách tường bao quanh, tùy ý chen vào.

“Ồ..... Nóng quá..... Muốn..... Cho... Cho tôi.....” Cô khó nhịn lắc đầu, muốn..... muốn cái gì đó.

“Muốn cái này sao?” Thanh âm anh khàn khàn, phân thân to và dài chống đỡ trên hoa khẩu khẽ run.

Hoa huyết lúc mở lúc đóng như muốn nuốt vật kia, hai tay run rẩy trèo lên bả vai dày rộng của anh, vô lực kéo về phía mình, “Cho tôi..... Ồ.....”

“Không được, hôm nay Tiểu Thu không ngoan, biết vì sao tôi trừng phạt em không?” Giọng nói ồm ồm cũng đang chịu áp lực thống khổ.

“Ồ..... Cho tôi..... Nóng quá.....” Cô dường như không nghe thấy lời của anh ta, cái miệng nhỏ nhắn vô ý thức lẩm bẩm.

“Nói!” Anh khẽ quát, nắm lấy mái tóc dài của cô kéo, “Nói, em làm sai chỗ nào.”

Da đầu đau nhức làm tâm trí thanh tỉnh hơn một chút, “. Tôi..... Tôi không nên..... Không nên để cho người đàn ông khác đụng..... Nóng quá.... Nóng quá.. Ồ..... Cho tôi.....”

“Được, cho em, toàn bộ cho em.” Anh gầm nhẹ một tiếng, đem phân thân hung hăng đâm vào hoa huyết.

Vật nam tính to lớn hoàn toàn chui vào hoa huyết, hoa khẩu phần hồng nho nhỏ bị cự vật của anh xỏ xuyên qua, mở rộng ra. Hoa huyết gắt gao bao chặt lấy phân thân màu đỏ của anh. Gậy thịt to lớn nhưng huyết động lại nho nhỏ. Huyết khẩu khiến người ta khó mà tin được có thể dung nạp cự đại tráng kiện của anh.

“Nhớ kỹ bài học hôm nay, nếu có lần sau, tôi tuyệt đối sẽ không đơn giản bỏ qua cho em.” Về mặt anh âm trầm, thô bạo luật động.

“Ặn..... Ách a.....”

Cô ngẩng đầu lên, cổ họng không thể kèm chế tràn ra chuỗi thanh âm rên rỉ.

Anh hung hăng trều sấp, eo húc một cái, chon sâu vào chỗ sâu nhất trong dũng đạo của cô bắn ra nhiệt dịch nóng hổi, sau đó anh rút ra phân thân vẫn cứng rần và to dài, rời đi thân thể cô, nằm ngã xuống bên cạnh.

Hạ thể co rút một hồi, hỏa diễm vừa mới biến mất lần nữa xuất hiện. Không đủ, vẫn còn nóng quá.

Cô chớp mắt, cố gắng muốn xuyên qua mảng sương mù trước mặt để nhìn rõ mọi thứ, bàn tay nhỏ bé tự phát quẩn lên thân thể bên cạnh, “Van xin anh...”

“Muốn?” Anh cười tà mị, “Tự mình làm lấy.”

19. Chương 19

Chương 19: Đêm dài vô tận (H)

“Hà?”

Cô mở to đôi mắt mê ly, khó hiểu nhìn anh.

“Không hiểu sao? Ha ha” Anh cười nhẹ, nắm tay của cô đặt lên cự long, “Cảm nhận được không? Dùng cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của em ăn nó.”

Thật nóng! Cô lại càng hoảng sợ, hoang mang rối loạn rút tay ra.

Cảm giác nóng rực lan tỏa trong lòng bàn tay, giống như ử nóng trái tim của cô, còn có xúc cảm trắng mịn kia, đó là của cô

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, không dám nhìn khuôn mặt tà mị của anh, ánh mắt mơ hồ rời rạc.

“Không cần sao? Có phải mệt mỏi không? Vậy thì nghỉ ngơi đi!” Anh nhếch lên môi mỏng, kéo thân thể của cô lại gần.

“Ừm” Cô ưm một tiếng, thân thể dán trên lồng ngực lạnh lẽo của anh, hạ thể từng đợt run rẩy, cảm giác trống rỗng từng đợt rồi lại từng đợt lan ra toàn thân.

Anh thật sự rất đáng ghét, biết rất rõ ràng

Cô khó nhịn thống khổ vạn vẹo, tránh bàn tay anh đang đặt trên lưng cô, cố sức di chuyển thân thể, muốn đi đến phòng tắm xối nước lạnh.

Anh nhìn ra ý đồ của cô, đuổi tay ra, kéo cô về lại trên người.

“Àn” Đụng vào lồng ngực kiên cố, cô không khỏi nhú mày.

“Vô dụng thôi, nước lạnh không giải được tác dụng của thuốc.” Anh ôm lấy cô, tách hai chân của cô ra, để cô dạng chân ngồi trên đùi mình, “Nghe lời tôi, chính mình ngồi lên đi, thuốc phải giải, nếu không em sẽ rất khó chịu, ngoan!”

“Ồ ân”

Cự đại nóng rực kè sát hoa huyết mẫn cảm làm cô thiếu chút nữa xụi lơ trên người anh, bàn tay nhỏ bé vô lực chống đỡ trên lồng ngực của anh. Tiếng nỉ non ôn nhu bên tai làm cho cô hoảng loạn, đầu óc choáng váng, nặng nề, cô mở miệng to cổ thở, cái đầu nhỏ vô lực buông thõng.

Cự đại thô to thẳng đứng, phần đỉnh mượt mà thẳng tắp hướng về cô, kè sát hoa huyết non nớt của cô.

Tô Mộ Thu chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hoa huyết run rẩy càng lúc càng nhiều.

Bàn tay nhỏ bé chống đỡ trên lồng ngực của anh, cô quỳ lên để huyết khẩu tiếp xúc với mũi nhọn êm dịu, ngay lập tức, huyết khẩu liền giống như cái miệng nhỏ nhắn tự động cắn mút vào.

Sự run rẩy giống như dòng điện truyền từ đỉnh mũi nhọn quét qua toàn thân, mắt phượng xinh đẹp của Phượng Dạ Diễm nhiễm màu tình dục, không hề chớp mắt, chăm chú nhìn nơi hạ thể hai người giao nhau. Bỗng dưng, mắt anh nhắm lại, tay to nắm giữ eo nhỏ của cô hạ thấp xuống, đồng thời dùng lực đẩy lên trên một cái, trong chớp mắt, cự đại to lớn biến mất tại hoa khẩu nho nhỏ.

“Àn a” Cảm giác căng trương trong cơ thể làm cho cô nhịn không được rên rỉ lên tiếng.

Thân thể mảnh mai vô lực xụi lơ trên người anh, loại tư thế này khiến cho phân thân càng thâm nhập sâu vào dung đạo, thậm chí chạm tới cổ tử cung của cô làm bụng cô có chút nhô lên.

Đôi mắt ngập nước mở to.

“Cố di chuyển một chút, chậm rãi nhô lên, rồi lại chậm chậm ngồi xuống, đúng, chính là như vậy.” Anh nắm bờ eo của cô, dùng sức đem cô nhấc lên, lại chậm rãi thả cô xuống.

Thân thể nhỏ nhắn trắng muốt ngồi trên hạ thể nam tính, da thịt màu đồng của người đàn ông càng lúc càng phập phồng, mái tóc đen dài như thác nước khê đung đưa.

Phượng Dạ Hoàng nghiêng người tựa trên khung cửa, mắt nhắm lại, lạnh lùng quan sát một màn tuyệt đẹp trước mắt. Sau đó, anh đi tới đứng trước giường.

Phượng Dạ Diễm nhìn anh cười tà mị, cái miệng hung hăng dùng sức húc lên cao.

“Ách a”

Tô Mộ Thu ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng thỏa mãn mà cuồng dại.

Con người đen sẫm của Phượng Dạ Hoàng hiện lên một tia giận dữ, sắc mặt càng hung ác nham hiểm hơn.

Về mặt Tô Mộ Thu vừa thống khổ vừa thỏa mãn, khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường giờ phút này có vẻ yêu mị mê hoặc lòng người, đôi mắt bao phủ một tầng hơi nước, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, mơ hồ có thể thấy được cái lưỡi dính hương.

Phượng Dạ Hoàng dưới bụng căng cứng đau đớn, anh cởi bỏ quần áo, một tay nắm sau gáy cô, một tay vịn mở hàm dưới của cô, eo động một cái, lửa nóng thẳng tắp xuyên qua cái miệng nhỏ của cô.

“Ồ” Cô khiếp sợ trừng mắt, cái miệng nhỏ nhắn bị cự đại xông vào căng phồng, trong hơi thở tất cả đều là nồng đậm mùi nam tính. Cô muốn phun ra, lại bị anh siết chặt không động đậy được.

Anh không để ý tới sự phản kháng của cô, gắt gao chế trụ ót cô, nhanh mà hung ác kéo ra đưa vào.

“Ân ô” cự đại gần như chạm đến cổ họng của cô, làm cô muốn nôn mửa. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy phần phân thân còn ở bên ngoài miệng, cô dùng lực đẩy nó ra.

“A . . .” Anh rên lên một tiếng, bàn tay mềm mại không xương tạo cho anh khoái cảm khác thường. Tay to duỗi ra, nhắc thân thể cô đang ở trên người Phượng Dạ Diễm lên, anh rút dục vọng trong miệng cô ra, hung hăng đâm vào tiểu huyết.

“Ân ách a” Bị ném lên giường, lại bị hung hăng tiến vào, động tác liên tiếp làm cho Tô Mộ Thu phản ứng không kịp, đầu choáng váng kịch liệt.

Anh kéo hai chân của cô vòng lên lưng mình, thuận tiện tiến nhanh vào sâu hơn.

“Hoàng.” Phượng Dạ Diễm ở một bên ra hiệu ánh mắt với anh.

Phượng Dạ Hoàng kéo thân thể Tô Mộ Thu nằm nghiêng trên giường, động tác trườn sát dưới thân vẫn mạnh mẽ như trước.

Phượng Dạ Diễm nằm nghiêng sau lưng Tô Mộ Thu, bàn tay tìm được chỗ giao hợp của bọn họ, đem mật dịch vẽ loạn tại tiểu cục của cô, hai ngón tay thăm dò đâm vài cái vào, sau đó anh đem phân thân hung hăng cắm vào.

“Ồ a a a a a”

Cô đau đớn kêu ra tiếng, hạ thể giống như bị lưỡi dao sắc bén hung hăng cắt thành hai mảnh, đau đớn làm cho thân thể cô căng ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng trong nháy mắt trắng bệch, một hàng lệ không thể khống chế được chảy xuống hai bên má.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đồng thời cùng dừng động tác lại. Hai huyết co rút nhanh, nộn thịt nơi hai tiểu huyết gắt gao quấn lấy côn thịt làm cho bọn họ không thể động đậy, có loại cảm giác như bị bẻ gãy.

Phượng Dạ Hoàng một tay nắm eo của cô, tay kia chụp lên bộ ngực của cô dùng sức xoa bóp, ngón cái và ngón trỏ kẹp một khóa anh đào nhào nấn, môi mỏng nhẹ nhàng hôn qua lông mày cô, mắt, liếm đi giọt lệ trên má cô, cuối cùng tinh tế mút lấy đôi môi anh đào của cô.

Bên kia, Phượng Dạ Diễm một tay nhẹ nhàng xoa chung quanh chỗ hai người giao hợp, tay kia qua lại vuốt ve trên lưng cô, môi mỏng tiến đến tai cô tinh tế khê hôn, cuối cùng nhẹ nhàng gặm cắn vành tai cô.

“Ân ân”

Cô cúi đầu rên rỉ, sự bỏng rát dưới hạ thể thoáng giảm đi chút ít, toàn thân dâng lên cảm giác tê dại quen thuộc.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, chậm rãi luật động.

“Ồ . . . không cần đau . . .” Cô nức nở ghen ngào.

“Ngoan, lát nữa sẽ không đau.” Phượng Dạ Diễm cúi xuống thì thầm bên tai cô.

Lúc đầu còn ôn nhu, dần dần, động tác hai người càng ngày càng thô bạo, cả hai dùng tần suất, tốc độ và lực đạo giống nhau để va chạm một cách không lưu tình, dường như ăn ý trời sinh, đồng thời hung hăng rút ra, lại đồng thời hung hăng xâm nhập.

“Ân . . . a không được chịu hết nổi rồi ô” Đôi mắt cô nhắm chặt không ngừng tràn ra nước mắt, thân thể nho nhỏ bị kẹp ở giữa, bị đụng chạm cao thấp pháp phòng, sự thỏa mãn giống như thủy triều bao phủ cô, lại có loại cảm giác hít thở không thông.

“Không chịu nổi là tốt nhất, để xem cô còn câu dẫn đàn ông khác không, tiểu dân dăng.” Mối mông Phượng Dạ Hoàng phun ra lời nói vô tình lạnh như băng, khuôn mặt tuấn mỹ âm trầm, động tác càng mạnh hơn, nhanh hơn.

Thở dốc nặng nề, yêu kiều ngậm nga, thân thể bị lực va chạm mạnh tạo ra âm thanh “bạch bạch”, cự long ra vào hoa huyết kéo theo tiếng “phốc phốc”, tất cả hòa trộn với tạo thành một giai điệu tình dục cổ xưa. Ngọn đèn màu vàng nhạt nhu hòa chiếu rọi trong phòng, hai cơ thể đàn ông màu đồng cường tráng, chính giữa là một cơ thể phụ nữ nhỏ nhắn trắng muốt, da thịt ửng hồng nổi bật trên ga giường màu đen. Hình ảnh hết sức dâm mỹ!

Đêm, chính là kéo dài vô tận....

20. Chương 20

Chương 20: Không thể tin tưởng lời nói của đàn ông

Hai hàng lông mi như cánh bướm khẽ chớp chớp, Tô Mộ Thu mở đôi mắt chua xót ra, phát giác toàn thân vô lực bủn rủn đau đớn, giống như bị kéo căng cả người, hạ thể phía trước cùng phía sau đều đau đớn, bên hông thì đau nhức.

Hai cánh tay rắn chắc có lực một trái một phải bá đạo nắm eo nhỏ của cô.

Có lẽ, tối hôm qua cô thật sự đã mạo phạm đến bọn họ, dù sao, cô biết, hai người sẽ không cùng ngủ trên giường lớn với một người phụ nữ, dù cho khoảnh khắc trước đó bọn họ còn triền miên. Có thể làm cho bọn họ không không chế được như thế, cô có nên cảm thấy vinh hạnh không?

Cô nên làm sao để không tan nát cõi lòng khi ở cùng hai với hai người đàn ông bá đạo này đây? Nếu như sau này bọn họ chán ghét cô, cô lại từ từ quyến luyến thân thể cùng tâm của bọn họ, lúc ấy cô làm sao có thể toàn vẹn thoát ra? Thân thể của cô từ lúc nào đã dần dần ham mê hoan ái với bọn họ? Lòng của cô từ lúc nào cũng đã dần dần lưu luyến sự ôn nhu ngẫu nhiên của bọn họ?

Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, có loại cảm giác tâm tư quá mệt mỏi.

Cô quay đầu nhìn Phượng Dạ Hoàng ở một bên, lại nhìn Phượng Dạ Diễm bên kia, có chút khó hiểu. Không phải nói đàn ông lợi hại như thế nào thì trong lúc ngủ đều sẽ có vẻ mặt hồn nhiên yếu ớt như trẻ sơ sinh sao? Tại sao bọn họ cho dù trong lúc ngủ, nhưng vẫn có thể yêu mị, lạnh lùng, cường thế đến thế?

Lúc ánh mắt rơi vào ngực trái của Phượng Dạ Hoàng, cô chợt hoảng hốt.

Một con phượng hoàng đang giương cánh.

Có người nói Phượng gia chính là hậu duệ của thần phượng thượng cổ, cho nên con cháu Phượng gia mới có thể mang theo ấn ký phượng mà sinh ra. Có lẽ là đúng! Nếu không thì làm sao giải thích được hiện tượng quái dị này.

Cô muốn sờ thử.

Cô giơ tay lên, chậm rãi đưa về phía lồng ngực anh.

Reng reng reng

Một giai điệu nhẹ nhàng vang lên, cô hết hồn, nhìn hai người hai bên vẫn nhắm mắt như cũ, nhẹ nhàng kéo tay bọn họ ra, nhanh chóng nhảy xuống giường.

“A . . .” Cô thấp giọng hô, ngã ngồi trên mặt đất, mấy lần cố đứng lên đều thất bại, hai chân bủn rủn không có sức lực chống đỡ thân thể.

Giai điệu vẫn đang vang lên, cô luống cuống, cô không biết hai người đàn ông có tức giận hay không, nếu đánh thức bọn họ cô không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì.

Mỗi bàn tay to kéo cô lên, giam cầm trong lồng ngực.

Cảm giác da thịt chạm nhau làm ặt cô đổ lên, đôi bàn tay nhỏ bé không biết đặt ở chỗ nào, ngày hôm qua là vì mị được cô mới có thể mơ mơ màng màng không để ý sự thẹn thùng mà chủ động đụng chạm bọn họ, nhưng bây giờ, thần trí hoàn toàn thanh tỉnh luôn luôn nhắc nhở cô thẹn thùng là gì.

“Tiểu Thu, cậu có nghe không? Tiểu Thu, Tiểu Thu”

Giọng nói mềm mại của Nam Cung Phi Phi vang lên bên tai, kim loại lạnh dán trên lỗ tai cô.

“Phi Phi, tớ nghe!” Tô Mộ Thu kịp thời phản ứng, vội vàng trả lời cô.

“Tiểu Thu, tối hôm qua bị cậu hù chết rồi, lúc đi sao không nói với tớ một tiếng? Tớ thật lo lắng cho cậu”

“Tối hôm qua tớ hơi đau đầu, vốn muốn nói với cậu một tiếng nhưng lại quên, thật xin lỗi.”

Chưa từng được người khác hầu hạ nghe điện thoại, cảm giác hơi kì quái, Tô Mộ Thu vươn tay muốn cầm lấy điện thoại, tay lại bị người đè xuống. Phượng Dạ Diễm từ sau lưng giơ tay nắm giữ một bên ngực mềm mại của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm tai cô, Phượng Dạ Hoàng đang ôm cô ở phía trước thì cúi thấp đầu ngậm lấy một bên còn lại điên cuồng mút vào gặm cắn, phân thân nóng rực cứng rắn thô to một trước một sau chống lên bụng và sau lưng của cô.

Cô khiếp sợ trừng lớn mắt, vội vàng cắn môi ức chế tiếng rên rỉ sắp thoát ra.

“Xem đi, xem đi! Bình thường không biết yêu quý thân thể mình, cho nên mới đau đầu!? Bây giờ còn đau lắm không?”

“Không ân ách đừng lo.” Hô hấp của cô trở nên gấp gáp, tiếng rên rỉ không khống chế được tràn ra ngoài.

“Tiểu Thu, cậu thật sự không có việc gì chứ? Giọng của cậu là lạ.”

“Không có việc gì, chỉ là vừa tỉnh ngủ, còn chưa có tỉnh táo lắm.” Cô khẽ cắn môi, cố gắng để giọng nói có vẻ tự nhiên hơn. Mà Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm chơi đùa càng vui vẻ, luôn chọn những điểm mẫn cảm nhất của cô mà đùa nghịch.

“Tiểu Thu, bây giờ cậu ở đâu?”

Cô ngẩng đầu nhìn, cô chưa từng thấy qua căn phòng này.

“Nhà trọ của tôi.” Phượng Dạ Diễm nhẹ nhàng nỉ non bên tai cô, hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai mẫn cảm của cô, kích thích cô khẽ run lên.

“Tớ ở nhà, a”

Cô kêu ra tiếng, bởi vì Phượng Dạ Hoàng ở ngực cô cắn mạnh một cái.

“Tiểu Thu, cậu làm sao vậy?”

“Tớ sợ đá trúng chân bàn, Phi Phi, bây giờ không thể nói chuyện với cậu nữa, tớ còn có việc.” Không đợi Nam Cung Phi Phi phản ứng, cô vội vàng cúp máy.

“Ha ha” Phượng Dạ Diễm cười nhẹ, vứt điện thoại di động đi, hai tay nhẹ nhàng nhào nặn da thịt trắng nõn của cô, “Tại sao tôi không biết Tiểu Thu của tôi lại vội vã như vậy?” Bàn tay lướt xuống dưới, thăm dò vào giữa đùi, hai ngón tay mở ra hoa huyệt cô.

“Ồ đừng”

Cô ôm chặt sau lưng Phượng Dạ Hoàng, cái đầu nhỏ chôn thật sâu trong lồng ngực anh, miệng vết thương phía sau vỡ ra mang đến đau đớn không thể chịu đựng được.

Mật dịch trắng đục nơi tiểu huyệt ồ ồ chảy ra, chảy dọc theo đùi xuống dưới, mắt phượng thâm thúy của Phượng Dạ Diễm tối lại. “Tôi và Hoàng muốn đi Italy một tuần, ngoan, để cho chúng tôi yêu em một lần nữa.”

“Van xin anh đừng đau quá, mệt mỏi quá” Cô cúi đầu van xin.

“Diễm, đừng đùa nữa.” Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng mở miệng, chặn ngang ôm lấy Tô Mộ Thu, “Tôi đưa em đi tắm.”

“Không cần, tôi tự đi.” Tô Mộ Thu giãy dụa muốn xuống đất.

“Em có sức sao?” Anh lạnh lùng dò xét cô, “Em yên tâm, tôi sẽ không đụng vào em.”

Tô Mộ Thu yên lặng mặc anh ôm đi vào phòng tắm, Phượng Dạ Diễm cười quỷ quyệt, chậm rãi bước theo sau.

Kết quả, trong phòng tắm Tô Mộ Thu hoặc nằm hoặc quỳ hoặc đứng bị hai người đòi hỏi đến ba lần cho đến tận lúc không chịu nổi mà hôn mê.

Thực tế một lần nữa chứng minh, tuyệt đối không thể tin tưởng lời nói của đàn ông, nhất là Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm.

21. Chương 21

Chương 21: Mẹ

Học viện Thánh Tu Tư cuối tuần rất yên tĩnh, bốn phía không hề thấy học viên, ngay cả công viên nơi các đôi tình nhân thường tụ tập cũng có vẻ quanh quẽ, những học viên kia không ra bên ngoài chơi, thì chính là ở lại trong ký túc xá.

Tô Mộ Thu ung dung đi trên đường, hưởng thụ cảm giác thoải mái hiếm có được.

Cô suy đoán Karina Lôi Tư kia bị đuổi học có thể là bởi vì cô, Học viện Thánh Tu Tư chỉ có Phượng Dạ Hoàng có quyền lực không cần thảo luận với ban giám đốc mà có thể tự quyết định cho bất cứ học viên nào nghỉ học, tuy nhiên không biết anh ta tại sao có thể biết được sự kiện kia, nhưng mà thật khéo, hôm trước các cô ấy vừa đi tìm cô, hôm sau liền bị đuổi.

Cô không có cách nào khắc chế rung động, đối với một món đồ chơi anh ta còn có thể làm đến vậy, rất khó tưởng tượng nếu như sau này anh ta gặp được người mà mình yêu thật lòng thì anh ta sẽ đối xử với cô ấy như thế nào.

Trong học viện, tin đồn về cô đã ngừng lại, mọi người không còn công kích cô nữa, chắc là do áp lực của Phượng Dạ Hoàng và Phượng Dạ Diễm, nhưng mà ánh mắt khinh thường của bọn họ vẫn theo sát cô, cô thật sự khó có thể thích ứng được việc từ một người bị xem như không tồn tại lại đột nhiên biến thành sự chú ý của tất cả mọi người.

Một chiếc xe chậm rãi đi theo Tô Mộ Thu, nhưng mà cô không có để ý tới, cho đến khi kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một gương mặt xinh đẹp.

“Tiểu Thu, em muốn đi đâu?”

Trên mặt Kỳ Diệp Vân tràn đầy ý cười.

“Kỳ học trưởng.” Cô lễ phép gọi một tiếng, bước chân không hề ngừng lại, “Nhàn rồi không có việc gì, nên em đi dạo một chút.”

“Lên xe đi, anh Vân đưa em đi chơi.”

“Cám ơn ý tốt của học trưởng, em không muốn đi ra ngoài.”

“Như vậy sao được?” Anh ta kêu to, “Thời tiết tốt như vậy nên ra ngoài chơi đùa a!”

“Thật sự không cần, em còn có việc, muốn đi một nơi.”

“Xa không? Anh Vân đưa em đi!”

Cô cố nén kích động, “Thật sự rất cảm ơn học trưởng, không xa, em đi bộ là được.”

Xe hơi dừng lại, Kỳ Diệp Vân xuống xe, lôi kéo cô, đem cô nhét vào trong xe, “Đi thôi, đi thôi. Anh Vân đưa em đi, mau làm xong việc, anh mang em đi chơi.”

Bị nhét vào trong xe, Tô Mộ Thu cố kềm chế, muốn nổi giận nhưng lại cảm thấy không thích hợp.

“Tiểu Thu, em có khỏe không!?”

“Vâng? Sở học trưởng?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuấn lãng đang cười tào nhả đối diện, cô cũng cười một cái. Cô đối với người ôn hòa giống như anh trai trong nhà này có cảm giác rất thân thiết.

“Tiểu Thu, em thật không công bằng, em chưa hề cười với anh.” Sau khi ngồi vào trong xe Kỳ Diệp Vân hờn dỗi.

“Em” Cô không biết trả lời như thế nào.

Sở Ngự dùng khuỷu tay huých mạnh Kỳ Diệp Vân, lại hung hăng liếc anh một cái, không để ý việc anh buồn bã kêu to, vẻ mặt ôn hòa quay lại đối diện với Tô Mộ Thu, “Tiểu Thu đừng để ý đến anh ta, người này thích nhất chính là nói giỡn, em muốn đi đâu?”

“Em” Cô do dự “Biệt thự Phượng gia.”

Ba tuần rồi cô không về, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm có hứa sẽ không đụng vào cô tại Phượng gia, nhưng mà cô không dám mạo hiểm, cô không thể để ẹ biết cô là món đồ chơi của hai người bọn họ. Lần này là bởi vì bọn họ đi Italy, cho nên cô mới yên tâm trở lại Phượng gia.

Sở Ngự cùng Kỳ Diệp Vân đều hiểu rõ, anh cầm lấy bộ đàm treo trên thành xe, “Chú Lâm, tới biệt thự Phượng gia.”

“Dạ.” Bên kia vang lên tiếng trả lời cung kính, xe hơi chậm rãi khởi động, sau đó dần dần nhanh hơn.

Không lâu sau, cửa lớn của Phượng gia dần dần xuất hiện ở trước mắt, Tô Mộ Thu mở miệng, “Dừng trước cửa đi ạ!”

Kỳ Diệp Vân nhướn mày, “Em không cần đưa vào sao? Còn một khoảng cách rất dài đó.”

“Không cần, em thích tản bộ dưới bóng cây một chút.”

Xe hơi dừng lại trước cửa sắt, Tô Mộ Thu mở cửa xe bước xuống, gật gật đầu với hai người, “Cảm ơn học trưởng, học trưởng muốn đi vào ngồi một chút không?”

Sở Ngự lắc đầu, “Không được, Hoàng cùng Diễm không ở đây, lần sau đi!”

Cô vẫy vẫy tay với bọn họ, “Vây học trưởng đi ạ.”

“Tiểu Thu, lần sau anh nhất định tìm thời gian đi chơi với em, đến lúc đó em không được từ chối nha!” Kỳ Diệp Vân vẻ mặt ai oán nhìn cô.

Cô cảm thấy buồn cười, “Được, lần sau nhất định cùng Kỳ học trưởng đi chơi.”

“Em phải nhớ rõ lời đã nói đó! Chúng ta đi trước, bye bye!”

“Dạ, bye bye!”

Cô nhìn xe hơi chậm rãi chạy xa, mới xoay người nhấn chuông cửa.

Một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi từ phòng nhỏ bên cạnh cửa sắt đi ra, ông nhìn thấy Tô Mộ Thu lập tức lộ ra một nụ cười hiền lành, kéo ra một bên cửa nhỏ, “Tiểu Thu, đã lâu không gặp con.”

Cô vào cửa, “Bác Cao, đã lâu không gặp, thân thể của bác còn đau nhức không, dì Cẩm còn ho nhiều không?”

“Đó là bệnh cũ của bà ấy, còn con Tiểu Thu, ba tuần không gặp, con gầy đi nhiều đó.”

“Con đâu có gầy đâu bác Cao, con không nói chuyện với bác nữa, con đi tìm mẹ, nói chuyện với bác sau ạ.”

“Ừ, được, con không cần xe đạp sao?”

“Không cần đâu ạ, cảm ơn bác Cao, hẹn gặp lại.” Cô vẫy vẫy tay, đi về hướng khu người giúp việc.

Mở cửa ra, cô nhìn vào trong phòng thấy có ba người đang ngồi trên ghế sofa xem TV, “Chị Hướng Đông, chị Bội Trân, chị Gia Kỳ.”

Nghe gọi, ba cô gái đều nhìn về phía cửa ra vào.

“A a a a Tiểu Thu, em rốt cục đã về rồi . . . nhớ em muốn chết.” Gia Kỳ chạy đến trước mặt Tô Mộ Thu ôm cô thật chặt, “Nha đầu chết tiệt kia, ba tuần rồi sao không trở lại, em thật đúng là đáng ghét a!”

Cô cũng ôm chặt Gia Kỳ “Thật xin lỗi, học viện gần đây tương đối nhiều việc, việc học cũng nhiều. Em cũng rất nhớ mọi người.”

“Tôi thắc mắc là ai đang la hét om sòm! Thì ra là cô!” Một cô gái kiêu my đứng tại bậc thang lầu hai, “Hừm! Tiểu Thu à! Cô đã trở lại, sau khi làm sự tình kia còn có mặt mũi trở về, tôi thật sự là bội phục cô nha!” Về mặt cô đùa cợt khinh thường.

Tô Mộ Thu sững sờ, cô đã quên sự việc Phượng Dạ Hoàng bị thuốc!

“Thẩm Vân, tại sao cô có thể nói như vậy?” Hướng Đông cau mày quát lớn.

“Như thế nào? Tôi nói sai sao?” Thẩm Vân lạnh lùng cười, “Uổng công Phượng gia còn đối với cô ta tốt như vậy, tôi là phụ nữ còn cảm thấy nhục nhã thay cô ta.”

“Ở đây không liên quan tới cô, mau cút về phòng mình đi.” Bội Trân trừng mắt nhìn cô.

“Hừ, muốn tôi ở lại đây tôi cũng không thèm! “Thẩm Vân hừ lạnh, khinh thường liếc Tô Mộ Thu, xoay người biến mất tại bậc thang.

“Tiểu Thu đừng để ý tới cô ta.” Gia Kỳ vỗ vỗ bả vai Tô Mộ Thu, “Cô ta chính là miệng thú, toàn thích châm chọc.”

“Đúng đó.” Bội Trân vẻ mặt oán giận, “Tuy lúc ấy chị không ở đây, không biết phát sinh chuyện gì, nhưng mà chị tin tưởng Tiểu Thu sẽ không làm loại việc này! Tiểu Thu của chúng ta là ngoan nhất.”

“Cảm ơn mọi người.” Tô Mộ Thu nói lời cảm tạ tự đáy lòng, sự tín nhiệm của các cô làm cho cô rất cảm động.

“Tiểu Thu.”

“Mẹ.” Cô vui vẻ nhìn Tô Lam đang đi xuống cầu thang.

Tô Lam đột nhiên lão đảo như muốn ngã, Tô Mộ Thu bị dọa tới mức kinh hãi, cô vội chạy lại đỡ lấy mẹ, “Mẹ cẩn thận một chút.”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Tô Lam ôm chặt cô, “Tiểu Thu, mẹ rất nhớ con.”

“Làm sao lại không có việc gì.” Một bên Hướng Đông tiếp lời, “Dì Lam cũng không phải chỉ mới bị một hai lần.”

“Mẹ, có thật không?” Tô Mộ Thu vẻ mặt lo lắng nhìn Tô Lam, “Có đến bệnh viện chưa?”

“Cần gì phải đi, không nghiêm trọng như vậy, chỉ là gần đây không thấy được Tiểu Thu, nên không yên lòng mà thôi.”

“Mẹ.” Tô Mộ Thu nhú mày, “Mẹ biết rõ là mẹ”

“Được được được, mẹ sẽ tìm thời gian đi bệnh viện.” Tô Lam vỗ vỗ lưng của cô, “Không nói mẹ nữa, nhìn con kìa, mới có ba tuần không gặp, con đã gầy đi nhiều, việc học rất vất vả sao?”

“Cũng tạm tạm, như bình thường.”

Tô Lam xoa bóp cánh tay cô, cau mày lại, “Không được, hai ngày này mẹ sẽ bồi bổ cho con thật tốt.”

“Dạ.”

Tô Mộ Thu gật đầu, vùi mặt vào cổ Tô Lam, tham luyến cảm giác ấm áp trong ngực mẹ, sự căng cứng trong lòng thoáng buông lỏng.

Có mẹ thật tốt!

22. Chương 22

Chương 22: Lãnh huyết (H)

Tại văn phòng hội trưởng hội học sinh hoa lệ, nơi làm việc vốn dĩ rất nghiêm túc, lúc này lại vang lên tiếng thở dốc nặng nề cùng tiếng than nhẹ đáng yêu.

“Ư không được . . . để tôi xuống”

Tô Mộ Thu nín chặt lấy chiếc áo trước ngực Phượng Dạ Hoàng, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, đôi mắt nhắm chặt, đôi môi khẽ run.

Phượng Dạ Hoàng một tay ôm eo của cô, tay kia luồn dưới áo đồng phục xoa bóp nơi tròn trịa, thỉnh thoảng dùng ngón trỏ cùng ngón cái kéo quả anh đào đã sớm cứng ngắc, cái mông săn chắc khẽ chuyển động, cự đại to lớn chôn ở nơi sâu nhất trong thân thể cô.

“Ô ân”

Cô than nhẹ. Hoa huyết càng ngày càng mẫn cảm có thể cảm nhận được nhịp đập gân xanh ở mặt ngoài phân thân nam tính của anh đang chậm rãi ma xát vách hoa huyết của cô, mang đến một cảm giác tê dại thỏa mãn chưa bao giờ thử nghiệm qua, kích thích thân thể cô khẽ run.

Rầm rầm rầm

Tiếng đập cửa vang lên.

Cô hoảng hốt, đôi mắt ngập nước đầy sương mù chợt mở lớn, nhìn anh khẩn cầu, “Van xin anh, thả tôi xuống.”

Phượng Dạ Hoàng cười lạnh, không làm bất cứ động tác nào, “Có chuyện gì?” Tuy đang nói chuyện với người ngoài cửa nhưng ánh mắt chứa đầy lửa nóng lại chưa từng rời khỏi người Tô Mộ Thu.

“Hội trưởng, Kiều Doãn Ân tiểu thư có việc muốn gặp anh.”

“Cho cô ấy vào.”

Cửa mở, một mỹ nữ cao gầy xinh đẹp lạnh lùng bước vào, ánh mắt kiêu ngạo, nét mặt cười lộ ra ý lạnh. Nhưng khi nhìn thấy Phượng Dạ Hoàng, vẻ lạnh lùng trên mặt cô lập tức mất đi, khuôn mặt xinh đẹp liền nở nụ cười lộ ra lúm đồng tiền.

“Hoàng.” Cô gọi một tiếng ngọt ngào. Mắt to xinh đẹp vừa nhìn thấy người trong ngực Phượng Dạ Hoàng thì lập tức hiện lên sự ghen ghét cùng đố kỵ.

“Bị người khác nhìn sẽ càng có khoái cảm đúng không? Mèo hoang nhỏ.” Phượng Dạ Hoàng cúi thấp đầu dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được nỉ non bên tai Tô Mộ Thu, cảm giác được hoa huyết cô không ngừng run rẩy nhúc nhích xoắn lấy nam căn của mình, đôi mắt anh nhử lại, bụng dưới thúc mạnh mũi nhọn về phía trước, chôn sâu tới tử cung nhỏ hẹp.

Tô Mộ Thu cắn chặt môi, ngăn cản tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng, cái đầu nhỏ vùi thật sâu vào lồng ngực của anh.

Kiều Doãn Ân hung hăng trừng mắt nhìn nữ sinh trong ngực Phượng Dạ Hoàng. Thân thể mảnh mai giạng chân ngồi trên đùi Phượng Dạ Hoàng, bị anh ta ôm chặt, chiếc váy đồng phục che phủ đùi bọn họ, nữ sinh

cúi đầu nhỏ chôn thật sâu trong lồng ngực của anh ta, nhìn không rõ mặt, mà ánh mắt phượng Phượng Dạ Hoàn tuy vẫn lạnh lẽo như trước, nhưng cô phát hiện đáy mắt anh ta có một sự cương chiều cùng ôn nhu không dễ dàng nhận thấy, cô chưa bao giờ thấy qua điều đó.

Đột nhiên, cô xông lên trước, kéo mạnh mái tóc dài của Tô Mộ Thu, muốn kéo cô ra khỏi người Phượng Dạ Hoàn.

“A”

Tô Mộ Thu kêu đau, da đầu đau đớn làm cho cô cau chặt lông mày.

Phượng Dạ Hoàn vung tay lên xô Kiều Doãn Ân ngã trên mặt đất, khuôn mặt tuần mỹ đầy hung ác nham hiểm.

“Ha ha . . .” Kiều Doãn Ân cười yêu kiều, chậm rãi đứng lên, “Thì ra tin đồn là thật! Tân sủng của Hoàng là một nữ sinh dung mạo bình thường, khó mà tin được, hội trưởng đại nhân kén chọn của chúng ta mà lại tìm cỏ dại.”

“Bắt đầu từ khi nào thì chuyện của tôi cần cô quan tâm?” Phượng Dạ Hoàn lạnh lùng nhìn cô, giọng điệu như hàn băng ngàn năm.

“Hoàng, anh không cần phải vô tình như vậy!” Cô ta vòng ra phía sau anh, đôi tay quấn lên cổ của anh, ghé sát vào lỗ tai anh thổi hơi, “Tốt xấu gì người ta cũng theo anh một tuần nha!”

“Đừng khiên chiến sự chịu đựng của tôi, dứt ngay.” Vẻ mặt của anh không chút cảm xúc.

Nghe vậy, cô nhanh chóng buông cổ anh ra, đôi mắt xinh đẹp hiện lên sự sợ hãi tột độ.

“Tìm tôi để nói chuyện này?”

“Không phải.” Trên mặt Kiều Doãn Ân hiện lên sự đắc ý, “Hoàng, em mang thai con của anh.” Vị trí nữ chủ nhân Phượng gia không lâu nữa sẽ thuộc về cô.

“A? Phải không? Vậy chúc mừng cô.” Phượng Dạ Hoàn nhếch mi, lời nói ôn nhu, anh quay đầu nhìn về một góc tối phía cửa sổ nói, “Diễm, nếu có người nói cho em biết cô ta mang thai con của em, em thấy thế nào?”

Phượng Dạ Diễm? Phượng gia Nhị thiếu gia?

Kiều Doãn Ân sững sờ nhìn theo ánh mắt của anh.

Một góc tối bên cạnh bức rèm, Phượng Dạ Diễm nửa người tựa trên cửa sổ, ngón tay thon dài kẹp lấy cốc rượu đỏ, lay nhẹ rượu trong ly, một nửa gương mặt tuần mỹ bị bóng tối bao phủ làm cho anh có vẻ tà mị.

Phượng Dạ Diễm nhún nhún vai, “Em chưa từng gặp qua tình huống như vậy, phụ nữ của em so với của anh thông minh hơn, bọn họ cho tới bây giờ đều tự giác làm tốt biện pháp đề phòng, cho dù không cẩn thận có, cũng là bọn họ tự xoá sạch, không có người phụ nữ nào dám tìm em, nếu có, em sẽ giao cho Lôi Sát đường!”

Vẻ mặt anh thật vô tội nhưng lại làm cho Kiều Doãn Ân khiếp đảm một trận. Cô lại nhìn về phía Phượng Dạ Hoàn.

Phượng Dạ Hoàn nở nụ cười với cô, “Tới đây.”

Kiều Doãn Ân sững sờ nhưng vẫn tiến lại.

“A!” Cô kêu đau vì bị anh đá ngã trên mặt đất, lại còn bị túm tóc.

“Cô cho rằng cô có tư cách sinh con cho Phượng gia sao?” Phượng Dạ Hoàn nói rất dịu dàng, nhưng lại làm cho người ta run rẩy từ đáy lòng.

“Không phải, em” Cặp môi đỏ mọng khẽ run, đôi mắt ứa lệ, “Em nói đùa thôi.”

“Nói đùa?” Anh trầm ngâm, buông tóc cô ta ra, “Vậy thì tốt, bất quá cô phải biết rằng nói đùa cũng phải có chừng mực, cô thông minh như vậy, nên biết cái gì có thể đùa có thể cái gì không thể đùa, còn có việc gì nữa không?”

“Không có.” Cô lắc đầu.

“VẬY ĐI RA NGOÀI ĐI!”

Giống như tử tù tìm được đặc xá, Kiều Doãn Ân không dám ở lại lâu liền chạy nhanh ra khỏi cái văn phòng hội trưởng hội học sinh làm cô sợ này.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm tàn nhẫn vô tình làm cho lòng người rét lạnh, người ta còn hoài nghi máu của bọn họ có phải là máu lạnh.

Tự nãy giờ vẫn không nói chuyện, đáy lòng Tô Mộ Thu cảm thấy chán nản, cô cảm thấy đồng tình với Kiều Doãn Ân, cô nhận ra cô ta, Kiều Doãn Ân, cháu gái của nguyên lão giới chính trị Nhật Bản – Kiều Chấn, trước khi gặp Phượng Dạ Hoàng, cô rất nổi tiếng trong giới thượng lưu về sự hiểu biết và vẻ đẹp lạnh lùng, không ngờ sau khi gặp Phượng Dạ Hoàng, lại trở nên mất lý trí, mơ tưởng dùng con để lay động người đàn ông vô tình

Thở dài một tiếng, thân thể nhỏ nhắn của Tô Mộ Thu bị một đôi tay bế lên, nơi cô vừa ngồi, là côn thịt màu đỏ sậm thẳng đứng bên ngoài đồng phục quần tây đen.

Phượng Dạ Diễm đặt cô ở trên bàn sách, kéo váy của cô lên đến thắt lưng, đẩy hai bắp đùi cô ra, nâng đầu gối cô lên, hoa huyết sưng đỏ ướt sũng lộ ra trong không khí, cái miệng tròn tròn của tiểu huyết vừa cất chứa phân thân nam tính trong nhất thời không cách nào khép lại được, mật dịch ồ ồ chảy ra, nhiều lên trên bàn gỗ lim hình thành một vũng nước trắng đục.

Anh gầm nhẹ một tiếng, cúi thấp đầu chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, bá đạo chiếm giữ cùng mút cắn bừa bãi, một tay đi xuống qua loa kéo khóa quần xuống, lấy ra lửa nóng căng cứng, động thân một cái, vội vàng đem cự đại của mình đưa vào trong cơ thể cô.

Cảm nhận được ngoại vật xâm nhập, vách tường hoa huyết miễn cưỡng gao quần lấy lửa nóng của người đàn ông.

Anh rên rỉ, kéo đùi trái cô đặt trên cánh tay phải trắng kiện của mình, hung hăng rút ra đưa vào, “Em thật sự là một tiểu yêu tinh trời sinh.”

“Ân a ô”

Thân thể đã quen với sự yêu thương của bọn họ dâng lên khoái cảm như thủy triều, anh không hề để ý cô thừa nhận quá nhiều hay không, vẫn nhanh mà mạnh mẽ kéo ra đưa vào, cô chỉ có thể bị động vô lực để mặc anh luật động.

Ý thức dần dần mơ hồ, một dòng tinh dịch nóng bỏng phun vào trong hoa huyết, nóng làm cô có chút run rẩy, một giây sau chìm vào bóng đen sâu thẳm.

Mà trên người cô, Phượng Dạ Diễm chưa thỏa mãn vẫn tiếp tục luật động

23. Chương 23

Chương 23: Gặp chuyện không may

Tô Mộ Thu đứng trong toilet, vuốt nhẹ vùng bụng bằng phẳng của mình, vẻ mặt sững sờ, cô cầm lấy cây que nhỏ để ở trên bồn rửa tay, ngay người nhìn hai vạch nhỏ màu đỏ chường mắt hiện lên trên que, cô vẫn không thể tin được việc xảy ra trước mắt.

Tháng này không có kinh nguyệt, cô lại không có để ý tới, cứ cho là do không ăn uống đầy đủ, là hậu quả của việc dinh dưỡng không đủ, nếu như không phải ngày hôm qua Kiều Doãn Ân nhắc tới chuyện có thai, cô sẽ không nghĩ tới đi mua que thử thai kiểm tra xem mình có phải có thai hay không.

Cô thật là ngu! Vì cái gì không biết tránh thai. Làm sao bây giờ? Nói cho bọn họ biết sao?

Cô lắc đầu.

Ngày hôm qua lời nói vô tình của bọn họ vẫn còn vang vọng bên tai, cô không phải không biết bọn họ tàn nhẫn. Vậy phá thai sao? Không!

Cô khẽ vuốt bụng, vẻ mặt nhu hòa. Vừa nghĩ tới bên trong có cục cứng, nội tâm của cô liền rung động, đó là cục cứng, cục cứng thuộc về cô, cùng chung cốt nhục với cô. Đây là thiên tính của người mẹ Cô sẽ không bỏ đứa bé này nhưng phải làm sao bây giờ? Trốn sao? Có thể chạy trốn tới đâu? Thế lực Phượng gia trải rộng toàn bộ thế giới, hơn nữa, còn mẹ

Cô cau chặt lông mày, khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ nhiều cảm xúc phức tạp đan xen nhau: bất an, sợ hãi, sợ hãi và mờ mịt.

“Tiểu Thu, cậu khỏe không?” Nam Cung Phi Phi ở bên ngoài gọi.

“Tớ ra liền đây.”

Tô Mộ Thu cẩn cẩn môi, dùng khăn giấy bao lại que thử thai nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó mới mở cửa.

“Tiểu Thu, cậu có bị tiêu chảy không?”

Nam Cung Phi Phi lo lắng nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của Tô Mộ Thu.

“Ừ.”

Gương mặt cô ngẩn ngơ, hoảng hốt.

“Tiểu Thu, cậu có nghe tớ nói không?”

Nam Cung Phi Phi nhíu mày nhìn cô, cô dường như không nghe thấy, tự lẩm bẩm.

Tại sao? Tại sao cô lại gặp phải hai người tàn nhẫn như vậy? Thật sự không thể giữ lại cục cứng sao? Con à, ba của con không cần con, nhưng mà mẹ muốn...sinh ra con! Làm sao bây giờ? Con à, nói ẹ biết mẹ phải làm sao bây giờ? Mẹ phải làm như thế nào mới có thể giữ được con? Con đừng sợ, mẹ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp bảo vệ con, ba của con không cần con, nhưng mẹ cần, mẹ sẽ bảo vệ con.

“Tiểu Thu, Tiểu Thu”

“Hả? Làm sao vậy? Phi Phi.” Cô giương mắt nhìn Nam Cung Phi Phi đang cố sức lay động vai mình.

“Tớ hỏi cậu làm sao vậy mới đúng, bụng cậu không thoải mái sao?” Cô thấy Tiểu Thu luôn ôm bụng, sắc mặt lại không tốt.

Cô lắc đầu, “Tớ không sao, cậu không cần lo lắng.”

Reng reng reng

Âm thanh chuông điện thoại nhẹ nhàng vang lên.

“Phi Phi, tớ vào phòng nghe điện thoại.” Cô bước nhanh vào phòng.

Lúc trở ra khuôn mặt nhỏ nhắn không còn huyết sắc, tái nhợt đến đáng sợ, vẻ mặt bối rối hoảng sợ, cô chạy đến cửa ra vào, nhanh chóng thay giày, muốn chạy ra cửa.

Nam Cung Phi Phi giữ chặt cô, “Tiểu Thu, làm sao vậy? Cậu đừng làm tớ sợ.”

Đôi môi của cô không thể kềm chế run rẩy, “Chị Diệc Thanh gọi điện thoại cho tớ, nói mẹ . . . mẹ bị đưa vào bệnh viện, đã hôn mê bất tỉnh.” Giọng nói cô khẽ run, mang theo sự sợ hãi sâu sắc.

Nam Cung Phi Phi hoảng hốt, cô chạy vào phòng, vừa chạy vừa la, “Tiểu Thu đợi tớ một chút! Tớ gọi điện thoại cho Thần, kêu anh ấy chở chúng ta đi.”

Lúc cô trở ra, trong phòng đã không thấy Tô Mộ Thu đâu, cô gấp gấp chạy ra cửa chính, hành lang thật dài cũng không thấy thân ảnh của cô. Cô lo lắng, bên ngoài trời đang mưa to, muốn đón một chiếc xe để đi đâu?

Rõ ràng là buổi sáng, trời lại đen kịt, mưa to ào ào, trời đất là một mảnh hiu quạnh, sầm sét ầm ầm không ngừng nhá sáng lên giữa mây đen nơi chân trời, sầm sét hiện lên giống như sẽ đánh nát bầu trời bất cứ lúc nào.

“Tiểu Thu?” Diệc Thanh kinh ngạc nhìn Tô Mộ Thu đang ướt sũng đứng ở cửa ra vào, “Tại sao lại dầm mưa như vậy? Muốn thay bộ quần áo khác không?”

Tô Mộ Thu lắc đầu, “Không sao, mẹ em thế nào?”

“Buổi sáng hôm nay dì Lam đang xuống lầu liền đột nhiên té xỉu, cũng may chỉ còn cách có hai bậc thang, bác sĩ đã kiểm tra sơ bộ, không có tổn thương não, nhưng mà” Diệc Thanh không đành lòng nhìn cô, do dự mở miệng, “Bác sĩ nói, dì Lam có bệnh máu trắng”

“Chị Diệc Thanh, cảm ơn chị đã đưa mẹ tới đây.” Cô cảm kích cúi đầu trước Diệc Thanh, rồi sau đó đi đến trước, lo lắng nhìn Tô Lam đang nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu Thu em” Diệc Thanh cảm thấy lạ, Tiểu Thu không thấy khiếp sợ sao? Chẳng lẽ cô đã biết trước?

“Xin hỏi.” Cửa ra vào vang lên một giọng nói đàn ông, “Người nhà của Tô Lam đã đến chưa?”

Tô Mộ Thu quay đầu, liền thấy một người đàn ông trung niên khoác áo blouse trắng, lễ phép gật đầu, “Xin chào, là tôi.”

Bác sĩ cầm một quyển bệnh án đi vào phòng, “Xin hỏi cô là gì của bà ấy?”

“Tôi là con gái bà.”

Ông ta gật đầu, “Là như vậy, chúng tôi kiểm tra trong máu của bệnh nhân thì phát hiện bị bệnh máu trắng, hơn nữa đã là giai đoạn cuối, trong cơ thể bà ấy các tế bào máu cơ bản đã hoại tử, cần phải thay máu ngay lập tức, nếu như chậm trễ rất có thể qua không khỏi ngày mai, chỉ là, chi phí giải phẫu tốn năm trăm vạn, không biết”

Tô Mộ Thu cắn chặt môi, tại sao có thể như vậy? Mẹ không phải thường xuyên uống thuốc sao? Vì cái gì đột ngột bệnh tình chuyển biến nghiêm trọng như vậy? Năm trăm vạn là số tiền lớn, cô nhất làm sao có thể kiếm nhiều tiền như vậy.

“Lập tức tiến hành phẫu thuật.”

Tại cửa ra vào lại vang lên một giọng nam sáng sủa.

“Viện trưởng.” Bác sĩ gật đầu với người mới tới, “Còn chi phí”

“Đại thiếu gia Phượng gia vừa gọi điện thoại tới nói sẽ chi trả toàn bộ chi phí, bây giờ ông lập tức triệu tập các bác sĩ tốt nhất bệnh viện tiến hành giải phẫu.”

“Dạ.” Bác sĩ gật đầu, bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Tô Mộ Thu và Diệc Thanh kinh ngạc nhìn nam tử trẻ tuổi tuấn lãng được gọi là viện trưởng trước mắt.

Nam tử cười ôn hòa, “Tô tiểu thư không cần lo lắng, yên tâm giao mẹ cô cho bệnh viện chúng tôi. Tôi họ Lâu, hân hạnh được gặp cô.”

“Xin chào Lâu viện trưởng, hân hạnh được gặp ông.” Tô Mộ Thu khẽ gật đầu.

Diệc Thanh vỗ vỗ vai cô, “Tiểu Thu, bây giờ không có việc gì rồi, đi thay quần áo ướt sũng đi!”

“Nếu như không ngại, bệnh viện có đồng phục y tá sạch sẽ, Tô tiểu thư có thể thay.” Lâu Quân Phạm đề nghị, “Thay quần áo ướt xong tôi sẽ tìm người giúp cô đem đi hong khô.”

“Dạ.” Cô gật đầu, “Vây làm phiền Lâu viện trưởng.”

Bệnh viện Nặc Duy An là bệnh viện tư nhân của Phượng Đế nổi tiếng khắp thế giới, trang thiết bị đầy đủ, phương pháp chữa bệnh tiên tiến, trên cơ bản bác sĩ đều tốt nghiệp từ Học viện Thánh Tu Tư, còn có nhiều bác sĩ quốc tế nổi danh trong giới y học, giao mẹ cho bọn họ là tốt nhất.

Còn có ông trời, cầu xin người! Phù hộ ẹ bình an!

24. Chương 24

Chương 24: Không uống thuốc

Mưa cuối cùng cũng ngừng rơi, nhưng mà trời vẫn u ám tùy thời đều có thể mưa thêm lần nữa, sắc trời âm u, nhiệt độ càng giảm xuống, trong thời tiết này ai cũng sẽ không muốn ra đường, trên đường cái ngoại trừ một ít xe tốc độ vù vù chạy qua thì không hề thấy người đi đường, không khí trong trẻo nhưng lạnh lẽo đều hiu, ngay cả tâm trạng con người cũng chìm đắm trong sự u ám.

Râm râm râm

Cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa.

Tô Mộ Thu đứng lên đi mở cửa.

“Phi Phi, sao cậu lại tới đây?” Cô kinh ngạc nhìn người vừa đến.

Đôi mắt Nam Cung Phi Phi ửng đỏ, “Cậu thật là, rõ ràng tớ nói cùng đi nhưng cậu lại đi trước, bên ngoài mưa lớn như vậy, cậu có biết tớ lo lắng lắm hay không.”

Tô Mộ Thu vỗ vỗ đầu của cô, “Thực xin lỗi, làm cậu lo lắng, bởi vì tớ quá nóng lòng, tớ không thể đợi Bùi học trưởng tới. Nên chạy đến đây!”

Cô kéo tay Nam Cung Phi Phi đến ghế sofa, “Phi Phi, đây là chị Diệc Thanh mà tớ từng nói, chị Diệc Thanh, cô ấy là người em thường xuyên nhắc tới, Phi Phi.” Cô giới thiệu Nam Cung Phi Phi cùng Diệc Thanh đang ngồi trên ghế sofa giới thiệu.

“Xin chào chị Diệc Thanh.” Nam Cung Phi Phi gật đầu.

“Xin chào.” Diệc Thanh cũng đứng lên khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Tô Mộ Thu, “Tiểu Thu, chị về Phụng gia trước, nếu có chuyện gì em gọi điện cho chị.”

“Dạ.” Cô gật đầu, cảm kích nhìn cô, “Chị Diệc Thanh, cảm ơn chị đã ở cùng em, giúp đỡ em chăm sóc mẹ.”

Diệc Thanh sờ sờ đầu cô, “Em thật ngoan, dì Lam bình thường rất quan tâm tới tụi chị, bây giờ đến lượt chị chiều cố dì ấy cũng rất hợp lý, nha đầu em đó, đừng lúc nào cũng gánh vác tất cả mọi việc, từ nay về sau nhớ rõ nếu có chuyện gì nhất định phải tìm tụi chị, tụi chị sẽ giúp đỡ em hết mình.” Rõ ràng vẫn còn đang độ tuổi không lo âu gì, lại kiên cường làm cho người ta đau lòng.

“Thật sự cảm ơn mọi người.” Trong nội tâm cô cảm động.

Diệc Thanh ôm cô, vỗ vỗ lưng của cô, “Ngoan, chị đi trước.”

“Chị Diệc Thanh đi thông thả.” Tô Mộ Thu cùng Nam Cung Phi Phi tiễn cô ra khỏi cửa phòng, vẫy vẫy tay với cô, nhìn cô rời đi.

“Tiểu Thu, mẹ Tô hiện tại thế nào?” Nam Cung Phi Phi lo lắng nhìn về phía giường bệnh cách sofa không xa.

“Vừa làm phẫu thuật xong, bác sĩ nói cần ở lại bệnh viện quan sát vài ngày. Chắc là sẽ không có việc gì”

Tô Mộ Thu mím môi, sâu trong lòng lại cảm thấy không an tâm.

“Phi Phi, uống nước đi, cậu xem môi của cậu đều khô lại rồi.” Cô đưa cho Nam Cung Phi Phi một ly nước.

Nam Cung Phi Phi tiếp nhận ly nước, “Cảm ơn Tiểu Thu.”

“Tiểu Thu”

Thanh âm yếu ớt của Tô Lam vang lên.

Tô Mộ Thu vội vàng chạy tới, nâng Tô Lam đang muốn ngồi dậy lên, giúp đỡ bà tựa lên đầu giường, “Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào? Có khó chịu ở đâu không?”

Tô Lam lắc đầu, “Không cần lo lắng, không có gì trở ngại, chỉ là toàn thân không có sức lực.”

Tô Mộ Thu vẻ mặt nghiêm túc, “Mẹ, mẹ nói thật cho con biết, mẹ rất cuộc có uống thuốc đúng giờ không? Có nghe lời của bác sĩ không?”

“Mẹ có.”

“Mẹ nói dối!” Cô hô to, cắn cắn môi, “Mẹ, nói cho con biết, vì cái gì không uống thuốc? Mẹ có biết hay không mẹ mẹ thiếu chút nữa” Cô mở to mắt, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống.

Lúc này cô không nên có biểu hiện yếu đuối.

Tô Lam cầm lấy tay Tô Mộ Thu, “Tiểu Thu, thực xin lỗi, mẹ . . . mẹ chỉ là không muốn liên lụy con tiền thuốc quá mắc, mẹ muốn tiết kiệm tiền, như vậy chúng ta có thể rời Phượng gia.”

“Liên lụy con? Mẹ có biết hay không không uống thuốc mới là liên lụy con? Tại sao phải rời đi Phượng gia? Phượng gia không tốt sao?” Tô Mộ Thu tức giận đến mức nói mà không suy nghĩ.

Cô vừa nghĩ đến việc thiếu chút nữa là mất đi mẹ thì rất sợ, rất sợ cô không dám tưởng tượng

“Có người nói với mẹ, Tiểu Thu con bị ép trở thành của Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia” Bà nói không nên lời, “Tiểu Thu, có phải không? Đều là mẹ sai, đều là mẹ làm phiền đến con.”

Tô Mộ Thu vẻ mặt trắng bệch. Rốt cục vẫn bị mẹ biết?

“Mẹ, con” Cô mím môi, mí mắt sụp xuống.

“Mẹ Tô.” Nam Cung Phi Phi một bên kịp thời ngắt lời, “Con gọi là Phi Phi, con thường xuyên nghe Tiểu Thu nhắc tới mẹ!” Khuôn mặt tuyệt mỹ của cô hiện lên một nụ cười ngọt ngào.

“Phi Phi?” Tô Lam lúc này mới phát hiện trong phòng còn có người khác, bà ôn nhu mỉm cười, “Dì cũng thường nghe Tiểu Thu nhắc tới con, ở trường học, Tiểu Thu nhà dì được con giúp đỡ rất nhiều.”

“Mẹ Tô đừng khách sáo, mẹ nói như vậy con không dám nhận, cho tới nay đều là Tiểu Thu giúp đỡ con nhiều hơn! Mẹ Tô, mẹ thật xinh đẹp, hơn nữa nghe nói tài nghệ nấu ăn của mẹ rất tốt, con hy vọng có thể có cơ hội nếm thử tay nghề của mẹ.”

“Phi Phi miệng của con thực ngọt, nếu như không ngại, chờ mẹ Tô xuất viện, mẹ Tô làm một chút ít điểm tâm cho con nếm thử.”

“Thật sao?” Nam Cung Phi Phi vẻ mặt hưng phấn, nháy đôi mắt to tròn, “Mẹ Tô phải giữ lời hứa nha!”

“Ha ha” Tô Lam bị Phi Phi trêu chọc nên bật cười, “Một lời đã định.”

Tô Mộ Thu ở một bên nhìn hai người, nhẹ nhàng thở ra, nếu như không có Phi Phi ở đây, cô thật không biết giải thích với mẹ thế nào!

25. Chương 25

Chương 25: Mất đi

Buổi chiều, Tô Mộ Thu mua một phần cháo loãng tại căn-tin của bệnh viện. Lúc trở lại phòng bệnh, Tô Lam cùng Nam Cung Phi Phi vẫn đang trò chuyện vui vẻ, cô nhìn Tô Lam đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt của bà rõ ràng đã hồng nhuận hơn chút ít, quả cân nặng trong lòng cô thoáng được gỡ xuống.

Cô đi đến bên giường, đem cà mên đặt lên bàn, mở nắp hộp ra, mùi hương thơm nhàn nhạt của thịt bay ra, cô múc một ít cháo loãng đặt vào trong chén nhỏ, “Mẹ, ăn cháo đi!”

Tô Lam muốn tiếp nhận chén cháo, thì Mộ Thu lại nói, “Mẹ, thân thể mẹ còn yếu, mẹ nghỉ ngơi đi, con dứt ẹ ăn.”

Cô ngồi bên mép giường, múc từng thìa từng thìa cháo loãng đưa tới bên miệng Tô Lam, Tô Lam phối hợp hé miệng ra uống.

“Mẹ Tô, vừa nãy con nói đến đâu nhi?” Ngồi ở bên kia mép giường Nam Cung Phi Phi hơi nghi hoặc hỏi.

Tô Mộ Thu buồn cười lắc đầu, “Tiểu mơ hồ, cậu nói đến, cậu khi còn rất bé a.”

“Ha ha” Tô Lam cười ra tiếng.

Nam Cung Phi Phi le lưỡi dí dỏm, “Mẹ Tô, mẹ biết không khi còn bé con rất nghịch ngợm. Con thích nhất cùng các chị giúp việc chơi trốn tìm, con nhớ có một lần, con trốn trên cây, mấy chị kia đều không tìm thấy con, mẹ nói có kỳ quái hay không, con dám trèo lên cây, nhưng mà không dám trèo xuống. Khi đó trùng hợp cổ họng con lại bị viêm họng nói không được, nên không thể gọi người, lúc ấy con sợ muốn chết.” Cô vỗ vỗ ngực, bộ mặt còn tràn đầy sợ hãi, “Con ở trên cây ngơ ngẩn suốt một ngày.”

“Không thể nào!?” Tô Lam quái lạ nhìn cô, “Sau đó thì sao? Con làm sao xuống được?”

“Khuya anh con về, mới tìm được con khóc sưng cả mắt trên cây. Mẹ Tô biết không? Anh ấy rất quá đáng, mắng con còn chưa tính, đã vậy còn đánh mông nhỏ của con, con đếm tới mười hai cái.” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt ai oán.

Tô Mộ Thu ngắt nhẹ mũi cô, “Đúng là cậu nên bị đánh.”

Nam Cung Phi Phi bẹt miệng, làm nũng nhìn Tô Lam. “Mẹ Tô xem! Ngay cả Tiểu Thu cũng khi dễ con, mẹ Tô công bằng nhất, Phi Phi lúc ấy có phải là rất đáng thương?”

Tô Lam cười cười, sờ sờ đầu của cô, “Đúng vậy, ngay lúc đó tiểu Phi Phi thật sự thật đáng thương, mẹ Tô hiện tại an ủi tiểu Phi Phi, ngoan a!”

“Mẹ Tô là tốt nhất.” Nam Cung Phi Phi làm nũng ôm lấy bà, “Thời gian qua thật nhanh, con của anh trai bây giờ cũng đã ba tuổi, hắc hắc, còn nghịch ngợm hơn con, nó thường xuyên bị ba nó đánh mông nhỏ, mẹ Tô, mẹ nói con nít đều nghịch ngợm như vậy sao?”

“Chắc chắn rồi! Bản tính của con nít là rất tinh nghịch.” Nói xong, bà nhìn Tô Mộ Thu.

Ngoại trừ Tiểu Thu, cô từ nhỏ đã không khóc không náo, cũng sẽ không làm phiền bất kỳ ai, luôn luôn chỉ lẳng lặng đứng ở một bên.

Tô Mộ Thu nhìn cái chén đã không còn gì, cầm tờ khăn giấy lau khóe miệng Tô Lam, “Mẹ, còn muốn ăn nữa không?”

Tô Lam lắc đầu, “Không, mẹ no rồi.”

Tô Mộ Thu buông chén trong tay xuống, lấy cái gối dựa của Tô Lam ra, cẩn thận đặt bà nằm xuống, “Mẹ, mẹ ngủ tiếp đi, bác sĩ nói phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ừ, được.” Tô Lam gật gật đầu.

Chỉ một hai phút sau, Tô Lam mệt mỏi rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

“Phi Phi, cậu nên trở lại trường học đi!” Tô Mộ Thu nhẹ giọng nói với Nam Cung Phi Phi.

“Không cần.” Nam Cung Phi Phi lắc đầu, “Tớ muốn ở lại cùng cậu chăm sóc mẹ Tô.”

Tô Mộ Thu sờ sờ đầu của cô, “Ng Sloan, cậu về trước đi, ở đây từ trưa, cậu cũng mệt rồi, tớ đã giúp cậu gọi điện thoại cho Bùi học trưởng, bây giờ chắc anh ấy đã đến bệnh viện.”

“Không cần, Tiểu Thu, cậu để mình ở lại cùng cậu đi!”

“Nghe lời, đừng để Bùi học trưởng chờ lâu như vậy, cậu đi xuống lầu nhanh đi!” Tô Mộ Thu đẩy cô ra cửa.

Nam Cung Phi Phi cắn cắn môi, “Được rồi, tối nay tớ lại đến xem mẹ Tô. Cậu cũng nghỉ ngơi một chút đi.”
“Ừ.”

Nhìn cô rời đi, Tô Mộ Thu trở lại bên giường, nhìn Tô Lam đang ngủ say, vẻ mặt mờ mịt.

Mẹ đã biết, mẹ nhất định biết được cô trở thành đồ chơi của Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, có lẽ vì vậy mà mẹ mới nhất quyết yêu cầu rời đi Phượng gia, nhưng mà, hai người kia sẽ để hai người rời đi sao? Cô có thể đến hỏi bọn họ khi nào mới chán cô không? Cô nhìn xuống bụng mình, cục cứng trong bụng sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ phát hiện, hay là trốn? Có thể chạy trốn tới đâu? Dựa vào sự tàn nhẫn của bọn họ, nếu như bị bắt trở về, chỉ có thể thảm hại hơn, huống chi, hai người còn thiếu nợ Phượng gia năm trăm vạn, tuy Phượng Dạ Hoàng sẽ không đòi cô, nhưng mà cô không muốn thiếu nợ Phượng gia. Cô rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Rầm rầm rầm

Tiếng đập cửa cắt đứt suy nghĩ của cô. Cô đứng dậy đi mở cửa, là bác sĩ Trình chủ trị ca phẫu thuật của mẹ và một nhóm hộ sĩ.

“Bác sĩ Trình, có chuyện gì không?”

“Chúng tôi cần làm kiểm tra tổng quát, xem có xuất hiện phản ứng bất thường nào không.”

Cô hốt hoảng, “Không phải nói chỉ cần thay qua máu thì sẽ không việc gì sao?”

“Không chắc chắn, còn phải xem thể chất bệnh nhân, bà ấy thể chất suy yếu, chúng tôi lo lắng thân thể sẽ xuất hiện khả năng chống lại máu mới.”

“Vậy phiền các vị.” Cô nhích người qua, để bọn họ tiến vào phòng.

Vừa đi vào phòng, các hộ sĩ lập tức thu xếp chuẩn bị các loại dụng cụ, giúp Tô Lam kiểm tra nhiệt độ cơ thể, kiểm tra nhịp tim đập cùng với lấy máu.

Tô Mộ Thu ở một bên lo lắng.

“Tiểu nha đầu không cần lo lắng.” Bác sĩ Trình vỗ vỗ bả vai Tô Mộ Thu, “Kiểm tra sơ bộ cho thấy thân thể bà ấy không có gì trở ngại, chỉ có điều, tối nay là giai đoạn nguy hiểm, cô nên chú ý một chút, nếu phát hiện bất thường, nhất định phải thông báo cho chúng tôi biết ngay.”

“Được.” Cô gật đầu.

“Chúng tôi đi trước.”

“Các vị vất vả rồi, đi thông thả.”

“Đừng khách sáo.”

Bác sĩ Trình dẫn nhóm hộ sĩ rời khỏi phòng bệnh, để lại một phòng đầy hơi lạnh.

Tô Mộ Thu lấy ghế đặt ở bên giường, cô ngồi ở trên ghế, có chút lo lắng bất an nhìn sắc mặt tái nhợt vẫn mê man như cũ của Tô Lam.

Thật hy vọng đêm nay có thể nhanh trôi qua.

Nhưng thời gian dường như đặc biệt trôi qua thật chậm, dần dần, cô cảm giác toàn thân bắt đầu trở nên khô nóng, đầu choáng váng nặng nề, cô sờ sờ cái trán.

Cô phát sốt. Đầu thật choáng váng, thần trí có điểm mơ hồ, cảnh vật trước mắt cũng dần dần trở nên mờ lung, không được, nếu còn như vậy, cô sẽ không tỉnh táo để chăm sóc mẹ, cô phải tranh thủ thời gian tìm một người hộ sĩ hỗ trợ chăm sóc mẹ.

Cô đứng dậy, một giây sau, thân thể gầy yếu ngã xuống mặt đất tạo ra âm thanh rất lớn.

Cô cố gắng mở mắt ra, mí mắt lại nặng như bị tảng đá lớn ngăn chặn, vô luận như thế nào đều không thể mở ra, toàn thân cũng giống bị người ta gắt gao giữ lấy, không cách nào nhúc nhích được.

Không! Không cần như vậy, để cho cô đứng lên, để cho cô đi tìm một hộ sĩ, bất cứ ai cũng tốt, cứu, cứu cô! Sự tối tăm triệt để lấy đi tia thần trí cuối cùng của cô, cô ngất đi.

Chẳng biết lúc nào, mưa to lại rơi xuống, phủ kín mặt đất cùng bề cửa sổ, trời đất đã bị bóng đêm bao phủ, bầu trời ngẫu nhiên vang lên vài tiếng sấm, làm cho người ta cảm giác như là bầu trời đang rên rỉ, tia chớp ngẫu nhiên xẹt qua như dã thú vươn ra móng vuốt sắc bén, vô tình xé rách màn đêm. Cửa sổ không khóa, trận trận gió lạnh thổi đến, bức màn trắng muốt bay bay.

Tô Mộ Thu giật mình, đột nhiên mở mắt ra. Mẹ!

Cô chống thân thể mềm nhũn nhanh chóng bò lên, đôi mắt ngập nước khiếp sợ trùng lớn.

Tô Lam trên giường bệnh hơi run rẩy, khuôn mặt đỏ lên, môi khê nhếch, thì thào nói gì đó.

Tô Mộ Thu khó khăn đến bên giường, toàn thân lạnh như băng, không thể ức chế run rẩy, cô lập tức đè cái nút màu đỏ tại đầu giường.

“Xin chào, xin hỏi có chuyện gì sao?” Loa nhỏ ở đầu giường vang lên tiếng nói lễ phép ngọt ngào.

“Nhanh lên, tìm bác sĩ Trình tới, nhanh, van xin cô, nhanh lên a” Giọng nói của cô run run.

Cô vỗ vỗ mặt Tô Lam, “Mẹ tỉnh tỉnh, mẹ mẹ”

Tô Lam hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, chỉ ú ớ nói lảm bảm.

“Mẹ, mẹ muốn nói cái gì?” Cô cúi đầu xuống gần bên miệng Tô Lam, muốn nghe rõ ràng hơn.

“Tiểu Thu con gái đáng thương của mẹ mẹ thực xin lỗi con . . . thực xin lỗi”

Tô Mộ Thu gạt gao cần mu bàn tay, nước mắt không khống chế tràn ra.

Cô vuốt mặt mẹ, nhẹ nhàng nói, “Mẹ, cố chịu một chút nữa, bác sĩ lập tức tới đây, mẹ nghe lời con, phải cố gắng chống đỡ, con van xin mẹ”

“Người đâu?” Bỗng dưng, cô ngừng đầu gào rú, “Mau tới a! Mau tới cứu mẹ tôi”

Bác sĩ Trình mang theo các bác sĩ khác tiến vào phòng, sau khi nhìn tình hình của Tô Lam, hơi kinh hãi, “Nhanh, lập tức mang đến phòng cấp cứu, lập tức tiến hành phẫu thuật.”

Bác sĩ và hộ sĩ đem Tô Lam đặt ở trên xe đẩy, rất nhanh đẩy ra khỏi phòng, hướng đến phòng cấp cứu, Tô Mộ Thu sốt ruột theo sát phía sau.

Tại cửa phòng cấp cứu, bác sĩ Trình ngăn Tô Mộ Thu lại, “Tô tiểu thư, cô ở bên ngoài chờ.”

Cô nhìn ông cầu khẩn, “Bác sĩ Trình, ông nhất định phải cứu mẹ tôi, tôi xin ông.”

Bác sĩ Trình gạt đầu, “Được, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Tô Mộ Thu ở bên ngoài, nhìn cái đèn đỏ chướng mắt trên cửa, tâm như bị bóp nghẹt, sắp không thở nổi. Cô sốt ruột ở cửa ra vào đi tới đi lui.

Thời gian phẳng phất dài như một thế kỷ, đèn đỏ cuối cùng cũng tắt. Cô sốt ruột đi đến trước mặt bác sĩ Trình đã xuất hiện ở cửa ra vào, “Bác sĩ Trình, mẹ tôi thế nào?”

Bác sĩ Trình vẻ mặt nghiêm trọng, không đành lòng mở miệng. “Thật xin lỗi.”

“Không! Không” Cô lắc đầu, vẻ mặt không tin, “Ông gạt tôi, ông gạt tôi” Cô chạy vào phòng, giật ra tấm vải trắng phủ toàn thân Tô Lam, “Mẹ, mẹ đứng lên cho con, mẹ có nghe hay không, mẹ đứng lên cho con a” Cô lay mạnh thân thể của mẹ, gào rú khàn cả giọng.

Bác sĩ đứng một bên không đành lòng nhìn cô, kèm chế động tác của cô, “Tô tiểu thư, cô bình tĩnh một chút, bà ấy thật sự đã”

Cô gạt tay ông ra, “Tôi không tin, các người gạt tôi, ngay cả mẹ cũng gạt tôi đều gạt tôi”

Nước mắt ngăn không được chảy xuống gương mặt của cô, làm ọi người có mặt ở đó đều cảm thấy xót xa, mũi cảm thấy chua xót.

“A” Cô thê lương quát to một tiếng, chạy ra phòng giải phẫu, té ngã lại đứng lên, lảo đảo chạy, trên hành lang thật dài té ngã không dưới mười lần.

26. Chương 26

Chương 26: Yêu tôi sao?

Mưa to tầm tã, tiếng sấm ầm ầm, tia chớp xẹt qua không trung xé nát màn trời, giữa cơn mưa to tầm tã Tô Mộ Thu tuyệt vọng bi thương, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt khủng bố đến dọa người, ánh mắt trống rỗng.

Cô như một búp bê vải bị vứt bỏ trong đêm mưa, ngã ngổ trên mặt đất, quần áo ướt sũng dán chặt trên thân thể, tóc đen như mực dính trên khuôn mặt tái nhợt, gương mặt nhỏ nhắn ướt sũng không phân biệt được là mưa hay là nước mắt.

“Nếu như mình không có phát sốt nếu như mình không có té xỉu nếu như mình có thể tìm bác sĩ tới nếu như mình có thể sớm tỉnh lại nếu như mình có thể kịp thời phát hiện mẹ bắt thường nếu như nếu như không phải mình mẹ sẽ không chết bà sẽ không chết là mình hại mẹ mẹ mẹ tại sao phải vứt bỏ con? Không phải nói muốn cùng con sống chung một chỗ sao Tại sao mẹ không tuân thủ lời hứa? Tại sao lại vứt bỏ con? Tại sao”

Cái miệng nhỏ nhắn vô ý thức nói, luôn miệng thì thào không ngừng lặp lại những câu giống nhau.

Phượng Dạ Diễm đứng ở trước người cô, mắt phượng sâu đen lạnh lẽo, đáy mắt hiện lên tia đau lòng cùng thương tiếc, anh kéo cô từ mặt đất lên, ôm vào trong ngực.

“Tạo sao tạo sao tại sao mẹ muốn vứt bỏ con Mẹ không cần con nữa không ai cần con” Cô thì thào.

Anh ôm chặt cô, “Chúng tôi cần, dù toàn bộ thế giới đều vứt bỏ em, chúng tôi cũng sẽ cần em.”

“Ha ha ha ha ha” Cô dường như không nghe được, thê lương cười to, “Mẹ không cần con”

Anh cau chặt lông mày, vung tay chém xuống phía sau cổ cô, thân thể nhỏ gầy xụi lơ trong lồng ngực của anh.

Tối quá! Nơi này là chỗ nào? Tại sao cô không nhìn thấy gì hết? Toàn thân bủn rủn, lúc nóng lúc lạnh thật là khó chịu.

Trước mặt ngoại trừ bóng tối ra, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, cô mò mẫm trong bóng tối đi ra khỏi nơi này, không biết đi bao lâu rồi, lúc cho rằng vĩnh viễn không thoát khỏi nơi này thì đột cức thấy được ánh sáng yếu ớt phía trước rất xa, còn có thể nghe được tiếng cười đùa rất nhỏ. Cô liều mạng chạy tới nơi có ánh sáng đó.

“A!” Cô hô nhỏ một tiếng, giờ hai bàn tay che lại đôi mắt, đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói lòa làm ất cô không thể thích ứng, sau một lúc, cảm thấy đã có thể thích ứng, cô chậm rãi thả tay xuống.

Trên mặt đất là cỏ, có bụi hoa thơm ngát, cây dương liễu xanh ngát, mấy đứa bé đang chơi trong sân, một hàng ghế dựa màu trắng, cùng với vài ngôi nhà lầu cao bốn phía, dường như nơi đây là công viên nhỏ của khu dân cư nào đó.

Bên cạnh cầu trượt bầy, tám đứa bé to làm thành một vòng tròn ngồi chơi xếp gỗ, hiển nhiên thanh âm vừa rồi cô nghe được là của bọn nhóc. Ánh mắt vừa chuyển, trong lúc lơ đãng, cô nhìn đến một bé gái trốn sau cầu trượt, bé gái mím môi, đôi mắt đầy khát vọng, không hề chớp mắt nhìn những đứa trẻ khác chơi đùa.

Cô hiểu kỳ nhìn cô bé, muốn đi đến hỏi tại sao cô bé không cùng mọi người chơi, ý niệm trong đầu vừa hiện lên, cô bé đã di chuyển, đi đến trước mặt bọn trẻ kia, thẹn thùng nhất gan thấp giọng mở miệng, “Tớ và các cậu cùng nhau chơi đùa được không?”

“Tại sao lại là cậu? Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi là: không” Một cậu nhóc không vui vẻ trừng mắt cô.

Trên mặt cô bé xuất hiện bi thương.

“Mẹ tao nói, mẹ mày là người xấu, là hồ ly tinh phá hoại nhà người ta, chúng tao không chơi với mày, mau đi đi.” Một cô bé đứng lên dùng âm thanh bập bẹ nói.

Ngay lập tức, cô bé như một con thú nhỏ phần nộ, khuôn mặt nhỏ nhắn thở phì phì, cô bé tiến lên đẩy cô bé vừa nói, “Không cho phép nói mẹ tớ như vậy! Xin lỗi, mau xin lỗi mẹ tớ.”

Thấy thế, một cậu nhóc khác đứng lên, giơ tay đẩy cô một cái, “Mày hung dữ như vậy, khó trách ba mày không cần mày, đáng đời.” Cậu xoay người nhìn các bạn khác, “Chúng ta đi, không nên ở chỗ này chơi.”

Đám nhóc nhặt đồ xếp gỗ trên mặt đất lên, cùng nhau rời đi, lưu lại bé gái ngã ngối trên mặt đất.

Cô cảm thấy tội nghiệp cô bé kia, cô muốn đi đến đỡ cô bé thì trước mắt đột nhiên lại trở nên đen kịt. Cô chạy về phía trước, vẫn là bóng tối ngay cả một tia sáng cũng không có.

“Tiểu Thu.”

Cô mừng rỡ, là giọng nói của mẹ!

“Mẹ.” Cô vui vẻ gọi, “Mẹ ở đâu?” Cô nhìn bốn phía, nhưng vẫn không thấy gì.

“Tiểu Thu, mẹ ở chỗ này.”

Phía trước, hình ảnh Tô Lam dần dần trở nên rõ hơn.

“Mẹ.” Cô chạy tới ôm bà, lại cảm thấy lạnh buốt, “Tiểu Thu vừa rồi nằm mơ thấy mẹ không cần Tiểu Thu, mẹ, mẹ đã đáp ứng với con sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với con, mẹ phải tuân thủ lời hứa đó.”

“Tiểu Thu.” Tô Lam kéo ra cô, “Mẹ không thể đáp ứng con, mẹ phải đi đến một chỗ rất xa, sẽ không trở về nữa. Hứa với mẹ, phải sống thật tốt, được không?”

“Không!” Cô vội vàng hô to, duỗi tay dài ra muốn kéo mẹ lại, mẹ lại biến mất không thấy bóng dáng. “Mẹ, không cần vứt bỏ Tiểu Thu, chờ Tiểu Thu, Tiểu Thu sẽ cùng đi.”

Cô muốn chạy trốn, đột nhiên, thân thể bị một sức lực ở phía sau lôi kéo.

“Mẹ, mẹ không cần cục cưng sao?” Thanh âm non nớt của trẻ con vang lên.

Cô xoay người, thấy một cái vòng tròn tròn phát ra ánh sáng mềm mại. Cô cảm giác một góc trong trái tim sụp đổ, trở nên mềm mại, đáy lòng tràn đầy cảm động, “Cục cưng, mẹ mang con cùng tới chỗ bà ngoại được không?” Cô ôn nhu nói.

“Không được, mẹ, mẹ không thể bắt công như vậy, cục cưng còn chưa có chính thức tới nhân gian, cục cưng muốn ở lại nhìn thế giới này.”

“Nhưng mà, mẹ mệt mỏi quá, mẹ không có năng lực bảo vệ mình, càng không biết có thể bảo vệ con hay không.” Cô vô lực ngồi dưới đất, nước mắt không khống chế chảy xuống.

Trong phòng ngủ lớn, chỉ có hai màu đen và trắng, đơn giản nhưng hơi lạnh lẽo.

Phượng Dạ Diễm tựa trên bệ cửa sổ, ngón trở cùng ngón giữa thon dài kẹp lấy một điều thuốc lá, tiến đến bên môi, môi mỏng hung hăng hít một hơi, rồi sau đó chậm rãi phun ra khói trắng lượn lờ, dung nhan tà mị tuần mỹ ẩn sau làn khói trắng lập lòe, ánh nhìn hung ác nham hiểm khóa trên người Tô Mộ Thu đang mê man trên giường chưa từng dời đi.

“Đã một ngày một đêm, cô ấy rốt cuộc còn muốn ngủ đến khi nào?” Về mặt anh âm trầm bất định.

Phượng Dạ Hoàng ngồi ở mép giường không nói gì, chỉ dùng ngón cái vuốt nhẹ khóe mắt Tô Mộ Thu, lau đi nước mắt từ khóe mắt cô rơi xuống.

“Anh trông cô ấy, khi nào cô ấy tỉnh thì gọi em, em đi ra ngoài trước.”

“Ừ.” Phượng Dạ Hoàng trả lời một tiếng.

Phượng Dạ Diễm dập tắt thuốc lá, quăng nó vào góc thùng rác, đi ra khỏi phòng.

Bàn tay to khê vuốt gò má tái nhợt của Tô Mộ Thu, gương mặt lạnh lùng của Phượng Dạ Hoàng nhu hòa hơn một chút, môi mỏng hé mở, anh trầm thấp gọi, “Tiểu Thu.”

Đang đắm chìm trong bóng đêm, Tô Mộ Thu chợt nghe tiếng nói ôn nhu.

Ai? Rốt cuộc là ai đang gọi cô? Cô không muốn tỉnh lại, không cần gọi cô lại, làm ơn!

Cô mở ra hai mắt chua xót, ngoài ý muốn lại thấy Phượng Dạ Hoàng ngồi ở mép giường, môi khô khốc hơi mở ra, mơ hồ nói gì đó.

“Em muốn nói gì?” Phượng Dạ Hoàng tiến đến bên môi cô, muốn nghe xem cô nói gì.

“Thả . . . tôi . . . đi.” Cô gian nan nói ra mấy chữ từ miệng, cổ họng như bốc cháy.

Không hề nghĩ tới việc câu đầu tiên cô nói lúc tỉnh lại là xin được rời đi, mặt của anh lập tức trầm xuống, đôi mắt trong nháy mắt lạnh đi, “Không có khả năng.”

“Ha.” Cô cười nhẹ, “Mẹ đã mất, anh còn muốn lấy cái gì để uy hiếp tôi, anh không thả tôi đi, tôi sẽ trốn.”

Trên mặt anh hiện lên sự kinh hãi, hơn một tháng quan sát, anh biết rõ cô mặt ngoài tuy thuận theo, nhưng tâm lại không thuận, tuy nhiên không có biểu hiện rõ ràng giống như bây giờ.

Anh nhíu mắt, lạnh lùng nhìn cô, “Vậy cô có bản lĩnh thì cứ chạy đi, cho dù cô có trốn, với thể lực Phượng gia, muốn bắt cô, dễ như trở bàn tay.”

“Thả tôi đi được không?” Vẻ mặt cô cầu khẩn, thần sắc thê lương, “Tôi nợ anh, một tháng qua trả chưa hết sao? Các người rốt cuộc muốn gì ở tôi? Cái gì tôi cũng không có”

Trên mặt anh không hề có biểu tình gì, anh cũng không biết mình muốn cái gì, chỉ là không muốn thả cô đi.

Cô cố gắng di chuyển thân thể đau nhức, ngồi ở trên giường quay mặt nhìn về phía anh, vén chăn lên, hai tay dùng sức, cởi áo ngủ trên người ra, lộ ra bầu ngực trắng muốt nở nang, “Anh muốn thân thể tôi phải không? Lấy đi, toàn bộ lấy đi, sau đó thả tôi đi được không?” Cô đau khổ cầu khẩn.

Trong lòng của anh khê động, sự lạnh lẽo trên mặt rút đi, tay đem y phục của cô mặc vào, đặt cô nằm lại trên giường, giọng nói mềm mỏng, “Vừa hạ sốt, thân thể em còn rất yếu, nghỉ ngơi một chút đi!”

Nói xong, anh đứng dậy bỏ đi. Cánh tay dưới chân của cô duỗi ra một tay nắm lấy cánh tay của anh, “Anh yêu tôi không?” Cô bình tĩnh nhìn sâu vào mắt anh, lại chỉ thấy một sự lãnh đạm, “Dù là chỉ một chút?”

Mặt anh vẫn như cũ không hề biến hóa, cô tuyệt vọng buông tay anh ra, vô lực rũ xuống trên giường.

Anh xoay người kéo cửa rời đi, lưu lại một Tô Mộ Thu tuyệt vọng.

Không nên như vậy, không nên a, bọn họ đối với cô hẳn là hơi thích, không phải sao? Trong mắt bọn họ, cô hẳn là đặc biệt, không phải sao? Cục cứng, làm sao bây giờ? Ba của con không thương mẹ, như vậy ba cũng sẽ không cho phép mẹ giữ con lại, làm sao bây giờ?

Trong đầu hiện lên một khuôn mặt tà mị, trong lòng của cô dấy lên một hy vọng.

Có lẽ, cô nên đánh cuộc lần nữa.

Cô di chuyển thân thể mềm nhũn gian nan leo xuống giường, đi lại tập tễnh từng bước một.

~

“Tiểu Thu?” Nhảy cảm phát giác được khí lực yếu ớt, đang ngồi trước bàn sách xem tư liệu Phượng Dạ Diễm ngẩng đầu lên, bất ngờ chứng kiến Tô Mộ Thu đang đứng ở cửa ra vào.

Anh tiến đến ôm lấy cô, trở lại chỗ ngồi, để cho cô ngồi trên đùi anh, hai tay ôm sát cô, “Làm sao vậy? Có việc gì không?”

Cô không nói chuyện, chỉ là vùi đầu vào lồng ngực anh. Anh cũng không hỏi lại cô, chỉ là chăm chú ôm cô. Qua thật lâu, mới nghe thấy cô sâu kín thở dài, “Anh yêu tôi không?” Thanh âm thật thấp, giống như chưa từng nói chuyện.

Nhưng cô biết rõ anh nhất định nghe được, môn chủ Ám Diễm môn nếu không có năng lực, làm sao đảm nhiệm được.

Không có tiếng trả lời, lòng của cô lặng xuống, “Một chút cũng không có sao?”

“Làm sao vậy? Sao lại hỏi như vậy?” Anh nâng mặt của cô lên, trong giọng nói mang theo ý cười thản nhiên.

Để mặt anh nâng mặt mình lên, cô bình tĩnh nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, trong đôi mắt phượng nhàn nhạt tà khí chính là ý cười, cho dù đã nhìn thấy nước mắt cô.

“Tại sao lại khóc?” Anh cúi thấp đầu nhẹ nhàng liếm đi lệ trên má cô.

Cô lắc đầu không nói chuyện, hai hàng nước mắt không ngừng chảy xuống, hai mắt đẫm lệ, cô chăm chú nhìn đôi mắt phượng xinh đẹp kia, sợ bỏ qua một chút biến hóa, nhưng mà, ngoại trừ tà khí ra chưa từng có bất kỳ biến hóa gì.

Hai tay ôm cổ của anh, cô vùi vào trong ngực của anh, “Bé tôi.”

“Ha ha...” Anh cười trầm thấp, “Tiểu Thu ngoan, muốn tôi ôm em trở về sao? Thân thể em suy yếu, tôi ôm em trở về nghỉ ngơi.”

Cô co rút trong lồng ngực của anh khoe miệng nhếch lên một nụ cười thê lương.

Quả nhiên, cô vẫn không biết tự lượng sức mình.

27. Chương 27

Chương 27: Xin giúp đỡ

Tô Mộ Thu ngồi trên xích đu trong đình viện, cô nhẹ đưa xích đu tạo nên một đường cong nhỏ ở không trung, ung dung qua lại, đôi mắt ngập nước đầy bi thương, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên ngơ ngác nhìn bầu trời trong xanh.

Bầu trời sao sáng sủa như vậy? Vì sao lòng cô lại tràn đầy tối tăm? Mẹ ở bên kia có khỏe không? Tiểu Thu rất nhớ mẹ.

Đã không thương cô, vì cái gì không để cô rời đi, cô cái gì cũng không có, chỉ còn lại có

Bàn tay nhỏ bé vô ý thức xoa bụng.

Mấy ngày gần đây cô tùy tiện đi đi lại lại vài cái liền cảm thấy toàn thân mỏi mệt không còn chút sức lực nào, trông thấy cái gì cũng đều không có khẩu vị, hơn nữa còn rất buồn ngủ, cô trước kia không như vậy. Cô biết rõ những thứ này là biểu hiện lúc mang thai, cô không biết bọn họ có phát giác được cái gì không, cho dù hiện tại không có, nhưng chỉ cần qua một hai tuần nữa, những biểu hiện này sẽ càng rõ rệt, không chừng còn có thể nôn nghén, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị phát hiện, trước lúc đó cô phải rời khỏi bọn họ.

Ánh mắt lơ đãng rơi xuống cô gái cao gầy bên cạnh cô, cô nhếch khóe môi.

Nửa tháng qua, cô bị giam cầm ở chỗ này, không thể đi đâu cũng không thể gọi điện thoại liên lạc cùng người khác, còn bị an bài một ám vệ đi theo, danh nghĩa là chăm sóc cô, nhưng thật chất lại là giám sát cô.

Cô muốn trốn nhưng mà cô không thể tùy tiện trốn, dù ay muốn thoát đi được lần thứ nhất, nhưng cô tin chắc lúc bị bắt trở về, thủ vệ sẽ càng nghiêm ngặt hơn, chứ không phải như hiện tại chỉ có một người. Cô phải có kế hoạch thật chu toàn, nhưng cô cần một người, một người có khả năng giúp đỡ cô, cô một mực

chờ cơ hội liên lạc với người đó, hôm nay là cơ hội khó có được, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm không ở đây.

Cô không hiểu vì sao bọn họ chấp nhất với cô như vậy, vì sao không cho cô đi, cô không muốn dây dưa không rõ với họ nữa, trò chơi này cô chơi không nổi, chẳng lẽ là bởi vì cô không giống những cô gái khác đối với bọn họ đều tuyệt đối phục tùng sao? Cô nghe lời như vậy còn chưa đủ sao?

“Tiểu thư.”

Một giọng nói thanh thúy cắt đứt suy nghĩ của cô, một người giúp việc đi đến trước mặt cô.

“Sở thiếu gia đã đến.”

“Cô dẫn anh ấy đến thư phòng Hoàng thiếu gia ngồi một lát, tôi sẽ đến sau.”

“Dạ.” Người giúp việc gật đầu, lập tức lui ra.

Cô đứng dậy, đầu có chút choáng váng, vừa muốn bước đi, cô đột nhiên nghĩ đến cô gái sau lưng.

“Mị Nguyệt, cô không cần đi với tôi.”

“Hoàng thiếu chủ cùng Diễm thiếu chủ phân phó, thuộc hạ lúc nào cũng phải đi theo Tô tiểu thư.” Mị Nguyệt lộ ra khuôn mặt xinh đẹp không chút biểu tình.

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức trầm xuống, “Nếu như tôi nhớ không lầm, bọn họ còn phân phó, cô tất cả phải nghe lệnh tôi, bởi vì tôi chính là chủ tử của cô, không phải sao?” Thanh âm của cô lạnh lùng, ánh mắt uy nghiêm sắc bén nhìn Mị Nguyệt.

Thật ra, nếu như không phải sự tình hôm nay tương đối đặc biệt, cô sẽ không cam tâm tình nguyện dùng tư thế của một chủ tử.

Mị Nguyệt cúi đầu xuống, không nói thêm gì nữa.

Tô Mộ Thu để cô ở lại, một mình bước đi.

~

Trong thư phòng của Phượng Dạ Hoàng, Sở Ngự sớm đã ngồi ở trên ghế sofa, cầm lấy một ly cà phê ưu nhã uống. Thanh âm mở cửa vang lên, Tô Mộ Thu thân thể gầy yếu chậm rãi tới gần, “Sở học trưởng.” Cô lễ phép lên tiếng chào hỏi.

“Tiểu Thu.” Sở Ngự gật đầu, cười ôn hòa với cô, trong lòng lại cảm thấy hơi kinh ngạc.

Cô đến sofa đối diện anh ngồi xuống.

“Sở học trưởng, hôm nay mời anh tới là có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ.”

“Em nói đi, có cái gì anh giúp được nhất định sẽ giúp.”

Cô cắn cắn môi, hít một hơi thật sâu, giống như hạ quyết tâm thật lớn.

“Sở học trưởng, em muốn anh giúp em thoát đi Phượng gia, thoát đi bọn họ.”

Sở Ngự cau mày, “Em không sợ anh nói với Hoàng và Diễm sao?”

“Tuy gặp học trưởng hai lần, nhưng em biết rõ học trưởng không phải người như vậy.” Cô chính là đánh cuộc một lần, cho dù anh không chịu giúp cô, anh cũng sẽ không nói với Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm.

“Em cũng biết chúng ta chỉ gặp qua hai lần thì dựa vào cái gì cho rằng anh sẽ giúp em?” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ đầu gối, anh nhìn cô suy xét.

“Em không chắc chắn học trưởng nhất định sẽ giúp em, em chỉ là muốn thử xem học trưởng có thể giúp em hay không.”

“Vì sao muốn rời khỏi bọn họ?” Anh khó hiểu.

“Em quá mệt mỏi, em bắt quá chỉ là một người bình thường, không muốn dây dưa với bọn họ nữa, em chỉ muốn cuộc sống đơn giản bình thường.”

Sự kiên cường trong mắt cô làm cho anh có chút rung động, “Em yêu bọn họ không?”

Ánh mắt cô lóe lên một cái, “Yêu thì như thế nào, nhất định sẽ không có kết quả.”

Anh thu lại ánh nhìn, tâm tư hơi thay đổi. Anh không biết Hoàng cùng Diễm nghĩ như thế nào, dù sao biết nhau từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ thấy bọn họ đối xử đặc biệt đối với cô gái nào, nếu như bọn họ đối với Tô Mộ Thu chỉ là ham muốn chiếm giữ, anh thật sự không đành lòng nhìn một cô gái vô tội bị bọn họ làm lỡ cuộc đời.

Cô chăm chú nhìn gương mặt ôn hòa của anh, lòng của cô từ từ trầm xuống, cô vẫn là đánh giá quá thấp sự trung thành của anh đối với Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm sao? “Học trưởng không cần khó xử, em biết rõ đây là yêu cầu quá khó xử.” Không ai có thể giúp cô, chẳng lẽ cô chỉ có thể mang theo cục cưng chết đi, mới có thể chính thức thoát khỏi bọn họ sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ánh mắt tuyệt vọng trống rỗng, chỉ còn lại sự tĩnh mịch.

Anh cau lại mày kiếm, rốt cuộc chuyện gì làm cô tổn thương nặng như thế, không thể không rời khỏi bọn họ?

“Cho dù anh có giúp em, cũng không thể thành công! Thế lực Phượng gia em tuyệt đối không cách nào lường trước được.”

Hai mắt cô trợn lên, vui mừng nhìn anh, “Cho dù là đánh cuộc, em cũng muốn đánh cuộc một lần, chỉ cần anh giúp em.”

Anh nhìn mắt cô dấy lên hy vọng, đáy lòng thở dài.

Hoàng, Diễm, không thể trách tôi, muốn trách, chỉ có thể trách các người làm người ta tổn thương quá nặng. Như vậy, là tốt hay xấu?

28. Chương 28

Chương 28: Hoan ái (H)

Đêm khuya, thư phòng đèn đuốc sáng trưng, hai người đàn ông tuấn mỹ lười biếng ngồi trên ghế sofa, như đế vương tôn quý, kiêu ngạo bất phàm, tuy bất động nhưng khí thế bức người, làm kinh sợ lòng người, rất khó tưởng tượng được nếu như bọn họ cử động sẽ gây cho người khác cảm giác áp bách mãnh liệt như thế nào. Diễm khác biệt duy nhất là, một người thì lãnh túc, trên mặt rét lạnh như băng quanh năm không thay đổi, người kia lại có vẻ tà mị hơn, mắt phượng hàm chứa nhân nhạ tà ý.

“Nghe nói bên anh có một tổ chức tên ‘Hắc Đế Tư’ cho người thu mua cổ phần, rất nhiều công ty lớn đã bị thu mua, việc buôn bán của Phượng gia cũng bị ảnh hưởng nhỏ phải không? Hiếm thấy anh có chuyện không làm được.”

Phượng Dạ Diễm giọng nói hơi vui vẻ vang lên.

Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh, “Nếu như không có nghe sai, bên em cũng có tổ chức mới tên ‘Minh’ trắng trợn thu mua súng ống đạn dược, người thao túng phía sau lưng cũng là có danh hiệu là ‘Hắc Đế Tư’, không phải sao?”

“Ha ha . . .” Phượng Dạ Diễm nở nụ cười trầm thấp, “Thật thú vị, mạng lưới tình báo rộng lớn của Phượng gia lại điều tra không ra lai lịch ‘Hắc Đế Tư’, nghe nói những người từng có giao dịch với hắn ngày hôm sau tất cả đều mai danh ẩn tích, ‘Hắc Đế Tư’, một người đàn ông thần bí khó lường, bây giờ em rất muốn sớm được nhìn thấy hắn.”

Mắt phượng xinh đẹp nổi lên hưng phấn, đó là ánh mắt khát máu lúc kẻ mạnh gặp phải kẻ mạnh.

Phượng Dạ Hoàng vẫn là gương mặt không biểu tình, mắt phượng mặc dù không hiện lên sự hưng phấn, nhưng thực sự không thể bỏ qua tia khát máu lóe lên trong ánh mắt.

Phượng gia từ trước đến nay đều có châm ngôn ‘Người không phạm ta ta không phạm người’, đã có người dám phạm đến Phượng gia, uy hiếp địa vị Phượng gia, vậy không thể trách bọn họ hung ác đáp trả.

Mắt Phượng nhếch lên, ánh mắt chiếu đến cửa ra vào, môi mỏng Phượng Dạ Diễm câu dẫn ra một nụ cười nhạt, “Tiểu Thu, tới đây.”

Tại cửa ra vào, Tô Mộ Thu mặt một bộ đồ ngủ trắng muốt, da thịt vốn trắng nõn dưới màu trắng càng trở nên tái nhợt, gần như trong suốt, có loại cảm giác lúc nào cũng có thể biến mất.

Cô mím môi, nhìn anh, chậm rãi đi đến trước mặt người đàn ông khác.

Tuy Phượng Dạ Hoàng rất lạnh lùng, nhưng là so với Phượng Dạ Diễm anh không cho cô cảm giác áp bách mãnh liệt như vậy, không đến mức có loại cảm giác hít thở không thông.

Phượng Dạ Hoàng cau mày kiếm, tay duỗi ra đem Tô Mộ Thu ôm vào trong ngực. Thân thể nhỏ nhắn yên tĩnh mềm mại dựa trên lồng ngực khỏe mạnh của anh, một tay anh ôm lấy eo cô, một tay khác vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, động tác nhu hòa cứng chiều, giống như đối với người mình yêu thương nhất trên thế gian.

Đôi mắt trong như nước nhắm lại, quyến luyến hưởng thụ sự ôn nhu khó có được của anh.

Nếu như đây là một giấc mộng, thì đây là một giấc mộng đẹp, thật hy vọng vĩnh viễn vĩnh viễn không tỉnh lại.

“Tại sao muộn như vậy còn chưa ngủ?” Anh trầm thấp hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên ngực anh, cảm thụ được chấn động nhẹ trên ngực anh, nghe tiếng nói từ tính trầm thấp của anh, cô có cảm giác buồn ngủ.

Cô lắc đầu, “Chưa có buồn ngủ.”

“Vì sao lại ngoan ngoãn như thế?”

“Anh không thích sao?” Thanh âm của cô nhẹ nhàng ôn nhu.

Ngón trở thon dài nâng cằm của cô lên, mắt phượng hẹp dài bình tĩnh nhìn chỗ sâu nhất trong mắt cô, ánh mắt sắc bén, phẳng phất có thể xuyên thấu hết thảy. Nhưng mà, cô trong mắt ngoại trừ nhu tình ra thì rất sạch sẽ, không hề có chút tạp niệm nào.

Phượng Dạ Diễm bên cạnh duỗi tay ra nắm giữ lấy ót cô, dùng sức xoay mặt của cô qua, “Có phải là làm sai việc gì rồi? Nghe nói buổi sáng hôm nay em tìm Ngự tới, các người có chuyện gì gạt chúng tôi? Hả?” mắt phượng lóe lên nguy hiểm tà khí, thanh âm nhu hòa lại làm cho lòng người run sợ.

“Không có.” Về mặt cô thẳng thắn thành khẩn, “Chỉ là đột nhiên muốn tìm Sở học trưởng tới nói chuyện phiếm.”

“Tìm anh ta nói chuyện phiếm đặc biệt chọn đúng lúc chúng tôi không ở đây, em nghĩ chúng tôi có tin hay không?”

“Ngô . . .” Cô kêu rên, cái ót truyền đến một chút đau đớn.

“Diễm.”

Phượng Dạ Hoàng kéo tay Phượng Dạ Diễm ra, đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lạnh lùng mở miệng, “Thách em cũng không dám phản bội chúng tôi, em tốt nhất không cần nghĩ ý niệm gì trong đầu, tôi tin chắc rằng em sẽ không thích sự trừng phạt của chúng tôi đâu.”

Cô hạ mắt xuống, che lấp bối rối trong đó.

“Đã lâu rồi các anh không có ôm em. Em muốn . . .” Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa lồng ngực của anh, cô tiến đến vành tai anh nỉ non.

“Tiểu yêu tinh.”

Phượng Dạ Hoàng mắng một tiếng, giữ gáy cô, cúi thấp đầu vội vàng tìm đôi môi phần nộn hung hăng chiếm lấy, cái lưỡi bá đạo cường chế thăm dò vào trong miệng cô như cuồng phong mà tàn sát bờ bãi, cho đến khi cô hô hấp dồn dập, khuôn mặt ửng hồng, sắp không thở được.

Phượng Dạ Diễm ở một bên cảm giác ngực hơi khó chịu, khuôn mặt anh âm trầm, tiến đến giữa bọn họ, hung hăng cắn lên cánh môi sưng đỏ của Tô Mộ Thu, dường như gặm cắn cho hả giận.

“Ô đau” Cô hô nhỏ.

Phượng Dạ Diễm nhắm mắt lại, duỗi ra đầu lưỡi liếm láp hai cánh môi cô, nhẹ nhàng mút vào nơi chảy máu do bị anh cắn phá.

Phượng Dạ Hoàng nhìn bọn họ suy nghĩ điều gì đó.

Diễm chưa từng vội vàng xao động như thế.

Phượng Dạ Diễm đứng lên đi đến sau lưng Tô Mộ Thu, đôi tay lớn dùng sức kéo, vấy ngử trên người cô liền bị xé rách rơi trên mặt đất. Anh tiện đà cởi luôn áo ngực cùng quần lót của cô.

Một giây sau, một thân thể trần truồng trắng muốt mềm mại nằm sấp trên người đàn ông tây trang màu đen chỉnh tề, tạo cho người xem thị giác mãnh liệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, ngượng ngùng chôn sâu vào ngực Phượng Dạ Hoàng.

Gương mặt Phượng Dạ Diễm lạnh lùng, bàn tay giữ eo cô, làm cho thân thể cô nửa người trên dựa vào Phượng Dạ Hoàng, nửa người dưới nâng lên, không đợi cô kịp thích ứng, anh cử động một cái, cự đại to dài thô to của chính mình đưa vào hoa huyệt.

“Ô a”

Thân thể cô căng ra, bàn tay nhỏ bé níu chặt áo Phượng Dạ Hoàng.

Nhiều ngày chưa hoan ái mà lại còn không có khúc dạo đầu liền bị phân thân thô to hung hăng xâm nhập, có loại cảm giác bị xé rách.

Phượng Dạ Hoàng đưa tay đến chỗ giao hợp của hai người nhẹ nhàng xoa, giảm bớt đau đớn cho cô, tay kia lôi kéo quả anh đào trước ngực cô.

Cảm giác được tiểu huyết cô thoáng buông lỏng, Phượng Dạ Diễm bắt đầu luật động, bắt đầu ở trong cơ thể cô chậm rãi rút ra đưa vào. Anh chế trụ mông cô, hung hăng tiến vào, chạm lên điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể cô.

“Ân ngô a”

Cái miệng nhỏ nhắn tràn ra tiếng rên rỉ tinh tế.

Cảm giác tê dại trong cơ thể làm cho cô co quắp, mũi chân cong lên, thân thể của cô được bọn họ dạy dỗ sớm đã có phản ứng tự nhiên, hoa huyệt bắt đầu tiết ra mật dịch, phun lên cự đại to lớn trong cơ thể cô.

“A” Cô phát ra một tiếng than nhẹ, nóng rực thô to đột nhiên rút ra toàn bộ, hoa huyệt co mẫn cảm co rút lại, ngay một giây sau lại bị nhồi vào thật sâu. Cảm giác kia là từ phía trước xâm nhập vào.

Phượng Dạ Hoàng thẳng tiến vào thật sâu, nhưng lại rất nhanh rút ra, trong nháy mắt, Phượng Dạ Diễm cử động, hung hăng cắm vào, bọn họ một cái tiến một cái lui, phối hợp cùng nhau, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực đạo càng lúc càng lớn, không còn ôn nhu, dần dần thô bạo hơn, căn bản là không cho cô có cơ hội thở dốc.

“Ngô không quá nhanh không được”

Trong bụng có cục cứng

Cô gắt gao núm lấy áo Phượng Dạ Hoàng, muốn làm chậm lại động tác của bọn họ, nhưng dưới sự tiến lui mạnh mẽ, thân thể nhỏ bé và yếu ớt không thể chống cự lại chỉ có thể ghé vào trên người Phượng Dạ Hoàng để mặc bọn họ luân phiên nhau tiến tới, một lần lại một lần, tiểu huyết bị một dòng lại một dòng tinh dịch nóng hổi phun vào.

29. Chương 29

Chương 29: Ngoài ý muốn (H)

Một dãy các tòa nhà hoa lệ đứng sừng sững ở hai bên đường lớn, ở chính giữa có đủ loại kiểu dáng ô tô chạy qua trên con đường nhựa, các cửa hàng mặt tiền đều lắp đặt thiết bị xa hoa, mọi người không ngừng ra ra vào vào, những người nam lẫn nữ trẻ tuổi ăn mặc thời trang cầm theo các loại túi lớn nhỏ, trên mặt là nụ cười sáng lạng. Cảnh quan tấp nập khắp nơi biểu hiện thành phố này phồn hoa như thế nào.

Tô Mộ Thu tựa trên cửa sổ xe, nghiêng đầu xuất thần nhìn ra bên ngoài.

Đây là kết quả ngày hôm trước cô thừa dịp hoan ái qua đi tranh thủ lấy được.

Tuy vẫn bị quy định phải có người đi theo, nhưng mà ít nhất cô có thể ra ngoài, vì kế hoạch kia, cô phải tận dụng mọi khả năng để tìm cơ hội ra ngoài, chứ không phải bị giam cầm mỗi ngày ở cái chỗ kia. Qua hai ngày, chỉ cần trải qua hai ngày

Đèn đỏ sáng lên, xe hơi đột nhiên dừng ngay, cô gắt gao cắn cánh môi tái nhợt, trong dạ dày dậy sóng, cảm giác muốn nôn mửa theo thực quản bay xông thẳng lên, cô nôn khan một tiếng.

Thật là khó chịu!

Cánh tay của người bên cạnh ông cô, “Cô ngủ một lát đi! Khi đến nơi, tôi sẽ gọi cô.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Mị Nguyệt đề cô tựa vào bả vai mình, khuôn mặt lạnh lùng không lộ vẻ gì, động tác lại nhu hòa.

“Mị Nguyệt, cảm ơn cô.” Cô vô lực tựa ở trên người cô ta, trầm thấp nói.

Mị Nguyệt không có đáp lời, ở đỉnh đầu của cô mà cau lông mày.

Cô có thói quen đi theo cô ta từ lúc nào? Lúc đầu, bị Diễm chủ sai khiến đi theo cô, cô mặc dù phục tùng, nhưng không tình nguyện, cô cũng không muốn phục vụ một tiểu thư điều ngoa yếu ớt. Nhưng mà, hơn nửa tháng chung sống, cô ta hoàn toàn khác với sự tưởng tượng của cô, không la lối cũng không ồn ào, phần lớn chỉ là lặng lẽ ngơ ngác nhìn một nơi nào đó đến gần người, trên người tản ra nhàn nhạt khí tức nhu hòa. Bên ngoài mảnh mai, tính tình ngược lại có vẻ kiên cường, cũng không vì được sủng ái mà kiêu ngạo.

Đèn xanh sáng lên, xe hơi chậm rãi khởi động, dần dần gia tốc, không lâu sau biến mất trên đường cái hối hả.

~

Xe hơi dừng lại, Tô Mộ Thu ngay lập tức mở cửa xe, chạy đến một bên đường cúi người vuốt bụng nôn khan, khuôn mặt nhỏ nhắn thon gầy tái nhợt không có huyết sắc.

Mị Nguyệt vỗ nhẹ nhẹ sau lưng của cô, đưa cô một chai nước.

“Cảm ơn.” Cô tiếp nhận nước, mở miệng hít thở sâu, muốn không khí tươi mát xua tan đi cảm giác ngực bị đè nén. “Mị Nguyệt, chúng ta vào thôi!”

“Không muốn nghỉ một lát sao?”

“Không cần.” Cô lắc đầu, dẫn đầu cất bước rời đi.

Mị Nguyệt xoay người gạt đầu ra hiệu với tài xế rồi lập tức đuổi kịp Tô Mộ Thu, đỡ lấy thân thể có vẻ suy yếu vô lực của cô.

Đây là một nghĩa trang nằm ngoài ngoại ô, sự xa hoa nơi này làm cho người ta kinh ngạc, đường đi có đá cẩm thạch trải dài, bốn phía có thể thấy được hàng cây xanh ngắt, còn có kỳ lân tinh xảo được điêu khắc từ đá cẩm thạch.

Dừng lại trước một bia mộ, sự đau thương sâu sắc dâng lên trong lòng, Tô Mộ Thu chỉ cảm thấy mũi chua xót, trong mắt tràn ngập hơi nước, cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ.

Cô chậm rãi quỳ xuống, duỗi bàn tay nhỏ bé mềm mại ra vuốt ve tấm hình quen thuộc trên bia mộ.

“Mẹ, Tiểu Thu đến rồi, thực xin lỗi, Tiểu Thu không ngoan, hiện tại mới đến gặp mẹ.” Thanh âm của cô mang theo nghẹn ngào, “Mẹ ở bên kia vẫn khỏe chứ? Có nhớ Tiểu Thu hay không? Tiểu Thu rất nhớ...mẹ.....”

Mẹ ôn nhu, mẹ mỉm cười, nước mắt của mẹ, mẹ ôm cô.....cô nhớ...rất nhớ...mẹ, tại sao mẹ vứt bỏ Tiểu Thu sớm như vậy, Tiểu Thu thật sự không nỡ xa mẹ

Mị Nguyệt ở một bên lặng lẽ nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đau thương làm cho nội tâm cô khẽ nhúc nhích. Từ nhỏ cô đã lớn lên trong cô nhi viện, ngay cả cha mẹ trông như thế nào cũng không biết, không hề biết được thân tình là gì, hơn nữa, làm ám vệ Phượng gia, cô tất nhiên là đã thấy nhiều chết chóc, nhưng mà cô ấy đau thương lại làm cho tâm lạnh lùng của cô cũng dấy lên một chút đau xót.

Gió nhẹ nhàng thổi, sợi tóc đen nhánh của Tô Mộ Thu hơi bay bay, ngoại trừ một vài người khác cũng đến bái tế và mấy người mặc đồng phục quét dọn vệ sinh thì phía xa xa ra thì không còn ai khác, một không gian trong trẻo nhưng lạnh lẽo, dường như một sự bi thương đang bao phủ nơi đây.

Không biết qua bao lâu, Mị Nguyệt đi đến nâng Tô Mộ Thu đứng lên.

“Trên mặt đất lạnh, đừng quỳ lâu, chúng ta phải trở về rồi.”

Tô Mộ Thu để cô đỡ dậy, nhắm mắt lại, đột ngột đứng lên làm cô cảm thấy choáng váng, sau đó cô mở mắt ra gạt đầu với Mị Nguyệt.

Cô nhìn chăm chú Tô Lam trên bia mộ, sau đó để Mị Nguyệt dìu đi không hề quay đầu lại nữa.

Mẹ bảo trọng, từ nay về sau, có thể con gái sẽ không còn cơ hội tới gặp mẹ nữa.

Trở lại xe, Mị Nguyệt mở cửa xe ra, Tô Mộ Thu khom người chuẩn bị ngồi vào.

“Tiểu Thu?”

Một tiếng gọi hơi chần chờ vang lên sau lưng cô.

Tô Mộ Thu quay đầu lại, nhíu mày nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang đi đến trước mặt mình, mắt to nghi hoặc, “Anh là?”

“Em làm tôi thật đau lòng! Tiểu Thu đáng yêu.” Người đàn ông vuốt ngực, vẻ mặt ai oán nhìn cô.

Trong đầu xẹt qua một hình ảnh quen thuộc, “Ti thiếu gia?”

“Gọi thiếu gia quá khách sáo, gọi tôi anh Quân Hạo đi!” Trên khuôn mặt tuấn mỹ Ti Quân Hạo lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Mị Nguyệt lạnh lùng nhìn anh ta, lôi kéo thân thể Tô Mộ Thu, “Chúng ta đi.”

Tô Mộ Thu lễ phép gạt đầu với anh, “Thật có lỗi, cáo từ trước, lần sau có cơ hội lại trò chuyện.”

Ti Quân Hạo dùng lực kéo cô vào trong ngực mình, Mị Nguyệt thấy thế, muốn kéo Tô Mộ Thu về lại bị Ti Quân Hạo rất nhanh xoay người né tránh.

Mị Nguyệt nhíu mắt, đột nhiên vung chân ra đá thẳng vào bả vai Ti Quân Hạo, thế công rất nhanh và sắc bén. Nhưng mà, Ti Quân Hạo tốc độ nhanh hơn, lúc cô vừa đá tới thì liền buông Tô Mộ Thu ra, nghiêng

người né tránh công kích của cô, không đợi cô kịp phản ứng, người đã chuyển động ra phía sau cô, một bàn tay hạ xuống, đánh ngất Mị Nguyệt.

“Ti Quân Hạo, anh làm gì?” Tô Mộ Thu nhú chặt lông mày nhìn anh, tiến lên trước đỡ Mị Nguyệt. Người đàn ông này không đơn giản, thậm chí ngay cả Mị Nguyệt cũng không phải là đối thủ của anh.

Anh nhét Mị Nguyệt vào trong xe, đóng cửa xe lại, đi về phía tài xế đang kinh hãi cười cười, “Tôi sẽ mượn Tô tiểu thư nhà các người trong chốc lát, về phần vị tiểu thư kia, ông mang cô ta về, nếu không muốn chết thì lập tức lái xe đi.” Nói xong lời cuối cùng, vẻ mặt anh lạnh lùng tà mị.

“Đợi đã!” Tô Mộ Thu hét to.

Ti Quân Hạo không nhìn cô, chỉ lạnh lùng trừng mắt với tài xế, “Nếu thông minh thì lập tức trở về tìm chủ tử các người đi, cút ngay.”

Nghe vậy, tài xế chạy trốn chết, ra sức giẫm chân ga cho xe gào rú chạy đi.

Tô Mộ Thu lạnh lùng nhìn anh, “Ti thiếu gia, anh có biết là mình quá phận không? Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tiểu Thu đừng tức giận.” Đối mặt với cô thì anh lại trở về vẻ mặt ôn nhu vui vẻ, “Tôi chỉ là muốn tâm sự với em, lần trước gặp mặt quá gấp gáp, cũng chưa nói chuyện được gì. Đi thôi! Tôi đưa em đi nơi khác nói chuyện.” Anh lôi kéo cô, không để ý cô giãy dụa mà nhét cô vào trong xe đưa màu lam ngọc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tức giận nhưng không hề lo lắng, cô cảm giác được anh ta không có ác ý với cô.

Chuyện ngày hôm nay nằm ngoài dự liệu của cô, nếu như bọn họ biết thì cơ hội ra ngoài cô thật vất vả mới tranh thủ được có thể bị mất hay không? Có mất hay không? Hy vọng sẽ không, Ti Quân Hạo, lần này tôi bị anh hại chết.

Cô buồn bực nghĩ, mày liễu nhú càng chặt.

~

Tô Mộ Thu ngồi ở trên thảm cỏ xanh, ngơ ngẩn nhìn về phía bờ biển xanh lam dài vô hạn, tóc cô giờ phút này bị gió biển thổi bay tán loạn.

Cô quay đầu, đối diện với một đôi mắt phức tạp đang nhìn cô.

“Không phải tôi làm cho anh nhớ đến người khác chứ?” Cô hỏi.

Ti Quân Hạo sững sờ, lập tức nở nụ cười, “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Về mặt cô lạnh nhạt, “Nếu như là đầu thì không nói, nhưng sau khi đi tới đây anh vẫn nhìn tôi chăm chú, tôi không cho rằng tôi quốc sắc thiên hương đến nỗi khiến cho anh chăm chú nhìn, ánh mắt của anh nóng bỏng, nếu tôi không đoán sai hẳn là thông qua tôi nhìn người nào đó.”

Anh quay đầu, không nói chuyện, chỉ bình tĩnh nhìn biển rộng.

Vào lúc cô cho rằng anh ta sẽ không trả lời thì anh ta mở miệng.

“Em cho tôi cảm giác, rất giống cô ấy em gái của tôi.” Anh nói thật nhỏ, “Bất kể là ánh mắt, hay là hơi thở. Đây chính là nơi em ấy thích nhất.”

“Ừ.” Cô gật đầu, “Đây đúng là nơi rất tuyệt vời.”

“Hôm nay, là ngày giỗ của em ấy.” Anh nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu.

Âm thanh trong trẻo thoáng mang theo sự cô đơn, còn có một loại tình cảm phức tạp không phân biệt được.

Cô đột nhiên không biết nên nói cái gì, anh cũng không nói gì nữa, hai người ngồi im lặng.

“Hai người thật là có nhã hứng a!”

Một giọng nam trầm thấp từ tính phá vỡ sự yên lặng giữa bọn họ.

Hô hấp của cô cứng lại, trái tim đập mạnh, tiếng nói quen thuộc lạnh như băng giống như một lưỡi dao sắc bén thẳng tắp xuyên thấu lòng của cô.

Phượng Dạ Hoàng vẻ mặt âm trầm chẳng biết đã đứng ở phía sau bọn họ từ lúc nào, mắt phượng nổi lên sự cuồng nộ bạo ngược, toàn thân phát ra hơi thở khắc nghiệt.

“Như thế nào, trò chuyện cực kỳ vui vẻ, nên không muốn trở về sao?” Anh từ trên cao nhìn xuống quan sát cô, tiếng nói trầm thấp cực kỳ lạnh đậm.

Cô run nhè nhẹ, hoang mang rối loạn đứng lên, một giây sau liền bị ôm vào lồng ngực cực nóng của anh. Cô cau mi tâm, xương cốt toàn thân giống như bị anh bóp nát.

Ti Quân Hạo đứng lên, cười thoải mái, “Thế lực Phượng gia quả nhiên không thể khinh thường, chỉ mới một giờ đã có thể đuổi đến. Bất quá, Hoàng thiếu chủ đối một nữ sinh mảnh mai không cần phải thô lỗ như thế! Nhìn xem, sắc mặt Tiểu Thu đã trở nên trắng bạch rồi.”

Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng liếc anh ta một cái, ôm Tô Mộ Thu rời đi.

“Cô ấy không cần anh quan tâm, về phần anh, Hắc Đế Tư, chúng tôi sẽ từ từ tính với anh.”

Lúc nói chuyện anh cũng không hề quay đầu lại, hai người rời đi, lưu lại Ti Quân Hạo có vẻ hơi đăm chiêu.

30. Chương 30

Chương 30: Chẳng lẽ chỉ có thể chết sao?

‘Phanh’ một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị đá ra đập thật mạnh lên vách tường, tạo ra một tiếng động rung trời.

Cánh tay nhỏ bé yếu ớt của Tô Mộ Thu bị nắm chặt, bởi vì theo không kịp bước chân của Phượng Dạ Hoàng nên nhiều lần xém té ngã.

Khuôn mặt của Phượng Dạ Hoàng lạnh lẽo, cánh tay mạnh bạo vung lên, xô ngã Tô Mộ Thu lên mặt giường mềm mại.

Cục cựa ······

Cô cuộn mình lại, hai tay theo bản năng che chở bụng, cảm giác choáng váng mãnh liệt xâm nhập toàn cơ thể, cô nhủ mày, môi mím thật chặt.

Phượng Dạ Diễm đã sớm chờ ở trong phòng cũng có vẻ mặt âm trầm, anh từ trên ghế salon đứng lên, tiến lại, cùng Phượng Dạ Hoàng song song đứng chung một chỗ, ánh nhìn lạnh lẽo giống như đế vương chiếu rọi thân thể gầy yếu đang cuộn mình trên giường.

Anh hơi cúi người xuống, ngón cái cùng ngón trỏ bóp lấy hai gò má tái nhợt của cô, “Cô câu dẫn Ti Quân Hạo lúc nào? Trong buổi tiệc lần trước sao? Đúng là buổi tiệc đó phải không? Rõ ràng là một khuôn mặt trong sáng nhưng bên trong lại dâm dăng như thế.” Thanh âm nhu hòa hoàn toàn trái ngược với động tác nguội lạnh.

Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh, “Tôi hiểu kỳ vì sao cô đột nhiên trở nên nhu thuận, thì ra là muốn tranh thủ cơ hội cùng tình nhân gặp mặt. Mới nửa tháng không gặp đã chịu không nổi sao? Cô rất gấp gáp muốn gặp được anh ta? Chúng tôi không thỏa mãn được cô sao? Hà?”

Cô nhăn trán lại, “Tôi không có, tôi không biết anh ta, hôm nay tôi cũng chỉ là lần thứ hai nhìn thấy anh ta.”

“A?” Phượng Dạ Diễm tà tà nhếch một bên mày kiêu, “Chỉ là lần thứ hai gặp mặt, anh ta liền mang cô đi? Cô nghĩ cô là quốc sắc thiên hương sao? Hay là cô cho rằng mị lực của mình lớn đến nỗi có thể làm cho tất cả mọi người ái mộ?”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.” Cô trợn to mắt lạnh lùng nhìn anh, “Anh ta mang tôi đi đơn giản là bởi vì tôi giống em gái của anh ta, về phần có âm mưu để được gặp anh ta không, các người có thể đến hỏi Mị Nguyệt, cô ấy cũng ở đó, cô ấy có thể chứng minh việc gặp anh ta hoàn toàn là ngoài ý muốn.”

“Phải không?” Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng nhìn cô, “Nếu như đây là âm mưu các người đã sớm tính toán trước thì sao?”

Tô Mộ Thu cảm thấy tức giận vô cùng, “Các người quả thật quái lạ!”

“Ha ha” Dường như nghĩ đến điều gì, cô yêu kiều cười lên tiếng, “Không thể ngờ hai vị thiếu gia Phượng gia thông minh cũng sẽ trở nên hồ đồ không nói đạo lý như thế, nếu như tôi không đoán sai thì các người đang ghen? Nếu vậy mị lực của tôi rất lớn không phải sao? Lại có thể làm cho hai vị thiếu gia tôn quý yêu thương.”

Một tiếng ‘Chát’ giòn vang, Phượng Dạ Diễm vung tay lên tát lên mặt cô, khóe miệng cô lập tức tràn ra tơ máu.

“Không biết tự lượng sức mình, nhớ rõ, cô chỉ là súc vật của chúng tôi, để chúng tôi đùa giỡn lúc cao hứng thôi.”

Cô nằm sấp ở trên giường, cố nén cảm giác muốn nôn do mùi máu tươi trong miệng, trầm thấp mở miệng, “Đã là món đồ chơi, xin các người giơ cao đánh khẽ buông tha tôi, có được không?”

“Không bao giờ.” Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đồng thời gầm nhẹ lên tiếng, khuôn mặt lạnh lùng mang theo chút giận dữ.

“Xem ra, cô cần chúng tôi nhắc nhở xem ai mới là chủ nhân chân chính của cô.”

Giọng nói Phượng Dạ Hoàng âm lãnh nguy hiểm làm cho cô hoảng sợ ngẩng đầu, động tác ưu nhã cởi áo của hai người làm cho cô kinh hãi, khuôn mặt tuấn mỹ trong mắt cô so với ma quỷ còn đáng sợ hơn, tựa như quỷ Sa Tăng bước ra từ địa ngục.

Không!!! Thân thể cô như vậy căn bản không thể thừa nhận được sự đối xử thô bạo của hai người, cực cứng trong bụng.....

Cô khẽ cắn môi, di chuyển thân thể suy yếu vô lực nhảy xuống giường, một giây sau liền bị hung hăng ép trở lại trên giường.

Cô phát điên giãy dụa, nhưng mà, thân thể yếu ớt bị hai thân thể cao to gắt gao đè chặt khiến cô hoàn toàn bất động, cô không ngừng lắc đầu, cầu khẩn nhìn bọn họ, “Đừng van xin các người buông tha tôi”

Phượng Dạ Hoàng ra hiệu với Phượng Dạ Diễm, Phượng Dạ Diễm buông Tô Mộ Thu ra, Phượng Dạ Hoàng ôm chặt cô trong ngực, Phượng Dạ Diễm nhanh chóng thoát đi quần áo trên người cô, phút chốc, cả người cô trần truồng bị Phượng Dạ Hoàng ôm vào ngực.

“A a a anh thả tôi ra” Cô bất lực khóc hô, đôi mắt lóe sáng, hàm răng cắn thật sâu vào bả vai Phượng Dạ Hoàng, gắt gao cắn chặt không chịu buông lỏng.

Đôi mắt Phượng Dạ Hoàng nhắm lại, bỗng dưng duỗi ra một quyền hung hăng đánh lên bụng cô.

“Ồ.” Cô kêu lên một tiếng đau đớn, hàm răng buông lỏng, xụi lơ trong lòng ngực anh.

Đau quá đau quá! Cực cứng, cực cứng

Anh đặt cô ở tư thế quỳ gối hai tay chống ở trên giường, cự long giữa hai chân đã ngẩng cao từ lúc nào chống đỡ tại tiểu huyết mềm mại nơi hạ thể, hung hăng húc một cái, đem phần thân nam tính đưa vào thật sâu trong tiểu huyết của cô, lập tức hung hăng trườn sáp mạnh mẽ.

“Ồ a” Cô cau chặt mi tâm, uốn éo người muốn thoát đi, eo lại bị siết chặt lấy không thể động đậy. Loại tư thế này như dã thú giao hợp làm cho cô cảm thấy sỉ nhục cùng xấu hổ và giận dữ, đôi mắt nhắm lại, “Van xin các người, thả tôi đi, các người sẽ bức tôi điên mất, tôi sẽ chết. Buông tha tôi”

“Cho dù có bức cô điên, chúng tôi cũng không bao giờ thả cô đi.”

Tiếng nói từ tính tiếng vang lên từ phía trước, cô ngửa mặt lên, đôi mắt đột nhiên mở to, phía trước, Phương Dạ Diễm quỳ trước mặt cô, phân thân trắng tấp trảng kiện chia về phía cô như dã thú dữ tợn.

“Không” Cô sợ hãi cắn chặt môi.

Phương Dạ Diễm cười tà ác, bóp chặt hai gò má cô, cô đau đớn chỉ có thể khê hé cái miệng nhỏ nhắn ra, anh lập tức đem phân thân to và dài đưa vào miệng cô, phân thân to lớn của nam nhân nhét vào một nửa liền đã đụng vào cổ họng của cô. Cái miệng nhỏ nhắn bị nhét đầy làm hai má phình trướng lên.

Cảm giác nhục nhã tràn ngập lòng cô, hai hàng lệ lại không chế không được chảy xuống bên má.

Tay to giữ lấy gáy cô, phân thân anh trong miệng cô rất nhanh kéo ra đưa vào, ngón trỏ thon dài lau đi nước mắt cô.

“Khóc cái gì? Cô không thích sao?”

Mỗi lần trắng tiến đều chạm đến cổ họng cô, cô nôn khan ra tiếng, lắc đầu mở to hai mắt dăm lệ cầu khẩn nhìn anh.

Anh lạnh lùng nhìn cô, không đếm xỉa đến ánh mắt cầu khẩn của cô, tàn nhẫn luật động nhanh hơn.

Sau lưng, Phương Dạ Hoàng duỗi tay thô bạo nhào nặn bộ ngực no đủ của cô, đỉnh nhọn xỏ xuyên dưới móng cô gần như hung hăng, tàn bạo. Một lần lại một lần, tiến vào thật sâu đụng chạm tử cung cô.

“Ân ngô”

Cô bật ra tiếng than nhẹ, thân thể căng cứng, thân thể vốn đã quen với sự đụng chạm của bọn họ bởi vì mang thai mà càng miễn cảm hơn.

Phương Dạ Hoàng cười lạnh, tăng lực đạo nhanh hơn, cúi người khàn khàn mở miệng bên tai cô, “Tiểu Thu dâm đảng, thô bạo như vậy mà cô cũng có khoái cảm sao? Cô nói thử xem thân thể dâm đảng như vậy rốt cuộc mấy nam nhân mới có thể thỏa mãn?”

Cô xấu hổ và giận dữ nhắm mắt lại, lựa chọn bỏ qua lời nói trào phúng của anh.

Phương Dạ Hoàng, Phương Dạ Diễm hai người hung ác luật động vài lần, đột nhiên dừng lại, một trước một sau ở chỗ sâu nhất của cô đồng thời bắn ra tinh dịch cực nóng.

“Ừ ừ . . . ợe . . .” Tinh dịch chảy vào yết hầu, sự ghê tởm mãnh liệt làm cho cô nhịn không được không ngừng nôn ra.

Mà Phương Dạ Hoàng cùng Phương Dạ Diễm hai người chỉ lạnh lùng nhìn cô, sự cuồng dại bạo ngược trong mắt vẫn như cũ không có tiêu tán.

Bọn họ nhặt quần áo trên mặt đất mặc vào, cũng không liếc nhìn cô một cái liền rời đi, âm thanh đóng cửa vang vọng lại trong phòng thật lâu không tiêu tán.

Cô lẳng lặng nằm ở trên giường, thật lâu, cũng chưa hề ngồi dậy.

Không biết qua bao lâu, cô mới cố sức động dậy thân thể leo xuống giường, nhặt quần áo bị ném trên mặt đất lên mặc vào, cô vuốt bụng đi vào phòng tắm, muốn tẩy đi mùi vị nồng nặc trong miệng.

Lúc trở ra quan sát thấy căn phòng có điểm lạ lắm nhưng lại quen thuộc, cô mới nhớ ra, đây là nhà trọ của Phương Dạ Diễm lần trước đã tới.

Bị mang đến đây hai lần, hai lần đều bị làm loại sự tình này, thật đúng là châm chọc!

Khóe môi câu lên nụ cười tự giễu. Nhớ tới ánh mắt lạnh băng vô tình giống như sương lạnh ngưng tụ ngàn năm của bọn họ lúc rời đi, lòng của cô lập tức chìm đến đáy cốc.

Cô đi đến cửa sổ thật to, xuyên qua tấm kính nhìn xem cảnh vật bên ngoài, trong nội tâm là sự bất lực mờ mịt.

Thật cao! Chắc là có hai mươi mấy tầng!? Nếu như nhảy xuống, có thể chết hay không? Cũng không biết kế hoạch kia có thể thực hiện hay không, nếu kế hoạch thất bại lại bị bắt trở về, tiếp tục ở lại bên người hai ác ma này thì chết đi còn tốt hơn!?

‘Phanh’ một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Lại trở lại? Nhục nhã cô chưa đủ sao? Không đúng, cảm giác không đúng, không phải bọn họ.

Cô quay đầu lại thấy sáu nam nhân cường tráng lạ lẫm, tim đập bồng đập cuồng loạn.

“Các người là ai?” Cô lạnh lùng mở miệng.

“Chúng tôi ư?” Một người dường như là đại ca trong sáu người, nở nụ cười mập mờ, “Cô nói thử xem?”

Cô cảm thấy không ổn, cố gắng bình tĩnh lại, cô chậm rãi bước đến đầu giường, “Các người biết nơi này là chỗ của ai không? Không muốn chết thì lập tức rút ngay.” Cô cảnh giác nhìn bọn chúng chằm chằm, không dám có chút lơ là.

“Ha ha” Bọn chúng cười vang, người đàn ông dẫn đầu cười nhạo, “Làm sao có thể không biết, xem ra tiểu thư còn chưa rõ tình huống! Có người mời chúng ta tới để chăm sóc tiểu thư thật tốt. Tuy không xinh đẹp lắm nhưng các anh em cứ miễn cưỡng lên đi!” Ông ta quay lại nói với năm người đằng sau.

Cô run nhẹ, thân thể suy yếu sắp đứng không vững, cô nhìn bên ngoài cửa sổ, rõ ràng là cuối tháng tư, nhưng vì sao đây lòng lại thấy lạnh? Lạnh, lạnh quá, giống như là rơi vào trong hầm băng.

Lúc tới gần đầu giường, cô lão đảo một cái ngã ngồi trên mặt đất.

“Nhìn xem, tiểu thư bị ngã rồi.”

“Vậy người còn không đi đỡ cô ấy lên?” Một đám đàn ông ồn ào.

Người đàn ông dẫn đầu cười âm thầm, đi về phía cô, ngay khi tay của anh ta muốn đụng vào cô, thì cô đột ngột đứng dậy.

“Nếu không muốn chết tốt nhất không nên lộn xộn, súng đạn không có mất đâu.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên trong phòng ngủ.

Mọi người há hốc vì kinh ngạc, ngạc nhiên nhìn khẩu súng ngắn màu bạc trong tay Tô Mộ Thu trực chỉ sau ót đại ca bọn họ.

Vị đại ca kinh sợ, “Làm sao cô có được súng? Có phải súng thật không?” Về mặt anh ta không tin, “Chắc chỉ là hù dọa tôi sợ thôi, phải không!?”

Một tiếng ‘bang’ vang thật lớn, một viên đạn được bắn ra, khói trắng bốc ra từ họng súng.

Cô cười lạnh, “Ông có muốn thử một chút không?” Cô hơi nhếch môi cố nén thân thể bị lực đạo lúc nổ súng làm đau, tâm thoảng buông lỏng.

Thật ác độc, thật sự ác độc! Lại dùng chiêu này đến nhục nhã cô, bắt quá, như vậy càng tốt đối với cô, bọn họ không nên chủ quan đem súng đặt trên đầu giường, mới có thể tạo cơ hội cho cô.

“Bây giờ, ông đi theo tôi.” Cô dùng súng chỉa chỉa tên đại ca, mắt lại quét qua những người khác, “Nếu như không muốn ông ta chết, tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, đừng có ý đồ tới gần tôi.”

“Đại ca.” Năm người còn lại nhìn đại ca bọn họ.

Người đàn ông thấp giọng rủa một tiếng, đáng chết! Bọn họ quá khinh địch, không ngờ nữ nhân này mạnh mẽ như vậy. “Các người không được lại đây.”

“Nhưng mà cấp trên ra lệnh”

“Con mẹ nó.” Ông ta hung hăng lên tiếng chửi bới, “Là mệnh lệnh quan trọng hay là đại ca người quan trọng, không lẽ chỉ vì một mệnh lệnh mà lão tử ta mất mạng sao!?”

Tô Mộ Thu dùng súng chỉ vào người đàn ông kia, ý bảo anh ta đi ra khỏi phòng, còn những người khác, tất cả đều không dám động.

“Đi nhanh chút.” Cô hô to.

Bụng đau quá. Nếu không nhanh lên cô chống đỡ không nổi nữa.

Hai người lần lượt đi ra cửa phòng, cửa thang máy đúng lúc mở ra, người ở bên trong đều bị hù dọa đến hoảng sợ nhìn bọn họ, cô nhú mắt, ánh mắt lạnh như băng, “Không muốn chết thì toàn bộ rút ra ngoài cho tôi.” Nghe vậy, người không liên can chạy trốn chết ra khỏi thang máy, một phút cũng không dám ở lâu.

Rất nhanh, thang máy liền đến lầu một, cửa thang máy mở, cô dùng súng chĩa vào anh ta, khẽ quát một tiếng, “Đừng nhúc nhích.” Sau đó chính mình rời khỏi thang máy, sau khi cửa thang máy đóng lại, cô bắn một phát súng vào anh ta, lập tức chạy đi.

Sợ những người khác sẽ đuổi theo, cô liều mạng chạy.

“Tiểu Thu, đứng lại.”

Tiếng nói từ tính quen thuộc vang lên, một chiếc xe đi theo bên người cô, toàn thân cô run lên, thân thể đang chạy nhanh đứng lại.

Phượng Dạ Hoàng từ trên xe bước xuống, giữ chặt cánh tay của cô, “Cô muốn đi đâu? Lại muốn đi gặp anh ta sao? Gặp đến nỗi giày cũng không mang”

“A . . .” Cô thấy anh thì nở nụ cười.

Anh nhú mày, cô cười thê lương làm cho anh kinh hãi.

“Tôi muốn đi chết, anh hài lòng chưa?”

Vừa dứt lời, cô đem hết toàn lực dùng sức đẩy anh ra, anh còn chưa kịp phản ứng, cô đã mở cửa xe chui vào, hung hăng đạp chân ga, xe hơi như mũi tên lao đi.

“Chết tiệt!”

Anh nổi giận gầm lên một tiếng, liền chặn một chiếc xe đang chạy qua lại. Thô lỗ túm chủ xe quăng ra, nhanh chóng đuổi theo.

Rất nhanh, anh liền thấy xe Tô Mộ Thu ở phía trước, Tô Mộ Thu chạy rất nhanh, anh thấy kinh hãi, anh kéo cửa kính xuống hết lên, “Tô Mộ Thu, muốn sống thì dừng lại cho tôi.”

Tô Mộ Thu mặc kệ anh, tốc độ vẫn nhanh như cũ, làm anh muốn đuổi theo cũng không kịp. Lần đầu tiên anh cảm hận xe hơi mình là chiếc xe tồi tàn nhất trên thế giới.

Hai chiếc xe lần lượt đi vào đường cái, trên đường đi, Tô Mộ Thu lái xe không biết đụng bao nhiêu lần.

Đột nhiên, Phượng Dạ Hoàng từ xa chứng kiến, trên cây cầu, xe Tô Mộ Thu trượt một cái, va chạm mạnh vào lan can, bị văng xuống dưới.

Lòng anh co thắt lại, anh nhẩn ga, đuổi tới nơi.

Anh nhảy xuống xe, chỉ kịp nghe thấy một tiếng ‘Phanh’, anh nhìn xuống chỉ thấy ngọn lửa hùng hực dâng lên.

Mắt của anh nhòe đi, hô hấp cứng lại, cảm giác như cổ bị người ta bóp chặt, không có cách nào hô hấp.

Anh lấy điện thoại di động ra, “Ngự, lập tức phái người tới, các người”

Tiểu Thu, chẳng lẽ em thật sự không cam tâm ở lại bên cạnh chúng tôi sao? Chẳng lẽ em thật sự muốn dùng cái chết để kháng cự chúng tôi sao?

31. Chương 31

Chương 31: Trở lại Phượng gia

“Máu thật nhiều máu ai tới cứu cục cưng đau quá”

Cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, nhỏ nhẹ nói mớ, Tô Mộ Thu nhú chặt mày, cái đầu nhỏ vô ý thức lắc lư, trên trán thấm ra ít mồ hôi, cho dù là trong giấc ngủ cô cũng không an ổn.

“Không có việc gì, Tiểu Thu, cục cưng không có việc gì.”

Những nụ hôn ngọt ngào nhẹ nhàng rơi trên trán cô, trên lông mày, trên mí mắt, trên hai gò má, cuối cùng ôn nhu in lại nơi hai cánh môi tái nhợt lạnh như băng.

Cô chậm rãi buông lỏng mi tâm nhú chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt khôi phục lại bình tĩnh nhu hòa.

Trên ghế sofa không xa, Sở Ngự trợn mắt há hốc mồm nhìn Phượng Dạ Hoàng, vẻ mặt không thể tin.

Tuy anh có hơi hoài nghi tình cảm của Hoàng đối với Tiểu Thu, nhưng mà, tận mắt thấy vẫn bị chấn động mạnh, bọn họ nhất trí cho rằng hệ thần kinh trên khuôn mặt Hoàng không biết từ năm nào tháng nào đã bị tê liệt, nay lại có vẻ mặt ôn nhu đến chảy nước, thật sự có điểm.....đáng sợ.....một màn kinh điển như thế làm cho anh ...muốn chụp một tấm hình lại, rồi cùng Thần xem.

“Thu hồi bộ dạng ngu ngốc của anh lại! Nhìn đủ chưa?”

Giọng nói ôn hòa từ tính đánh vỡ không khí an tĩnh trong phòng.

“Ha ha” Sở Ngự gượng cười vài tiếng, ánh mắt dời về phía người đang ngồi thờ ơ trên ghế sofa đối diện, thu hồi ánh mắt, nhìn người đàn ông tà mị nói, “Nhìn đủ rồi.”

Dù gì thì Diễm vẫn là khủng bố nhất.

“Năm đó, Tiểu Thu muốn trốn khỏi các người, nên đã suy nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo, cô ấy đánh cuộc các người sẽ không hoài nghi tôi, cho nên tìm tôi giúp đỡ.”

Khuỷu tay chống trên thành sofa, ngón tay thon dài điểm nhẹ huyệt thái dương, Phượng Dạ Diễm khoe môi hiện ra một nụ cười nghiền ngẫm.

Nói như vậy, sau khi cô tìm Ngự xong đêm đó liền trở nên nhu thuận, hơn nữa chủ động cầu hoan, là vì muốn làm giảm sự cảnh giác của bọn họ, còn xin được ra ngoài để tạo cơ hội dựng nên tai nạn.

“Chuyện phát sinh năm đó là kế hoạch của cô ấy?”

Phượng Dạ Hoàng híp lại đôi mắt trầm ngâm, ánh mắt sắc bén như chim ưng khóa chặt trên mặt Tô Mộ Thu.

Sở Ngự lắc đầu, “Tôi không rõ lắm, ý định của Tiểu Thu là dùng tai nạn xe cộ để giả chết, nhưng mà, năm đó chuyện phát sinh quá đột ngột, thời gian tính toán bắt đầu không khớp, cô ấy không có nói trước cho tôi biết, tôi bị Hoàng gọi tới hiện trường là ngoài ý muốn, bởi vì không xác định có phải là kế hoạch hay không cho nên trước khi tìm hiểu, tôi hạ lệnh, nếu phát hiện Tiểu Thu, trước tiên cho tôi biết, không cho phép nói cho Hoàng.”

“Thi thể phát hiện trong xe hơi kiểm nghiệm có DNA của Tiểu Thu, chắc hẳn là do anh làm?”

Phượng Dạ Diễm hừ lạnh, sâu trong mắt phượng ánh lên sự giận dữ.

Sở Ngự tự giác thất trách, ngưng ngừng gật đầu.

“Chúng tôi tìm được Tiểu Thu đang hấp hối, hạ thể lại có rất nhiều máu, tôi không biết cô ấy mang thai, nếu như chậm thêm một chút nữa, chẳng những không cứu được đứa bé mà còn nguy hiểm đến tánh mạng người mẹ, nhưng cuối cùng mẫu tử vẫn bình an, có thể xem như kỳ tích. Về phần có phải là kế hoạch của cô ấy không thì tôi có hỏi qua nhưng mà cô ấy cũng không nói gì. Tôi cảm thấy không phải là kế hoạch của

cô ấy, trong bụng có cục cứng, cô ấy sẽ không mạo hiểm lớn như vậy, chắc là đêm đó đã xảy ra chuyện gì làm cho tâm thần cô ấy không khống chế được.”

Sở Ngự ánh mắt có thâm ý tại liếc qua người Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm.

Năm đó, khi anh tiến hành phẫu thuật có xem qua hạ thể Tiểu Thu, chỗ tư mật sưng đỏ nứt ra, rõ ràng cho thấy cô vừa bị bọn họ xâm phạm.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm làm sao có thể không đoán ra ý tứ của anh, một người không cho là đúng hừ lạnh một tiếng, một người cho anh một cái nhìn lạnh lùng.

“Chuyện của cô ấy chúng tôi sẽ xử lý, còn anh, Ngự, lần này tội danh của anh cũng không nhỏ nha!”

Phượng Dạ Diễm nói chuyện nhu hòa nhưng Sở Ngự nghe lại khiếp sợ lạnh cả người.

“Gần đây Vân phàn nàn với tôi rằng U Vân đường công việc quá nhiều, anh đã rảnh rồi như vậy thì chuyện của U Vân đường ở Mỹ sẽ do anh tiếp quản trong một tháng, về phần người tình bé nhỏ của anh- Cung Vô Nguyệt, tôi tạm thời chăm sóc giúp anh một tháng.”

“Không! Ai nói tôi rảnh, cậu không thể như vậy!” Sở Ngự kinh hãi kêu to.

“Ngô . . .” Trên giường Tô Mộ Thu cau lại lông mày ưm một tiếng.

Phượng Dạ Hoàng mắt phượng nhấc lên, lạnh lùng liếc Sở Ngự, “Nếu anh cảm thấy vẫn chưa đủ, vậy thì một xí nghiệp mới khai trương gần đây của tập đoàn Phượng Đế tại Âu Châu cũng sẽ do anh phụ trách.”

Thiên tài mới cảm thấy không đủ!

Sở Ngự ngoan ngoãn im lặng, ảo não nhăn trán.

Hai ma quỷ ăn tươi nuốt sống! Tiểu Thu muốn chạy trốn khỏi bọn họ là đúng, thoát được thật tốt. Thật thê lương nha, công việc ở Liệt Phong đường vốn đã rất nhiều đủ để cho người ta thổ huyết, lại thêm công việc của U Vân đường, rõ là muốn anh vất vả mà chết, lại còn muốn chăm sóc Tiểu Tiểu Nguyệt, có quỷ mới tin cậu ta, tên kia lợi dụng không nói, hết lần này tới lần khác còn không có lễ nghĩa liêm sỉ, lại càng không biết cái gì gọi là ‘Vợ của bằng hữu, không thể chiếm’.

“Tiểu Mạc . . . Tiểu Nhiên . . .” Mí mắt Tô Mộ Thu chậm rãi mở ra, đôi mắt có vẻ trống rỗng vô thần.

“Tiểu Thu.” Phượng Dạ Hoàng kêu nhỏ một tiếng, ôm cô vào trong ngực.

Cô để mặc anh ôm, im lặng không nói một lời.

Vừa rồi cô mơ một giấc mộng thật dài, trong mộng có cô, có anh, còn có anh.

Ngón trở nâng cằm cô lên, anh cau lông mày, bắt mắt vì ánh mắt cô lơ đãng, “Nhìn tôi.”

Dường như không có nghe lời của anh, ánh mắt của cô xuyên thấu qua anh nhìn qua một nơi khác, thật lâu sau, môi mới hé mở.

“Con của tôi đâu?”

Mắt phượng nhanh chóng nổi lên giông bão, anh lạnh lùng nhìn cô, “Không có con, đã xử tử rồi.”

Cô run lên, ánh mắt chậm rãi nhìn chăm chăm người đàn ông lạnh lùng trước mặt, không thể tin lắc đầu, “Không.....anh gạt tôi.....tôi không tin các người ác như vậy.....bọn chúng là con của các người.....các người.....”

Về mặt anh không thay đổi, lòng cô chùng xuống, hai hàng lệ tuôn rơi, ánh mắt lại lần nữa khôi phục trống rỗng, “Tiểu Mạc.....Tiểu Nhiên.....”

Trong lòng anh co thắt lại, ôm cô chặt hơn, hướng Phượng Dạ Diễm ra hiệu, Phượng Dạ Diễm cầm lấy điện thoại trên bàn trà ấn xuống một dãy số, “Dẫn bọn chúng vào.”

Rất nhanh, cửa ra vào vang lên tiếng đập cửa.

“Vào đi.”

Cửa mở ra, Mị Phong, Mị Ảnh mỗi người ôm một nhóc con phần nộn đáng yêu.

“Mẹ.” Sở Mạc, Sở Nhiên kinh hỉ kêu to, giãy khỏi ngực Mị Phong, Mị Ảnh, xông lên trước, lúc chạm được vào Tô Mộ Thu thì lại bị Phượng Dạ Hoàng trừng mắt nên bọn nhóc liền lạnh run rút tay về.

Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng trừng mắt bọn chúng.

Chính là hai tiểu quỷ này sao? Lớn lên thật giống anh và Diễm, cho dù là như vậy, anh cũng sẽ không cho phép bọn chúng tùy tiện đụng cô, vừa nghĩ tới việc bốn năm qua bọn chúng ôm ôm ấp ấp cô, anh đã muốn lập tức trừ khử bọn chúng.

Nghe thấy giọng Sở Mạc, Sở Nhiên, Tô Mộ Thu kinh hỉ quay đầu nhìn hai con đang đứng ở một bên, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên.”

“Anh thả tôi ra.” Hai tay cô chống trên ngực anh.

Thấy thân thể cô yếu ớt, anh không đành nhìn cô quá cố sức nên nhẹ nhàng đặt cô trở lại trên giường.

“Mẹ.” Sở Mạc, Sở Nhiên lập tức leo lên giường, làm nũng tiến vào trong ngực cô, cô ôm bọn nhóc, hai tay vỗ nhẹ sau lưng bọn chúng, vẻ mặt nhu tình ôn hòa.

Sở Mạc, Sở Nhiên từ trong ngực Tô Mộ Thu ngẩng mặt lên, quay đầu khiêu khích nhìn Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm vẻ mặt âm trầm, Sở Ngự thì ở một bên vui vẻ.

Ha ha, có lẽ anh được cứu rồi, nếu như có thể lợi dụng cơ hội, chẳng những không cần tiếp quản công việc ở U Vân đường, không cần đem Tiểu Tiểu Nguyệt đưa đến, không chừng còn có thể tranh thủ đem một ít công việc ở Liệt Phong đường ném cho tên Vân kia.

“Xin các anh buông tha cho con, van xin các anh.....” Giọng nói yếu ớt của Tô Mộ Thu vang lên.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, “Có thể.”

Cô trừng lớn mắt nhìn bọn họ, thật sự có thể chứ?

“Chỉ cần em theo chúng tôi trở lại Phượng gia.”

Phượng Dạ Hoàng nhìn chằm chằm vào cô.

Thân thể cô run nhẹ, môi mím thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn bất an.

“Mẹ.” Sở Mạc, Sở Nhiên mỗi người ở một bên dùng gò má phẫn nộ nhẹ nhàng cọ xát trên khuôn mặt của cô.

Cô vì sự săn sóc của con trai mà cảm thấy vui mừng, hít vào một hơi thật sâu, “Được, tôi đáp ứng.”

Vì Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, cái gì cô cũng làm, cho dù là muốn mạng của cô.

“Đã như vậy, bây giờ chúng ta trở về.”

Phượng Dạ Hoàng tiến đến, kéo Sở Mạc, Sở Nhiên ra, ôm lấy Tô Mộ Thu.

Cô hơi kinh ngạc, hai người bọn họ từ trước đều nói gió là mưa. “Còn con?”

“Tùy bọn chúng, sống chết của bọn chúng không liên quan đến tôi.”

Trong lòng cô dâng lên một nỗi chua xót, Tiểu Mạc Tiểu Nhiên là con của bọn họ.....

“Không được, chúng tôi muốn đi theo mẹ.” Sở Mạc, Sở Nhiên trừng lớn đôi mắt to tròn xinh đẹp.

“Nhưng mà không cần đi sớm như vậy được không!?” Sở Nhiên chu cánh môi phẫn nộ, “Người ta còn chưa có nói lời từ biệt với mọi người! Chị Thanh, bác Lâm, chị Nguyệt, dì Dung, anh Phong, chị Tổ, dì Liên, chú Âu Dương.....”

Phượng Dạ Diễm cúi người xuống trước mặt nhóc, vỗ vỗ khuôn mặt phẫn nộ của nhóc, cười tà mị, “Nhóc có thể lựa chọn không đi theo chúng tôi, khi nào nhóc muốn đi, đó là tự do của nhóc, nhưng chúng tôi có muốn cho nhóc tới hay không, lại là tự do của chúng tôi.”

Sở Nhiên tức giận trừng mắt nhìn anh, “Tôi không muốn, tôi muốn bây giờ cùng đi.”

32. Chương 32

Chương 32: Xin đừng đến trêu chọc tôi

“Đoán xem chúng tôi ai là ai nào?”

Hai tiếng giọng nữ ngọt ngào vang lên.

Trong đình viện, hai cô gái mặc âu phục trắng nhợt, cách ăn mặc, kiểu tóc, dung mạo hoàn toàn giống nhau như đúc, các cô đứng đối diện chiếc ghế trắng. Trên ghế là hai cậu nhóc ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, hai má trắng nõn nà, thân thể nhỏ nhỏ hơi tròn tròn đáng yêu, đôi mắt to ngập nước làm tất cả mọi người thích thương.

“Thật đáng yêu, thật sự thật đáng yêu, các cô xem mắt bọn chúng, thật lớn thật sáng a!”

“Hơn nữa hai má phấn nộn thật...muốn cắn một ngụm.”

“A a . . . tôi cũng muốn có cục cưng như vậy”

“Tôi rất muốn...ôm bọn họ, ôm vào nhất định rất thoải mái.”

Cách các cô không xa, một nhóm nữ giúp việc xúm lại một chỗ lúu rúu, nhìn Sở Mạc, Sở Nhiên hai mắt lóe sáng chứa khát vọng sâu đậm.

“Chị là Nhạ Liên.” Sở Mạc duỗi ra ngón trỏ chỉ vào cô gái phía trước mặt, cùng một thời gian, Sở Nhiên cũng duỗi ra ngón trỏ chỉ vào cô gái trước mặt, “Chị là Nhạ Hoan.”

Thanh âm trẻ con mềm mại non nớt làm điên đảo một nhóm nữ giúp việc, khuôn mặt bọn họ đều tràn đầy say mê.

“Oa . . . Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên thật thông minh” Cô gái phía trước Sở Nhiên vỗ vỗ cái đầu nhỏ của bọn chúng, trên khuôn mặt bọn chúng hân hoan một cái.

Oanh một tiếng, tức giận dâng lên, các cô giúp việc hung dữ trừng mắt cô, vẻ mặt thâm xót xa.

“Hoan nha đầu, chúng ta với cô thề không đội trời chung!!!!”

Gió lạnh thổi qua, Nhạ Hoan đột nhiên cảm thấy mây đen bao phủ trên đầu, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được nguyên nhân, cô cong lên khóe môi, mỗi tay một bên vừa nhéo vừa xoa lên hai má Sở Mạc Sở Nhiên.

“Được rồi, bây giờ ngoan ngoãn nhắm mắt lại.”

Sở Mạc Sở Nhiên nghe lời nhắm mắt lại, hai cô gái nhanh chóng đổi vị trí cho nhau.

“Đoán xem chúng ta ai là ai?” Các cô đồng thời mở miệng, mỗi người một bên nghiêng nghiêng đầu, dí dỏm đáng yêu.

“Chị là Nhạ Hoan.” Sở Mạc nhìn thẳng cô gái trước mặt mình, cùng lúc đó, Sở Nhiên nhìn thẳng cô gái phía trước mình, “Chị là Nhạ Liên.”

Các cô vẻ mặt không tin, “Gạt người a! Các em là không có nhắm mắt lại! Các em nhìn lên?”

Trong lòng Sở Nhiên khinh thường, cậu mỉm cười ngọt ngào, “Không có, tuy hai chị lớn lên giống như đúc nhưng nhìn ra rất dễ.”

“Là thần thái không giống nhau, chị Nhạ Liên có vẻ bình thản hơn, chị Nhạ Hoan thì có sức sống hơn.” Sở Mạc tiếp lời.

Các cô kinh ngạc sững sờ.

Vì là con nít nên tâm hồn thuần khiết sao? Hay bọn nhóc vốn dĩ khác với người thường, sức quan sát nhạy bén hơn? Không ai có thể đơn giản phân biệt được các cô, cho dù là ba mẹ ở chung nhiều năm cũng có thể không cẩn thận mà nhận lầm các cô.

Sở Nhiên nói nhỏ vào tai Sở Mạc, “Tiểu Mạc, em không chịu nổi nữa, anh muốn cùng chơi với các chị ấy tới trưa luôn sao? Hơn nữa còn là trò chơi ngây thơ như vậy! Tưởng chúng ta là con nít à!”

Sở Mạc nhìn cậu khinh khỉnh nói, “Chú ý từ ngữ của em, em vốn chính là con nít.”

“Hừ.” Sở Nhiên hừ lạnh, “Em là người lớn, cậu đã từng nói, em là nam tử hán phải bảo vệ mẹ.”

Tròng mắt nhanh như chớp linh động đảo qua một vòng, Sở Mạc giương lên nụ cười ngọt, “Chị Nhạ Liên, chúng em muốn gặp mẹ, mang bọn em đi gặp mẹ được không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Sở Nhiên nhảy xuống ghế, lôi kéo tay Nhạ Hoan, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cô, “Tiểu Nhiên cũng nhớ mẹ, chị Nhạ Hoan mang bọn em đi gặp mẹ được không? Có được hay không?”

“À” Liên cùng Hoan vẻ mặt khó xử, “Như thế không tốt đâu? Tụi chị cũng không quyết định được, Hoàng chủ cùng Diễm chủ đã ra lệnh, tuyệt đối không thể để các em tới gần Tô tiểu thư một bước, chúng ta”

“Chỉ nhìn một chút cũng không thể sao?” Sở Mạc, Sở Nhiên bẹt cái miệng nhỏ nhắn, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên rất nhớ...nhớ...mẹ”

Môi bọn chúng mím thật chặt, mắt to bắt đầu nổi lên nhiều điểm nước mắt.

“Đừng a! Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên ngoan, đừng khóc” Nhạ Liên cùng Nhạ Hoan không đành lòng an ủi bọn họ, lời còn chưa dứt nước mắt lại tiếp tục chảy xuống bên má phẫn nộ.

Nhóm nữ giúp việc vẫn nhìn các cô này giờ thấy thế, đều đi tới, trừng mắt nhìn Nhạ Liên cùng Nhạ Hoan, vẻ mặt hung ác, “Các cô làm gì vậy?”

Nhạ Liên cùng Nhạ Hoan lại càng hoảng sợ, “Chúng tôi . . . chúng tôi Tiểu Mạc Tiểu, Nhiên muốn gặp Tô tiểu thư”

Nhóm nữ giúp việc thở dài, tất cả đều ngồi xổm xuống nhìn xem hai mắt đầm lệ của Sở Mạc, Sở Nhiên.

Ngữ Nhu vỗ vỗ cái đầu nhỏ của bọn chúng, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên ngoan, mấy chị cũng rất khó xử, các em thông cảm với tụi chị được không?”

Các nữ giúp việc khác khó có được cơ hội tốt, đều đuổi ra móng vuốt véo véo hai má bọn chúng, xoa xoa bàn tay nhỏ bé bọn họ, xoa bóp vòng eo bọn chúng, sờ sờ mông nhỏ bọn chúng.

Tác chiến thất bại, xem ra lần này không thể nào nhìn thấy mẹ.

Sở Mạc tránh né ma quỷ, ra hiệu với Sở Nhiên.

Hai cậu nhóc khó khăn giãy ra, giật nhẹ váy Nhạ Liên cùng Nhạ Hoan, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên đã đói bụng.”

Thấy bọn chúng không yêu cầu gặp mẹ nữa, các cô âm thầm nhẹ nhàng thở ra, mỗi người ôm lấy một đứa, “Chị mang các em đi ăn cơm.”

Các cô đi vào trong nhà, lưu lại một đám nữ giúp việc ánh mắt say mê.

~

Tập đoàn Phương Đế một tháng tổ chức họp đại hội một lần, vào thời điểm đó, quản lý đến từ các ngành phải báo cáo tình hình các công ty của Phương Đế tập đoàn. Giờ phút này, tại phòng họp trên tầng 68, quản lý từ các nơi đến đã ngồi đủ bên bàn hội nghị dài.

“Bởi vì chúng tôi đã suy xét cẩn thận, hơn nữa còn có sự cố vấn của Anh Tỉnh tiên sinh, nên bộ phận tiếp thị ở Á Châu đã đem Phương Đế tại Hồng Kông, Cửu Long tiến hành mua bán với tập đoàn Lâm thị, tổng tài, người xem” Quản lý phòng thị trường nơm nớp lo sợ nói, trên mặt mồ hôi lạnh ứa ra, cũng không

dám lau, thỉnh thoảng giương mắt kinh sợ nhìn Phượng Dạ Hoàng vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo ngồi trên ghế chủ tọa.

Ngoại trừ người đàn ông khí phách ngồi bên trái Phượng Dạ Hoàng ra thì những người khác đều ngồi rất nghiêm chỉnh, thở cũng không dám thở mạnh.

Reng reng reng

Giai điệu duyên dáng vang lên.

Là ai muốn chết? Ngàn vạn lần đừng liên lụy đến bọn họ nha! Trong lòng mọi người kinh hãi, lúc nhìn thấy thư kí bên cạnh Phượng Dạ Hoàng trình lên điện thoại thì thở dài một hơi.

Từ lúc nghe điện thoại đến tắt điện thoại, chỉ có ngắn ngủn một phút đồng hồ, sau đó Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng hừ một tiếng.

“Tiếp tục.”

Phượng Dạ Hoàng ra lệnh một tiếng, quản lí phòng thị trường mồ hôi lạnh ứa ra, trong lòng cuộn loạn, ông ta đã nói xong nha, còn muốn nói gì nữa?

“Tôi cho rằng, cùng Lâm thị hợp tác, không tới nửa năm, lợi nhuận sẽ đạt”

‘Phanh’ một tiếng, là thanh âm Phượng Dạ Hoàng đứng lên đá ngã cái ghế.

Anh đi thẳng ra cửa, mặc kệ hội nghị có đang tiến hành hay không, cũng không nhìn mọi người có bị dọa cho kinh hãi không

Lệ Thiên Triệt vỗ vỗ vai quản lí thị trường sợ tới mức xanh cả mặt, vẻ mặt vui vẻ, “Yên tâm đi, không có việc gì, không phải lỗi của ông”

Phong Viêm Liệt nhìn về hướng Phượng Dạ Hoàng rời đi, môi mỏng hé mở, thấp giọng mở miệng, “Hội nghị tiếp tục.”

Dạ Ti Thần dùng khuỷu tay đẩy nhẹ Bắc Điều Thương Long bên cạnh mình, nhỏ giọng nói, “Long, có ... cảm thấy hôm nay Hoàng lão đại không bình thường không, hình như rất tức giận! Hơn nữa sáng sớm đã ngăn người.”

“Ừ.” Bắc Điều Thương Long gật đầu, lập tức thần bí nói, “Nghe được một tin tình báo đáng tin cậy, Hoàng lão đại đã tìm lại được sủng vật yêu thích nhất, nghe nói”

Anh Tĩnh Khôi ngồi ở bên cạnh bọn họ khinh thường một cái, lựa chọn xem nhẹ hai con khỉ đang đùa giỡn.

~

Hướng Đông nhìn đồ ăn trên bàn rõ ràng không được đụng qua, nhìn về phía thân ảnh nhỏ gầy đứng trước cửa sổ ngơ ngác từ trưa tới giờ.

“Tiểu Thu, mặc kệ như thế nào, thân thể vẫn là quan trọng nhất, em ăn chút gì a! Buổi sáng hôm nay em đã không ăn gì rồi.”

Tô Mộ Thu lắc đầu, “Em không đói bụng.” Vẫn nhìn qua ngoài cửa sổ ngẩn người.

‘Phanh’ một tiếng, cửa bị đẩy ra.

“Không ăn cơm, muốn tuyệt thực để kháng cự chúng tôi sao?” Phượng Dạ Hoàng vẻ mặt hung ác nham hiểm, thanh âm lạnh đến cực điểm.

“Hoàng thiếu gia.” Hướng Đông kính cẩn gật đầu.

“Em đã quên trong tay chúng tôi còn có hai tiểu quỷ sao?” Anh đứng ở sau lưng Tô Mộ Thu, kiêu ngạo nhìn cô, bắt gặp thân thể cô rõ ràng đang run lên. Đôi tay anh vòng qua eo, từ phía sau ôm lấy cô, “Hầu hạ em ăn cơm là chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không được, em nói xem, nữ giúp việc như vậy Phượng gia làm sao dùng? Em muốn tôi giết cô ta sao?”

“Xin Hoàng thiếu gia trách phạt.” Hướng Đông sợ hãi quỳ xuống.

“Anh ngoại trừ uy hiếp tôi ra còn có thể làm gì khác? Tôi không sợ, anh giết đi, đem toàn bộ mọi người giết sạch đi, tốt nhất cũng giết tôi luôn đi.” Cô yếu ớt nói, ánh mắt hoảng hốt.

Cô mệt mỗi quá, thất sự mệt mỗi quá.

Anh hơi nhú mảy, dùng ánh mắt bảo Hướng Đông rời đi, ôm thân thể gầy yếu vào trong ngực, “Tại sao em không nguyện ý ở lại bên người chúng tôi?” Chỗ sâu trong mắt phượng ẩn ẩn đau khổ.

Cô gắt gao cắn môi, bồng dừa, cô không biết lấy ở đâu ra sức lực, liều mạng giãy dụa, nhưng anh lại xoay người cô ôm vào trong ngực, càng dùng sức ôm chặt cô hơn, mắt đẹp tràn ra chuỗi nước mắt, cô nín lấy lồng ngực của anh ô ô khóc..

“Tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến địa vị nữ chủ nhân Phượng gia . . . tôi chưa từng nghĩ tới . . . tôi chỉ cần một cuộc sống an ổn bình thường van xin các người buông tha tôi tôi không hề kiên cường lòng của tôi rất yếu ớt lại chịu không nổi thương tổn tôi cái gì cũng không có ngay cả sự tôn nghiêm cuối cùng cũng bị các người tàn nhẫn tước đoạt nếu như các người không yêu tôi vậy thì các người không cần lại đến trêu chọc tôi buông tha tôi được không a a a tôi thật hận thật hận . . . thật hận các người . . .” Cô đột nhiên phát điên lên đánh anh, “Các người vì cái gì tuyệt tình như vậy . . . tại sao phải nhục nhã tôi tại sao phải tìm người đến nhục nhã tôi vì cái gì”

Cô hung hăng cắn lên cánh tay anh, dường như dùng hết toàn bộ khí lực, mà anh vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng đứng yên để cô cắn, cũng không buông tay, ngay cả lông mày cũng không nhíu lại, chỉ là sâu trong đôi mắt lóe lên tia tàn ngược khát máu làm cho đáy lòng người ta phát lạnh.

Cô nói lỏng miệng, vùi đầu vào lồng ngực của anh, vẫn không khống chế được khóc, nước mắt nhuộm ướt một mảng lớn trước ngực anh. Anh vỗ nhẹ nhẹ lưng của cô, cô khóc càng lớn, khóc đến sức cùng lực kiệt, mới chậm rãi nức nở ghen ngào ngủ thây say.

Anh nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường lớn, tại cánh môi cô ấn xuống một nụ hôn, nhìn cô một cái thật nhu tình, rồi sau đó xoay người rời đi, toàn thân bao phủ khí tức âm hàn khắc nghiệt lạnh băng.

33. Chương 33

Chương 33: Phiên ngoại về Phượng Dạ Hoàng

Tôi là người thừa kế Phụng gia. Từ nhỏ đã tiếp nhận đủ loại huấn luyện nghiêm khắc để sau này trở thành một cường giả. Hai mươi tuổi chính thức tiếp quản Phụng Đế. Trong nửa năm, tôi làm cho Phụng Đế càng ngày lớn mạnh, hầu như khống chế toàn bộ thị trường thế giới, hoàn toàn không uống phí chút sức lực của tôi, các trưởng lão nói tôi là kỳ tài khó có được, đối thủ thương trường nói tôi là quý Sa Tăng tác phong tàn nhẫn vô tình, tôi không quan tâm, người khác nói như thế nào về tôi, tôi đều không có cảm giác, tôi có thể mặt không đổi sắc mà chiếm đoạt một cái công ty lớn, cũng có thể mặt không biểu tình lấy đi tính mạng của bất cứ kẻ nào trái lệnh tôi. Tất cả đối với tôi mà nói, không có bất cứ ý nghĩa gì, lòng của tôi, hoàn toàn tĩnh mịch.

Phụ nữ trong lòng tôi chỉ là công cụ tiết dục. Tôi có dục vọng bản thân nhưng tôi không sa vào nữ sắc. Phụng gia an bài phụ nữ cho tôi luôn luôn là tuyệt mỹ kiều diễm. Phụ nữ, hừ, phụ nữ xinh đẹp trước tiên tài cùng quyền lực đều trở nên xấu xí thô鄙, làm cho người ta chán ghét. Trên mặt càng nhu thuận mềm mại, bên dưới càng chanh chua tranh giành tình cảm.

Có phụ nữ hỏi tôi có yêu cô ta không, yêu sao? Đó là cái gì? Lúc ấy tôi cười nhạt, cũng không có để ý tới, chỉ là sau đó cũng không hề gặp lại cô ta nữa, không lâu sau, lại có một nữ nhân khác không biết trời cao đất rộng hỏi cùng một cái vấn đề, lòng tôi không vui, phụ nữ ngu xuẩn, tại sao đều thích hỏi loại vấn đề này?

Người phụ nữ kia vì ngu xuẩn mà phải trả một cái giá lớn, tôi hạ lệnh, cắt đứt tất cả giao dịch với gia tộc của cô, công ty lớn trong một đêm tuyên cáo phá sản, từ đó về sau, không có nữ nhân nào dám lỗ mãng, hỏi vấn đề này nữa.

Cho đến khi gặp cô

Tôi gặp gỡ cô gái nhỏ kia trong buổi sáng nhàn chán, Phượng Dật Hành đem về một sự phiền toái cho tôi, tôi không có kiên nhẫn cùng một tiểu cô nương nói chuyện trời đất. Tôi đang tự hỏi nên dùng lý do gì để đuổi cô ta đi thì tiếng đập cửa vang lên.

Tôi tùy ý liếc qua, vào phòng là một cô gái miễn cưỡng cũng chỉ có thể xem như thanh tú, cúi đầu, quần áo rộng thùng thình bao phủ thân thể nhỏ gầy, nhìn không ra dáng người, mái tóc mềm mại đen bóng, nữ giúp việc Phượng gia luôn luôn phải trải qua chọn lựa kỹ càng cho dù là đầu bếp nữ cũng yêu cầu dung mạo tuyệt mỹ, một cô gái bình thường như vậy thật khiến tôi cảm thấy quái lạ.

Cô buông khay xuống thì không có lập tức rời đi, mà là đứng ở một bên, tôi có thể cảm giác được cô ta phóng ánh mắt lửa nóng về phía mình, loại ánh mắt này tôi không lạ lắm, từ nhỏ đến lớn, tôi gặp qua không ít, chỉ là không ngờ một nữ giúp việc nho nhỏ lại lớn mật như vậy, vượt quá dự liệu của tôi.

Tôi bưng cà phê lên uống một ngụm nhỏ, ánh mắt hiện lên sự nghiến ngấm.

Cô còn chưa bỏ đi! Còn muốn nhìn đến khi nào? Năm phút đồng hồ? Mười phút?

Dần dần, tôi phát giác có điều không đúng, thân thể bắt đầu dấy lên nho nhỏ hỏa diễm, dục vọng giữa hai chân dần dần thức tỉnh.

Cà phê bị bỏ thuốc?

Tôi giận tái mặt, trực giác giương mắt nhìn về phía nữ giúp việc kia, mắt của cô rất đẹp, hình cầu sáng sáng, chỉ là trong mắt cô có mê luyện ái mộ làm cho tôi chán ghét. Là cô hạ được sao? Có ý đồ gì, địa vị nữ chủ nhân Phượng gia sao? Chẳng lẽ tiền tài cùng quyền lợi sẽ làm cho người ta trở nên như vậy?

Tôi giữ cô ta lại, vốn chỉ là muốn chất vấn cô, tôi không nghĩ tới cô sẽ cho tôi một cái tát! Cô đang dùng lật mềm buộc chặt sao? Không có người nào dám can đảm đánh tôi, tôi tức giận nên dùng sức ra đòn, cô ngã ngồi trên mặt đất, cô lạnh lùng phản ứng làm cho tôi tức giận hơn.

Kỳ thật chỉ là một ít cà phê, được tính hoàn toàn không đủ để phá hủy lý trí của tôi, nhưng mà tôi đột nhiên rất muốn nhìn xem nếu như cô bị xâm phạm, có thể bình tĩnh nữa không, cho nên tôi đặt cô trên bàn sách xâm phạm. Dáng người cực kỳ tốt được giấu ở dưới quần áo, tư vị cô cũng ngọt ngào ngoài sức tưởng tượng, tiểu huyết căng đầy ẩm ướt, mắt hồng, làm cho tôi lần đầu tiên trong đời cảm thấy không khống chế được.

Cho dù là bị xâm phạm nhưng phản ứng của cô rất lạnh lùng, rất bình tĩnh. Sự thần nhiên trong mắt cô làm cho tôi cảm thấy thú vị, tôi cao hứng có ý định điều tra chân tướng trong đầu, tôi đã thật sự làm vậy. Cuối cùng, cô thừa nhận là cô bỏ thuốc, nhưng mà, tôi ngược lại không tin cô, lúc này, ngay cả tôi cũng không rõ mình nghĩ gì.

Đêm hôm đó, Diễm trở về, cậu ấy có chút kinh ngạc nhếch mi nhìn tôi, tôi không có để ý đến cậu ấy, cậu ấy chỉ nhún nhún vai đi mất.

Đêm khuya, cậu ấy trở về, nằm ở trên giường tôi, tôi ngủ thấy được trên người cậu ấy nồng đậm mùi vị hoan ái, tôi biết rõ, cậu ấy đã đi tìm cô. Màn đêm đen đặc, tôi dễ dàng bắt gặp ánh mắt của cậu ấy, như dã thú cướp đoạt xâm chiếm, tôi trầm thấp nở nụ cười, cậu ấy cũng cười. Chúng tôi có chung một quyết định. Phượng Dật Hành thường nói hai người chúng tôi rất ác liệt, điểm này, tôi rất đồng ý, cùng Diễm xài chung một người phụ nữ, tôi cũng không ngại.

Lần đầu tiên trong đời, tôi có ý muốn mãnh liệt cướp đoạt thứ gì đó.

Hôm sau, nữ giúp việc kia đã không còn ở Phượng gia, đối với kết quả điều tra thân phận của cô, tôi có chút kinh ngạc, nhìn không ra cô bình thường lại có thể trở thành học viên học viện Thánh Tu Tư. Chúng tôi tìm tới cô, cô cũng không làm cho tôi thất vọng, sự bất tuân sâu trong đôi mắt làm cho ta cảm thấy tán

thường, nhưng mà, thương nhân đều hiểu phải lợi dụng điều kiện sẵn có vì vậy tôi không sợ cô không nghe theo.

Tư vị ngọt ngào của cô làm tôi phát nghiện, càng tham luyện thân thể xinh đẹp của cô, mỗi lần đều không biết thỏa mãn, không...còn hứng thú đụng những người phụ nữ khác.

Tiệc đính hôn của Thần, tôi và Diễm đều tham gia, bởi vì cô nhất định sẽ đi.

Đêm hôm đó, chúng tôi tiến vào liền nhìn thấy cô, cô lại giống như tránh chúng tôi, tôi liền tức giận. Áo dạ hội vàng nhạt làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, khí tức tinh khiết nhu hòa tự nhiên làm cho yên tĩnh lòng người, rồi lại ẩn ẩn lộ ra diêm dúa lạnh lẽo mị hoặc, tại thế giới bôi son trát phấn, cô thanh lệ gây sự chú ý của mọi người, như một đóa lan kiều ngạo.

Đàn ông ở đây hơn phân nửa đều đem ánh mắt dừng lại trên người cô, ngực tôi một cổ khí chướng, đột nhiên muốn hung hăng ôm chặt cô, không cho những người khác nhìn, cũng muốn móc hết mắt những người đàn ông nhìn cô chằm chằm kia. Lục Nhĩ Nhã ở bên cạnh đóng đưa cánh tay của tôi, muốn kéo tôi tiến ra sàn nhảy, tôi lạnh lùng liếc cô một cái, tùy ý để cô kéo tôi vào sàn nhảy.

Sau khi tôi vào sàn nhảy không lâu, cô liền bị một người nam nhân kéo vào, tôi nhìn ra người đàn ông kia cũng là nhân vật cường thế, tôi rất muốn bỏ qua Lục Nhĩ Nhã sau đó đem cô ôm trở lại trong ngực, lại chứng kiến, bọn họ thân mật ôm nhau một chỗ. Hai người là tình nhân sao? Hay là cô trời sinh tính dâm đãng, thừa dịp chúng tôi không có chú ý liền câu dẫn đàn ông khác? Lúc này bởi vì không đùa giỡn được chúng tôi, liền xem xét người đàn ông có quyền thế khác? Cô đã lộ nguyên hình rồi sao?

Đêm đó, hai người chúng tôi hung hăng muốn cô một lần lại một lần nữa.

Bất kể là đã thấy cô cùng nam nhân khác ôm ấp, hay là thấy biểu hiện say mê trên mặt cô lúc cùng Diễm hoan ái, tôi đều cảm thấy phần nộ trong lòng, từ khi nào thì suy nghĩ của tôi càng ngày càng bị cô ảnh hưởng? Còn nữa, từ khi nào thì lý trí của tôi, tự chủ của tôi, càng ngày càng mất đi không chế? Tôi không dám suy nghĩ sâu thêm nữa.

Buồn cười! Tôi cường thế như vậy khi nào thì trở nên sợ sệt?

Tôi ẩn ẩn phát giác được một thứ gì đó, tin tưởng Diễm cũng giống tôi, nhưng mà chúng tôi cũng không muốn thừa nhận.

Đêm đó mẹ của cô mất, Diễm ôm cô trở về toàn thân ướt đẫm, sắc mặt cô trắng bệch, lòng của tôi đột nhiên chùng xuống, tôi nhanh chóng kêu Phạm tới, cho cô làm kiểm tra toàn thân, uống thuốc. Cô ngủ một ngày một đêm, mà tôi cùng Diễm cũng canh giữ bên giường cô một ngày một đêm.

Sau khi cô tỉnh lại, câu nói đầu tiên là xin rời đi, tôi ngăn không được phần nộ, lạnh lùng nhìn cô, cô nói cô sẽ trốn, ánh mắt kiên định, cười lại thê lương, tôi nhìn mà kinh hãi, cô lại đem biểu hiện bất tuân che giấu từ trước biểu hiện dứt khoát ra ngoài, tôi đột nhiên có loại cảm giác khó nói, chỉ có thể tiếp tục uy hiếp cô. Cô hỏi tôi muốn cái gì, tôi mê mang, tôi cũng không biết mình muốn cái gì, chỉ là sâu trong nội tâm ẩn ẩn có một thanh âm hò hét, không thể thả cô rời đi.

Cô giật ra quần áo của mình, cầu khẩn tôi muốn cô xong thì để cô rời đi, bình thường nơi tuyết trắng mê người của cô sẽ có thể nhen nhóm dục vọng trong người tôi nhưng lúc này hoàn toàn không khơi dậy nổi chút dục vọng nào, lời của cô làm lòng tôi chua xót.

Lúc gần đi, cô kéo tay tôi hỏi tôi có yêu cô không, đôi mắt bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi cảm giác một đạo dòng điện vô hình thẳng tắp tháo chạy khắp phòng, lòng tôi kinh sợ cảm giác kì quái này, vì cái gì từ miệng cô hỏi ra nghe cảm giác lại quái dị như thế. Yêu sao? Cái vấn đề này đề cập tới quá đột nhiên, tôi lại không biết trả lời thế nào, tôi còn chưa có làm rõ suy nghĩ liền gấp gáp chạy ra.

Chỉ thiếu một chút, một chút nữa là chân tướng liền lộ ra ngoài, nhưng tôi lựa chọn không thêm nghĩ nữa, như đà điều tránh né sự thật, may mà cô cũng không còn hỏi lại tôi.

Chúng tôi giam cầm cô tại biệt thự phía đông trên núi. Hơn nửa tháng, cô không nói một lời, nhiều lúc chỉ là lẳng lặng ngắm người. Cô nói qua sẽ trốn, tôi thừa nhận có điểm sợ, cho nên tôi nói Diễm chọn lấy một nữ tử ở trong âm vệ, lúc nào cũng quan sát cô.

Tôi cùng Diễm đi Italy, gần đây, có một người đàn ông thần bí danh hiệu ‘Hắc Đế Tư’ trắng trợn khước từ trương thế lực, Phượng Đế cùng Ám Diễm môn đều bị ảnh hưởng một chút, khó được xuất hiện một người có thể cùng Phượng gia đối kháng, Diễm rất hưng phấn, tôi lại không có cảm giác gì. Đêm hôm đó trở về, cô trở nên nhu thuận hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của tôi, cuối cùng lại chủ động cầu hoan, tôi vì sự thay đổi của cô mà cảm thấy một chút kích động, Diễm phản ứng làm cho tôi cảm thấy buồn cười, như một thằng nhóc mới nếm thử vị ngọt, không lưu loát, vội vàng xao động. Tôi biết rõ, cậu ấy cũng kích động giống tôi.

Nhưng mà, sự tình dường như cũng không phải như vậy, tôi nhận được điện thoại từ tài xế của cô, tâm triệt để rét lạnh, phụ nữ đều giỏi về tính kế sao? Ngay cả cô nhìn giống như lạnh nhạt cũng như thế sao?

Tôi lập tức hạ lệnh, toàn bộ phải tìm tung tích của cô, rất nhanh liền tìm được cô, tôi tự mình đi đón cô, cô cùng anh ta song song ngồi cùng một chỗ, không khí yên tĩnh nhu hòa làm cho tôi lập tức mất đi lý trí, nội tâm của tôi sóng dữ dâng lên, nhưng mặt ngoài tôi vẫn bình tĩnh lạnh lùng.

Chúng tôi không tin cô, Ti Quân Hạo kia không phải nhân vật đơn giản, sẽ vì một người phụ nữ mà công khai cùng chúng tôi đối nghịch sao? Bọn họ đang qua lại sao? Từ khi nào thì bọn họ cấu kết với nhau? Bọn họ quen nhau bao lâu rồi? Anh ta có từng chạm qua cô chưa? Trong lòng của tôi bị những vấn đề này quấy rầy đến lo lắng. Thế cho nên tôi xâm phạm cô bằng tư thế nhục nhã.

Tôi không nghĩ tới, cô sẽ lấy cái chết để kháng nghị, nhìn thấy hừng hực lửa đỏ bay lên lòng của tôi co thắt lại, vết hầu thật giống như bị người ta bóp chặt, không cách nào hô hấp.

Cho đến khi có báo cáo khám nghiệm tử thi, chúng tôi vẫn không thể tin, cô cứ như vậy quyết tâm chết đi, chúng tôi như hai kẻ điên, tôi trong vòng một đêm đánh đổ mấy tập đoàn, mà Diễm, hủy một loạt các bang phái, nhưng một chút cũng không cách nào xóa đi đau xót trong lòng chúng tôi.

Chúng tôi dần dần suốt nửa năm, tôi cũng không biết rõ, trong lúc bất tri bất giác, cô đã chiếm hết lòng của chúng tôi.

Trong lúc vô tình, lúc nữ giúp việc Phượng gia sửa sang lại di vật Tô Lam trùng hợp bị Diễm nhìn thấy ảnh của cô, chúng tôi đem ảnh cô phóng đại lại phóng đại, treo đầy cả gian phòng, đó là cái đảo của chúng tôi ở Thái Bình Dương, hàng năm, chúng tôi vào ngày cô rời đi lẳng lặng ngồi trong gian phòng đó ngẩn người. Cô cười thật đẹp, mà chúng tôi chưa từng nhìn qua, từ khi ở cùng một chỗ với chúng tôi cô chưa từng cười qua, tôi hiện tại mới ý thức tới điểm này, chúng tôi cho tới bây giờ cũng chỉ là một mặt cướp đoạt xâm chiếm.

Bốn năm rồi, chúng tôi cứ theo lệ thường đến đảo nhỏ, Diễm lại bởi vì tên kia tập kích mà bị thương, cũng bởi vì như vậy, chúng tôi tìm được mèo hoang nhỏ, giả chết bốn năm, né tránh chúng tôi bốn năm.

Nội tâm vui mừng không cách nào hình dung, sau khi nói chuyện với Diễm xong, tôi không thể chờ đợi được chạy tới Liệt Phong đường.

Bốn năm tưởng niệm, món nợ này hẳn là nên để cô đến đền bù tổn thất.

Nhìn thấy hai tiểu quý, tôi một chút cũng không bất ngờ, từ đêm mẹ của cô mất đi, Phạm kiểm tra toàn thân cho cô, chúng tôi cũng đã biết rõ cô có thai, nhưng mà chúng tôi muốn giữ lại đứa con.

Con là thủ đoạn để chế trụ cô, nếu như cô không chịu theo, chúng tôi cũng sẽ không tiếc giết hại hai người con trai, dù sao huyết thống quan hệ trong mắt chúng tôi không đáng vài đồng tiền, huống chi, thời gian bốn năm, bọn chúng đều kề cận bên cô, nghĩ đến điểm này, tôi hận không thể bóp chết bọn chúng, cô là của chúng tôi, chỉ có chúng tôi mới có thể đụng.

Lúc điện thoại vang lên, là nữ giúp việc Phượng gia gọi tới nói cô không chịu ăn cơm, nghĩ đến việc cô tuyệt thực trong nội tâm của tôi có điểm sợ.

Trở lại Phượng gia, bộ dáng trống rỗng của cô làm tôi muốn châm chọc khiêu khích một phen, cô đột nhiên không biết dùng khí lực từ đâu liều mạng giãy dụa, tôi bị dọa sợ nên gắt gao ôm cô không buông.

Cô khóc lóc kể lể làm cho tôi nhũn mảy, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại nói chúng tôi tìm người nhục nhã cô?

Cô vẫn chỉ là ô ô khóc, chiếc áo trước ngực tôi bị nước mắt cô thấm ướt, lạnh lạnh dán trên ngực, tôi lại cảm thấy lệ như lửa đốt cháy tại lòng tôi, từng trận đau nhức. Tôi chưa từng nhìn thấy cô khóc đến thương tâm như thế.

Chuyện năm đó, tôi sẽ điều tra thật tốt, còn cô, từ nay về sau tôi sẽ không làm cho cô thương tâm nữa.

34. Chương 34

Chương 34: Ai không bỏ qua cho ai

Hôm nay Phượng gia đặc biệt náo nhiệt, trên đường lớn rộng rãi, một đoàn xe màu đen nối đuôi nhau không tiếng động xẹt qua, dưới ánh nắng chói chang, mỗi một chiếc xe đều có vẻ đẹp mượt mà, tạo cảm giác giàu có, xa hoa.

Đoàn xe dừng lại trước nhà chính, mười mấy người đàn ông lạnh lùng trong trang phục đen bước xuống từ những chiếc xe phía trước và phía sau, cung kính đứng thẳng, cửa xe hàng ghế sau của chiếc xe ở giữa bị đẩy ra, một đôi chân dài trong âu phục tinh tế bước ra, sau đó một người đàn ông tuấn mỹ, nho nhã đi ra, mắt Phượng xinh đẹp ẩn ẩn những nếp nhăn, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến vẻ tuấn mỹ của ông, nối tiếp sau đó là một thiếu phụ cao quý xinh đẹp đi xuống, đứng song song cùng một chỗ với người đàn ông, như hai vị thần được tôn vinh.

“Cung nghênh lão gia phu nhân”

Những tiếng nói cung kính đồng loạt vang lên, những người giúp việc đã xếp thành hai hàng chờ đợi từ sớm

Đôi mắt Phượng Dật Hành sắc bén như chim ưng đảo qua một vòng, thể hiện một vẻ uy nghiêm trời sinh, ánh mắt sáng ngời dừng lại trên người hai cậu bé đang được hai cô gái song sinh bế. Ông ôm vai Lãnh Nghiên đến gần bọn họ, môi mỏng mở ra, giọng nói trầm thấp.

“Các con là Sở Mạc, Sở Nhiên”

“Dạ đúng. Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên ra mắt Phượng lão gia cùng Phượng phu nhân”. Tiếng nói trẻ thơ mềm mại êm tai

Đôi mắt to đáng yêu linh động, khuôn mặt nho nhỏ tuấn mỹ bạo dạn, không hề thấy khiếp sợ hay ngượng ngùng.

Trong mắt Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên đồng thời cùng hiện lên sự tán thưởng

Lãnh Nghiên ôm Sở Nhiên đang ở gần mình qua: “Bảo bối thật đáng yêu, hình dáng thật giống Diễm.” Bà nhìn sang Sở Mạc, “Tiểu Mạc lớn lên lại giống Hoàng. Tiểu Thu thật sự rất giỏi.”

Phượng Dật Hành tiếp nhận Sở Mạc, sờ sờ đầu cậu, vẻ mặt cứng chiều, “Bé con ngoan, sao lại gọi xa lạ như vậy, gọi ông nội, bà nội đi”

“Ngoan, Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên kêu một tiếng bà nội cho bà nghe xem”

“Ông cũng muốn nghe, gọi ông nội đi”

Đôi mắt Phượng Dật Hành và Lãnh Nghiên phấn khởi, những người giúp việc bên cạnh cau mày vì cố nhịn cười, nét mặt quái dị.

Thiếu phụ nhìn như ba mươi tuổi mà được gọi là bà nội sao? Còn người đàn ông trung niên tuấn mỹ chính trực mà được gọi là ông nội sao?

Sở Mạc, Sở Nhiên liếc nhau, mở miệng ra gọi một tiếng ngọt ngào.

“Ông nội, bà nội”

Đôi môi phấn nộn in dấu thật mạnh lên trên mặt hai người.

“Ha ha...” Phượng Dật Hành cười ra tiếng, “Bảo bối thật ngoan! Không uống công ông bà đặc biệt trở về vì các con”

Bọn họ ôm đứa nhỏ đi vào trong nhà, quần gia Mục Nguyên đuổi theo, những người còn lại sau khi nhìn bọn họ rời đi cũng tự tản ra, quay lại làm việc của mình.

“Mẹ của các con đâu?” Phượng Dật Hành xoa xoa hai má mềm mại của Sở Mạc

Sở Mạc chu cái miệng nhỏ nhắn, “Tiểu Mạc không biết, bọn họ không cho Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên gặp mẹ”

Phượng Dật Hành nhếch mi, ông biết ‘bọn họ’ là chỉ ai, cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Sở Mạc ôm cổ ông, hề hề đáng thương nhìn ông, “Ông nội giúp Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên gặp mẹ được không?”

“Ách...cái này...” ông cười khổ, vẻ mặt khó xử, “Xin lỗi, ông nội cũng không có biện pháp”. Chuyện của hai thằng nhóc kia, cho dù là ông cũng không thể xen vào!

“Bà nội...” đôi mắt trong như nước của Sở Nhiên chớp chớp nhìn Lãnh Nghiên, “Tiểu Nhiên thật muốn mẹ, bà nội, nói với bọn họ cho Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên được gặp mẹ đi! Được không?”

Bà ôn nhu sờ sờ đầu cậu, “Bà nội sẽ cố thử, nhưng mà không chắc chắn nha!” Bà đưa mắt nhìn Phượng Dật Hành, cả hai thể hiện bộ dáng bất đắc dĩ.

Hành động của Hoàng và Diễm thật sự làm cho người ta khó hiểu, chỉ là hai đứa bé choai choai, tại sao lại không cho chúng gặp mẹ của mình?

“Thằng nhóc Diễm bây giờ sao rồi?”

Phượng Dật Hành không quay đầu lại, nhưng Mục quần gia biết ông đang hỏi mình, “Thưa lão gia, lần này Diễm thiếu gia bị thương không nhẹ, bác sĩ Phạm đã khám qua, cơ bản bây giờ không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi”

“Ừ.” Ông gật đầu “Thằng nhóc Hoàng có ở nhà không?”

“Hoàng thiếu gia ở thư phòng”

“Tốt lắm, Tiểu Nghiên, em đi xem Diễm trước đi, một lát anh qua”. Ông giao Sở Mạc trong lòng cho Mục quần gia, “Ông cũng đi theo phu nhân đi”

“Dạ” Mục quần gia đón nhận Sở Mạc, nhẹ gật đầu.

Lãnh Nghiên cùng Mục quần gia đi lên phòng Diễm trên lầu hai, Phượng Dật Hành tiếp tục đi lên lầu, dừng lại trước phòng Phượng Dạ Hoàng, nâng tay gõ cửa.

“Vào đi”

Phượng Dạ Hoàng xoay ghế lại, mắt phượng nhếch lên, lạnh lùng nhìn Phượng Dật Hành, “Tác phong của ba thật mau lẹ.”

Phượng Dật Hành tiến đến sô pha, lười biếng ngồi xuống: “Tác phong của các con không phải càng nhanh hơn sao! Ta còn nghĩ đến chết cũng không thể nhìn thấy con của hai tiểu quỷ các con, thật không ngờ thoáng chốc đã có hai đứa”

Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh, không để ý đến ánh mắt của ông

“Hoàng, nha đầu kia làm sai việc gì sao?”

“Ba ám chỉ ai?” Phượng Dạ Hoàng nhếch mi

Phượng Dật Hành không tao nhã mà khinh thường một cái “Đừng giả ngu với ta, ta đã điều tra qua, là do con hạ lệnh cho ám vệ Phượng gia bắt con bé”

“Ừ” Phượng Dạ Hoàng hừ hừ đáp lại.

“Con hãy nể mặt bác Lục, chuyện gì mà nghiêm trọng đến nỗi không thể tha cho con bé vậy?” Phượng Dật hành nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc hiem thấy. “Con cũng biết đó, bác Lục mong chờ thật lâu, thật vất vả mới có được con bé, bác ấy với bác gái...”

Trong mắt Phượng Dạ Hoàng lóe lên sự hung ác, tàn bạo, “Chuyện này con sẽ xử lý, về phía bác Lục con sẽ giải thích, ai cũng đừng mong ngăn cản con, muốn con buông tha cô ta, không bao giờ”

Dám âm mưu tổn thương cô, việc này nghiêm trọng hơn bất cứ việc gì khác trên đời, đừng nghĩ anh sẽ dễ dàng buông tha ả.

“Haizz!” Phượng Dật Hành thở dài, “Được rồi, con xem rồi làm, nhưng đừng nên quá đáng”

“Sẽ không lấy mạng cô ta đâu.” Khóe môi Phượng Dạ Hoàn cong lên, cười quỷ quyệt.

A, sẽ không để cô ta chết đâu, chỉ để cô ta sống không bằng chết thôi, như vậy càng thêm tàn nhẫn

~

Cùng lúc đó, một màn cường hiếp dâm đang diễn ra vô cùng thê thảm

Mười mấy người đàn ông râu xanh xú xí đang đứng thành vòng tròn, tất cả đều hạ thân trần trụi, ở chính giữa còn có bốn người đang nằm bò, tàn sát bữa bãi trên một cơ thể nữ tính

Cơ thể người phụ nữ đủ loại vết thương, da thịt trắng như sữa đã sớm bị thay thế bởi từng mảng to xanh tím, mặt bầm tím đến nỗi nhìn không ra hình dáng, khắp người đều dính chất lỏng trắng đục, đôi mắt trống rỗng vô thần, nhìn như xác chết.

Miệng cùng phía trước, phía sau hạ thể của cô đều bị dục vọng nam tính nhồi vào, da thịt toàn thân bị gặm cắn, xoa bóp, mấy người đàn ông như dã thú điên cuồng thô bạo, nếu nhìn kỹ, vẻ mặt của họ dường như không bình thường, ánh mắt cuồng loạn, có mấy người còn ngậy ngốc nhìn người phụ nữ trên mặt đất mà cười không ngừng.

Từng nhóm từng nhóm đàn ông thay phiên nhau, sự xâm phạm đường vĩnh viễn không kết thúc.

Đột nhiên, ánh mắt người phụ nữ trừng to, cười điên cuồng.

“Ha ha ha ha.....”

Ánh mắt cô ngoan độc, gắt gao nhìn chằm chằm một điểm, “Đều là cô, đều tại cô, tôi sẽ trả thù, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, cô chờ tôi, cô chờ.....ha ha ha ha.....”

35. Chương 35

Chương 35: Không cần lại trầm luân

Tô Mộ Thu mở ra hai mắt chua xót, đôi mắt do khóc nhiều mà có vẻ hơi sưng vù, thân thể cuộn tròn lại dưới mền tơ như hình hài của một đứa trẻ trước khi sinh ra.

Cô trở nên càng ngày càng mềm yếu, động một chút lại rơi lệ, cô thật ghét bản thân mình.

Cô cau chặt lông mày, răng cắn chặt môi.

Tiểu Mạc . . . Tiểu Nhiên . . .

Sau khi sinh hạ hai đứa con trai, cô không chỉ một lần nghĩ tới việc đi theo mẹ, sống trên đời một mình thật mệt mỏi quá, thật cô đơn, tâm mỗi mệt đã không còn nghĩ có thể yêu ai, cũng không còn tư cách yêu ai. Nhưng là mỗi lần nhìn thấy đôi mắt to linh động của con, cô sẽ không nhẫn tâm, cũng không dứt bỏ được, cực kỳ đáng thương đã không có cha, cô không thể lại làm cho bọn chúng không có mẹ.

Cô không tiếng động thở dài.

Đêm khuya nằm mơ, cô không tự kiềm chế được mà tỉnh lại, thân thể bị bọn họ in dấu muốn quên cũng không quên được, nhất là khoảng thời gian lúc đầu, mỗi đêm bởi vì trong cơ thể cảm thấy hư không, không nóng mà trở nên khó ngủ. Hơn nữa, sau khi tỉnh mộng sờ sờ gối đầu đều cảm thấy lạnh lẽo, chỉ hai tháng ngắn ngủi, nhưng bọn họ cũng đã hun hăng in dấu ở trong lòng cô, thật bí ẩn, dù cho bị biến thành món đồ chơi tiết dục, cô vẫn ngu xuẩn một lòng nhớ tới bọn họ. Là bọn họ lợi hại hay là cô không biết liêm sỉ? Nếu như là Phượng Dạ Hoàng, cô sẽ không kỳ quái, nhưng là từ khi nào lòng của cô đã không tự giác cho Phượng Dạ Diễm một chỗ? Là vì anh ta ngẫu nhiên thể hiện ôn nhu sao? Trong nội tâm cô rất rõ ràng, đó chỉ là bề ngoài, vậy thì vì sao? Chẳng lẽ cô thật là một người phụ nữ hoa tâm?

Từng nghĩ tới vạn nhất bị bọn họ phát hiện, sau khi bị bắt trở lại thì nhất định sẽ có trừng phạt, chính là chưa từng nghĩ tới loại tình huống này, ngoại trừ thô bạo hoan ái ngày đó ra, bọn họ cũng không có động qua cô nữa, cũng không có đem cô cùng con đưa đến Lôi Sát đường.

Với tác phong làm việc tàn nhẫn của bọn họ, cũng không có lập tức giết chết cô cùng con, có thể thấy được, bọn họ có cảm tình với cô, không phải sao?

Trái tim bình tĩnh bốn năm đột nhiên xuất hiện rung động.

Nhưng mà, vì sao phải nếu như không có khẩu súng kia, có phải cô đã ngoan ngoãn để người khác nhục nhã không?

Vừa nghĩ tới đêm đó, trái tim rung động đột nhiên lạnh lẽo, như chìm xuống đáy cốc.

Cô vĩnh viễn không cách nào đoán được tâm ý của bọn họ.

Cửa bị đẩy ra, Hướng Đông bưng khay nhỏ đi vào phòng, cô đem khay đặt trên bàn trà, đi về hướng giường lớn.

“Tiểu Thu.” Cô nhẹ đẩy bả vai Tô Mộ Thu, “Chị đem canh tổ yến tới, em đứng dậy uống một chút đi.”

Tô Mộ Thu lắc đầu, “Em không muốn ăn.” Thanh âm có vẻ nghèn nghẹn.

“Không được.” Hướng Đông nhíu mày, “Em đã ngủ một ngày một đêm, phải uống một chút mới được.”

Cô ngủ lâu như vậy sao?

Tô Mộ Thu xóc mền lên, di chuyển thân thể mềm nhũn vô lực, đã sinh con thì sức khỏe không tốt như lúc trước, suy yếu đi rất nhiều.

Hướng Đông đỡ cô xuống giường, “Em trước đi rửa mặt đi, sau đó mới húp chén canh.”

“Dạ.” Cô gật đầu.

Hướng Đông nhìn cô đi vào phòng rửa mặt, xoay người đi đến bàn trà, đem tổ yến mức ra một cái chén nhỏ.

Tô Mộ Thu đi ra, cô đem chén nhỏ đưa lên, “Còn nóng coi chừng bị phỏng.”

Tô Mộ Thu tiếp nhận chén nhỏ cau mày, đem nó đặt lên bàn, cô lắc đầu, “Hướng Đông, em thật sự không có khẩu vị.” Cô thở dài, đi đến bệ cửa sổ, thân thể dựa lên khung cửa, nhìn xem cảnh vật quen thuộc bên ngoài, nhưng về mặt lại cô đơn.

Vì sao lại trở lại Phượng gia, người và vật không còn cảm giác như trước?

Hướng Đông nhíu mày nhìn Tô Mộ Thu, trong nội tâm nổi lên nhiều điểm chua xót.

Trước kia Tiểu Thu tuy tính lạnh không nói chuyện, nhưng sẽ không giống như bây giờ làm cho người ta có cảm giác bất lực mờ mịt, một cô gái tốt như vậy rốt cục bị điều gì đã thương? Hai vị thiếu gia rất cuộc còn muốn gì nữa?

Cô bưng chén nhỏ đến gần cô, “Tiểu Thu, chị Hướng Đông cầu xin em uống một chút được không?” Thân thể gầy yếu giống như chỉ bị gió thổi qua cũng sẽ ngã xuống đất làm cho người ta thấy đau lòng khó chịu.

“Em” Nhìn đến ánh mắt cầu khẩn của Hướng Đông, lời cự tuyệt đến bên miệng Tô Mộ Thu liền nuốt xuống, cô tiếp nhận chén nhỏ, nửa ngày mới đưa lên miệng uống, uống hai ba hớp, tay lại không làm bất cứ động tác nào nữa.

Hướng Đông nhìn không được, “Tiểu Thu, em . . .”

“Chị Hướng Đông.” Cô cắt đứt lời của chị, “Hôm nay có khách đến sao?”

Bên ngoài dường như vang lên âm thanh bận rộn của mọi người.

“Không phải khách, là lão gia cùng phu nhân trở lại, tất cả mọi người vội vàng chuẩn bị, bọn họ là đặc biệt trở về xem hai vị tiểu thiếu gia. A, đúng rồi, còn có trở về thăm Diễm thiếu gia, nghe nói thiếu gia bị thương rất nặng, tối hôm qua còn đặc biệt mời bác sĩ Phạm tới, tớ vừa rồi thấy phu nhân cùng quản gia ôm hai vị tiểu thiếu gia đi đến phòng Diễm thiếu gia.”

“Phải không?” Cô giống như không đếm xỉa tới dùng thìa khuấy canh trong chén, trong nội tâm có chút co lại.

Anh không phải đã tốt lắm sao? Ngày đó không phải anh còn

Cô đem chén giao cho Hướng Đông, “Chị chắc chắn Tiểu Mạc cùng Tiểu Nhiên ở chỗ anh ta sao?”

“Ừ.” Hướng Đông gật đầu.

“Em đi xem một chút, em nhớ...Tiểu Mạc cùng Tiểu Nhiên.” Cô nói với Hướng Đông, cũng là nói với chính mình.

Trong nội tâm cô vội vàng tuyệt đối không phải bởi vì anh ta, đúng, không phải anh ta, mà là bởi vì có thể nhìn thấy Tiểu Mạc Tiểu Nhiên.

~

Trong phòng màu sắc trang nhã, Lãnh Nghiên ngồi ở bên giường cùng Phượng Dạ Diễm đang tựa vào đầu giường một câu hỏi một câu đáp, Mục quản gia cung kính đứng ở một bên, Sở Mạc cùng Sở Nhiên ngoan ngoãn song song ngồi ở trên ghế sofa cách giường lớn không xa.

Phượng Dạ Diễm vốn đang hí láp lại mắt phượng xinh đẹp đột nhiên mở lớn, ánh mắt nóng bỏng rơi xuống cạnh cửa.

“Đã đến đây, thì vào đi!”

“Dạ?”

Nghe vậy, tất cả mọi người nghi hoặc nhìn theo ánh mắt của anh, cạnh cửa, Tô Mộ Thu mím môi vịn trên khung cửa.

“Mẹ.” Sở Mạc, Sở Nhiên kinh hãi gọi, nhảy xuống sofa vội tới cạnh cửa, hai khuôn mặt đáng yêu mỉm cười ngọt ngào.

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, mẹ rất nhớ các con.” Tô Mộ Thu ngồi xổm người xuống, mở ra hai tay tiếp nhận hai thân thể nhỏ nhỏ mềm mại.

“Mẹ, Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên cũng nhớ mẹ.” Sở Mạc, Sở Nhiên làm nũng cọ cọ trong lồng ngực của cô.

Phượng Dạ Diễm đôi mắt nhíu lại, “Buông ra.” Thanh âm nhu hòa, lại ản ản lộ ra hàn ý.

Tô Mộ Thu buông tay ra, đứng người lên, mỗi tay nắm một cậu nhóc.

“Tiểu Thu, đã lâu không gặp!” Lãnh Nghiên ôn nhu cười cười.

“Tiểu Thu xin chào phu nhân.” Tô Mộ Thu gật đầu.

“Đứng ở cửa ra vào làm gì! Tối đây ngồi đi, để cho tôi cẩn thận nhìn con một cái.” Lãnh Nghiên vẫy tay với cô.

Cô cẩn cẩn môi, lưỡng lự mang theo Sở Mạc, Sở Nhiên bước tới.

“Bốn năm không gặp, Tiểu Thu con càng gầy hơn!” Lãnh Nghiên nâng tay cô lên nói. “Từ nay về sau nhất định phải ăn nhiều một chút, béo một chút mới tốt.”

“Cảm ơn phu nhân quan tâm.” Tô Mộ Thu ôn nhu cười.

Sở Mạc, Sở Nhiên chăm chú nhìn Tô Mộ Thu, tay nhỏ nhỏ cầm lấy làn váy cô.

“Buông tay của các người ra, không được chạm vào cô ấy.” Phượng Dạ Diễm lạnh lùng nói.

“Tại sao!?” Sở Mạc phồng má, “Mẹ là của chúng tôi, đụng hay không đụng là việc của chúng tôi, ông dựa vào cái gì mà quản chúng tôi nha?”

“Đúng vậy! Trước kia mỗi buổi tối chúng tôi còn cùng mẹ ngủ chung một chỗ! Ông quản được sao?” Sở Nhiên cũng phồng má lên.

Phượng Dạ Diễm hừ lạnh, khéo môi câu dẫn ra nụ cười tà tứ nhìn xem bọn nhóc, “Có muốn thử xem ta quản như thế nào không. Ném các người trở lại Liệt Phong đường có được không?”

“Ông” Sở Mạc Sở Nhiên thở phì phì trừng mắt lớn.

Lãnh Nghiên hơi nghiêng người nhìn ba người mắt to trừng mắt nhỏ, vẻ mặt thú vị quan sát.

Ha ha, tuy rất yếu ớt, bà lại phát giác được trong giọng nói của Diễm có vị chua, chỉ sợ bản thân thằng nhóc kia cũng không có chú ý đến!

“Được rồi! Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, bà nội mang các con đi chơi.” Bà đứng lên, lôi kéo tay hai đứa cháu trai.

“Không muốn.” Sở Mạc, Sở Nhiên lắc đầu.

Tô Mộ Thu vì xưng hô của bà có chút giật mình, vỗ vỗ lưng hai người con trai, “Ngoan, đi chơi đi.”

“Còn mẹ?” Bọn họ ngẩng đầu nhìn cô.

“Đương nhiên là mẹ cùng Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên chơi đùa rồi.”

“Không được, em không thể đi.” Phượng Dạ Diễm mắt phượng thâm thúy chăm chú khóa chặt trên người cô.

“Xin hỏi Diễm thiếu gia có chuyện gì không?” Cô lạnh lùng đáp lời, không quay đầu nhìn anh.

“Đi a, đi a, nhanh lên.” Lãnh Nghiên kéo Sở Mạc, Sở Nhiên, hướng Mục quản gia ra hiệu, hai người cùng ôm hai cậu nhóc rời khỏi phòng.

“Ngoan, bà mua cho con thật nhiều kẹo ăn có được hay không?”

“Không cần, Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên chỉ cần mẹ”

Thanh âm xa dần, trong phòng Tô Mộ Thu đưa lưng về phía Phượng Dạ Diễm, hai người không nói gì, một mảnh yên lặng.

Đột nhiên, anh phát ra một tiếng kêu rên trầm thấp, giống như thống khổ.

Lòng của cô có chút thất lại, tiếng rên rĩ vẫn không có ngừng, cô cắn cắn môi, xoay người đi về hướng giường lớn.

Anh ôm lấy bụng, mi tâm cau lại, gương mặt tuần mỹ tái nhợt.

“Anh không sao chứ?” Cô vô thức hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra lo lắng.

“A!” Cô kinh hô một tiếng, thân thể liền nằm trọn trong lòng ngực khỏe mạnh.

“Tiểu Thu.”

Đôi tay ôm chặt bờ eo của cô, anh ôn nhu lẩm bẩm bên tai cô, mê hoặc lòng người.

“Anh thả tôi ra.” Cô lạnh lùng nói, thân thể không ngừng giãy dụa, phát giác chính mình lại ngu xuẩn bị gạt.

“Thật sự rất đau, để cho tôi ôm một chút được không? Chỉ một chút thôi.” Giọng điệu nhỏ nhẹ mang theo sự làm nũng đáng thương.

Cô ngừng giãy dụa, thuận theo, dán trên ngực anh.

A, cô lại ngu xuẩn lần nữa a!

Cô tựa vào ngực anh, đầu chôn ở cổ anh, đôi mắt anh tà mị hiện lên dị sắc, đầu lưỡi nóng ướt duỗi ra, nhẹ nhàng liếm cổ cô.

“A . . .” Toàn thân cô run rẩy nhẹ, đôi mắt nhiễm lên một tầng hơi nước mỏng.

“Đừng!” Cô không biết lấy khí lực từ đâu liền đẩy anh ra, đứng lên, thất kinh né ra.

Không cần, cô không cần lại trầm luân lần nữa, thật vất vả mới từ vực sâu bò lên, cô không muốn lại phải rơi xuống lần nữa

36. Chương 36

Chương 36: Phiên ngoại về Phượng Dạ Diễm

Cùng là người thừa kế của Phượng gia, cùng là cường giả, cùng tính cách âm lãnh, nhưng là, không thể phủ nhận, tôi so với Hoàng ác hơn, vô tình hơn, càng thích hợp hoạt động trong bóng tối. Diễm này, dường như cha của chúng tôi Phượng Dật Hành đã sớm nhìn ra, cho nên, đêm Hoàng vừa tròn 21, ông ấy đem Phượng Đế giao cho Hoàng, nhưng giữ lại Âm Diễm môn, đợi tôi tròn 20 tuổi thì giao cho tôi.

Tôi không thiếu phụ nữ, bắt đầu năm mười bốn tuổi, trưởng lão Âm Diễm môn hàng năm đều an bài cho tôi không ít phụ nữ, thanh thuần, diễm lệ, vũ mị, lạnh lùng, mặc kệ loại hình nào tất cả đều là tuyệt sắc dung mạo.

Phụ nữ trong lòng tôi, bắt quá chỉ là một loại công cụ tiết dục, diễm này, Hoàng cùng tôi giống nhau, nhưng là, bắt đồng một điểm, Hoàng đối với phụ nữ lạnh như băng, mà tôi đối với phụ nữ thì ôn nhu, chỉ cần các cô có thể làm cho tôi thỏa mãn, đối với yêu cầu của các cô, tôi từ trước đến nay có cầu tất ứng, cho dù chưa từng nghiêm túc nhìn qua các cô vài lần.

Ha ha... rốt cuộc tôi phạm sai lầm nào mà rõ ràng tôi đối với các cô ôn nhu như vậy, hết lần này tới lần khác những người phụ nữ kia lại giống như nhìn thấy ma quỷ, mỗi lần ở trước mặt tôi đều biểu hiện nơm nớp lo sợ, bắt quá, tôi lại thỏa mãn diễm ấy, phụ nữ thị sủng mà kiêu chỉ làm cho tôi chán ghét.

Tuy bọn tôi xem như đều hiểu rõ con người của đối phương, nhưng là có đôi khi, Hoàng không cách nào đoán được tâm tư của tôi, thật giống như.....tôi không cách nào thăm dò tâm tư của anh.

Lần đầu gặp gỡ cái cô gái nhỏ kia là một buổi tối.

Tôi từ Âm Diễm môn trở về Phượng gia. Ngày đó như một ngày bình thường đến nhàm chán, tôi ở trong Âm Diễm môn, ôm tình nhân mới, cùng Ngự và Vân trò chuyện, nhàm chán đến buồn ngủ.

Âm Diễm môn trực tiếp chỉ huy Âm vệ, dù cho canh giữ ở Phượng gia, tôi vẫn là người chỉ huy cao nhất, tuy Hoàng có quyền lực điều khiển âm vệ, nhưng mà, âm vệ hành động đều báo cáo cho tôi.

Ngày đó, Mị Ảnh báo cáo với tôi, tôi thật bất ngờ, thật sự thật bất ngờ.

Hoàng ra lệnh cho âm vệ điều tra hành vi mọi người trong Phượng gia, lại vì một nữ giúp việc, một người giúp việc bỏ thuốc anh ta.

Theo tác phong làm việc trước sau như một của anh ấy, người nào có can đảm bỏ thuốc với anh ấy, anh ấy sẽ không chút do dự mà xử tử, dù cho không phải lập tức xử tử, hậu quả của người nọ cũng không tốt. Tôi rất hiếu kỳ, nữ giúp việc kia rốt cuộc có năng lực gì có thể làm cho Hoàng vì cô mà bỏ qua.

Đêm đó tôi trở lại Phượng gia, tìm được Hoàng tại thư phòng, về mặt anh ấy suy nghĩ sâu xa, tôi nhếch mi nghiêng ngẫm nhìn anh, anh ấy ngược lại không có để ý tôi, tôi nhún nhún vai.

Xem ra nữ giúp việc kia có chút đặc biệt! Tôi cao hứng có ý niệm muốn gặp cô trong đầu.

Ngoài dự đoán của tôi, cô chỉ là một cô gái bình thường không thể bình thường hơn, thân thể nhỏ gầy xem như không phát dục hoàn toàn, cánh tay cùng chân lỏa lồ dưới khăn tắm trắng nõn nhưng gầy, đáng người khô quắt không có gì đáng xem, Hoàng cũng không phải là người dễ ỉn phải chịu ủy khuất, điều này càng làm cho tôi cảm thấy thú vị hơn.

Tôi đứng gần cô, càng cảm thấy cô rất nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ cao đến ngực tôi, hai má nhỏ nhỏ một bàn tay có thể bao phủ, ngũ quan bình thường cũng không xuất chúng, có đôi mắt thật đẹp, to tròn như bao phủ một màn hơi nước, rõ ràng yếu ớt làm cho người thương cảm, nhưng lại lộ ra kiên cường bất tuân.

Nhún nhường mà không hèn mọn, kính cẩn hữu lễ lại lạnh nhạt.

Đúng rồi, chính là khí chất trên người cô, điểm này ngược lại rất đặc biệt, đặc biệt đến mức làm cho tôi muốn hung hăng phá hủy.

Chắc hẳn Hoàng cũng có loại ý nghĩ này! Ha ha.....

Một đêm kia, tôi muốn cô suốt một đêm, đứng, nằm, tại trên tường, trên mặt đất, trên giường, thân thể của cô ngoài ý muốn ngọt ngào, tôi mặc kệ cô chịu đựng được hay không, tôi cũng không thể ủy khuất chính mình.

Tôi cũng không là phải nam nhân quan trọng chuyện xử nữ, nhưng là đối với cô gái nhỏ kia... đêm đó khi tiến vào thân thể cô, trong nháy mắt tôi lại cảm thấy có tức giận. Tại sao tôi không phải là người đàn ông đầu tiên của cô?

Tiệc đính hôn của Thần, tôi cùng Hoàng đều tham gia, bởi vì cô nhất định sẽ đi.

Đêm đó cô ăn mặc dị thường kiều mỹ, làm cho tôi xem nhìn không ra, trên người cô khí chất tinh khiết hòa quyện cùng diêm dúa lãng lơ hấp dẫn hơn phân nửa ánh mắt của đàn ông ở đây. Trong lòng tôi tồn tại phần nộ, muốn giết hết tất cả đàn ông ở đây.

Tôi muốn đem cô ôm vào trong ngực để không cho bất luận kẻ nào nhìn cô dù chỉ một lần.

Tôi vừa định bước ra, một người đàn ông đã trước tôi một bước lôi cô đi, tôi híp mắt lạnh lùng nhìn bọn họ ôm nhau thân mật trên sàn nhảy, ánh mắt lơ đãng quét đến Hoàng, khuôn mặt anh cũng lạnh lẽo nhìn cô, hèn mọn không chút nào che giấu ánh lên trong mắt anh. A, tôi lại đã quên cô đã từng bỏ thuốc Hoàng, cô cảm thấy Phượng gia đã không có hy vọng, nên muốn tìm người đàn ông khác sao?

Cô dường như phát giác được tầm mắt của chúng tôi, gấp gáp đẩy người nam nhân kia ra vội vàng rời đi, coi như cô thông minh, tôi có ý định đem cô rời đi, chỉ là trong nháy mắt, tôi lại nhìn thấy cô với Văn ôm nhau, chẳng lẽ cô đói khát đến vậy sao? Một giây cũng không muốn xa đàn ông?

Lửa giận trong lòng tôi bị đốt cháy.

Tôi kêu Mị Phong đem cho tôi một viên thuốc, cô đã đói khát như vậy, tôi sẽ thỏa mãn cô.

Tôi nhét viên thuốc vào hạ thể cô, cũng không quay đầu lại rời đi.

Để cho tất cả đàn ông thỏa mãn dục vọng của cô.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng là tôi lại không có làm như vậy, nghĩ đến có nam nhân khác trông thấy thân thể ngọt ngào của cô, tôi liền không chế không nổi muốn giết người, trở lại buổi tiệc, cô gái nhỏ kia lại không còn ở đó, tôi không cách nào giải thích được sự phần nộ cùng kinh hãi dâng lên trong lòng.

Cô đi đâu? Là người đàn ông nào đưa cô đi?

Ngự nói với tôi, chính cô tự một người chạy ra bên ngoài, nghe được lời của anh ta trong lòng tôi vui mừng làm cho tôi khó hiểu.

Cô ấy rất đặc biệt, mà các người đối với cô ấy cũng rất đặc biệt.

Trước khi đi lời nói của Ngự làm cho tâm tình tôi càng phức tạp.

Đối mặt với cô gái nhỏ kia, ngay cả suy nghĩ của mình tôi cũng đoán không ra.....

Đêm đó mẹ của cô mất đi, Phạm gọi điện cho tôi, nói tâm tình cô không ổn định, tôi vứt bỏ hội nghị quan trọng của Âm Diễm môn, vội vàng chạy tới bệnh viện.

Trời mưa rất to, tia chớp xẹt qua bầu trời đen sẫm, cô quỳ rạp trên mặt đất, làn váy có vài chỗ rách, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thần sắc trống rỗng tĩnh mịch làm cho tôi kinh hãi.

Tôi ôm cô vào trong ngực, cô không phản ứng chút nào, chỉ có cái miệng nhỏ nhắn thì thảo luận lại mấy câu.

Dù cho toàn bộ thế giới đều vứt bỏ em, chúng tôi cũng sẽ cần em.

Những lời này nói ra, ngay cả tôi cũng cảm thấy mình không thể tưởng tượng nổi.

Mà cô coi như không có nghe được, đột nhiên thê lương cười to. Một giây này, trái tim tôi lại có cảm giác đau đớn.

Đêm đó, ôm cô trở về, gọi Phạm tới kiểm tra cho cô, cô ngoại trừ sốt cao, tôi ngoài ý muốn còn biết được cô có thai.

Nếu như là những người phụ nữ khác, tôi sẽ không chút nghĩ ngợi trực tiếp xoá bỏ đứa bé, tôi cùng Hoàng đều cho rằng trên đời này không có phụ nữ nào có tư cách sinh ra con của chúng tôi, nhưng mà vì cô gái nhỏ kia, trong tâm tôi muốn lưu lại đứa bé trong bụng cô. Điều khiến tôi quan tâm chính là, đứa bé trong bụng của cô là của Hoàng hay là của tôi.

Cô ngủ một ngày một đêm, chúng tôi đã ở bên giường cô trông một ngày một đêm, chúng tôi lo lắng, sợ hãi sâu trong đáy lòng không biết từ đâu mà đến làm cho tôi đứng ngồi không yên, tôi lựa chọn rời khỏi phòng, rời đi cô.

Không lâu sau đó, lúc cô đứng ở cửa thư phòng, lòng tôi có chút kinh ngạc, ôm lấy cô, để cho cô ngồi ở trên đùi mình.

Cô mềm mại tựa vào ngực tôi, không nói chuyện, tôi cũng không nói gì, tôi hưởng thụ cái cảm giác khó có được này.

Đột nhiên, cô trầm thấp hỏi.

Tuy âm thanh rất nhỏ nhưng mà tôi nghe được, lòng của tôi xẹt qua một dòng điện vô hình. Chỉ là, yêu là cái gì? Yêu cô sao? Tôi không biết.

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hai mắt đắm lệ nhìn tôi, lòng tôi hơi đau, tôi không có biện pháp trả lời, chỉ có thể câu dẫn ra khéo môi, như bình thường cười với cô.

Chúng tôi giam cầm cô hơn nửa tháng, hơn phân nửa thời gian, cô chỉ là ngồi lẳng lẳng ngẩn người, khuôn mặt nhỏ nhắn không có biểu lộ gì. Vô luận hai người chúng tôi như thế nào dỗ dành cô, trêu chọc cô, uy hiếp cô, cô đều không có bất kỳ phản ứng nào.

Tôi chưa bao giờ là người có tính nhẫn nại, mà tôi lại để cho cô đùa giỡn hơn nửa tháng. Vào lúc tôi sắp đè nén không nổi thì đêm đó, cô chủ động tới tìm tôi.

Tôi để cho cô đến bên cạnh tôi, cô lại lựa chọn Hoàng, nhìn cô mềm mại tựa vào ngực anh, trong lòng tôi không vui, nhưng chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ không nói lời nào. Thẳng đến khi cô chủ động cầu hoan đối Hoàng, hai người bọn họ ở trước mặt tôi hôn đến lửa nóng, ngực tôi bị cảm giác lạ lẫm mà lại khó chịu xâm chiếm.

Cho tới nay, tôi quan sát được ánh mắt cô nhìn Hoàng mang theo sự mê luyến, hôm nay, hai người bọn họ hôn nồng nhiệt không coi ai ra gì, làm cho tôi có cảm giác như người ngoài, không có cách nào chen vào bọn họ.

Cảm giác chua xót trong lòng thật là khó chịu, trong đầu lại chợt lóe lên ý nghĩ độc chiếm cô.

Sự kiện đó làm cho tôi cảm thấy thật thất bại, thì ra chúng tôi cũng có chuyện không thể khống chế. Hoàng nói với tôi cô đã chết, lúc ấy căn bản là tôi không tin dù biết rõ có báo cáo khám nghiệm tử thi.

Có loại cảm giác bất lực, buồn cười, vì sao nhất định phải là sau khi cô rời đi mới có thể hiểu được tâm ý của mình. Bởi vì cô gái nhỏ kia mà lòng tôi giờ phút này lại lần nữa trở nên tĩnh mịch.

Bốn năm, trong mắt tôi thời gian thật là dài đằng đẵng, cuộc sống không có cô, tôi đột nhiên cảm thấy thật gian nan.

Có lẽ là vận mệnh, trong ngày giỗ cô tôi chuẩn bị đi đến hòn đảo thuộc về ba người chúng tôi, trên đường lại bị Ngân Hồ tập kích, bởi vì trong lòng chỉ nghĩ đến cô, nên tôi không đề phòng mà bị ám toán, cũng bởi vì như thế, tại Liệt Phong đường, ngoài ý muốn tôi đụng phải người con gái vốn đã không còn trên đời, nhưng mà hôm nay cô lại còn sống, lại mang theo hai tiểu quỷ.

Bất kể như thế nào, cô một lần nữa đã lại trở về bên cạnh tôi, từ nay về sau, tôi sẽ không buông tay, càng sẽ không để cho cô có bất cứ cơ hội nào rời khỏi chúng tôi.

37. Chương 37

Chương 37: Hồng nhan vì ai hồng?

Đã là nửa đêm, xung quanh đều yên tĩnh, toàn bộ đèn đều tắt, đại sảnh tối mịt, chỉ có đèn đường ngoài sân vẫn sáng, ánh trăng sáng yếu ớt chiếu vào trong phòng, giúp cho gian phòng không đến mức đen kịt không thấy được cả năm ngón tay.

Tô Mộ Thu dựa trên bệ cửa sổ, nhìn mặt trăng trên cao đến ngẩn người.

Có thể là gần đây cô ngủ nhiều nên đêm nay hoàn toàn không buồn ngủ chút nào.

Cô cau mày, nhớ tới chuyện sáng nay.

Là do tự anh ta chuốc lấy, nếu như không phải anh ta cứ khăng khăng ôm cô, cô sẽ không mạnh tay đẩy ra. Nhưng mà, lực đạo của cô hình như hơi lớn một chút, không biết có làm anh ta bị thương không

Lắc đầu, cô muốn vứt đi nỗi lo trong lòng.

Không liên quan đến cô, anh ta đau đến chết càng tốt.

Cô thở dài, xoay người trở lại giường. Trên giường lớn mềm mại, hai thân thể đáng yêu cuộn mình ngủ say sưa.

Ngày mai cô muốn tìm phu nhân nói tiếng cảm ơn! Dù sao cũng nhờ phu nhân, Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên mới được phép ngủ với cô, nhưng, cô sợ, nếu phu nhân nói với cô những lời cô không muốn nghe thì làm sao bây giờ? Cô thật sự sợ hãi có quan hệ với bất cứ ai trong Phụng gia.

Tay cô nhẹ nhàng vuốt hai gò má trơn mềm, trên mặt hiện lên nhu hòa cười nhạt.

Hai cánh tay sau lưng không báo động trước bỗng dưng ôm eo của cô, cô sợ tới mức thiếu chút nữa hét ra tiếng, hơi thở quen thuộc sau lưng làm cho nội tâm căng cứng của cô buông lỏng, một giây sau lại căng cứng.

“Xin hỏi các anh có chuyện gì sao?”

Cô lạnh lùng thấp giọng nói, không dám lớn tiếng, sợ đánh thức các con trên giường.

Vòng eo mềm mại bị hai bàn tay quần chặt, mặt khác hai cánh tay cũng bị hai bàn tay khác nắm giữ, thân thể nhỏ bé bị kẹp ở hai lồng ngực cực nóng, không cách nào nhúc nhích.

“Nhớ em.”

Hai nam nhân đến gần bên tai cô thấp giọng nỉ non, tiếng nói gợi cảm mềm hoặc lòng người.

Lòng của cô vì hai chữ ngắn gọn này có chút rung động, cô cắn cắn môi, trong lòng thầm mắng mình ngây thơ.

Hai cái lưỡi nóng bỏng duỗi ra, một trái một phải linh hoạt liếm vành tai mẫn cảm của cô, thỉnh thoảng dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn, thân thể của cô nhẹ run rẩy.

“Dừng tay.” Cô khẽ quát. Trong lòng hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài trấn định lạnh nhạt, tim cô đập rất nhanh, lòng cô bối rối bất an.

Hai người đàn ông vô sỉ, lại có thể ở trước mặt hai cục cưng làm sự tình này với cô, tuy cục cưng không có tỉnh, nhưng mà, cho dù như vậy, bọn họ cũng không thể

Một bàn tay buông tay trái cô ra, nhưng lại lần mò vào váy ngủ của cô đặt lên nơi mềm mại nhất trên cơ thể cô, cùng một lúc, một cái tay khác cũng buông tay phải cô ra, theo váy ngủ trượt vào, lòng bàn tay cách nội y ôm trọn lấy nơi nữ tính của cô.

“Các anh” Cô không thể tin tưởng mắt, cuống quýt duỗi ra hai tay lúc lên lúc xuống kéo tay bọn họ ra, dùng sức muốn đẩy ra, nhưng lại không thể lay động được gì.

Một tay ôm trọn ngực cô, dùng sức vân vê, ngón cái cùng ngón trỏ nắm lấy quả anh đào, tà nịnh lồi kéo. Một cái tay khác cách nội y dọc theo khe hở tiến đến tiểu huyết giấu bên trong, dùng ngón cái ấn lấy tiểu trâm châu, cuối cùng, ngón giữa cách nội y đâm vào huyết khẩu, dùng lực đạo nhỏ chậm rãi chen vào.

“Ân a ngô ân”

Cô chăm chú cắn môi, nhưng mà, tiếng rên rỉ vẫn không thể ức chế từ miệng tràn ra.

Vải tơ tằm vuốt ve da thịt cô mang đến cảm giác khác thường, ngực cùng chỗ tư mật bị vỗ về vân vê, một chút đau đớn xen lẫn với một chút tê dại, cảm giác run rẩy lướt qua toàn thân, thân thể cô mềm đi, hai tay vô lực đặt trên cánh tay bọn họ, toàn bộ sức nặng nhờ cánh tay bên hông mới chống đỡ được mà không ngã xuống mặt đất.

“Xuyt, nói nhỏ thôi, em muốn cho bọn chúng nhìn chúng ta biểu diễn sao?”

Phượng Dạ Hoàng cắn vành tai cô nhẹ nhàng nỉ non, hơi thở nóng bỏng phun vào tai mẫn cảm của cô, kích thích cô hơi run rẩy.

“Các anh các anh thật quá đáng” Cô nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

“Vậy sao?” Dứt lời, ngón giữa Phượng Dạ Diễm hung hăng đâm vào tiểu huyết, mạnh mẽ ra sức trườn sát.

“A ô ngô”

Tiểu huyết co rút lại, gắt gao cắn mút ngón tay anh, tiểu huyết mềm mịn bị làn vải ma sát trở nên ngứa tê dại, ở chỗ sâu nhất tràn ra một dòng chất lỏng vừa quen thuộc lại lạ lẫm với cô, cô giơ tay lên, lấy tay che miệng mình lại, hàm răng cắn chặt mu bàn tay.

“A, không dừng van xin các anh” Cô cầu khẩn nhỏ, mắt híp lại một nửa, tràn ra một giọt nước mắt.

“Thật sự không cần sao?” Phượng Dạ Diễm thoả mãn khi cảm thấy đầu ngón tay bị thấm ướt.

“Van xin các anh không cần phải ít nhất không cần phải ở tại đây”

Thật ghê tởm, uống công cô còn lo lắng cho vết thương của anh ta, bây giờ đùa bỡn cô ác liệt như vậy, đầu còn bộ dạng trọng thương như sáng nay.

Phượng Dạ Hoàng quỷ dị cười cười, “Tốt lắm, em nói đi, sau này còn cùng ngủ với hai tiểu quỷ không?”

“Các anh” Cô trừng lớn mắt, vẻ mặt không tin.

Cho phép cục cưng ngủ với cô, nửa đêm lại đến phòng cô, thì ra, hết thấy, đều có chuẩn bị

“Nói mau.” ngón giữa Phượng Dạ Diễm co rút tại tiểu huyết cô, “Không nói thì trong cơ thể em sẽ không phải là ngón tay mà là cái này, tôi cam đoan sẽ ở trước mặt hai tiểu quỷ trực tiếp tiến vào em.”

“Tôi” Cô cắn cắn môi, eo chống đỡ lửa nóng căng cứng của anh, lời của anh làm cho cô kinh hãi. “Tôi từ nay về sau từ nay về sau sẽ không ngủ cùng con trai nữa.”

“Từ nay về sau không cho phép hai tiểu quỷ xen vào, em là của chúng tôi.” Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm bá đạo tuyên bố.

Bọn họ liếc nhau, Phượng Dạ Hoàng ôm lấy cô, đi về phía phòng thay đồ, Phượng Dạ Diễm đuổi theo.

“Ô a không được a”

“Không được đau quá quá nhanh ô”

Trong phòng thay quần áo tối đen, không lâu sau đó lại truyền ra âm thanh nam tính thở dốc và gầm nhẹ cùng với thanh âm cô gái đáng yêu than nhẹ.

Trên giường lớn, Sở Nhiên ngồi dậy, bàn tay nhỏ bé nắm thành nắm tay nhỏ, dụi dụi đôi mắt buồn ngủ, tay kia đẩy đẩy Sở Mạc đang ngủ ở bên cạnh, “Tiểu Mạc, anh có nghe tiếng gì không?” Giọng nói trẻ con non nớt đáng yêu.

“Ân?” Sở Mạc mơ mơ màng màng đáp lại, “Không có.” Cậu lẩm bẩm một tiếng, trở mình tiếp tục ngủ.

“Oa.” Sở Nhiên ngáp một cái, nằm xuống, ôm cả cánh tay của Sở Mạc ngủ thật say.

Phòng thay quần áo, hai thân thể cường tráng đè ép thân thể nhỏ nhắn mềm mại, không biết kèm chế vãn luật động, yêu cầu không ngừng nghỉ

Bầu trời sao thưa thớt, tối nay người ngàn dặm.

Lòng chất chứa trăm chuyện tình, hồng nhan vì ai say?

Quyến rũ then thùng vô lực, dương liễu rũ mềm mại trong gió.

Xuân ý tràn đầy trong đêm tối, hồng nhan vì ai hồng?

38. Chương 38

Chương 38: Học trưởng vô tội

Thân thể Nhỏ nhắn cuộn mình nằm nghiêng trên giường lớn màu lam, tóc đen rối tung như hải tảo xinh đẹp dưới biển.

Vô ý thức “ưm” một tiếng, mí mắt chậm rãi mở ra, lộ ra một đôi mắt sáng ngời.

“Tiểu Mạc? Tiểu Nhiên?”

Đầu giường, Sở Mạc, Sở Nhiên ngồi xổm trước người Tô Mộ Thu, khuôn mặt nhỏ xinh đáng yêu mỉm cười ngọt ngào.

“Mẹ, chào buổi sáng.”

Cánh môi mềm non nớt một trái một phải nhẹ nhàng in lên gò má cô.

Cô cười ôn nhu, “Bảo bối, chào buổi sáng.” Cô muốn ngồi dậy, mới phát hiện toàn thân vô lực như nhũn ra, xương cốt rã rời.

Bọn họ không biết khống chế yêu cầu, thân thể của cô thật sự không chịu đựng nổi.

Sở Mạc Sở Nhiên giữ chặt cánh tay cô, nâng cô dậy.

Lòng cô tràn đầy vui mừng, “Cám ơn Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên.” Cô ôm hai con trai vào trong ngực, hôn lên trán bọn chúng, còn bọn chúng thì ôm chặt cổ của cô, cọ cọ nhẹ.

Không giống như trước, sau khi hoan ái xong có cảm giác nóng bỏng, lần này hạ thể sảng khoái, cảm giác mát lạnh làm cho đáy mắt cô hiện lên dị sắc, rõ ràng đã được xử lý qua, còn được bôi thuốc mỡ.

Ngoài cửa sổ ánh sáng mặt trời sáng lạn chói mắt, cô nhìn đồng hồ trên tường.

Chín giờ bốn mươi phút. Cô lại ngủ muộn như vậy.

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên có ngoan ngoãn ăn điểm tâm sáng không?” Cô xoa xoa đầu bọn chúng, vẻ mặt ôn nhu cưng chiều.

“Dạ có.” Sở Mạc, Sở Nhiên đồng thanh trả lời, “Mẹ đã dậy, vậy mau đi ăn sáng đi? Dì Ngữ Nhu làm bánh ngọt ăn rất ngon!”

Cô lắc đầu, “Không vội, mẹ vẫn chưa đói.”

“Mẹ, Tiểu Mạc thật ghét bọn họ.” thanh âm Sở Mạc rầu rĩ vang lên bên tai cô, “Không cho chúng con làm ồn mẹ còn chưa nói, còn uy hiếp chúng con từ nay về sau không thể chạm vào mẹ, bằng không sẽ đem chúng con ném đến Liệt Phong đường, vĩnh viễn không thể gặp mẹ.”

“Tiểu Nhiên cũng ghét bọn họ, tối hôm qua bọn họ ném Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên trở lại phòng kia, ném rất mạnh làm ông nhỏ của Tiểu Nhiên thật đau.” Sở Nhiên bệt cái miệng nhỏ nhắn, mở to mắt đáng thương nhìn cô.

Biết rõ bọn họ vô tình, vẻ mặt cô đau lòng, xoa xoa móng nhỏ của Sở Nhiên, “Còn đau không? Mẹ giúp Tiểu Nhiên xoa xoa.”

Sở Mạc ở trên cổ cô, hung ác trừng cậu.

Tiểu Nhiên ngu ngốc! Đã nói bao nhiêu lần rồi, có thể làm nhưng không được làm ẹ đau lòng! Coi chừng ta đánh người!

Được được! Lần sau Tiểu Nhiên nhất định chú ý a!

Sở Nhiên nhăn nhăn mũi, dí dỏm le lưỡi.

“Mẹ đừng lo lắng, Tiểu Nhiên không đau.” Cậu lắc đầu với mẹ, mắt to tròn nháy nháy, thật là đáng yêu.

“Mẹ nói với bọn họ để cho Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên từ nay về sau ngủ cùng mẹ không được sao ạ?” Sở Mạc chu môi, làm nũng lắc lắc cánh tay của cô, ánh mắt đáng thương giống như bị người khác vứt bỏ.

Nhớ tới lời uy hiếp tối hôm qua, cô bắt đắc dĩ thở dài, sờ sờ đầu hai cục cưng, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên đã bốn tuổi, không còn là tiểu bảo bảo nữa, các con phải học tính tự lập, hiểu không? Cho nên từ nay về sau mẹ không thể ngủ cùng Tiểu Mạc Tiểu Nhiên nữa!”

“Mẹ không ngủ cùng Tiểu Mạc Tiểu Nhiên nữa có phải ý của bọn họ không? Hừ! Tiểu Nhiên chán ghét bọn họ!”

Sở Nhiên mắt hừng hực lạnh, vẻ mặt tức giận.

“Mẹ là của chúng con.” Sở Mạc ôm sát cổ Tô Mộ Thu, vừa nghĩ tới khả năng mẹ sẽ bị bọn họ cướp đi, cậu đã cảm thấy thật ghét, thật ghét. Không được! Cậu sẽ không để ẹ bị cướp đi!

Cô cười bất lực, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên biết bọn họ là ai không?”

“Dạ.” Bọn họ gật đầu.

Cô ôm chặt hai con trai, vẻ mặt áy náy, “Mẹ thực xin lỗi các con.”

Sở Mạc, Sở Nhiên liếc nhau, trong mắt là sự thâm trầm không nên có ở lứa tuổi bọn chúng, “Mẹ không cần cảm thấy có lỗi với Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, bọn con chỉ cần có mẹ là đủ rồi.”

“Là mẹ vô dụng, không thể cho Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên một gia đình đầy đủ.”

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên không cần ba.”

Hai người bại hoại đó không có cũng được, đều do bọn họ nên mẹ vẫn thường lén lút khóc, thật cảm hận bọn họ.

Cô nhìn chăm chăm bọn nhóc, cười cứng chiều, “Được, không cần ba, vậy sau này Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên phải phụ trách nuôi mẹ đó!”

Tuy so với những đứa trẻ bình thường khác hiểu chuyện hơn, nhưng dù sao vẫn là con nít, trong ánh mắt sự khát vọng tình thương của cha không che giấu được, cô biết, dù sao cô cũng đã từng trải qua.

Rầm rầm rầm

“Mời vào.”

“Chị Diệc Thanh.” Tô Mộ Thu nhìn về phía người mới tới.

“Di Diệc Thanh.” Sở Mạc Sở Nhiên gọi thật ngọt ngào.

“Ngoan!” Diệc Thanh xoa xoa đầu bọn nhóc, cười ôn nhu, cô quay đầu nhìn về phía Tô Mộ Thu, “Tiểu Thu, em đã dậy, trước hết đi rửa mặt đi, hai vị thiếu gia chờ em ở phòng khách, có khách tới tìm em.”

Tô Mộ Thu cảm thấy kỳ quái, là ai tìm cô? Mà còn đến Phượng gia tìm?

Nhìn ra nghi ngờ của cô, Diệc Thanh sờ sờ đầu của cô, “Chị cũng không rõ là ai, là Sở thiếu gia mang tới.”

Tô Mộ Thu gật đầu, “Phiền chị nói với bọn họ lát em nữa sẽ xuống.”

“Được.” Diệc Thanh gật đầu, nhìn về phía Sở Mạc, Sở Nhiên đang dính trên người Tô Mộ Thu, “Hai tiểu bảo bối cùng đi đi ra ngoài trước nha!”

“Không muốn” Bọn họ lắc đầu, “Bọn con chờ mẹ.”

“Vậy đi đi trước!” Diệc Thanh cười cười, xoa hai má bọn nhóc, thật mềm, thật trơn, thật đàn hồi, khó trách những tiểu nha đầu kia cả ngày oa oa kêu muốn nựng bọn chúng bên tai cô, ngay cả cô cũng nựng đến nghiện, ha ha.

“Di, lát nữa gặp.” Bọn chúng phát phát tay với cô.

“Được, dì sẽ mang chocolate cho bảo bối ăn.”

Diệc Thanh dí dỏm nháy mắt sau đó xoay người rời phòng.

Bởi vì có khách chờ, Tô Mộ Thu không muốn kéo dài thời gian, rửa mặt qua loa, chọn lấy một bộ váy liền màu xanh đơn giản trong đồng quần áo giá trị xa xỉ, cô kéo tay Sở Mạc, Sở Nhiên đang ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, “Chúng ta đi xuống đi!”

“Dạ.” Bọn nhóc nghe lời cô đi ra khỏi phòng, bước xuống phòng khách dưới lầu.

Tại đầu bậc thang đứng phải Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên đang đi lên, Sở Mạc, Sở Nhiên mỉm cười ngọt ngào, chào thật mềm mại.

“Ông nội bà nội.”

Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên xoay người, mỗi người ôm lấy một đứa.

“Cả đêm không thấy, có nhớ ông nội không?” Phượng Dật Hành sờ sờ cái mũi Sở Mạc.

“Nhớ! Rất nhớ...!” Sở Mạc hôn lên mặt ông, trong lòng rất vui vẻ.

“Lão gia, phu nhân.” Tô Mộ Thu khẽ gật đầu, kính cẩn hành lễ.

Cô sẽ không cho rằng sinh hai người con trai là có thể tùy ý ình là nữ chủ nhân Phượng gia, cô cũng không có hứng thú đó.

“Tiểu Thu, phòng khách có khách tìm con, con trước đi xuống đi! Bọn trẻ giao cho chúng tôi.” Lãnh Nghiên cười cười nói với cô.

“Dạ.” Cô gật đầu, nhìn hai con trai, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên phải nghe lời không được quậy phá nha!”

“Sẽ không quậy phá, Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên rất ngoan, là đứa trẻ hiểu chuyện nhất.” Lãnh Nghiên nhìn hài tử, trong mắt tràn đầy cưng chiều vui vẻ.

“So với hai thằng nhóc kia hiểu chuyện gấp nghìn lần.” Phượng Dật Hành hừ lạnh, nghĩ đến Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liền tức giận, thiên sứ như ông tại sao lại sinh ra ác ma, mà ác ma bọn họ tại sao có thể sinh ra thiên sứ? Đúng là không công bằng!

“Tiểu Thu đi trước ạ.” Tô Mộ Thu gật gật đầu, cười ôn nhu với họ rồi xoay người xuống lầu.

Trong phòng khách lớn, mấy nữ giúp việc kính cẩn đứng ở một bên, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đang lười biếng tựa người vào ghế sofa, hình dáng bất đồng khác xa nhau, thần sắc lại không có sai biệt, mắt phượng híp lại, ánh mắt tà tứ nghiền ngẫm nhìn xem người đàn ông ở sofa đối diện.

Trên ghế sofa đối diện, Sở Ngự thờ ơ vuốt vuốt chiếc ly trong tay, trong mắt nồng đậm vui vẻ, bên cạnh anh là một người đàn ông khôi ngô, nhưng thần sắc không được tự nhiên, ngồi nghiêm chỉnh, thở cũng không dám thở mạnh, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn hai người đàn ông toàn thân phát ra cảm giác áp bách ở đối diện, sau đó lại nhanh chóng hạ mắt xuống, mắt nhìn mũi, lỗ mũi nhìn trái tim.

“Anh Sở.”

Giọng nói trong trẻo của Tô Mộ Thu vang lên phá tan không khí quỷ dị trong phòng khách.

“Ha ha . . .” Sở Ngự cười nhẹ, “Tiểu Thu, em đã tới!” Anh rõ ràng nghe được người đàn ông thở ra một hơi nhẹ nhõm, nếu cô không xuất hiện không chừng một giây sau anh ta sẽ chạy trốn a!

“Tần học trưởng?” Tô Mộ Thu kinh ngạc nhìn xem nam tử trẻ tuổi tuấn lãng bên cạnh Sở Ngự.

“Tiểu Mộ.” Tần Tử Dương đứng lên nhìn Tô Mộ Thu.

Phượng Dạ Hoàng cũng đứng lên, chậm rãi tiến đến ôm lấy Tô Mộ Thu, không để ý đến sự kháng nghị của cô, trở lại trên ghế sofa, để cô ngồi ở giữa anh và Diễm.

Lập tức, hai cánh tay sắt song song quấn lên vòng eo cô.

“Các anh không nên quá đáng!” Về mặt cô xấu hổ và giận dữ, hai tay dùng lực muốn kéo hai cánh tay ở trên eo ra, mặc dù biết không thể lay chuyển được bọn họ.

Tần Tử Dương kinh ngạc trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn bọn họ, “Tiểu Mộ em”

Đôi mắt Phượng Dạ Diễm nhướn lên lạnh lùng liếc anh, “Đừng Tiểu Mộ này, Tiểu Mộ nọ, cô ấy tên là Tô Mộ Thu, không phải Tiểu Mộ của cậu.” Tiếng nói thấp lạnh.

“Tôi” Tần Tử Dương nghẹn lời, không rõ chuyện gì xảy ra, rõ ràng là Sở Ngự lời cậu tới, cậu mới bắt đầu dĩ phải tới gặp Tô Mộ Thu, “Tiểu Thu”

“Tiểu Thu là để cho cậu gọi sao?” Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh, con người lạnh lẽo không thềm che giấu nhìn thẳng về phía cậu ta.

“Tôi” Khuôn mặt tuấn tú của Tần Tử Dương tú trắng xanh, xoay đầu đi để che giấu hàn ý tỏa ra toàn thân.

“Các anh không cần phải khinh người quá đáng!” Tô Mộ Thu không đành lòng nhìn Tần Tử Dương bị khó xử.

“Như thế nào? Em đau lòng? Cậu ta là gì của em?” Phượng Dạ Hoàng dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên, lạnh lùng nhìn cô.

Cô lạnh lùng đối diện anh, “Anh đang cố tình gây sự! Anh ấy là học trưởng của tôi tại đại học Thanh Dương, rất hay giúp đỡ tôi.”

“Giúp đỡ như thế nào? Trên giường cũng giúp sao?”

“Anh” Đáy mắt cô xẹt qua thần sắc bi thương, nếu đã cho rằng cô là người phụ nữ chơi bời, vì sao còn cố ý muốn nhục nhã cô?

Sự bi thương trong mắt cô làm cho anh đau lòng, anh ôm sát cô, “Thực xin lỗi.” Anh tiến đến gần bên tai cô, môi mỏng khẽ mở, nói thật nhỏ.

Anh đã từng nói sẽ không để cho cô thương tâm nữa, nhưng mà anh không khống chế được, anh không thể chịu đựng được việc trong mắt cô có người đàn ông khác.

Cô mở to mắt, vẻ mặt khiếp sợ. Cô không nghĩ tới khả năng có thể nghe được lời xin lỗi của anh, kiêu ngạo như anh làm sao có thể nói lên hai từ đó. Điều này thể hiện cho cái gì? Cô không muốn đoán.

“Phượng thiếu gia, chúng tôi thật sự chỉ là bạn.”

Tần Tử Dương ở một bên không biết tình huống, chỉ thấy Phượng Dạ Hoàng sắc mặt âm trầm nên cậu lo lắng mở miệng.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm hừ lạnh, sắc mặt không có ý tốt đối với cậu ta.

Tô Mộ Thu giãy ra khỏi lồng ngực của Phượng Dạ Hoàng, cố gắng bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía Tần Tử Dương, “Học trưởng tìm em có chuyện gì không?”

“Tiểu . . .” Chữ “Mộ” còn chưa nói ra thì Tần Tử Dương đã nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm lập tức nuốt vào trong, “Em một tuần lễ không có tới trường học, cũng không xin nghỉ, anh . . . a không, trường học lo lắng có xảy ra chuyện gì không, cho nên yêu cầu anh thử liên lạc.” Không nghĩ tới lại liên quan tới Phượng gia.

Câu nói thứ hai cậu không dám nói ra miệng. Cô cùng Phượng gia có quan hệ thật sự làm cho anh rất khiếp sợ, hoàn toàn ngoài dự đoán.

Cô cười ôn nhu, “Thật có lỗi, em không có xin nghỉ, làm học trưởng phiền toái, liên lụy anh phải đặc biệt chạy tới đây một chuyến.”

Tần Tử Dương lần đầu tiên mỉm cười từ lúc đến đây tới giờ, “Không có gì, đây là trách nhiệm của hội học sinh.”

“Ha ha . . .” Cô nở nụ cười, “Học trưởng có trách nhiệm như vậy, có phải em nên hỗ trợ nhiều hơn cho công việc của hội trưởng?”

“Điều đó là đương nhiên!” Tần Tử Dương cười nhìn cô.

Sở Ngự từ đầu đến cuối một mực không nói chuyện, chỉ giữ vẻ mặt nghiền ngẫm, sắc mặt Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm càng ngày càng âm trầm, Phượng Dạ Diễm khẽ vẫy tay, một nữ giúp việc đi tới trước mặt anh.

“Dem hai tiểu quỷ tới đây.”

Sở Ngự, Tô Mộ Thu, Tần Tử Dương nghi hoặc nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

Một lát sau, hai cô gái song sinh ôm Sở Mạc cùng Sở Nhiên xuất hiện.

“Cậu!” Vẻ mặt bọn chúng vui mừng, phóng xuống mặt đất, không thể chờ đợi lập tức chạy về phía Sở Ngự, nhào vào trong ngực.

“Tiểu quỷ, cậu rất nhớ các con, các con có nhớ cậu không?” Sở Ngự cưng chiều ôm chặt hai thân thể nhỏ nhỏ.

“Có! Nhớ...rất nhớ...!” Sở Mạc, Sở Nhiên gật đầu thật mạnh, vẻ mặt thành thật, dường như e sợ anh sẽ không tin.

“Ha ha . . . cậu thật yêu các con.” Anh xoa chiếc mũi thanh tú của hai nhóc.

“Lại đây.” Phượng Dạ Hoàng lạnh giọng nói.

Sở Mạc, Sở Nhiên nặng nề hừ một tiếng, cuộn người trong ngực Sở Ngự giả bộ như không có nghe đến.

“Ngaoan!” Sở Ngự vỗ vỗ đầu bọn chúng, “Nghe lời đi, các con xem, mẹ ở đằng kia!”

Bọn nhóc quay đầu lại, nhìn thấy Tô Mộ Thu bị kẹp ở giữa Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm.

“Mẹ.” Bọn họ nhảy ra khỏi ngực của Sở Ngự chạy tới trước mặt Tô Mộ Thu, trước khi thân thể chạm được cô liền bị xách đến trước ngực của Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm.

“Quên những gì tôi đã nói với hai nhóc sao?” Phượng Dạ Diễm hỏi thật nhẹ nhàng, cười tà nhìn Sở Nhiên trong ngực mình.

Sở Nhiên quay đầu đi không nhìn anh, đáng thương nhìn qua Tô Mộ Thu, “Mẹ.”

Tô Mộ Thu muốn ôm Sở Nhiên, duỗi tay ra lại bị Phượng Dạ Diễm đè xuống, cô bắt đắc dĩ nói, “Anh”

Tần Tử Dương nghe được Sở Mạc, Sở Nhiên gọi Tô Mộ Thu là mẹ thì lộ ra khuôn mặt trắng xanh, nhìn gương mặt bốn người bọn họ tương tự nhau, trong lòng dần dần nặng nề.

“Cô ấy đã có con rồi, cậu nên biết, từ lúc bắt đầu, cậu đã không có cơ hội chiến thắng, đừng vọng tưởng có được tâm tư của cô ấy.” Phượng Dạ Hoàng thâm thúy nói, mắt phượng không hề che giấu chán ghét đối với Tần Tử Dương.

Cùng là đàn ông, anh nhìn ra được khát vọng trong ánh mắt cậu ta, anh chán ghét người đàn ông khác ngấp nghé người phụ nữ của anh.

“Tôi” Tần Tử Dương quần bách cúi đầu xuống, “Tôi không có.”

Phượng Dạ Diễm hừ lạnh, “Có hay không chính cậu biết rõ nhất.”

Tô Mộ Thu cau chặt mày, nhìn Tần Tử Dương, quay đầu lại trừng mắt Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, “Các anh không nói lý lẽ!”

“Ha ha” Sở Ngự ở bên cạnh cười đến đau cả hông.

Hiếm khi thấy Hoàng cùng Diễm ngây thơ như vậy, giống như hai cậu bé mới lớn. Những người khác không thấy được thật sự là lỗ vốn, ha ha

“Xin lỗi!” Tần Tử Dương đứng lên, vẻ mặt quần bách, “Trường học còn có chút việc! Tôi cáo từ trước.” Cậu ta một khắc cũng không dám ở lâu, không dám quay đầu lại chỉ một mực đi thẳng về hướng cửa.

“Học trường!” Tô Mộ Thu đứng lên, gọi một tiếng, muốn đuổi theo liền bị Phượng Dạ Hoàng giữ chặt.

“Các anh rất quá đáng!” Cô gạt tay anh ra, cắn cắn môi, chạy lên lầu.

“Các cậu quá trốn rồi.” Sở Ngự chán nản nói. A, không được a! Lần này anh tới là tìm Tiểu Thu có việc vậy mà bọn họ lại chọc cho cô tức giận bỏ đi.

“Biết rõ quá trốn anh còn đem cậu ta tới. Không phải anh nên vui mừng với kết quả này sao?” Khóe môi Phượng Dạ Hoàng kéo ra một nụ cười mỉa mai.

“Ha ha . . .” Sở Ngự cười mỉa, “Hoàng lão đại anh minh.” Tần Tử Dương đáng thương, bị anh dùng làm vật thí nghiệm, kiểm tra xem Hoàng cùng Diễm xem trọng Tiểu Thu đến đâu. Thật sự là có lỗi!

“Ngự, có phải anh rất rảnh rỗi không? Những văn kiện Vân giao cho anh đều giải quyết xong rồi? Hay là anh không muốn tình nhân nhỏ của mình nữa?” Phượng Dạ Diễm nhìn anh. Vẻ mặt tà tứ vui vẻ.

“Đương nhiên không phải!” Sở Ngự oán giận kêu lên, tâm tư xoay chuyển một cái, mặt mày cười đến cong cong.

Sở Mạc, Sở Nhiên ở trong ngực Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhìn nhau, nhún nhún vai, để mặc bọn họ ôm, nhìn ba cáo già tâm tư chuyển đổi.

39. Chương 39

Chương 39: Thương lượng (H)

“Tiểu Thu, chuyện này nhờ em.”

“Em không thể”

“Em có thể tin tưởng vào mị lực của mình.”

“Ngay cả anh cũng đùa em sao?”

“Không phải đùa, em mà ra mặt thì nhất định thành công, không tin mình, cũng tin vào anh Sở này có được không? Anh cầu xin em, hạnh phúc hiện tại của anh hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay em.”

“Không cần khoa trương như vậy, em sẽ cố gắng hết sức! Nhưng anh đừng ôm hy vọng quá lớn.”

“Cám ơn Tiểu Thu, lần sau sẽ tìm cơ hội đền ơn em.”

“Anh đừng nói như vậy, bốn năm nay đều nhờ anh giúp đỡ em cùng con trai, so với điều đó thì việc nhỏ này không đáng kể chút nào.”

“Mặc kệ là như thế nào, vẫn là cám ơn em Tiểu Thu, anh chờ tin tức tốt của em! Anh còn có việc nên không thể nói chuyện cùng em nữa, bye bye.”

“Được, bye bye.”

Để điện thoại xuống, Tô Mộ Thu ngồi bên mép giường căn cứ môi, tâm tư rối rắm.

Anh Sở kêu cô cầu xin Phượng Dạ Diễm bỏ qua chuyện của anh, cô sẽ cố gắng hết sức, dù sao cũng bởi vì cô, anh Sở mới có thêm nhiều phiền toái, nhưng mà, nói thì dễ dàng, cô dùng thân phận gì để nói chuyện với Phượng Dạ Diễm? Trong mắt anh cô không là gì cả, không phải sao? Nhiều lắm cũng chỉ sủng vật của bọn họ. Hành động sáng nay của bọn họ, và sự quan tâm của họ đối với cô, càng làm cho cô tin tưởng rằng bọn họ chỉ vì chủ nghĩa đàn ông, không cho phép người khác đụng vào đồ đặc của mình.

Rầm rầm rầm

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Mời vào.”

Cô quay đầu nhìn về phía cửa, ngạc nhiên nhìn người vừa đi vào.

“Chị Thẩm Vân, đã lâu không gặp.” Cô cười ôn nhu.

Thẩm Vân không có ý cười đáp lại cô, “Tiểu Thu, đã lâu không gặp.”

“Chị Thẩm Vân mời ngồi.” Tô Mộ Thu vỗ vỗ mép giường.

“Không . . . không cần, tôi đứng là được rồi.” Thẩm Vân lắc đầu.

“Ngồi đi!” Tô Mộ Thu đứng lên đem cô kéo đến ngồi trên giường, “Mấy năm nay chị có khỏe không?”

“Có” Thẩm Vân gạt đầu, ngồi thẳng tắp, không dám lộn xộn, “Khá tốt, không có chuyện đặc biệt nào phát sinh. Chỉ có điều gần đây”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Tô Mộ Thu nhàn nhạt hỏi.

Nói chuyện cũ sao? Cô biết không phải. Tại Phượng gia, các cô mặc dù không có trở mặt, nhưng cũng rất ít khi nói chuyện với nhau, hẳn là đã xảy ra chuyện gì, bằng không Thẩm Vân sẽ không tới tìm cô.

Về mặt Thẩm Vân kích động, “Tiểu Thu, xin em giúp đỡ chị được không? Công ty ba chị xảy ra vấn đề, gần đây nợ rất nhiều nhưng không có khả năng trả nợ, công ty đã sắp phá sản rồi.”

Tô Mộ Thu thu hồi lại ánh mắt, bất động thanh sắc, trên mặt không có biểu tình gì.

“Tiểu Thu, em giúp chị đi, nói một câu với đại thiếu gia xem thiếu gia có thể giúp đỡ chúng tôi hay không, chỉ cần Phượng gia giúp đỡ một chút, chỉ cần một chút là đủ rồi.” Nhìn Tô Mộ Thu vẫn không có phản ứng gì, Thẩm Vân quỳ trên mặt đất, “Tiểu Thu, van xin em.”

“Chị đừng như vậy.” Tô Mộ Thu đứng lên đỡ lấy cánh tay Thẩm Vân muốn kéo cô lên.

Thắm Vân lắc đầu, không muốn đứng lên, “Nếu như bởi vì chuyện trước kia, chị xin lỗi em được không? Chị sai rồi, chị không nên châm chọc khiêu khích em, van xin em giúp đỡ chị.”

“Không phải bởi vì chuyện trước kia, chị đứng dậy trước đi.” Tô Mộ Thu quay mặt qua một bên, trong mắt hiện lên dị sắc.

Thắm Vân đứng lên, kích động nắm tay cô, “Đã không phải như vậy, Tiểu Thu nói chuyện với đại thiếu gia được không? Thiếu gia đối với em tốt như vậy, nhất định sẽ đáp ứng.”

Tô Mộ Thu nhìn thần sắc kích động của cô, trong lòng thầm than một tiếng, “Nghe nói ba chị đối với chị không tốt, không phải sao? Để cho công ty ông ta đóng cửa không phải tốt sao? Tiền thu nhập tại Phượng gia chị có thể nuôi sống chính mình.”

“Ông ấy đúng là không có làm tròn trách nhiệm của người cha, nhưng mà . . .” Thắm Vân ngập ngừng nói, “Chị cần công ty của ông ta, nếu như công ty đóng cửa, Ngạo cũng không muốn chị nữa.”

Tô Mộ Thu nhíu mày, “Chị và anh ta chẳng lẽ chỉ dựa vào ích lợi mới có thể duy trì được quan hệ sao? Đã như vậy, thì nên chia tay với người đó đi, đàn ông không biết quý trọng chị không cần cũng được.”

“Không được.” Thắm Vân lắc đầu, vẻ mặt đau thương, “Chị yêu anh ấy, rất yêu, rất yêu, dù cho biết rõ anh ấy chỉ nhìn vào công ty nhà chị.”

“Chị . . .” Cô vốn muốn nói tiếp nhưng nhìn thấy thần sắc bi thương của Thắm Vân thì chỉ thở dài một tiếng.

Phụ nữ có đôi khi thật ngốc, biết rõ đối phương chỉ là lừa bịp lại còn ngây ngốc bám lấy đối phương không chịu rời đi, tựa như cô.

“Em sẽ thử xem!”

“Tiểu Thu, cảm ơn em.” Thắm Vân cảm kích nhìn cô, trong mắt ẩn chứa nước mắt

“Chị cũng đừng ôm hy vọng quá nhiều, không nhất định sẽ thành công.”

“Nhất định làm được, chỉ cần Tiểu Thu mở miệng.”

Tô Mộ Thu nhíu mày, bọn họ dựa vào vào điều gì mà chắc chắn như vậy? Ngay cả mình cũng không nắm chắc thành công.

Cửa bị đẩy ra, Phượng Dạ Hoàng đi vào phòng.

“Đại thiếu gia.” Thắm Vân cung kính hành lễ.

“Lui xuống.” Phượng Dạ Hoàng không nhìn cô, môi mỏng hé mở, lạnh nhạt mở miệng.

“Dạ.” Thắm Vân gật đầu, liếc nhìn Tô Mộ Thu khẩn cầu một cái liền xoay người rời khỏi phòng.

Phượng Dạ Hoàng ôm Tô Mộ Thu vào lòng, ngồi xuống bên mép giường, “Làm sao vậy? Không vui? Vì chuyện sáng nay sao?” anh nâng cằm cô lên, nhìn kỹ khuôn mặt cô.

Cô kéo cánh tay anh ra, vùi mặt sâu vào lồng ngực anh, ánh mắt của anh làm cho cô kinh hãi, ánh mắt nhu tình và cương chiêu như nhìn người mình yêu, cô không dám nhìn cũng không muốn nhìn.

“Công ty Trác Thị sắp phá sản, Phượng Đế có thể giúp đỡ bọn họ không?”

Nghe vậy, Phượng Dạ Hoàng chau mày, “Người đàn ông kia lúc trước đối xử với mẹ con em như vậy, em còn muốn tôi giúp ông ta?”

Tô Mộ Thu run lên, trong đôi mắt xẹt qua căm hận, chỉ thoáng qua rồi biến mất, lại khôi phục lại ánh mắt lạnh nhạt như trước.

Thật sự là mâu thuẫn, thế giới lớn như vậy nhưng thực chất lại rất nhỏ, người đàn ông kia, là ba chị Thắm Vân đồng thời cũng là ba của cô, đàn ông như vậy căn bản không xứng làm ba của cô, lúc trước ông ta tìm tới mẹ, đơn giản là vì vợ của ông ta không sinh ra con trai, có lẽ ông ta có chút ít tình cảm với mẹ, nhưng mà sau khi biết mẹ có bệnh lại không chút suy nghĩ vứt bỏ mẹ con cô. Cô sẽ không tha thứ con người đó,

nếu như có thể, cô thật sự không muốn quan tâm bất luận chuyện gì có liên quan đến ông ta, chuyện lần này, chỉ vì chị Thẩm Vân, người con gái đáng thương như cô.

Cô thở dài, yếu ớt mở miệng, “Nếu như có thể, xin anh giúp đỡ Trác thị.”

Phượng Dạ Hoàng vuốt tóc cô, cúi đầu nhìn gương mặt cô.

“Có thể! Chỉ cần là em muốn tôi sẽ làm.”

Không nghĩ tới anh sẽ đơn giản đáp ứng như vậy, cô cũng sờ không kịp phản ứng, muốn mở miệng nói lời cảm ơn thì bị anh cắt đứt.

“Chỉ có điều . . . em nên biết, ích lợi trao đổi là bản sắc của thương nhân, giúp Trác thị, tôi có được lợi ích gì?”

“Chỉ cần là Phượng Đế nhúng tay vào, cuối cùng cổ phần không phải đều đến tay Phượng Đế sao? Lợi ích như vậy còn chưa đủ?”

“Không đủ, đó là lợi ích của Phượng Đế, còn tôi? Giúp em chính là tôi, em có phải nên trả cho tôi một ít thù lao?” Anh nâng mặt của cô lên, ánh mắt đối diện mắt cô, thanh âm đặc biệt trầm thấp mỉa mai.

Mắt Phượng hẹp dài hiện lên tà tứ làm cho cô mất tự nhiên sụp mắt xuống, lời nói của anh ẩn chứa ẩn ý, chỉ cần nghe qua đều có thể hiểu được.

“Đến đây! Anh muốn thì lấy đi.” Cô giật ra quần áo, lộ ra mảng lớn da thịt.

“Ha ha . . .” Trên mặt cô biểu lộ thần sắc chịu chết làm anh bật cười, “Tôi muốn nhưng mà bây giờ còn chưa vội, tôi muốn chính là . . .” Anh tiến đến vành tai cô liếm cắn, khuôn mặt trắng nõn trong nháy mắt nhiễm lên một tầng hồng nhạt.

Anh lôi kéo tay của cô đặt tại nơi hơi nhô lên giữa hai chân mình, cô kinh hoảng mở to mắt. Nam nữ hoan ái cô không lạ lắm, nhưng từ trước cho tới nay cô chưa từng chạm qua bọn họ. Lần nào cần cô . . . bọn họ ngoại trừ nhục nhã cô, cũng sẽ không nghĩ ra những chuyện khác, quên đi, dù sao cô cũng không còn tôn nghiêm gì, vậy không cần quan tâm lúc này.

Cô cắn cắn đôi môi đỏ mọng, rời khỏi ngực của anh, quỳ giữa hai chân có chút rộng mở của anh, tay cô chần chờ cởi bỏ dây nịch trên eo anh, kéo xuống khóa quần, run rẩy kéo quần lót của anh xuống, trong nháy mắt, vật nam tính đang ngủ say bỗng trở nên to dài.

Lông mi cong dài không thể ức chế chớp chớp như cánh bướm đang vỗ cánh.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, mắt tự nhiên quay mặt qua một bên.

Cô then thùng làm ắt phượng của anh trầm xuống, tay anh kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên nam căn, lập tức, lòng bàn tay mềm mại làm cho yết hầu anh không kìm chế được nhấp nhô, phát ra một tiếng trầm thấp thổ dốc.

Toàn thân cô hơi run rẩy, lòng bàn tay có chút thấm ra mồ hôi, cô bất lực nắm nó, không biết làm sao.

“Hai tay ôm nó chậm rãi xoa nhẹ.”

Tiếng nói của anh càng trở nên trầm lắng.

Hai tay nắm nam căn to lớn chậm rãi trượt, cảm giác nó ở trong tay cô co rúm lại, cô không thể tin được thấp giọng hô, kinh ngạc nhìn lửa nóng trong lòng bàn tay trong nháy mắt cương cứng thẳng tắp hướng về phía cô.

Thấy nóng, thật to!

Phản ứng đáng yêu của cô làm anh hài lòng, lửa nóng giữa hai chân dần dần trở nên căng cứng, thậm chí muốn vùi sâu vào tiểu huyết ẩm áp của cô, anh hít một hơi, bàn tay khắc chế nắm thành quyền, suýt nữa mất đi tự chủ.

Lửa nóng lại lớn lên vài phần, hai tay nhỏ nhỏ cố gắng lắm mới có thể cầm được, cô cảm giác không khí bốn phía đột nhiên trở nên khô nóng, vốn là khuôn mặt trắng nhợt trở nên ửng đỏ hơn, cô đột nhiên cảm

thấy miệng đắng lưỡi khô, hạ thể không tự kìm hãm được tràn ra chất lỏng ẩm ướt, cô cắn chặt răng, vẻ mặt cảm thấy thẹn thùng.

“Chắc chắc.”

Phượng Dạ Diễm đi vào phòng, nhướn lông mày thú vị nhìn một màn trước mắt.

“Xem ra tôi vừa bỏ lỡ trò hay!”

Tô Mộ Thu buông nam căn trong lòng bàn tay ra, xấu hổ và giận dữ cúi đầu xuống.

Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng liếc Phượng Dạ Diễm, nâng mặt Tô Mộ Thu lên, lửa nóng dâng cao giữa hai chân đưa vào trong miệng cô.

“Ồ ân” Cô liều mạng lắc đầu, mở to đôi mắt, hai tay muốn đem nam căn trong miệng rút ra.

Cái lưỡi trơn mềm cùng bàn tay nhỏ bé mềm mại nắm ở gốc mang đến khoái cảm làm cho Phượng Dạ Hoàng tràn ra một tiếng gầm nhẹ.

Phượng Dạ Diễm chậm rãi bước đến sau lưng Tô Mộ Thu, quỳ một gối xuống, thân thể cường tráng dán lên thân thể cô, tay thăm dò vào hạ thể cô, ấn lên chỗ tư mật.

“Đã ướt!” Anh khê cắn vành tai cô, bên tai cô nói nhỏ, “Để cho tôi tới thỏa mãn em!” Cái miệng khê nhúc nhích, lửa nóng chống đỡ trên lưng cô.

“Ồ ô ngô . . .” Nghe vậy, cô mở to mắt, lắc đầu kịch liệt.

Phượng Dạ Hoàng buông cô ra, rút ra nam căn cứng rắn.

Tô Mộ Thu lập tức giẫy khỏi Phượng Dạ Diễm, sau đó đứng lên, trốn ra phía sau lưng Phượng Dạ Hoàng, “Không được.”

“Cái gì?” Phượng Dạ Diễm nhìn động tác của cô, đột nhiên lóe lên sự nguy hiểm, trong ngực cảm thấy ngọt ngào, khuôn mặt tuấn mỹ bất giác âm trầm hơn, “Em nói không với tôi?”

Tô Mộ Thu nhìn về phía anh, “Hôm nay anh không thể đụng vào tôi.”

“Em cho rằng em có cái quyền ngăn cản tôi?” Phượng Dạ Diễm bật cười.

Tô Mộ Thu cắn cắn môi, ảo não cúi đầu xuống.

“Diễm, hôm nay Tiểu Thu thuộc về anh, muốn cô ấy thì lần sau đi!” Trong mắt Phượng Dạ Hoàng hiện lên tia nghiền ngẫm, cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, hai người khóe môi nổi lên ý vị sâu xa cười cười.

Nghe vậy, Tô Mộ Thu nhẹ nhàng thở ra, một giây sau cô bình tĩnh nhìn Phượng Dạ Diễm, “Nếu như anh có thể thu hồi hình phạt đối với anh Sở, tôi sẽ cố gắng phục vụ anh, mặc anh định đoạt, được không?”

“Ha ha” Phượng Dạ Diễm cười nhẹ, ánh mắt trêu chọc nhìn cô, “Rất tốt, biết ra điều kiện với tôi, nhưng em cho rằng em có lợi thế gì để bàn bạc với tôi?”

Tuy bề ngoài lạnh lùng không phản ứng, nhưng trong nội tâm của anh lại vì lời nói của cô mà rung động. Anh muốn cô cam tâm tình nguyện yêu anh, tuy cô hứa hẹn chỉ thần phục thân thể, nhưng ít nhất anh không muốn khoảng cách giữa cô và anh xa hơn khoảng cách giữa cô và Hoàng, cuối cùng sẽ có một ngày, anh sẽ làm cho cả thân thể lẫn tâm hồn cô đều yêu anh.

Tô Mộ Thu cắn đôi môi đỏ mọng. Đúng vậy! Cô có lợi thế gì để bàn bạc với anh? Nếu anh cần thân thể của cô, cô cần bản không có bất kì quyền gì để cự tuyệt, cô dựa vào cái gì mà dùng chính mình làm lợi thế, trong mắt anh, cô vốn chỉ là món đồ chơi, không phải sao?

“Bất quá, nếu như em thỏa mãn được tôi, tôi có thể miễn đi tất cả công việc của Ngự, tiện thể cho anh ta một tháng nghỉ phép.” Ánh mắt tà tứ của Phượng Dạ Diễm giăng co trên người cô.

Cô khê cắn môi, nặng nề gật đầu, “Được.”

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, trong mắt hiện lên tia sáng chỉ hai người mới hiểu.

Muốn hoàn toàn cướp đoạt một người, đầu tiên phải bắt đầu thuận phục từ thân thể người đó, hiện tại, trò chơi chỉ mới bắt đầu.....

“Bây giờ, chúng ta có thể tiếp tục chuyện vừa rồi bị cắt đứt!”

Phượng Dạ Hoàng ôm lấy Tô Mộ Thu, đặt cô nhẹ nhàng trên giường, hai thân thể cao to đè lên, làm từng đợt rồi lại từng đợt tình ái dâng lên.

40. Chương 40

Chương 40: Ra mắt tại Phượng gia

“Hai tiểu thiếu gia, van xin hai người ngoan ngoãn thay quần áo được không?”

Thanh âm ai oán yếu ớt vang lên.

Năm sáu nữ giúp việc đứng vây quanh ở bên giường, nhìn Sở Mạc, Sở Nhiên trên giường lớn mà vẻ mặt như sắp khóc, muốn leo lên giường đem kéo bọn họ xuống nhưng lại không có can đảm

“Tất cả mọi người đều chờ các cậu, nếu không thay sẽ không kịp, ngoan ngoãn nghe lời được không?”

“Không được.”

Không để ý tới sự cầu khẩn của các cô, Sở Mạc, Sở Nhiên kiên quyết từ chối.

Các cô giúp việc hai mặt nhìn nhau, lại nhìn hai người đang huyên náo liên chết tâm. Rõ ràng bình thường luôn nghe lời nhưng sao đêm nay lại như vậy.

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên bình thường không phải rất dính các cô sao? Sao ngay cả các cô cũng không có biện pháp?”

Tiểu Hàm nhìn hai cô gái song sinh, thấp giọng hỏi.

“Không có biện pháp rồi?” Nhạ Liên cùng Nhạ Hoan nhún nhún vai, trên hai gương mặt giống như được đúc ra từ một khuôn mẫu đều biểu hiện khóc không ra nước mắt, “Cô hãy nghĩ xem người tiểu thiếu gia muốn gặp là ai nhất, chỉ cần người đó đến đây thì mọi việc đều sẽ được giải quyết.”

“Tiểu Thu?” Thính Hà lấy khuỷu tay đẩy đẩy Ấu Lôi bên cạnh.

Ấu Lôi liếc mắt một cái, “Cô cứ đi gọi đi? Nếu có thể gọi cô ấy tới, chúng tôi còn ở đây giảng co cả đêm sao?”

Thính Hà khó hiểu nhíu mày, “Vì sao không gọi được? Tôi đi gọi cô ấy.”

Bàn tay trắng nõn xoa xoa cái trán, Ấu Lôi mắt trợn trắng liên tiếp, bộ dạng đau lòng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Tiểu Hà cô mới tới sao? Cô ấy đang ở cùng hai vị tiểu thiếu gia, nếu như cô không sợ chết thì cứ đi đi a!”

Nghe vậy, Thính Hà cúi đầu xuống, ngượng ngùng cười cười, “Ha ha tôi không đi, lão gia cùng phu nhân đâu?”

“Chúng tôi đã tìm khắp nơi, lão gia cùng phu nhân cũng không thấy bóng dáng.”

“A.” Thính Hà gật đầu, “Vậy bây giờ làm sao đây?”

“Còn có thể làm sao? Tiếp tục cùng bọn nhóc đấu!” Ấu Lôi liếc mắt nhìn Sở Mạc, Sở Nhiên đang cầm gối đầu đánh nhau trên giường, lại một lần nữa cảm thấy thất bại.

“Tiểu bảo bối còn chưa mặc quần áo sao?”

Tiếng nói hồn hậu, trong trẻo vang lên tại cửa ra vào, Phượng Dật Hành ôm Lãnh Nghiên đi vào phòng, đôi mắt sững nhìn hai đứa trẻ đang chơi đùa trên giường.

“Lão gia, phu nhân.”

Các nữ giúp việc khẽ gập đầu cúi người, cung kính hành lễ, đồng thời thở dài một hơi. Rốt cục có cứu tinh đến rồi.

“Ông, bà”

Sở Mạc Sở Nhiên dừng lại động tác đùa giỡn, nhào vào lòng ngực Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên, ngay lúc họ cúi xuống bọn chúng hôn lên mặt họ.

“Sắp đến giờ rồi, tại sao còn chưa thay quần áo?” Phượng Dật Hành nhìn quần áo trên người hai đứa rồi lại nhìn nhìn âu phục trong tay Ấu Lôi cùng Tiểu Hàm, “Không thích quần áo ông chọn cho các con sao?”

“Không phải.” Sở Mạc, Sở Nhiên lắc đầu.

“Vậy tại sao không thay?”

“Tiểu Mạc không muốn xuống dưới.” Sở Mạc đáng yêu chu môi, rầu rĩ mở miệng.

“Vì sao?” Phượng Dật Hành nhếch mi.

“Bởi vì phía dưới có thật nhiều người, Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên không biết bọn họ nên bọn con sợ,” Sở Nhiên hé ra khuôn mặt tuần mỹ nhỏ nhắn.

Lãnh Nghiên cùng Phượng Dật Hành liếc nhau, ngón trở khều nhẹ lên chóp mũi hai đứa cháu, “Hai đứa các con cũng sợ người lạ sao? Các con không ngoan! Dám nói dối ông bà.”

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên chính là không muốn xuống dưới!” Sở Mạc, Sở Nhiên phồng má, giẫy ra khỏi ngực, chạy về ngồi lên trên giường.

“Nói cho bà nghe, vì sao không muốn xuống dưới được không?”

Lãnh Nghiên ngồi cạnh hai đứa, sờ sờ hai cái đầu nhỏ.

“Bởi vì” Sở Mạc cắn cắn cánh môi, “Bởi vì bọn con không muốn gọi bọn họ là ba.”

“Hả?” Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên sửng sốt, một giây sau cười ra tiếng, “Ha ha cũng bởi vì nguyên nhân này mà hai tiểu bảo bối ở trong phòng giận dữ?”

“Ông cảm thấy nguyên nhân này rất buồn cười sao?” Sở Nhiên mở to đôi mắt nhìn Phượng Dật Hành, vẻ mặt bi thương, đôi mắt muốn khóc.

“Không phải, không phải.”

@Thấy thế, Phượng Dật Hành liền kéo Sở Nhiên qua, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó.

“Được, không muốn gọi bọn họ là ba thì có thể không gọi a!”

“Có thể sao?” Sở Mạc, Sở Nhiên kinh ngạc khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, chớp mắt to, vẻ mặt đáng yêu.

“Đương nhiên có thể a! Bảo bối không biết đó thôi, hai người bọn chúng từ nhỏ đều không kêu ông là ba, cho nên các con cũng có thể không cần gọi. Không sao hết.”

Những từ kia chỉ là xưng hô, ông không thèm để ý, hai tiểu quỷ đương nhiên cũng sẽ không để ý, trong mắt bọn họ, hiện tại, đoán chừng chỉ có duy nhất Tiểu Thu.

“Nếu như vậy, tiểu bảo bối có thể ngoan ngoãn thay quần áo rồi chứ?” Lãnh Nghiên nhìn bọn nhóc, vẻ mặt ôn nhu vui vẻ.

“Dạ” Sở Mạc, Sở Nhiên gập đầu.

Thấy thế, Ấu Lôi cùng Tiểu Hàm cầm quần áo đến gần bọn họ.

Thay âu phục xong, vốn là tuấn mỹ đáng yêu Sở Mạc, Sở Nhiên lại có vẻ càng thêm khí suất, hiển nhiên là hai tiểu vương tử, Sở Mạc là một thân màu đen, Sở Nhiên một thân màu trắng, chỗ cổ thắt một cái nơ đáng yêu.

Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên thoả mãn nhìn bọn nhóc.

Đúng là huyết thống! Tuy tuổi còn nhỏ nhưng bọn nhóc đã vô thức toát ra một loại khí thế vương giả, đợi một thời gian nữa, bọn nhóc sẽ không thua gì Hoàng cùng Diễm.

“Chúng ta đi xuống thôi!” Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên giang hai cánh tay, mỗi người ôm lấy một đứa.

~

Đêm nay Phượng gia đặc biệt náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng, đình viện trang trí xa hoa, khắp nơi đều có thể thấy được thức ăn phong phú, những chiếc ly chứa rượu được xếp thành hình Kim Tự Tháp mà rượu bên trong ly dưới ánh đèn trở nên chói sáng. Ăn uống linh đình, quần áo rực rỡ, đêm nay ở chỗ này tụ tập toàn những người quyền quý nhất trong thương giới cùng với hắc đạo, đây là một cơ hội đáng quý, đàn ông, phụ nữ, các tiểu thư, cùng cầm ly rượu trò chuyện thân thiện, bọn họ ai cũng hy vọng mượn cơ hội này quen biết thêm càng nhiều nhân vật nổi tiếng mà ngày thường không có cơ hội gặp.

Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên xuất hiện làm xung quanh yên tĩnh lại.

Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên mỗi người ôm một hài tử đứng trên khán đài.

“Thật xin lỗi để ọi người đợi lâu.” Phượng Dật Hành gật đầu tỏ vẻ áy náy, “Tối nay, rất cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian đến đây, xin giới thiệu hai đứa cháu của tôi, trong ngực tôi là Phượng Sở Mạc, trong ngực Nghiên Nhi chính là Phượng Sở Nhiên, tôi xin tuyên bố, cũng hướng toàn bộ thế giới tuyên bố, Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên là cháu đích tôn của Phượng gia, hôm nay chính thức nhập gia phả trở thành người thừa kế mới của Phượng gia.”

“Chúc mừng Phượng gia, chúc mừng Phượng gia.” Lập tức, dưới đài vang lên nhiều tiếng chúc mừng, mọi người nâng ly hướng Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên chúc mừng.

“Cám ơn mọi người.” Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên cầm ly rượu lên uống cạn, “Tiếp theo, xin mọi người cứ chơi vui vẻ, uống hết mình, không say không về.”

“Được, không say không về.” Phía dưới, mọi người hoan hô.

“Từ hôm nay, các con chính là Phượng Sở Mạc và Phượng Sở Nhiên, họ Phượng đối với các con chính là tượng trưng cho quyền lực, hiểu không?” Phượng Dật Hành mỉm cười nhìn Sở Mạc, Sở Nhiên, không, phải là Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên.

“Dạ.” Bọn họ gật đầu.

Bên kia, Tô Mộ Thu nhìn các con trên khán đài, trong đôi mắt xẹt qua sự thương cảm.

Trở thành người thừa kế, rốt cuộc là vui hay là buồn? Nếu như có thể, cô càng hy vọng Tiểu Mạc cùng Tiểu Nhiên là người bình thường, sau này, thời gian cô cùng con ở chung hẳn là càng ít? Nếu là người thừa kế, sau này tất nhiên là không tránh khỏi việc được huấn luyện cùng bồi dưỡng, Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên có thể trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn giống bọn họ không?

“Tiểu Thu.”

Tiếng nói hơi nghẹn ngào vang lên bên cạnh cắt đứt suy nghĩ của cô, thanh âm quen thuộc làm cho cô sững sờ, nhanh chóng quay đầu.

“Phi Phi.”

Nam Cung Phi Phi đứng trước Tô Mộ Thu, nước mắt rơi xuống, môi mím thật chặt, cô vươn cánh tay muốn ôm Tiểu Thu nhưng bị hai cái cánh tay cường tráng nhanh hơn một bước kéo Tô Mộ Thu đi.

“Thần, trông nom vợ của cậu cho tốt.”

Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng mở miệng.

Bùi Lãm Thần kéo Nam Cung Phi Phi qua, “Ngoan, đừng khóc.” Ngón cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô.

Tô Mộ Thu cau chặt mi tâm, “Các anh thả tôi ra.” Cô dùng sức đẩy cánh tay đặt trên eo mình ra nhưng thất bại, lạnh lùng nhìn Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, mà bọn họ cũng không hành động gì.

Nam Cung Phi Phi kéo bàn tay vì cô lau nước mắt ra, nhìn về phía Tô Mộ Thu, nước mắt vừa mới ngừng lại nhịn không được chảy xuống, “Tiểu Thu tớ nhớ cậu tớ cho rằng không bao giờ gặp được cậu nữa”

Cô như thế nào cũng không quên đêm đó mẹ Tô mất đi, đó là lần cuối cùng cô gặp Tiểu Thu, đến lúc gặp lại đã là bốn năm sau.

“Phi Phi ngoan, đừng khóc, tớ không phải rất tốt sao?” Tô Mộ Thu ôn nhu cười.

“Năm đó, tớ nhớ cậu tớ không phải bạn tốt của cậu sao? Cậu làm sao có thể làm sao có thể bốn năm không gặp tớ? Cậu có biết tớ lúc ấy khóc nhiều như thế nào không?” Nam Cung Phi Phi mở to hai mắt đăm lẹ, ghen ngào nói.

“Thực xin lỗi, Phi Phi, tớ Phi Phi, cậu có em bé?” Tô Mộ Thu chú ý tới bụng Nam Cung Phi Phi nhô lên, chắc khoảng bảy tháng rồi!?

“Ừ.” Nam Cung Phi Phi gạt đầu, khóc thút thít, “Cậu không được đánh trống lảng.”

“Ngoan a, ngoan a! Đã sắp làm mẹ người ta rồi, không thể khóc nha, coi chừng sinh ra một em bé hai mắt đăm lẹ.” Tô Mộ Thu trêu tức nhìn cô.

“Thật sự sẽ sinh ra em bé hai mắt đăm lẹ sao?” Nam Cung Phi Phi kinh ngạc mở to mắt.

“Ha ha . . .” Tô Mộ Thu cười ra tiếng, “Đương nhiên” Phi Phi vẫn là đơn thuần như vậy.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, trên khuôn mặt tuấn mỹ đồng thời hiện lên ghen tuông.

“Tớ cũng muốn sinh ra em bé như Mạc Mạc cùng Nhiên Nhiên!” Nam Cung Phi Phi vuốt bụng, vẻ mặt chờ mong, “Bọn chúng thật đáng yêu”

“Em bé mà Phi Phi sinh ra nhất định rất đáng yêu.” Tô Mộ Thu mỉm cười nhìn cô. Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên là do ghen di truyền từ bọn họ nên mới thế.

“Tiểu Thu, oa a đã lâu không gặp.”

Thanh âm khoa trương vang lên bên cạnh, Tô Mộ Thu hơi nghiêng đầu qua.

“Kỳ học trưởng.”

“Tiểu Thu.” Kỳ Diệp Vân đi đến trước, vươn cánh tay ra muốn ôm Tô Mộ Thu, một cánh tay lớn khác đột ngột giữ chặt anh, anh trừng mắt với người kia, “Triệt, cậu làm gì vậy a?”

Lệ Thiên Triệt tức giận lườm cậu một cái, “Cậu nói đi? Cậu có phải mù hay không? Không thấy bên cạnh cô ấy có hai vị thần sao?” Ánh mắt kia không phải đáng sợ một cách bình thường.

“Thì sao? Ôm một chút cũng không có mất miếng thịt nào.”

“Cô ấy đương nhiên không mất miếng thịt nào, nhưng cậu tuyệt đối sẽ chết.” Giọng nói trêu tức của Sở Ngự vang lên, anh ôm Cung Vô Nguyệt trong lòng chậm rãi đến gần bọn họ.

“Sở Ngự, tôi còn chưa tìm cậu tính sổ!” Kỳ Diệp Vân trông thấy Sở Ngự liền oa oa kêu to, quay đầu nhìn về phía Phượng Dạ Diễm, “Diễm, vì sao đột nhiên rút lại nhiệm vụ của anh ta, ném trở lại cho tôi, hơn nữa còn thêm công việc trong 1 tháng của Liệt Phong đường! Cậu là có chủ tâm khiến tôi mệt chết sao?”

“Thì sao?” Phượng Dạ Diễm nhếch khóe môi nhàn nhạt nói, “Anh có bản lĩnh thì đem những việc kia ném trở lại cho Ngự đi, nếu không anh có thể mặc kệ nó, nhưng một tháng sau tôi cần kết quả, anh nên biết đến lúc đó sẽ có càng nhiều chuyện chờ anh làm.”

“Cậu . . .” Kỳ Diệp Vân nghiêng rằng, “Cậu là cái ma quỷ ăn tươi nuốt sống người khác.”

“Từ xa đã nghe tiếng cậu ở đây kêu to, cơn tức lớn như vậy, cần tôi an ủi không?” Một nam tử xinh đẹp dựa lên lưng Kỳ Diệp Vân hai tay từ phía sau vuốt ve lồng ngực của anh.

“Chiều, cậu thật biến thái đừng đụng vào tôi.” Kỳ Diệp Vân run rẩy, đẩy người đàn ông sau lưng ra, nhảy ra thật xa, giống như anh ta là cái gì đó thật bẩn.

“Ha ha” Nam Cung Phi Phi cùng Cung Vô Nguyệt cười lớn, Tô Mộ Thu cũng nhàn nhạt cười nhìn bọn họ.

Lệ Thiên Triệt cùng Lôi Thiên Chiêu đánh giá Tô Mộ Thu, khi bắt gặp ánh mắt độc chiếm của Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm thì cảm thấy quái lạ, cũng cảm thấy thần kỳ, hôm nay rốt cục cũng được gặp nữ nhân vật chính trong truyền thuyết, khí chất đậm đặc ngược lại rất xứng với Hoàng và Diễm.

“Ha ha . . .” Sở Ngự cười nhẹ, ánh mắt hướng xa xa, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên rất là nổi tiếng nha!” Chắc là bọn nhóc sắp nổi giận rồi.

Mọi người nhìn theo tầm mắt của anh, một đám người làm thành một vòng tròn, bên trong chắc là hai diễn viên nhí đêm nay.

Chính xác, Sở Mạc, Sở Nhiên sắp nổi giận.

“Đến . . . gọi dì, dì sẽ mua kẹo cho các con ăn a!”

“Gọi chị, chị sẽ cho các em thật nhiều đồ chơi.”

“Hôn dì một cái, dì mang các con đi chơi.”

Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên dưới đáy lòng khinh bỉ, những người phụ nữ này coi bọn chúng là cái gì? Trẻ con ngây thơ?

“Chị gọi các em Mạc Mạc cùng Nhiên Nhiên được không?”

“Bảo bối có làn da thật đẹp, cho dì xoa xoa một chút nào.”

Sở Mạc và Sở Nhiên liếc nhau, một giây trước khi ma trảo rơi xuống, liền gạt mấy cánh tay vây quanh ra, nhanh chạy đi.

“Tiểu bảo bối đừng chạy!” Một đám phụ nữ sau lưng nũng nịu hô.

Không chạy mới là đầu đất! Bọn chúng không có thời gian chơi cùng các cô.

Bọn chúng quay đầu lạnh lùng cười với các cô, bước chân không ngừng chạy.

“A!”

Ba tiếng hô nhỏ đồng thời vang lên.

Một giây sau, ba thân thể nhỏ ngã nhào trên cỏ, hai người đè nặng một người.

Sở Mạc, Sở Nhiên nhanh chóng đứng dậy, mỗi người một tay kéo người nhìn qua không lớn hơn chúng mấy tuổi đang nằm trên mặt đất lên, “Thật có lỗi! Cậu không sao chứ? Ngã có đau không?”

Cậu nhóc lẳng lặng đứng cúi đầu.

Sở Mạc, Sở Nhiên nhìn nhau trao đổi. Không phải là bị ngã đến ngu chứ?

“Cậu không sao chứ?” Sở Mạc hỏi lại một lần.

“Các người bị bệnh! Đi đường không có mở to mắt mà nhìn sao?” Cậu nhóc ngửa mặt lên, khuôn mặt đáng yêu như búp bê tràn đầy tức giận.

“Cậu sao có thể nói như vậy?” Phượng Sở Nhiên cau mày, “Chúng tôi đã xin lỗi nha”

“Tôi nói vậy thì sao? Nghe không quen? Tôi càng không quên nhìn thấy các người. Hừ!” Cậu nhóc lạnh lùng trừng mắt bọn họ, hừ lạnh một tiếng.

Đều tại bọn họ, chẳng phải chỉ là nhập gia phả Phượng gia sao, huyền não oanh oanh liệt liệt như vậy làm gì! Đều là bọn họ tạo cơ hội cho người đàn ông kia bỏ mặc cậu ở một bên, độc chiếm mẹ.

“Cậu . . .” Phượng Sở Nhiên trừng lớn mắt, từ nhỏ đến lớn luôn luôn được nâng trong lòng bàn tay, làm sao cậu có thể chịu được người khác vô lễ.

Cánh tay duỗi ra, tay nhỏ ấn lên bả vai cậu nhóc, cậu nhóc không kịp phản ứng liền ngã xuống đất.

“Tiểu Nhiên.” Phượng Sở Mạc nhíu mày.

Cậu nhóc neho mắt lại, đứng lên, cũng đẩy Phượng Sở Nhiên một cái làm cậu ngã trên mặt đất.

Phượng Sở Mạc kéo Phượng Sở Nhiên, lạnh lùng nhìn cậu nhóc cao hơn mình, “Muốn đánh nhau sao?”

“Hừ.” Cậu nhóc hừ lạnh, “Muốn đánh nhau đó, các người có chịu không?” Cậu tức giận đang lo không có chỗ phát tiết!

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên.” Hai cô gái song sinh gấp gấp chạy tới, mỗi người ôm lấy một đứa.

“Thả em xuống, chúng em còn có việc chưa giải quyết.” Bọn họ giãy giụa muốn xuống đất.

Hai cô gái song sinh lắc đầu, “Không được, tiểu thư Tiểu Thu kêu chị mang bọn em đi.” Các cô ôm hai cậu nhóc rời đi, lưu lại cậu bé kia hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm.

Tô Mộ Thu ngồi xổm người xuống, nhìn Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên, vẻ mặt nhu hòa, “Nói ẹ nghe vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Cô nhìn thấy bọn nhóc làm sai, đùng ngã người còn đẩy người, nhưng là cô tin tưởng các con sẽ không có tình gây sự.

Sở Mạc, Sở Nhiên nhào vào ngực của cô, làm nũng cọ cọ tại lồng ngực của cô, “Mẹ, chúng con vừa rồi không cẩn thận đụng vào cậu ấy, chúng con đã xin lỗi, nhưng mà cậu ấy mắng bọn con không có mắt.”

“Hừ, yếu ớt.” Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh.

Tô Mộ Thu trừng mắt liếc anh, không biết ai yếu ớt hơn, lúc trước anh không phải vì bị cô ột cái tát mà canh cánh trong lòng sao?

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên từ nay về sau nếu gặp lại chuyện này, phải biết kềm chế, biết không? Mặc kệ người khác nói gì, con không thích nghe thì xem như không có nghe, mình biết mình làm đúng là tốt rồi.”

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm nhướng mày, thú vị nhìn cô.

“Dạ.” Bọn họ gật đầu, trong ngực cô rầu rĩ trả lời.

“Tốt lắm, để cậu nhìn xem Tiểu Nhiên có bị thương không?” Sở Ngự kéo bọn nhóc qua.

Nhìn thần sắc Hoàng cùng Diễm nếu không kéo bọn nhóc đi thì bọn chúng sẽ trực tiếp bị ném đi.

“Cậu đến đây làm gì?” Hai cậu nhóc bất mãn trừng mắt nhìn cậu bé cách đó không xa đang đi tới.

Cậu bé hừ lạnh, “Các người nghĩ tôi muốn đến sao?”

“Tiểu Liệt, không được phép vô lễ.” Một người đàn ông quát khê, nắm tay cậu bé đến gần đám người Phượng Dạ Hoàng, hơi cúi người hành lễ, “Hoàng thiếu chủ, Diễm thiếu chủ.”

Đoàn người bất động thanh sắc nhìn anh ta cùng với cậu bé.

Người đàn ông nói tiếp, “Chủ nhân nhà tôi không thể tự mình đến chúc mừng nên cảm thấy thật có lỗi, thật sự là có việc không thể đến được, cho nên do thuộc hạ cùng tiểu thiếu gia thay mặt đến. Người kêu tôi truyền đạt lại sự áy náy của người, vì lần này, cũng vì hai lần trước, đã thương Diễm thiếu gia thật sự, thật xin lỗi! Chuyện vừa rồi thật xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, làm bị thương hai vị tiểu thiếu gia, kính xin tha thứ! Có trẻ nhỏ không tiện nán lại vì vậy xin phép để chúng tôi rời đi.”

Trong lòng cậu bé phẫn nộ, người đàn ông kia có chuyện gì bận, còn không phải là đoạt mẹ của cậu sao!

“Ừ.” Phượng Dạ Diễm gật đầu, “Thay tôi truyền đạt một câu với chủ của anh, đừng để cho bọn tôi thất vọng.” Là nói cho người đàn ông này nghe nhưng ánh mắt lại nhìn cách đó không xa.

~

Phượng gia cử hành yến hội rầm rộ đều được trực tiếp trên tất cả các đài truyền hình, màn hình trên ngã tư đường lớn, tất cả TV mọi nhà đều có trực tiếp phát sóng, có thể thấy được Phượng gia lão gia đối yêu thương hai người cháu như thế nào, hận không thể cho toàn bộ thế giới biết Phượng gia mới có cháu nội.

Trên màn ảnh cực lớn, hình ảnh chiếu đoàn người Phượng Dạ Hoàng, Phượng Dạ Diễm cùng Tô Mộ Thu.

Đừng để cho bọn tôi thất vọng.

“Ha ha . . .” Người đàn ông trầm thấp cười, lồng ngực chấn động, “Sẽ không để cho các người thất vọng.”

“Ừ, thì phải là Tiểu Thu.” Anh nâng mặt người con gái đang uốn éo trong lồng ngực mình để cho cô nhìn vào màn hình, “Có cảm thấy khí chất cô ấy tương tự với em không? Ta rất thích cô ấy!”

Cô gái trong ngực anh run lên, đem mặt vùi sâu vào ngực anh.

“Ha ha . . . ghen tị? Nếu như không phải bởi vì cô ấy, tôi sẽ không nghĩ tới việc điều tra tung tích của em, có khả năng cả đời chúng ta không gặp được nhau, em nói tôi thích cô ấy có sai không? Em gái của tôi”

“Anh . . .” Cô gái híp nửa con mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông, trong mắt lóe lên ôn nhu.

“Đừng nhìn tôi như vậy, người mệt mỏi chính là em!” Nam tử động thân một cái, cự đại to lớn chôn sâu trong cơ thể cô gái.

“A” Cô gái cắn chặt môi, bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo người đàn ông, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn ửng đỏ.

“Ồ đừng mà”

“Tiểu lừa đảo, em rõ ràng muốn.” Người đàn ông cười nhẹ, động tác dưới bụng co rút nhanh hơn.

Rất nhanh sau đó, tiếng gầm nhẹ của người đàn ông cùng tiếng rên rỉ yêu kiều của người phụ nữ tràn ngập khắp phòng bị màn hình chiếu sáng.

41. Chương 41

Chương 41: Bạn học

Phòng học rất to vang vọng tiếng giảng viên trên bục giảng, thỉnh thoảng bấm các slide bài giảng, thỉnh thoảng cùng các sinh viên bên dưới tiến hành trao đổi ánh mắt, duy chỉ có lúc nhìn về chỗ phía sau liền khẽ run nhanh chóng quay đầu qua một bên, thanh âm hơi run tiếp tục bài giảng.

Bên dưới, sinh viên xì xào bàn tán, ánh mắt thỉnh thoảng hướng đến cùng một chỗ nhưng một giây sau liền nhanh quay đầu đi, kinh hãi cùng với hiếu kỳ thảo luận.

“Đối với vấn đề này các bạn có ý kiến gì không?” Giảng viên nhìn xuống phía dưới, “Có ai xung phong đứng dậy nói ý kiến của mình?”

Bên dưới, sinh viên tràn đầy một phòng học nhưng không có người để ý cô, một nhóm sinh viên thì cùng nhau nói chuyện, một nhóm khác thì cúi thấp đầu xuống, còn lại một ít thì rất dứt khoát trực tiếp nằm trên bàn, giảng viên không biết làm thế nào đành thở dài, trên mặt biểu hiện thần sắc vô lực.

“Sở . . . Sở Phỉ Vân, xin hỏi bạn đối với vấn đề này có ý kiến gì không?”

Giảng viên không kiên nhẫn nhìn nữ sinh bị kêu tên, cô thật muốn khóc, cô cũng không muốn như vậy? Sinh viên thật là khó hầu hạ, trên lớp học đều nói chuyện với nhau, nếu không phải hôm nay có tình huống

đặc biệt, cô cũng không muốn gọi nữ sinh kia a! Sinh viên ngoan ngoãn kia trong mắt giảng viên sẽ chủ động đứng lên, nhưng mà . . . nhưng mà . . .

Cô giương mắt nhìn về chỗ ngồi kia, khí lạnh không hiểu từ đâu bốc lên, cô lập tức lại nhìn về phía nữ sinh bị kêu tên.

Nữ sinh ngẩng đầu nhìn màn hình, sau đó cúi đầu xuống lật sách, “Ách . . . cái này . . . ần . . . cái nhìn của em là . . . em cho rằng . . .” Ấp úng nói, vừa nhìn là biết không có nghe giảng bài.

Dưới đáy lòng giảng viên thở dài, ngượng ngùng cười vài tiếng, “Cám ơn bạn Sở Phỉ Vân, mời ngồi xuống, có lẽ đầu đề này có điểm buồn tẻ, được, hiện tại chúng ta xem tới phần tiếp theo”

Trong phòng học hơi âm ỉ, Tô Mộ Thu là một thành viên trong đó, giờ phút này, cô ngồi ở trong phòng học, nhìn biểu tình bất đắc dĩ nhưng vẫn phải mỉm cười trên mặt giảng viên, liên tiếp nhìn cô bằng ánh mắt cầu xin giúp đỡ, cô bất lực nhún nhún vai, cuối cùng đành phải lựa chọn không nhìn giảng viên nữa.

Ngắm nhìn bốn phía, phòng học bậc thang, hai dãy bàn trước sau cô trái phải không hề có một người nào, các sinh viên khác đều ngồi cách cô rất xa, lên tiếng nghị luận không lớn không nhỏ, mặc dù nghe không rõ họ nói cái gì, nhưng cô có thể khẳng định chủ đề là cô, còn có những ánh mắt kinh ngạc, hiếu kỳ, ao ước cùng sợ hãi thỉnh thoảng nhìn tới.

Tô Mộ Thu vô lực thở ra một hơi.

Thật sự chịu đủ rồi!

Cô nhìn kẻ đầu sỏ bên cạnh mình, một tay đặt lên eo cô, một tay gõ bàn phím laptop, người đàn ông lãnh mị mặt không biểu tình.

Cô như vậy vốn đã đủ làm náo động, còn chủ động đứng lên trả lời câu hỏi sao? Làm cho ánh mắt nóng bỏng của mọi người càng chăm chú nhìn hai người bọn họ?

Cô hối hận! Cô thật sự sai rồi, cô trăm lần không nên lựa chọn anh, thật khóc không ra nước mắt

Cô thở dài nhớ tới chuyện buổi sáng.

Ánh sáng mặt trời ấm áp nhu hòa chiếu rọi vào trong phòng, chiếc rèm treo trên cửa sổ lớn đặt sát đất theo làn gió bay nhẹ, màn lụa trên trên chiếc giường cổ điển cũng tùy ý nhảy múa theo, làm căn phòng màu sắc đen như mực tăng thêm vài phần khí tức êm dịu.

Cô ngồi ở trên giường lớn, hai tay vây quanh đầu gối, mắt đẹp to tròn giật mình sững sờ nhìn người đàn ông khôi ngô trên giường, mày kiếm, môi mỏng. Cô đột nhiên vươn tay ở trước anh ta quơ vài cái, không thấy người đàn ông có bất kỳ cử động, mí mắt cũng không động đậy.

Anh ta rốt cuộc là ngủ hay là thức đây? Vì sao trên đời này có người ngủ cũng có thể làm cho người ta có cảm giác áp bách?

Cô nghiêng đầu khó hiểu nhìn anh ta đang mơ màng ngủ.

“Sáng sớm cứ nhìn tôi như vậy, là muốn quyến rũ tôi sao?”

Tiếng nói vừa dứt, cô còn không kịp phản ứng, cánh tay mảnh khảnh bị một bàn tay to lớn nắm giữ, thân thể nhào vào lồng ngực khỏe mạnh của anh ta.

“A . .” Cô nhú mồm hít một hơi. Da thịt anh là sắt đá sao? Cứng quá!

Hai tay chống đỡ lên ngực anh, cô đẩy anh ra, ngồi thẳng người lại, lười kéo chăn mỏng trên người, trước ánh mắt cười trêu chọc của anh mà xuống giường.

“Ha ha . . .” Phượng Dạ Diễm trầm thấp nở nụ cười, xốc lên chăn mỏng, thân thể trần truồng theo cô đi vào phòng rửa mặt.

Cô đứng ở bồn rửa tay, trên gương xuất hiện thân hình cao to cường tráng của anh, ánh mắt cô vụt sáng, không được tự nhiên liền rũ xuống. Anh ta không cảm thấy ngượng chút nào sao? Thân thể trần truồng cao lớn, là không quan tâm hay là quá tự đắc?

Anh nhìn động tác không có chủ đích của cô, mắt phượng xinh đẹp hiện lên ý cười, thân thể xích lửa dính sát phía sau lưng cô, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, “Như thế nào? Mỗi buổi tối chẳng phải đều thấy sao tại sao vẫn không thể nhìn thẳng tôi? Mèo nhỏ thẹn thùng” Nói xong đầu lưỡi liền nhẹ nhàng liếm qua vành tai mẫn cảm của cô.

Cô run lên, bàn chải đánh răng cùng kem đánh răng trong tay thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, “Đùa như vậy vui lắm sao, Diễm thiếu gia? Anh có biết anh gây trở ngại cho tôi không?” Mặc dù trên mặt trắng nõn là sự lạnh lùng nhưng thanh âm lại hàm chứa tức giận.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì bọn họ có thể không kiêng nể gì tùy ý đùa giỡn cô, bọn họ xem cô là gì? Con mèo nhỏ của bọn họ sao?

“Con mèo hoang nhỏ giận rồi sao?” Hai tay anh vòng qua lưng ôm cô thật chặt, tỉ mỉ cảm lên cổ cô, nhẹ nhàng ngửi lấy mùi hương thoang thoảng trên người cô.

Cô lại chịu không được giãy dụa, “Thả tôi ra, anh như thế làm sao tôi rửa mặt đây?”

“Có thể.” Đôi mắt tà mị của anh nhìn mắt cô qua tấm gương, “Nhưng mà em phải cho tôi ăn no bụng, hôm nay không để cho tôi thỏa mãn tôi sẽ không cho em rời giường nữa bước, như thế nào?” Bàn tay bỗng dưng đề lên ngực của cô, cách khăn mỏng nhẹ nhàng xoa nắn.

“Anh . . .” Cô trừng mắt, không thể tin nhìn anh ta trong gương, không muốn a! Trong đầu anh ta chỉ nghĩ đến việc này sao? Tối hôm qua rõ ràng đã . . . anh ta không mệt mỏi sao?

“Ha ha . . .” Anh buông cô ra, nhìn biểu lộ kinh ngạc đáng yêu của cô thì không không chế được cười ra tiếng, “Nói đùa với em thôi! Bị dọa cho sợ à? Ha ha . . .”

Cô hoàn toàn ngu ngơ vì lời nói trêu ghẹo của anh cũng là vì trên mặt anh tràn đầy sáng lạng vui vẻ, một đôi mắt phượng xinh đẹp trở nên sáng chói không giống quá khứ hàm chứa lạnh băng, khuôn mặt tuấn mỹ âm trầm trong mắt cô cũng trở nên sáng chói.

“Sao vậy? Nhìn tôi đến ngây người?” Anh hạ xuống một nụ hôn trên gương mặt cô, “Được rồi, nhanh rửa mặt đi! Còn phải xuống dưới ăn sáng.”

“A.” Cô ngơ ngác gật đầu, có phần phản ứng không kịp, sau một lúc lâu mới sững sờ đem bàn chải đánh răng nhét vào trong miệng.

Đợi hai người rửa mặt xong xuống nhà ăn lầu một thì Phượng Dật Hành, Lãnh Nghiên, Phượng Dạ Hoàng cùng với hai người con trai sớm đã ngồi tại bàn, một đám nữ giúp việc ở bên cạnh cung kính đứng yên, nhìn thấy hai người xuất hiện thì đồng loạt xoay người gật đầu.

“Diễm thiếu gia, Tô tiểu thư, chào buổi sáng.”

Tuy được người khác hành lễ nhưng cô vẫn không quên lễ tiết, “Tiểu Thu chào lão gia, phu nhân cùng Hoàng thiếu gia.”

Lãnh Nghiên ưu nhã dùng khăn lau khóe miệng, cười nhìn cô, “Như thế nào còn xưng hô lạnh nhạt như vậy? Gọi ba mẹ đi!”

Cô rũ mắt xuống, “Tiểu Thu không dám.” Khóe môi nhếch lên một nụ cười tự giễu.

Nhảy lên vị trí thiếu phu nhân sao? Mẹ sang nhờ con sao? Cô có tư cách gì? Trước mắt, cô nhiều lắm chỉ là một con mèo nhỏ được yêu thương a!?

“Mẹ.”

Sở Nghiên cùng Sở Mạc mỉm cười ngọt ngào.

Cô lập tức cười, đến trước mặt bọn nhóc, ấn xuống nụ hôn trên hai cái trán trắng nõn, “Bảo bối chào buổi sáng.”

Cô muốn ngồi xuống bên cạnh con trai, ý niệm trong đầu vừa hiện lên thì thân thể bị hai cánh tay kéo qua, “Em ngồi bên cạnh tôi.”

Phượng Dạ Diễm kéo ghế ra, ấn cô ngồi xuống, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô thì không sao cả ngược lại hai người con trai thở phì phì trợn tròn mắt, mà Phượng Dạ Diễm chỉ là lạnh lùng liếc, không rảnh mà để ý, bưng cả phê lên môi, ưu nhã uống một ngụm.

Phượng Dạ Hành, Lãnh Nghiên cùng một đám nữ giúp việc cười nhìn bọn họ, thú vị nhìn hai cậu nhóc thở phì phì nâng bánh ngọt trong đĩa rồi thở phì phì cắn bánh ngọt cho hả giận.

Cô cầm ly thủy tinh, thờ ơ uống mấy ngụm sữa.

“Con muốn tiếp tục đi học được không?” Thanh âm êm ái chậm rãi vang lên.

Phượng Dạ Hành cùng Lãnh Nghiên kinh ngạc liếc nhìn cô một cái, ngón tay thon dài của Phượng Dạ Hoàng trên bàn phím dừng lại rồi sau đó lại tiếp tục, “Có thể, tôi sẽ sắp xếp cho em chuyển tới Thánh Tư”

“Không!” Cô cắt đứt lời của anh, “Tôi muốn học tại Thanh Dương như cũ, không cần phức tạp như vậy.”

“Vì sao?” Lãnh Nghiên khó hiểu nhìn cô, “Con đang học chuyên ngành quản lý công thương, chuyên ngành đó tại Thánh Tư Tư là tốt nhất thế giới, vì sao con không học ở đó? Nếu con thích con còn có thể tiếp tục học MBA mà . . .”

Cô lắc đầu, “Không được, học tại Thanh Dương con sẽ thoải mái hơn.”

Trước kia học tại Thánh Tư là vì có thể nuôi mẹ, hiện tại . . . đã không cần. Bình dân cuối cùng cũng chỉ là bình dân, trường học quá mức cao quý, cô thật sự không quen, ở Thanh Dương, tối thiểu cô còn có thể giống một sinh viên bình thường.

“Không được.” Phượng Dạ Diễm hừ lạnh, “Nếu như nhất định phải học tại Thanh Dương thì không cần đi học nữa, trừ phi em có người không thể từ bỏ được ở đó?” Đôi mắt mị hoặc nhìn chằm chằm cô.

“Hô . . .” Cô thở dài, quay đầu đi không nhìn anh, lòng bàn tay vuốt nhẹ ly thủy tinh, “VẬY coi như tôi chưa nói qua.”

Thôi, cứ như vậy đi tiếp tục bị giam trong cái lồng son hoa lệ mà bọn họ đã chế tạo ra cho cô! Cho đến khi bọn họ chán ghét, chính thức cho cô tự do mới thôi.

Trên mặt cô hiện lên cô đơn làm cho nội tâm Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm khẽ nhúc nhích, hai người liếc nhau, người phía trước hé mở môi mỏng, “Có thể cho em tiếp tục học tại Thanh Dương.” Anh dừng lại một chút, nói ra phần điều kiện “Nhưng mà”

“Trong lúc học.” Phượng Dạ Diễm tiếp lời, “Phải để chúng tôi đi cùng.”

Để bọn họ đi cùng? Có ý tứ gì? Bạn học?

Ánh mắt cô khó hiểu qua lại giữa hai người. Sẽ không như trong lòng cô nghĩ chứ?

Phượng Dạ Diễm hai tay khoanh lại, ung dung nhìn cô, “Chính là như em nghĩ.”

“Hai người cùng một lúc?” Cô cau lại lông mày, bắt đầu cảm thấy đầu hơi chóng váng. Bọn họ thật sự nhàn nhã đến như vậy? Tập đoàn cùng Âm Diễm môn đều không có việc để làm?

“Không cần hai người” Phượng Dạ Diễm lắc đầu, “Một là đủ, về phần cần ai đi cùng, em hoàn toàn có quyền lựa chọn” Anh nhún nhún vai.

Cô nhếch môi, cúi đầu xuống lo lắng. Muốn hay không?

Thật ra cô cũng không lo lắng lời nói của bọn họ, không chừng qua lần thứ nhất bọn họ sẽ không còn hứng thú nữa, vấn đề ở chỗ bạn học cùng lớp, không giống đám quý tộc kia, tất cả bạn học đều rất tốt, cũng bởi vì như thế, cô không giống như trước kia bị mọi người xem thường, ngăm lại, nếu như không xảy ra chuyện gì cô sẽ tiếp tục trải qua cuộc sống bình thường, Được rồi, cùng lắm là bị mọi người bàn tán vài ngày thôi.

“Được, tôi đồng ý.” Cô ngẩng đầu, nhìn Phượng Dạ Hoàng, “Tôi hy vọng Hoàng thiếu gia đi cùng tôi.” Không thể là Phượng Dạ Diễm, anh ta quá nguy hiểm, để cho anh ta ở cùng một chỗ phỏng chừng học cũng không cần nữa, đặc biệt trải qua buổi sáng hôm nay khó có thể cam đoan anh ta không làm ra loại hành động mập mờ trong phòng học.

“Em xác định muốn Hoàng đi cùng?” Phượng Dạ Diễm nhếch mi, trêu tức nhìn cô.

“Dạ.” Cô gật đầu.

Hồi tưởng kết thúc, lại trở lại hiện tại, cô cuối cùng đã thấu hiểu ý tứ không vui vẻ trong câu hỏi của Phượng Dạ Diễm. Cô làm sao lại ngu như vậy? Cô sớm nên lường trước loại tình huống Phượng Dạ Hoàng toàn thân không cách nào che giấu lạnh băng cùng với cảm giác áp bách mãnh liệt . . . xem ra cô chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại Phượng gia.

Reng reng reng

Chuông tan học vang lên.

“Nghỉ ngơi mười phút.” Giảng viên rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

Tô Mộ Thu thở dài một hơi, bắt đắ dĩ đứng lên, mà đầu sỏ gây nên chuyện cũng dừng lại động tác trong tay, ngược mắt nhìn cô, “Làm sao vậy?”

Còn có thể như thế nào? Tô Mộ Thu cúi đầu nhìn anh, cười đến nhu hòa, “Hoàng thiếu gia, chúng ta về đi!” Chẳng lẽ lại còn ở đây làm cho không khí quái dị càng thêm quái dị?

“Ừ.” Phượng Dạ Hoàng rất dứt khoát gật đầu, cất máy tính, đứng lên lạnh lùng nhìn một đám hiếu kỳ bọn họ xì xào bàn tán chung quanh, nắm eo của cô rời phòng học, lưu lại một đám sinh viên bị anh hù dọa đến sợ mất mật.

Vì trong thời gian nghỉ ngơi nên trên đường hai người đi tiếng xì xào bàn tán càng nghiêm trọng hơn, xu hướng không hề yếu đi, đại bộ phận nữ sinh đều tụm thành một đám, đổ mắt thảo luận sự lãnh khốc của Phượng Dạ Hoàng.

Tô Mộ Thu vô lực gục đầu xuống, học một năm, hôm nay tất cả danh tiếng đều bị ném đi rồi!

“Tần học trưởng?” Cô kinh ngạc nhìn nam sinh đi ra từ ngã rẽ.

“Tiểu Mộ.” Tần Tử Dương vui mừng hô lên, lúc chạm được ánh mắt người đàn ông bên cạnh cô mắt liền hạ xuống, “Tô . . . Tô tiểu thư, Phượng đại thiếu gia.”

Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh, đại chưởng bá đạo ôm eo Tô Mộ Thu, cô muốn đẩy tay anh ra, “Anh buông ra, tôi có chút việc muốn nói với học trưởng.”

Anh lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, “Có chuyện gì không thể nói trước mặt tôi?”

Cô quái dị liếc anh một cái, đành phải từ bỏ, nhìn Tần Tử Dương, “Học trưởng, lần trước thật sự xin lỗi, ở chỗ này nói với anh một tiếng xin lỗi, xin anh đừng để trong lòng.”

“Không . . . không . . .” Tần Tử Dương khoát khoát tay, khuôn mặt quần đỏ, “Cái đó . . . , Tô tiểu thư nói như vậy thật khách khí”

“Đó là sự thật, căn bản không cần nói với xin lỗi với cậu ta.” Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng khẽ nói, khinh thường nhìn Tần Tử Dương, “Mặc kệ nói bao nhiêu lần nhưng vẫn là câu nói kia, tự lượng sức mình, sớm bỏ ý nghĩ đó đi. Không được vọng tưởng có thể cùng Tiểu Thu có bất kỳ quan hệ gì, loại hạ đẳng này ngay cả tư cách xách giày cho cô ấy”

“Ba” một tiếng giòn vang, người qua đường tất cả đều hít một hơi lạnh.

Tô Mộ Thu tức giận nhìn anh, “Nói người khác hạ đẳng anh cho rằng anh cao quý đến đâu!? Anh có biết nói như vậy thật sự quá đáng không? Anh có nghĩ qua cảm nhận của người khác?” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn giờ phút này nhuộm nhợt nhạt ửng đỏ.

“Vì tên kia em dám tát tôi?” Khuôn mặt tuấn mỹ của Phượng Dạ Hoàng thoáng cái lạnh lẽo tột độ, toàn thân tràn ngập hơi thở khát máu, lạnh lùng nhìn Tô Mộ Thu, một tay giơ lên cao.

Tần Tử Dương nuốt mạnh xuống một ngụm nước miếng, hoảng sợ nhìn Phượng Dạ Hoàng, “Phượng đại thiếu gia đừng kích động, Tô tiểu thư cô ấy”

“Không cần cầu xin anh ta, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.” Tô Mộ Thu nhắm mắt lại vẻ mặt không sợ chờ bàn tay rơi xuống. Không chỉ ... là vì học trường, có lẽ trong tiềm thức cũng là vì chính mình a!? Cho tới nay bị bọn họ khống chế, bị đè nén, thật sự là rất khó chịu.

Có lẽ là trong giọng nói lơ mơ mang theo sự thất vọng nên sự tức giận ngùn ngụt trong lòng của Phượng Dạ Hoàng bị đánh tan, ôm thật chặt thân thể của cô, anh cúi thấp đầu chiếm lấy môi anh đào của cô, thô lỗ gặm cắn, mút lấy.

Không có cái tát như cô nghĩ, ngược lại còn chạm phải đôi môi mỏng lạnh băng, cô triệt để ngơ ngẩn, trừng mắt sững sờ nhìn anh, bên trong mắt anh có sự hung ác nham hiểm quen thuộc, đồng thờicũng có chỗ cô không hề quen thuộc – nhu tình....

Vì sao?

Một giây này, cô cảm giác có thứ gì đó nổi dậy ở đâu đó trong lòng.

Phượng Dạ Hoàng buông cô ra, lạnh lùng nhìn Tần Tử Dương rồi ôm Tô Mộ Thu rời đi, lưu lại Tần Tử Dương vẻ mặt kinh hãi cùng các sinh viên đang khiếp sợ vì thấy được toàn bộ quá trình, như thể một màn hí kịch làm ọi người giật mình sững sờ thật lâu, tiếng chuông reng lên lúc nào cũng không biết.

42. Chương 42

Chương 42: Người thứ ba

Chiếc xe dài duyên dáng chạy nhanh trên đường, trong xe một mảnh yên lặng. Không biết qua bao lâu.

“Sao vậy? Trên mặt tôi có gì sao?”

Tiếng nói lạnh băng chậm rãi vang lên.

“Không · · không phải.” Tô Mộ Thu xấu hổ dời ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bị anh ta phát hiện, làm sao có thể? Rõ ràng anh ta · · · · · chẳng lẽ ánh mắt của cô quá rõ ràng?

Cô quay đầu lại nhìn anh một cái.

Ngồi dựa vào ghế một cách lười biếng, mười ngón tay thon dài đan lại với nhau, môi mỏng khẽ nhếch tạo ra một đường cong lạnh lùng, mắt phượng hẹp dài giờ phút này nhắm lại, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh băng.

Cô nhếch môi, lần nữa tựa đầu trên cửa xe nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài, cảnh vật rất nhanh vụt qua, nhìn nó có loại cảm giác choáng váng, cô lấy tay chống cái trán, khép hờ nhắm mắt.

Một bàn tay lớn nắm giữ bờ eo của cô đem cô ôm lấy, hô hấp của cô bỗng dừng cứng lại.

Rốt cuộc tới rồi sao?

Không có bất kì hành động nào như cô tưởng, anh ta chỉ là kéo cô vào trong ngực, để ặt cô vùi vào lồng ngực của anh.

Cô lẳng lặng nằm trên ngực anh, khép hờ mắt suy nghĩ, cô khó hiểu cần đôi môi đỏ mọng.

Tuy nhiên mặt của anh vẫn là trước sau như một không hề có biểu tình gì, nhưng mà hơi thở lạnh băng trên người anh so với trước càng muốn mãnh liệt hơn. Cô cho rằng · · · · · cô cho là anh sẽ hung hăng xâm phạm cô, dù sao đó là chiêu thức bọn họ ưa thích nhất dùng để phát tiết tức giận và trừng phạt cô, không phải sao? Nhưng mà · · · · ·

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, vẫn đang nhắm mắt.

Lúc này tát anh một cái, cô cho là anh sẽ không chút do dự mà tát lại cô, nhưng mà không có, điều này là có ý gì?

Tim đập rộn ràng không thể giải thích được.

Cô giơ tay lên, dùng lòng bàn tay nhu hòa vuốt ve dấu tay nhàn nhạt trên mặt anh, về mặt áy náy.

“Thực xin lỗi.”

Bất luận anh nói cái gì, mặc kệ như thế nào, đánh người là cô không đúng.

Cánh tay ôm cô xiết chặt, anh mở mắt ra, thần sắc phức tạp cúi đầu nhìn cô, mà cô cũng là bình tĩnh nhìn anh, giữa hai người bỗng dưng lan tỏa ra một loại cảm giác khó nói lên lời.

Cô mất tự nhiên dời ánh mắt, đem mặt vùi vào ngực anh, anh thì nhắm đôi mắt lại, cánh tay ôm cả vòng eo cô có chút xiết chặt, trong xe lại lần nữa khôi phục một mảnh yên lặng.

Đây là tình huống gì? Vừa mới.....cô có hay không nhìn lầm? Lần thứ hai, trong mắt của anh có nhu tình....Không! Không được! Đã đối với cô chỉ là đùa bỡn, vì sao lại thể hiện vẻ mặt như vậy với cô? Cô thật hận bản thân mình, biết rõ chỉ là đùa bỡn, vì sao lại vẫn quyến luyến như thế ?

Anh có nghĩ qua cảm nhận của người khác chưa?

Phượng Dạ Hoàng từ từ nhắm hai mắt, trong nội tâm vì câu nói kia mà không cách nào bình tĩnh.

Dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên, anh nhìn cô, “Em thật sự rất muốn học tại Thanh Dương?”

Cô mở to mắt nghi hoặc nhìn anh, không hiểu anh có ý gì?

“Nói cho tôi biết suy nghĩ của em.”

Trong lòng xẹt qua cảm giác khác thường, dường như có điểm hiểu được vì sao anh đột nhiên hỏi như vậy, cô không thể tin được chớp chớp mắt, sau nửa ngày mới chui lại vào ngực anh rầu rĩ yếu ớt nói, “Thật ra học không phải là mục đích chính, tôi không muốn cả ngày đều ở trong phòng, bị giam cầm thật là khó chịu, thật sự cảm giác mình như một con thú nhỏ. Anh có thể hiểu được không?”

Anh che giấu ánh mắt mình, sau nửa ngày mới nghe được anh lẩm bẩm một câu, “Phải không?”

Muốn yêu cô, thương cô nhưng trong lòng cô liên biến thành như thế sao?

“Bắt đầu từ ngày mai, em trở lại Thanh Dương học đi! Chúng tôi sẽ không can thiệp.” Anh nhàn nhạt lẩm bẩm.

Cô kinh ngạc nhìn anh, vẫn là biểu lộ lạnh lùng trước sau như một, nhưng mà, lại có cảm giác có gì bất đồng, rốt cuộc là bất đồng ở đâu? Cô không biết.

“Cám ơn anh.” Cô từ đáy lòng nói lời cảm tạ.

Tâm khê nhúc nhích, đôi mắt anh đang nhắm lại đột ngột mở ra kinh ngạc nhìn cô. Trên gương mặt trắng trẻo tự nhiên lộ ra nụ cười làm rõ lúm đồng tiền, thật tươi mát, cũng thật tự nhiên.

Thì ra chỉ đơn giản như vậy đã có thể làm cho cô cười sao?

Cánh tay ôm thân thể cô xiết chặt, anh đem cằm tì trên đỉnh đầu của cô, ôm thật chặt cô, mà cô cần môi lẳng lặng mặc anh ôm sát, lông mi dài cong nhẹ chớp, chỉ có cô biết tim mình đập có bao nhiêu hỗn loạn.

“Nếu như muốn cảm ơn tôi” Anh cúi đầu kề sát vào tai của cô nói, tiếng nói trầm thấp mị hoặc “Trở về cho tôi một cái tạ lễ, thuận tiện đền bù tổn thất cho cái tát vừa rồi, như thế nào?” Răng nhẹ gặm cắn vành tai nhỏ xinh.

Thân thể nhỏ bé và yếu ớt khê run, trong nội tâm cô vô lực thở dài, dễ khóc dễ cười.

Ý đồ rõ ràng như vậy cô có thể làm bộ như không biết sao? A, quả nhiên là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.....

Cô giương mắt bình tĩnh nhìn sâu vào trong mắt anh rồi mở ra một cười nhạt, “Có gì không thể?”

Thôi, dù cho biết rõ chỉ là ngẫu nhiên bố thí nhu tình, dù cho biết rõ chỉ là đùa bỡn mà thôi, vậy thì có sao đâu? Để cho cô phóng túng một lần đi! Nếu không cách nào thay đổi hiện thực vậy thì thuận theo tự nhiên

đi! Để cho cô hưởng thụ thứ tình cảm khó có được của bọn họ đi cho đến . . . cho đến một ngày nào đó bọn họ chán ghét.....nói cô lạnh nhạt cũng được, nói cô nhu nhược cũng được, ngoại trừ làm như vậy, còn có thể như thế nào đây?

~~

“A? Phải không? Hẳn bình yên vô sự chạy thoát? Ha ha.... đích thực có chút năng lực, không hổ là thủ hạ chính của tên kia, ân, tôi biết rồi, hẳn là đối thủ mạnh mẽ, tôi gần đây đã biết, chính vì như vậy tôi sẽ không chấm dứt trò chơi này dễ dàng đâu, tôi cùng Hoàng rất mong đợi xem hẳn đến tột cùng lợi hại đến trình độ nào, hy vọng hẳn sẽ không để cho chúng tôi thất vọng . . . ha ha . . . yên tâm....dựa vào thực lực bây giờ, nếu muốn bắt đi Tiểu Thu hoặc là hai tiểu quỷ tại Phượng gia thủ vệ nghiêm ngặt vẫn là không có khả năng.... Gần đây tại Sicilia như thế nào? . . . ân . . . khá tốt, nếu như anh dám gây rối, đưa cho anh không phải là công việc của Liệt Phong đường trong một tháng....mà đến lúc đó sẽ đem anh ném cho thằng nhóc Chiêu kia . . . ha ha . . . anh cũng biết sợ? Sợ thì ngoan ngoãn một chút, còn có ... chuyện gì nữa hay không? Không có thì cúp máy.”

Phượng Dạ Diễm buông điện thoại trong tay xuống, ngược mắt lên thú vị nhìn về phía trước.

“Hai tiểu quỷ các người thật sự rất nhàm chán sao?”

Đối diện với anh, hai anh em Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên ngồi trên ghế sofa đang đưa chân, nhìn cũng không thèm nhìn anh, nghe vậy, bọn chúng gật gật đầu, “Thật sự nhàm chán.”

“Như thế nào? Muốn ta đem các người đưa về Liệt Phong đường không? Có lẽ bên kia có thể sẽ vui hơn?”

“Được!” Hai đứa nhóc nhún nhún vai, trề miệng một lời, “Nếu ông muốn, dù sao ở đây cũng không có gì chơi còn mỗi ngày bị người khác nhìn chằm chằm, vì vậy chúng tôi thật thích Liệt Phong đường! Ở đó có các chú, các chị chơi rất vui, hơn nữa cậu cũng rất thương bọn tôi.”

“Tốt lắm, đã là ý nguyện của các người, ta sẽ phái người đem các người tống đi!” Phượng Dạ Diễm lấy tay gõ gõ gò má, môi mỏng nhếch lên tạo ra một nụ cười nhạt.

Như vậy sẽ không còn hai tiểu quỷ đoạt đi sự chú ý của cô đỡ làm bọn họ phiền lòng.

“A, không cần nhanh như vậy, chờ mẹ trở lại chúng tôi sẽ cùng đi! Tôi nghĩ, mẹ nhất định sẽ rất thích theo chúng tôi trở về.” Phượng Sở Mạc nghiêng đầu về mặt hồn nhiên ngây thơ.

Phượng Dạ Diễm hừ lạnh, “Không có khả năng, ta sẽ không để cho cô ấy đi, về phần các người, phải mau chóng đi đi.”

“Như vậy sao được? Chúng tôi đi, mẹ khẳng định cũng không muốn ở chỗ này nha! Ông nghĩ đi, cho dù bắt mẹ ở lại, lòng của mẹ vẫn là đi theo chúng tôi! Như vậy để mẹ lại còn có ý nghĩa gì? Đúng không!?” khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Phượng Sở Nhiên cười ngọt ngào.

“Vậy sao?” Phượng Dạ Diễm nhíu mày, một lần nữa lại quan sát Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên, mắt phượng xinh đẹp đầy hứng thú.

A, hai tiểu quỷ này nhìn ra điều gì sao? Biết rằng phải chờ Tiểu Thu trở lại để cự anh, xem ra hai tiểu quỷ này cũng không đơn giản như biểu hiện ở mặt ngoài!

Đúng vậy, Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên đã tìm ra chút thủ đoạn.

Vài ngày sống chung, bọn chúng phát giác được chỉ cần là việc dính dáng đến mẹ, thì hai người bọn họ sẽ trở nên không giống bình thường, ánh mắt bọn họ nhìn mẹ tuy không phải rất rõ ràng, nhưng là bọn chúng cảm giác được giống như đúc với ánh mắt lúc cậu nhìn chị Nguyệt, lúc ấy bọn chúng còn cười cậu buồn nôn, khi đó cậu nói, đó là cậu yêu chị Nguyệt, nói như vậy, bọn họ cũng yêu mẹ sao! Như vậy mẹ chính là vũ khí phản kích tốt nhất bọn họ tốt nhất, ha ha.....

“Như vậy, ông còn muốn đem chúng tôi đuổi đi không? Ba ơ là ba. Cần nghĩ lại nha! Chúng tôi thì không sao cả a! Chỉ là đối với ba sẽ không tốt a!” Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên chớp mắt to tròn, cười lộ ra hàm răng trắng sáng, đáng yêu đến cực điểm.

“Ha ha . . .” Phượng Dạ Diễm cười nhẹ, “Thú vị, có lẽ đã xem thường hai tiểu quỷ các người, các người rất ngạo mạn, chỉ là, các người lấy đâu ra tự tin cho rằng cô ấy nhất định sẽ đi với các người?”

“Ông có thể thử một chút! Một, hai, ba, bốn.” Phượng Sở Mạc xòe ra ngón tay nhỏ, “Bốn năm, chúng tôi ở cùng mẹ bốn năm, mà các người, nghe nói mới hai ba tháng a!? Nói xem, mẹ sẽ chọn ai hả ba?”

“Đúng là có chút phiền toái.” Phượng Dạ Diễm cau lại lông mày, vẻ mặt buồn rầu, “Nếu như đuổi các người, có lẽ cô ấy thật sự sẽ đòi đi!?” Liếc nhìn hai tiểu quỷ cười đến đắc ý, anh tà tà cười, “Nhưng mà, nếu như dùng một lý do khác thì sao? Người thừa kế của Phượng gia từ nhỏ đều bị mang đến một nơi để tiếp nhận huấn luyện, đáng lý ra sau này mới để các người đi nhưng hôm nay ta sẽ tổng các người đi ngay lập tức!”

Về mặt anh cười thật vô hại, nhưng trong mắt Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên lại có vẻ âm hiểm xảo hoạt như cáo già tu luyện ngàn năm. Tác chiến lại một lần nữa tuyên cáo thất bại.

“Cho nên, muốn ở bên Tiểu Thu lâu một chút thì ta khuyên các người tốt nhất không nên động thủ động cước, cách xa cô ấy một chút, nếu làm ta không vui, nói không chừng một ngày nào đó lúc các người tỉnh dậy sẽ không còn ở Phượng gia, ý của ta, các người hiểu chứ? Ha ha . . .” Anh cười tà tứ.

Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên phồng má, thở phì phì trừng mắt nhìn anh.

“Hoàng thiếu gia, Tô tiểu thư.”

Cửa ra vào vang lên âm thanh nữ giúp việc cung kính, ba người nghe vậy cùng đồng thời hướng mắt về phía cửa lớn.

“A? Đã trở lại?” Phượng Dạ Diễm cười nhìn hai người đi vào từ cửa ra vào, Phượng Dạ Hoàng đang bế Tô Mộ Thu.

“Ừ.” Phượng Dạ Hoàng gật đầu, bước chân không hề ngừng lại, đi về hướng bậc thang, Tô Mộ Thu ngẩng đầu nhìn vào mắt Phượng Dạ Diễm, trên mặt anh là vẻ mặt bị chọc tức cô đã dự đoán sớm từ trước, xấu hổ đem mặt vui vào ngực Phượng Dạ Hoàng.

“Mẹ.”

Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên ngọt ngào gọi, nhảy xuống sô pha muốn chạy về phía cô liền bị Phượng Dạ Diễm trừng mắt nên ngoan ngoãn trở lại ghế sô pha ngồi.

Phượng Dạ Diễm híp mắt lại, âm trầm nhìn thân ảnh bọn họ rời đi.

Trong lúc không có anh, bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Trên mặt Hoàng nhàn nhạt dấu tay, còn có.....cô ôn nhu cười.....

Hô hấp cứng lại, hôm nay anh mới phát giác thì ra mình ích kỷ như vậy, cho dù là Hoàng, anh ruột của mình, anh cũng không cách nào chịu được việc cô mỉm cười nhu hòa như thế với Hoàng.

Anh lộ ra khuôn mặt tuần mỹ âm u, đi theo lên lầu, đứng ở trước cửa phòng Phượng Dạ Hoàng, cửa phòng khép hờ, anh không có đẩy ra.

“Ân..... ngô ân a....không....đừng mà.....”

“Là em nói muốn thoả mãn tôi để đền bù tổn thất, không phải sao?”

“Không được đau quá trong lúc này không được”

“Thả lỏng, ngoan, tin tưởng tôi, tôi sẽ nhẹ nhàng.”

“Xin anh..... thật nhanh.....không được..... đừng nhanh như vậy.....”

Phượng Dạ Diễm chỉ lẳng lặng đứng bên ngoài, nghe thanh âm nam tính thở gấp cùng tiếng than nhẹ mềm mại đáng yêu của phụ nữ, mặt của anh càng u ám hơn.

Tâm bị một bàn tay vô hình bóp chặt.

Anh yếu đuối không dám đẩy cửa phòng ra, giờ phút này, hai người kia làm cho anh có cảm giác mình chỉ là một người ngoài không liên hệ chen vào, từ trước tới giờ, anh chỉ là người thứ ba chen vào giữa bọn họ sao?

43. Chương 43

Chương 43: Diễm giận dữ (1)

Trong gian phòng màu lam to lớn, ánh đèn màu tím xanh vụt sáng, cả phòng tràn ngập cảm giác lạnh lẽo giá rét.

Hai thân hình cao to trắng kiêu di chuyển rất nhanh, quyền cước cùng lúc tung ra, tiếng thõ đốc thật rõ ràng trong gian phòng trống trải vắng lặng.

Cách nơi bọn họ khá xa, người đàn ông xinh đẹp ngồi trên ghế, hai chân thon dài ưu nhã vắt chéo nhau, hai đầu ngón tay kẹp lấy ly rượu, cổ tay khẽ nhúc nhích, rượu lạnh màu xanh bên trong theo đó sóng sánh, đôi mắt xinh đẹp nhíu lại.

Phía sau anh, trên ghế sofa màu xanh là người đàn ông tao nhã như ngọc ôm một cô gái xinh đẹp trong ngực, trên mặt anh ta bình tĩnh không chút gợn sóng, mỉm cười, ngược lại trên mặt cô gái xinh đẹp hiện lên thần sắc lo lắng, mắt to mọng nước nhìn thẳng hai người đàn ông kịch liệt đánh nhau trước mặt.

“Thật sự sẽ không có chuyện gì sao?”

Cô lo lắng hỏi.

Người đàn ông trước quầy bar lung lay ly rượu trong tay, “Yên tâm đi, không có việc gì đâu! Đánh nhau không chết đâu, cùng lắm là đau nhức vài ngày.”

“Thật chứ?” Cô gái hoài nghi lại nhìn về hướng hai người đánh nhau.

Đánh nhau như vậy thật sự không có việc gì?

Trong đó, một người đàn ông khuôn mặt âm trầm, ra tay hung ác, tấn công dữ dội, chiêu thức đều là muốn đẩy người ta vào chỗ chết, anh ta lập tức cấp cho đối thủ một cú đá, mũi giày hung hăng cọ sát gò má đối thủ.

“Diễm!” Người đàn ông xinh đẹp oán giận, động tác né tránh thể công mạnh mẽ, trên mặt hiện một vết máu, “Tôi nói rồi đánh chỗ nào cũng được nhưng không được đánh vào mặt.”

“Bớt nói nhảm đi.” Phượng Dạ Diễm lạnh lùng mở miệng, tốc độ dưới chân không giảm, nắm tay hung hăng đánh lên bụng đối phương. Đối phương nhanh chóng nghiêng người tránh ra, lúc Phượng Dạ Diễm còn chưa kịp rút tay về đối phương đã nhanh chóng bắt lấy cánh tay của anh, chân dài vung lên, hung hăng đá anh ngã trên mặt đất.

Cô gái kinh hãi nhìn bọn họ, đẩy đẩy người đàn ông nho nhã bên cạnh, “Ngự.”

Sở Ngự nắm tay của cô, “Không có việc gì! Tiểu Nguyệt đừng nhìn thì sẽ không lo lắng.” Mắt liếc nhìn Phượng Dạ Diễm bị Lôi Thiên Chiêu chế trụ, anh thú vị chau mày.

Xem ra Tiểu Thu có ảnh hưởng rất lớn đối với Diễm nha! Vì vậy mới có thể làm cho anh ta phân tâm trong trận quyết đấu. Trước kia anh còn không dám chắc nhưng hiện tại hoàn toàn có thể khẳng định, Diễm thật sự đã rơi vào lưới tình.

“Sẽ xảy ra chuyện đó.” Cô lo lắng nhìn bọn họ.

Phượng Dạ Diễm quỳ gối, bắt được một khe hở, lấy khuỷu tay vọt tới Lôi Thiên Chiêu đá văng anh ta ra nhanh chóng nhảy lên.

“Sẽ không chết đâu.” Kỳ Diệp Vân khoát khoát tay, “Cô đừng tưởng bọn họ đánh nhau ác liệt như vậy nhưng chỉ cạy mạnh, không chết được đâu.” Về mặt anh như đang xem kịch vui xen lẫn chút hả hê nhìn hai người đánh nhau.

Thật sự là không có mỹ cảm, giống như xem hai dã thú cắn nhau. Nhìn Diễm lão đại hung ác như vậy, tuy không biết có chuyện gì xảy ra nhưng nhất định là có liên quan đến Tiểu Thu, nhưng mà như vậy càng tốt,

bây giờ chỉ có một người, miễn cưỡng còn có thể ứng phó, bốn năm trước, anh chính là bị Hoàng lão đại cùng Diễm lão đại liên hợp công kích, ở trong trạng thái không hiểu gì hết mà bị đánh, hai quái thú làm cho anh nằm trong bệnh viện trọn vẹn một tuần lễ.

Phượng Dạ Diễm nắm tay hung hăng đánh trên người Lôi Thiên Chiếu làm anh kêu lên một tiếng đau đớn, cố tránh ra thật xa, khuôn mặt oán hận trừng mắt nhìn Phượng Dạ Diễm, “Lại đánh mặt tôi lần nữa tôi sẽ không khách khí đâu,” Anh tức giận nhìn anh ta, “Không phải chỉ là bất mãn thôi sao? Người phụ nữ đó có gì đặc biệt, anh muốn phụ nữ, tôi có rất nhiều, muốn loại nào . . .”

Lời nói còn chưa dứt, sắc mặt Phượng Dạ Diễm càng thêm hung ác nham hiểm, cắt đứt lời của anh, lạnh lùng nhìn anh, “Ít nói nhảm đi, tôi sẽ trực tiếp hủy đi mặt của cậu.”

Lôi Thiên Chiếu cười ranh ma như một con mèo đi ăn vụng, “Nhìn anh tức giận như vậy, dứt khoát tìm cho anh mấy người phụ nữ nha! Thân hình mềm mại, ôm bọn họ có lẽ anh sẽ . . .”

“Ồ! Trời ạ! Rõ ràng là lửa đã cháy dữ dội lắm rồi, anh Chiếu còn liều mạng châm lửa, thật sự là không có mắt.” Cung Vô Nguyệt vô lực xoa cái trán, áp vào lồng ngực Sở Ngự.

Nhớ tới nguyên nhân bọn họ đánh nhau, cô càng thở dài vô lực.

“Nhìn mặt anh hốc hác như vậy....Diễm lão đại, anh không thỏa mãn sao? Tiểu Thu không thể thỏa mãn cậu?”

Cũng bởi vì những lời này mà bọn họ đấu võ.

“Ha ha . . .” Sở Ngự cười khế, cùng Kỳ Diệp Vân liếc nhau, hiểu ý cười.

Bọn họ biết rõ thằng nhóc Chiếu kia là cố ý, dù sao ba ngày nay Diễm y như một xác chết, ở chỗ này ngoại trừ uống rượu vẫn là uống rượu, uống rượu rồi ngủ, tỉnh rượu thì uống tiếp, uống rượu ngủ tiếp, thật sự là nhìn không được, nếu cậu ta không nói gì hết thì hai người bọn họ sớm muộn cũng sẽ mượn cớ gì đó để khiêu khích, bọn họ tin tưởng dùng vũ lực là phương pháp phát tiết tốt nhất, tuy nhiên đối với Diễm hình như không có tác dụng gì

Nhưng so với việc sống không bằng chết còn tốt hơn.

Chết rồi còn có thể đầu thai a!

Reng reng reng

Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng vang lên.

Kỳ Diệp Vân nhìn chiếc điện thoại đang reo trên bàn, tiện tay cầm lấy nghe, “Dì Nghiên, dì khỏe không?”

“Dì Nghiên, con là Diệp Vân, Diễm lão đại đang ở đây, dì tìm cậu ấy có chuyện gì sao?” Anh quét mắt nhìn về phía hai người còn đang đánh nhau, “Cậu ấy hiện tại có chút bận rộn, không thuận tiện nghe máy!”

“Không cần lo lắng, Diễm lão đại không có việc gì.” Chỉ là trên mặt có chút vết bầm tím xanh, khóe miệng chảy chút máu.....mà thôi, không có gì đáng ngại.

“Dì Nghiên an tâm a, Diễm không phải trẻ con, chỉ có ba ngày không trở về mà thôi, hơn nữa, cũng không có người làm cậu ta bị thương.”

“Được rồi, chúng con nhất định xem chừng cậu ấy, a, cái kia chúng con biết rõ, được, dì Nghiên tạm biệt.”

~

Cùng thời điểm đó, tại Phượng gia, thư phòng của Phượng Dạ Hoàng, Lãnh Nghiên ngồi trên ghế sofa, trong ngực ôm Phượng Sở Nhiên, bà buông điện thoại ra thở dài một hơi!

“Nghiên Nhi, em không cần lo lắng cho thằng nhóc kia, nó có thể có chuyện gì, nó không đi làm tổn thương người khác là may lắm rồi chứ ai có thể thương tổn nó.” Phượng Dạ Hành thần sắc không lo lắng khoát khoát tay.

Lãnh Nghiên bất mãn trừng ông, đôi mắt hơi lo lắng, “Cũng không thể nói như vậy, Diễm ngoại trừ lần kia sẽ không giống như bây giờ ba ngày rồi chưa trở về, Tiểu Thu thì ở Phượng gia, vậy càng kỳ quái, nó gần

đây không phải mỗi ngày đều ôm con bé sao? Ba ngày không thấy, thật sự kỳ lạ.” Nói xong, ánh mắt hữu ý vô ý hướng về phía Phượng Dạ Hoàng ngồi ở trên ghế da trước bàn sách đang khép hờ mắt.

Phượng Dạ Hoàng nhú mày, nghiêng ngẫm câu dẫn ra khóe môi.

Ý vị trong lời nói của bà anh tự nhiên biết rõ, thằng nhóc Diễm kia, ngày đó đứng trước cửa phòng anh đương nhiên biết, ba ngày nay không thấy bóng dáng đoán chừng cũng là bởi vì chuyện ngày đó, không ngờ thằng nhóc Diễm lại

Anh cầm lấy điện thoại.

“Tô tiểu thư trở lại, nói cô ấy tới thư phòng tôi một chuyến.”

44. Chương 44

Chương 44: Diễm giận dữ (2)

Ánh đèn lấp lánh, bóng đêm mê người, Thánh Thành ban đêm thật sự rất đẹp, không hổ là thành phố mang tên “Ngọc trai đêm tối”.

Một chiếc xe xa hoa chạy trên đường lớn ở khu trung tâm, không tiếng động mà nhanh chóng lao nhanh, trên màn hình TV lớn đang chiếu cuộc thi nhảy, siêu sao tuần tú phô trương kỹ thuật nhảy xinh đẹp, thu hút phần lớn nam nữ dừng lại đứng dưới màn ảnh hoan hô. Bên ngoài phi thường náo nhiệt nhưng trong xe yên tĩnh không tiếng động, ánh sáng lúc sáng lúc tối chiếu vào gương mặt của Tô Mộ Thu, giờ phút này cô nhắm mắt lại suy nghĩ, hơi thở nhẹ nhàng khiến người khác không biết là cô ngủ hay tỉnh.

Sau nửa ngày, mới thấy cánh môi cô lộ ra một nụ cười khổ vô lực.

Thói quen thật không phải là một thứ tốt a!?

Cô mở ra đôi mắt sáng ngời, thất thần nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Mười ngày ngắn ngủi, bị giữ chặt suốt mười ngày một phút cũng không ngừng, ôm nhau ngủ mười buổi tối, cô không ngờ đã tập thành thói quen có bọn họ làm bạn, được bọn họ cưng chiều, trong ba ngày ngắn ngủi mà Phượng Dạ Diễm rời đi cô thậm chí đã có loại cảm giác mất mát.

“Ha ha” Cô cười khẽ, tiếng cười thanh thúy trong không gian nhỏ hẹp chỉ có một người là cô có vẻ có chút quỷ dị.

Mất mát.....một loại cảm giác kì diệu của tình cảm a! Cô cũng có loại cảm giác này, thật sự là bất ngờ, có lẽ trước kia đã từng có? Nhưng có thể đã bị chôn vùi bởi tuyệt vọng, đau buồn và phẫn nộ.

Nhớ tới chuyện bốn năm trước, đôi mắt cô hiện lên tia buồn bã, khuôn mặt tại lúc sáng lúc tối càng có vẻ tái nhợt tối tăm, cô thở dài dứt khoát nhắm mắt lại.

Xe hơi dừng lại trước một tòa nhà được trang trí đơn giản tự nhiên, một người đàn ông lãnh khốc mặt không biểu tình bước xuống từ ghế ngồi phía trước, sau khi mở cửa xe anh ta làm ra một cái tư thế mời.

“Tô tiểu thư, mời xuống xe.”

“Cám ơn.”

Tô Mộ Thu nói tiếng cám ơn, bước xuống xe, cô ngẩng đầu lên, do không quen với ánh sáng nên khép hờ mắt lại.

Phía trên, bản hiệu ghi chữ “Dạ” phát ra ánh sáng màu xanh, đối với cô mà nói có điểm chói mắt.

Hai người đi tới cửa bị hai gã mặc áo vest đen ngăn lại, “Xin hỏi ngài cùng tiểu thư đây có thể VIP không?”

“Dạ”, quán bar nổi danh nhất thành phố, là sản nghiệp của Phượng Đế, trực tiếp thuộc về Lôi Sát đường, tuy cùng lúc kinh doanh rất nhiều khách sạn quán bar, nhưng chỉ có “Dạ” là tương đối đặc biệt chỉ chiêu đãi một ít khách thân phận hiển hách, bởi vậy, trở thành khách quý của “Dạ” là biểu tượng thân phận tôn quý. Người đàn ông lạnh lùng rút ra chiếc thẻ quảng về phía bọn họ, bọn họ nhìn vào chiếc thẻ liền hoảng sợ trừng lớn mắt, cúi đầu kính cẩn đưa trả cho anh ta, “Thuộc hạ không biết là Mị Huyền thiếu gia, xin thứ lỗi.”

“Ừ.” Mị Huyền đáp lại một tiếng, đem chiếc thẻ cất đi, quay đầu kính cẩn gật đầu với Tô Mộ Thu, “Xin mời Tô tiểu thư đi cùng thuộc hạ.”

“Làm phiền anh.” Cô hữu lễ gật đầu cảm ơn.

Mị Huyền, đứng đầu ám vệ làm việc trực tiếp cùng Hoàng chủ và Diễm chủ, cho dù đối mặt với tất cả Đường chủ cũng chưa từng kính cẩn như thế, cô gái kia.....chỉ là một cô gái bình thường, họ Tô, chẳng lẽ lại là.....

Hai gã mặc áo vest đen ở cửa ra vào giật mình sững sờ nhìn bóng dáng hai người mới rời đi, thần thờ thật lâu.

Tô Mộ Thu theo Mị Huyền đi vào trong căn phòng màu lam, tâm tư phức tạp khó có thể giải thích, có chút sợ hãi lại hơi chờ mong, tìm không hiểu vì sao mà đập loạn.

Tại cửa ra vào dừng lại, cô mím môi, nhìn Mị Huyền gõ cửa, tìm đập thành thịch theo tiếng gõ cửa.

Bỗng dưng muốn chạy trốn.

Cửa mở ra, Kỳ Diệp Vân xuất hiện trước mặt hai người, nhìn thấy người con gái phía sau thì lập tức thay đổi thần thái, ánh mắt rạng rỡ, kích động một tay ôm lấy Tô Mộ Thu, “Tiểu Thu, rốt cuộc cô đã tới, nhanh đưa tên đàn ông của nhà cô trở về, còn để cậu ta ở đây nữa, cậu ta không điên thì tôi sẽ điên mất.”

“Ách · · ·” Tô Mộ Thu không nói gì, hơi thẹn thùng.

“Có khoa trương như vậy không?”

“Có, tuyệt đối có.” Kỳ Diệp Vân gật đầu, vẻ mặt thành thật, “Không tin, cô tự mình vào xem đi.” Anh lôi kéo cô vào phòng, cô cẩn cẩn môi, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt phức tạp bước vào phòng.

Trong phòng xanh lam rộng lớn, Lôi Thiên Chiếu không có hình tượng nằm ngửa trên ghế sofa, Sở Ngự cùng Cung Vô Nguyệt thì ôm nhau bắt đầu nhìn Phượng Dạ Diễm đang ngồi trước quầy bar uống đến say không còn biết gì.

Tô Mộ Thu dưới đáy lòng nhẹ nhàng thở ra. Thật may không phải chỉ có một mình Phượng Dạ Diễm ở đây, đến bây giờ cô vẫn không cách nào thoải mái một mình đối mặt anh ta, cảm giác sợ hãi không hiểu tại sao luôn dâng lên trong lòng.

“Tiểu Thu, em đã đến.” Sở Ngự quay đầu thoáng kinh ngạc nhìn Tô Mộ Thu.

“Chị Tiểu Thu.” Cung Vô Nguyệt đáng yêu gọi.

“Anh Sở, Tiểu Nguyệt.” Tô Mộ Thu cười ôn nhu với bọn họ.

“Được. Em đã đến đây, vậy thì giao nơi này cho em.” Anh đứng lên, ôm Cung Vô Nguyệt, nói với Lôi Thiên Chiếu đang nằm mê man trên ghế sofa, “Chiếu, đi thôi.”

Kỳ Diệp Vân đến gần, đập Lôi Thiên Chiếu một cước, “Dậy đi!”

“Úi!” Lôi Thiên Chiếu một luồng khí lạnh, ôm lấy bụng, hai mắt nhắm lại mở ra trừng mắt nhìn Kỳ Diệp Vân, gầm nhẹ, “Anh không biết tôi là người bị thương sao? Tôi có thù oán với anh à?”

“Không có.” Kỳ Diệp Vân nhún nhún vai, vẻ mặt khiêu khích, “Tôi cố ý đó.”

“Loảng xoảng” Một thanh âm vang lên, Phượng Dạ Diễm ngồi ở quầy bar buồn bực đem rượu trên bàn đầy hết xuống đất, bỗng dưng gầm nhẹ, “Ồn chết đi được! Cút hết cho tôi!”

“Ách!” Kỳ Diệp Vân cùng Lôi Thiên Chiếu co rúm lại, người phía trước hung hăng nện cho anh một quyền, “Đều tại cậu, quỷ rống quỷ kêu.” Anh trợn tròn mắt, “Còn không phải bởi vì anh đập lên miệng vết thương của tôi?”

“Đi thôi!”

Sở Ngự tức giận liếc bọn họ, trẻ con ngây thơ như nhau, người khác cũng nhìn không ra bọn họ là chủ quản tàn nhẫn của Lôi Sát đường cùng U Vân đường a?

“Còn muốn cùng sư tử kia đánh nhau thêm một trận nữa sao?”

“Bớt nói giỡn đi.” Lôi Thiên Chiếu thấp giọng nói, “Có quỷ mới muốn cùng anh ta đánh, trâu bò cũng không dã man như anh ta.” Anh quay đầu cười nhìn Tô Mộ Thu, “Tiểu Thu, cầu xin cô làm ơn đưa anh ta trở lại Phượng gia đi, vất vả cho cô rồi.”

“Tôi không” Tô Mộ Thu không kịp phản ứng.

“Tiểu Thu, giao cho cô.” Kỳ Diệp Vân vỗ vỗ vai cô, vẻ mặt thận trọng giống như đang giao phó một việc rất hệ trọng.

“Tôi” Tô Mộ Thu không biết nói gì. Đây là tình huống gì a? Muốn cô một mình ở cùng một chỗ với Phượng Dạ Diễm sao?

“Anh Sở.” Cô dùng ánh mắt cầu cứu Sở Ngự.

Sở Ngự ôm Cung Vô Nguyệt đi lướt qua bên người cô, vỗ vỗ vai cô, “Tiểu Thu, giao cho em.” Quay đầu liếc nhìn Phượng Dạ Diễm, anh thở dài, “Tiểu Thu, đừng chống cự cậu ta, cũng đừng chống cự chính mình, thử tiếp nhận cậu ta đi, cậu ta chỉ là không biết thể hiện lòng mình thôi, bởi vì từ nhỏ đã lớn lên trong Âm Diễm môn, cho nên không ai dạy cậu ta phải yêu như thế nào.”

Tô Mộ Thu run lên, nội tâm vì lời nói đó mà rung động, khi cô phục hồi lại tinh thần, căn phòng to như vậy chỉ còn lại cô cùng Phượng Dạ Diễm đang uống rượu giải sầu.

Cô ngồi xuống ghế sofa, lẳng lặng nhìn bóng lưng anh ta, nhếch môi, thở dài bất lực.

Không hiểu đây là tình huống gì, anh ta đang giận dữ sao? Chỉ là uống rượu mà thôi! Có tất yếu phải gọi cô tới đây không? Cô tới thì có thể làm được gì đây? Lại phải làm gì đây? Đoạt đi chai rượu trong tay anh ta không cho anh ta uống nữa sao?

“Em tới làm gì?”

Giọng điệu cay nghiệt

“Ồ” Vẫn đang suy nghĩ nên Tô Mộ Thu bị tiếng nói đột nhiên vang lên làm hoảng sợ, “Tôi ân anh ba ngày chưa có trở về Phượng gia, phu nhân rất lo lắng, cho nên tới thăm anh một chút, là Hoàng kêu tôi tới.” Trả lời như vậy là đúng sự thật nha!?

“Cút!” Phượng Dạ Diễm đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, “Cút cho tôi!”

Lòng tràn đầy chờ mong bị một gáo nước lạnh giội tắt, Hoàng? Cô gọi anh ta là Hoàng? Ba ngày không gặp, bọn họ đã thân mật đến như vậy sao?

Trong lòng ảm ức bức bối, anh cầm lấy chai rượu ngửa đầu lên uống ừng ực.

Tô Mộ Thu chau mày, không hiểu anh ta vì sao lại nổi giận, nhún nhún vai sau đó dứt khoát đứng lên như anh mong muốn rời đi, như vậy đỡ phải làm tình thế chuyển biến xấu hơn.

45. Chương 45

Chương 45: Đau lòng

Tô Mộ Thu đi đến cửa ra vào, ngay lúc tay vừa đụng vào nắm cửa thì vòng eo bị một cánh tay từ phía sau lưng ôm lấy, một giây sau thân thể nhỏ nhắn bị ôm vào một lồng ngực cường tráng, tim của cô đột nhiên đập liên hồi, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, mất đi nhịp điệu lúc bình thường.

“Đừng đi.”

Tô Mộ Thu chấn động vì lời nói của anh, cũng vì trong lời nói của anh lộ ra sự . . . yếu ớt, không còn là câu mệnh lệnh mà ngược lại mang theo ý khẩn cầu.

Phượng Dạ Diễm xiết chặt hai tay cô ôm thật chặt, anh cúi thấp đầu vùi mặt vào cổ của cô thật sâu hít lấy mùi hương trên người cô, “Anh nhớ em.”

Chính anh cũng không biết thì ra anh có thể nhớ một người đến như thế.

Nghe vậy, Tô Mộ Thu không thể tin được mở to mắt, thân thể căng cứng trong ngực Phượng Dạ Diễm.

“Anh vừa nói cái gì?” Cô thì thào nói nhỏ.

“Chết tiệt.” Anh thấp giọng rủa một tiếng, xoay người cô lại để mặt cô đối diện anh, “Tôi nói tôi rất nhớ em, chết tiệt, em có tư cách gì để cho tôi nhớ em như vậy? Tôi càng đáng chết hơn, vì cái gì tôi không thể không nhớ em?” Anh gầm nhẹ.

Cô bị rối không biết làm sao, mắt đẹp trong suốt mở thật to, bỗng dưng anh cúi thấp đầu xuống chiếm lấy môi của cô, hung hăng dùng sức mút lấy.

“Ồ . . .” Cô khẽ rên, hai tay đẩy lồng ngực của anh ra, anh ta quá dùng sức, thật là khó chịu, hơn nữa mùi rượu thật nồng trong miệng anh ta làm cô cảm thấy chóng mặt, “Àn . . . ngô . . .” Trong lúc giãy dụa cô chạm đến vết tím xanh trên mặt anh cùng vết máu thì dần dần dừng lại.

Trong lòng cảm thấy khó chịu.

Cô ngừng giãy dụa, lẳng lặng để mặc anh làm gì thì làm, sau khi anh ngừng hôn thì găt gao đè mặt cô vào lồng ngực mình.

Trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác dính dính, cô cúi đầu xuống nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay, nơi đó chẳng biết từ lúc nào đã nhiễm màu đỏ tươi, hô hấp cứng lại, đôi mắt hiện lên lo lắng, cô mở to mắt, lại một lần nữa giãy dụa ra, “Anh làm sao vậy? Bị thương ở đâu?”

“Em lo lắng cho tôi sao?” Phượng Dạ Diễm dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên, bình tĩnh nhìn thật sâu vào mắt cô.

Cô chớp chớp mắt, không tự nhiên né tránh ánh mắt của anh, “Thả tôi ra, cho tôi xem vết thương của anh.”

Đôi mắt Phượng Dạ Diễm hiện lên buồn bã, cúi xuống bế cô lên, đi vào nội thất.

“Anh...” Tô Mộ Thu hơi kinh ngạc khi bị đặt lên trên giường, lúc nhìn đến phần áo ở bụng anh nhuộm một màu đỏ tươi thì tim cô đập lạc nhịp, bối rối nhảy xuống giường, một giây sau liền bị ôm trở lại trong ngực Phượng Dạ Diễm, bị ôm thật chặt, cô không dám dùng sức giãy dụa mà chỉ có thể cau mày khẽ quát.

“Anh điên rồi phải không? Anh không muốn sống nữa sao? Thả tôi ra, bây giờ anh cần băng bó.”

“Đừng nhúc nhích.” Anh ôm thật chặt cô, “Tôi rất mệt mỏi, để cho tôi ôm em một chút được không?” Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu lại mang theo nồng đậm ý tứ khẩn cầu.

Cô bình tĩnh lại, lẳng lặng để mặc anh ôm, một tiếng “Bụp” vang lên, anh ấn cái công tắc ở đầu giường, trong phòng trở nên đen kịt, trong bóng tối chỉ có thể nghe tiếng hít thở của Phượng Dạ Diễm cùng với . . . tiếng tim đập của Tô Mộ Thu.

Cô không hiểu sao mình lại sợ? Không hiểu vì sao khi một mình ở cùng anh thì lại đặc biệt sợ hãi như thế, giống như đang sợ cái gì đó.....

“Thật thất bại, vì sao không phải tôi gặp em trước? Nếu như người em gặp đầu tiên là tôi, nếu như người đàn ông đầu tiên của em là tôi, em có phải sẽ dành cho tôi nhiều sự chú ý hơn một chút?”

Trong bóng tối thanh âm chậm rãi vang lên.

Cô cứng đờ, một khắc trước tâm còn cuồng loạn nhảy múa lúc này lại dần dần tĩnh lặng lại. Đột nhiên cô nhớ tới lời nói của Sở Ngự trước khi đi, dường như hiểu ra được vì sao mình lại sợ anh như thế.

Có lẽ trong nội tâm cô từ trước tới nay luôn có tiềm thức phải chống cự lại anh, đơn giản là, cô hiểu được sâu sắc rằng anh rất nguy hiểm, thậm chí so với Phượng Dạ Hoàng càng nguy hiểm hơn. Cô thừa nhận chính mình rất nhát gan, cô sợ hãi cùng anh ở chung về sau sẽ không tự kìm hãm được mà rơi vào tay giặc, cô sợ hãi anh làm thương tổn cô, so với Phượng Dạ Hoàng lãnh khốc thì anh tà khí tuyệt đối sẽ làm cho phụ nữ càng thương tâm hơn, yêu anh có nghĩa là đồng ý rơi vào vạn kiếp bất phục, cho nên cô một mực hèn nhát né tránh anh, kháng cự anh.

“Gọi tôi là Diễm, được không?”

Cô ngớ ra.

“Hay là không được? Em có thể thân mật gọi Hoàng như vậy, vì sao không thể công bằng một chút đối với tôi?”

Nghe được âm thanh của anh có chút ai oán cô đột nhiên có loại cảm giác muốn cười, vì anh hiếm khi biểu lộ một mặt đáng yêu như vậy.

“Đừng rời khỏi tôi, cầu xin em.....”

Anh xiết chặt cánh tay cô ôm càng chặt hơn, dùng lực khá lớn, dường như muốn đem cô nhét vào thân thể của mình.

Cô hoàn toàn giật mình sửng sốt, trong nội tâm vì câu nói này...mà có chút phức tạp. Mười ngày này, bọn họ đối với cô đặc biệt yêu thương, cô không phải không rõ, chỉ là, cô không muốn thừa nhận, cô lựa chọn tránh né, bởi vì sợ hãi sẽ bị thương tổn, cô lựa chọn phong tỏa chính mình, tình nguyện tin tưởng bọn họ chỉ xem cô như thú nuôi, mà hôm nay.....Anh không nói thêm gì nữa, trong phòng khôi phục một mảnh yên lặng, sau nửa ngày, con người bên cạnh hô hấp dần dần trầm ổn, lực đạo cánh tay đặt trên lưng cô dần dần buông lỏng, cô thăm thò, “Sẽ không.....em sẽ không rời đi.....”

Huống chi, cô không có năng lực trốn chạy, không phải sao?

Hai tay nhấc cánh tay trên lưng ra, cô nhẹ nhàng chống tay ngồi lên, chạm vào vết máu trên bụng anh, vô lực thở dài, cô bước xuống giường, trong bóng đêm mờ mịt chậm chạp đi về phía trước, nhẹ nhàng mở cửa rời đi.

Ước chừng một phút đồng hồ sau cô trở lại, trong tay cô cầm một băng vải màu trắng cùng một lọ thuốc khử trùng.

Cô mút môi, đem những thứ trong tay để qua một bên, lại bật đèn trên đầu giường lên, rồi sau đó vào phòng tắm cầm một cái khăn ướt đi ra, động tác nhu hòa nâng Phượng Dạ Diễm đang mê ngủ dậy, cởi áo của anh, nhìn vết máu loang lổ trên bụng, mi tâm cau lại, cô dùng khăn ướt lau nhẹ nhẹ lên đó.

Thôi chết miệng vết thương cũ đã nứt ra rồi, Lôi Thiên Chiếu cũng thật là, không tránh đi miệng vết thương cũ của anh sao? Bị thương còn đi uống rượu, Phượng Dạ Diễm cho là thân thể mình làm bằng sắt sao?

Dùng nước rửa sạch xong, cô dùng khăn lau mặt thấm ướt thuốc khử trùng lau sạch miệng vết thương một lần nữa, trong quá trình làm thỉnh thoảng liếc nhìn Phượng Dạ Diễm một cái, cũng may anh vẫn mê man không có bất kỳ phản ứng nào.

Cô thở dài, sát trùng miệng vết thương cũng không thể làm cho anh đau nhức mà tỉnh lại. Anh không phải là người sắt, vậy là do quá mệt mỏi sao?

Cuối cùng đem băng gạc quấn vùng bụng thật tốt, cô mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, thở dốc, dọn dẹp xong hết mọi thứ, rốt cuộc không chịu được nữa, ở trên giường nằm thiếp đi lúc nào không hay.

~

Buổi sáng hôm sau, Lôi Thiên Chiếu nhẹ nhàng gõ cửa, thật lâu không có người ra mở cửa, anh nhíu mày.

“Nếu không mở cửa, tôi sẽ đi vào đó!”

Anh đẩy cửa ra, bên trong bên ngoài dạo qua một vòng không thấy một bóng người, tại quầy bar nhấn xuống điện thoại nội tuyến, “Diễm chủ đâu?”

“Hồi bẩm thiếu gia, sáng sớm hôm nay Diễm chủ đã đi rồi, bảo thuộc hạ chuẩn bị một phi cơ trực thăng, mang theo một người phụ nữ đi rồi, hình như là đi tới Ám đảo.”

“Shit!” Lôi Thiên Chiếu thấp giọng chửi, “Tại sao không có người báo với tôi?”

“Thuộc hạ đã nói qua với thiếu gia, lúc ấy thiếu gia còn đáp lại nói đã biết.”

“Lúc nào?” Anh khiển trách, “Tại sao tôi không biết!?”

“Sáng nay lúc thiếu gia còn đang trên giường.”

Lôi Thiên Chiếu khinh khỉnh, “Không có việc gì.” Anh cúp điện thoại. Trong lúc ngủ mơ sao? Từ trước đến nay anh đều ngủ như chết, huống chi tối hôm qua cùng tên đã man đấu một trận.

Anh cười nghiền ngẫm, tại quầy bar rót một ly rượu, trở lại trên ghế sofa lười biếng ngồi xuống, cầm lấy điều khiển từ xa đang nằm trên bàn, ấn xuống một nút, trên tường chậm rãi hạ xuống một màn hình lớn, anh tiện đà rút điện thoại trong túi quần ra, ấn một phím, sau khi ấn, màn hình dần dần hiện ra khuôn mặt tuần mi của Phượng Dạ Hoàng.

“Bộ dáng của cậu nhìn thật chặt vật a!” Phượng Dạ Hoàng nhàn nhạt cười nói.

“Còn không phải tại tên đầu trâu dã man kia, tôi đã nói với anh ta không được đánh vào mặt vậy mà anh ta cứ nhất quyết nhắm đến mặt tôi mà đánh.” Lôi Thiên Chiếu tức giận nói, “Buổi sáng hôm nay anh ta mang theo Tiểu Thu đi Ám đảo, anh biết chưa?”

Phượng Dạ Hoàng gật đầu.

“Vậy anh có tính toán gì không? Có đi theo không?” Lôi Thiên Chiếu nhếch mi.

“Tất nhiên.”

Phượng Dạ Hoàng nhếch khóe môi, lãnh mị cười.

So với Diễm thì anh không có nhiều ưu thế, nếu trong khoảng thời gian này không nắm chắc thì người thất bại sẽ là anh.

Lôi Thiên Chiếu nhìn Phượng Dạ Hoàng trong ánh mắt hiện lên tia cướp đoạt, lắc đầu, “Các anh đúng là tham lam! Một đám dã thú không biết thỏa mãn.”

Cướp đoạt thân thể của người ta còn chưa đủ, còn muốn hoàn toàn chiếm luôn lòng của người ta, hai tên này thật sự là....haiz.....bất quá cũng không trách bọn họ, dù sao cũng là người đàn ông cường thế hiếm thấy!

“Vậy các anh định ở bên kia bao lâu?”

“Một tháng.”

“Hả? Lâu như vậy? Phượng Đế cùng Ám Diễm môn thì sao?”

“Cậu thử nói xem?” Phượng Dạ Hoàng cười đến tà tứ, “Cậu đã hỏi vậy thì Ám Diễm môn đương nhiên là giao cho cậu, về phần Phượng Đế thì tôi cho cậu cái đặc quyền, cậu cứ tùy tiện tìm một người nào đó rồi ném cho hắn, tôi nghĩ cậu hẳn là có người nhìn không thuận mắt?”

“Không được!” Lôi Thiên Chiếu khiển trách, “Các cậu không thể tàn nhẫn như thế!”

46. Chương 46

Chương 46: Bay đến Ám đảo

Cùng thời gian đó, trên bầu trời cao cao là chiếc chuyên cơ của Phượng gia bay đi Ấm đảo, Tô Mộ Thu dụi mí mắt, đôi mắt mở ra, thân thể bị tụt huyết áp cộng thêm một đêm chăm sóc, mệt mỏi làm cho cô cảm thấy chóng mặt nặng nề, một đôi mắt đẹp vô thần chưa tỉnh ngủ ngầy người nhìn về phía trước.

“Tiểu Thu, làm sao vậy? Ở đâu không thoải mái sao?”

Bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp, cô chuyển động con mắt, ánh mắt dần dần tập trung lại, lúc bắt gặp đôi mắt đen sẫm có chút ngơ ngác, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng.

“Say máy bay sao?” Phượng Dạ Diễm vươn tay nhẹ nhàng xoa huyết thái dương cô.

Cô lắc đầu, cảm giác làn da đụng vào nhau truyền đến hơi ấm làm cho cô ý thức được chính mình bị ôm vào trong ngực, cô muốn rời đi nhưng cánh tay bên hông lại ôm càng chặt hơn, nhớ tới miệng vết thương ngay bụng của anh, cô ngừng giãy dụa, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bây giờ đi đâu?” Trở lại Phượng gia phải lên phi cơ sao?

“Ấm đảo.” Phượng Dạ Diễm nhìn cô, trả lời khẽ một tiếng.

Nếu như có thể, anh muốn giấu cô đi, giấu đến nơi chỉ thuộc về hai người bọn họ, chỉ có điều..... Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, hiện tại Hoàng hân là đã trên đường bay đến Ấm đảo?

Ấm đảo thuộc về Thái Bình Dương nơi các dòng nước ấm áp giao nhau, bốn mùa như mùa xuân, bởi vì phong cảnh đẹp cùng khí hậu dễ chịu nên được chọn làm nơi nghỉ ngơi của Phượng gia, ngoại trừ người phụ trách quét dọn cùng với ám vệ Ấm đảo, trên đảo không cho phép những người khác tùy ý ra vào. Ấm đảo không chịu sự quản lý của bất kỳ quốc gia nào mà chủ quyền của nó thuộc về Ấm Diễm môn, không được sự đồng ý của anh thì bất luận người nào tự tiện xông vào Ấm đảo cũng sẽ bị Ấm Diễm môn xử phạt.

Tô Mộ Thu nhú mày, không hiểu vì sao phải đi Ấm đảo.

Phượng Dạ Diễm cầm một cái ly đặt trên bàn nhỏ lên đưa tới môi cô, “Uống chút nước đi.”

“Cám ơn.” Cô tiếp nhận cái ly, vừa uống nước vừa nhìn xung quanh cabin bài trí xa hoa làm cho cô không khỏi âm thầm lú lẫm.

Lọt vào trong tầm mắt cô nghiễm nhiên là một phòng nhỏ xa hoa, một phòng tắm, một cái tủ lạnh nhỏ, 1 TV, 1 giường cho hai người nằm, mà bọn họ hiện tại đang ngồi trên ghế salon đặt cạnh chiếc giường.

Tư thế ôm vô cùng thân thiết cùng với mùi hương quen thuộc của người đàn ông làm cho cô cảm thấy rất mất tự nhiên, nhăn nhó muốn tách ra, lại bị ôm càng chặt hơn.

Anh đem ly nước trong tay cô đặt lại trên bàn, dùng ngón trỏ nâng lên cằm cô.

Cô xoay đầu tránh đi ánh mắt nóng rực của anh, đôi tay chống đỡ trên lồng ngực rộng lớn.

“Anh buông tôi ra, như vậy tôi không thoải mái.”

Mắt Phượng xinh đẹp lóe lên, anh ôm lấy cô nhẹ nhàng đặt ở trên ghế sofa bên cạnh, đem đầu của cô đặt tại bờ vai mình, “Ngủ một lát nữa đi! Cũng sắp đến rồi.”

“Dạ.” Cô khẽ cắn môi dưới gật gật đầu, mềm mại tựa vào đầu vai anh.

Ngoại trừ tiếng hít thở trong phòng, không hề nghe thấy tạp âm bên ngoài nào, tất cả máy bay đều như vậy sao? Hay là chỉ có chuyên cơ của Phượng gia mới có hiệu quả cách âm tốt như vậy? Trước kia cô chưa từng ngồi máy bay nên không biết.

“Em rất sợ tôi sao?”

Anh nói thật nhỏ giống như đó chỉ là một tiếng thở dài.

Cô chớp mắt mấy cái, không xác định được vừa rồi mình có nghe chính xác không, nghi hoặc trong đầu, lông mày theo thói quen nhíu lại.

“Nếu như là anh ta..... Nếu như là anh ta ôm em, có phải em sẽ không cự tuyệt không? Có phải em sẽ thoải mái hơn không?”

Phượng Dạ Diễm chống tay bên má, âm thanh trầm thấp giống như tự nói với mình, rồi lại giống như ai oán chất vấn.

Cô ngẩng đầu, sững sờ nhìn nửa bên mặt tuấn mỹ của anh, mắt phượng xinh đẹp giờ phút này khép hờ, lông mi dài mà cong khê run run, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, đốt ngón tay trở nên trắng bệch, cảnh tượng này làm cho cô hơi hoảng sợ, nếu như trước kia thái độ bọn họ nguội lạnh, có lẽ cô còn có thể làm bộ lãnh đạm coi thường, nhưng mà bây giờ..... Các cử chỉ khác thường trong hai ngày này.... Anh cô đơn như thế từ khi nào..... Làm cho cô đau lòng không thể tả được.....

“Không phải, không phải như vậy, tôi chỉ là không quen.....”

“Haizzz.....” Anh kéo đầu cô đặt tại đầu vai mình, “Đừng nói chuyện, tiếp tục nằm một lát đi.”

Cô ngoan ngoãn tựa trên vai anh nhưng suy nghĩ trong đầu lại không ngừng biến chuyển, bình tĩnh không được. Sau khi nói ra những lời nói kia, muốn cô bình tĩnh coi như chưa từng nghe qua sao?

“Bởi vì sợ yêu..... Bởi vì sợ đánh mất bản thân..... Yêu người không nên yêu, nhất định không có kết cục..... Những điều này tôi đều hiểu..... Tôi không muốn để cho bản thân mình bị thương tổn..... Anh hiểu không?”

Cô thở dài, không tự giác đem buồn bực trong lòng trong nói ra, tâm lại lần nữa bình tĩnh trở lại, lại không biết người nào đó vì những lời này mà mở mắt ra, như có điều suy nghĩ tập trung nhìn cô.

Hai người đều đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cứ như vậy trầm mặc thẳng đến Ám đảo.

Trên Ám đảo, hai hàng người giúp việc đã chỉnh tề đứng đó, chuyên cơ vừa đáp xuống, Phượng Dạ Diễm đã phân phó cho quản gia mang Tô Mộ Thu trở về phòng sau đó liền tự mình đi đâu đó, Tô Mộ Thu muốn đi theo nhưng chỉ là lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của anh biến mất, sau đó mới đi theo quản gia đi.

Ngồi trên giường lớn, vuốt gra giường mềm mại, Tô Mộ Thu vẫn không cách nào biết được vì sao Phượng Dạ Diễm muốn dẫn cô đến Ám đảo, vì ngăn cách cô cùng con trai sao?

Phong cảnh cùng khí hậu Ám đảo thật thích hợp ột kỳ nghỉ

Từ đáy lòng cô cảm thấy xúc động, đứng lên đi đến trước cửa sổ nhìn ra cảnh biển cách đó không xa.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện hơi thở lạ lẫm làm cho cô giật mình xoay người lại nhưng gian phòng to như vậy chỉ có một mình cô, cô nhú mào, đang muốn xoay người thì lơ đãng nhìn thấy một hình bóng nho nhỏ đứng cạnh cửa ra vào, đợi cô nhìn kỹ lại thì thân ảnh nho nhỏ đã biến mất. Cô hiểu kỳ đuổi theo. Trên hành lang thật dài, một cái thân thể nhỏ nhắn thất tha thất thểu chạy về phía trước.

“Bé gái à, con chờ một chút.” Cô ôn nhu gọi.

Bé gái ước chừng hai ba tuổi nghe vậy liền dừng bước, sợ hãi xoay người, khuôn mặt lo lắng nhìn cô.

Cô đi lại ôm lấy bé gái, cô bé lạnh lợi phát ra một âm thanh sợ hãi “Dì.”

“Cháu gái, ai mang cháu tới chỗ này? Mẹ cháu đâu?” Có lẽ là bởi vì mình có hai đứa con trai nên khi cô ôm cô bé này liền không tự giác toát ra bản tính nhu hòa của người mẹ.

“Mẹ, lau lau, dì.”

“Ý của cháu là mẹ lau chùi ở đây sao?” Cô thử giải thích ngôn ngữ trẻ con.

“Dạ, lau lau, dì.”

Có lẽ là con gái của người làm? “Cháu bé, mẹ ở nơi nào? Để dì mang con đi tìm mẹ được không?”

Phượng Dạ Diễm hẳn là không thích nhìn thấy có trẻ con xuất hiện ở đây a?

“Mẹ trên lầu.”

Tô Mộ Thu sờ sờ đầu của con bé, ôm con bé đi lên lầu.

“Mẹ ở tầng kia.” Cô bé chỉ vào một căn phòng nằm khuất trên lầu ba, giấy dựa muốn xuống đất, Tô Mộ Thu buông con bé ra, con bé liền lao đảo chạy tới trước.

Tô Mộ Thu sợ cô bé kia ngã nên đi theo phía sau, “Đi chậm một chút.”

“Mẹ.” Cô bé chạy vào phòng, vui vẻ bổ nhào vào một người phụ nữ.

“Dung Dung, con chạy đi đâu? Mẹ lo lắng chết đi được a, không thể chạy loạn biết không? Cậu chủ đã tới, cậu ấy không thích trẻ con, con lại chạy loạn sẽ bị bắt lại a! A..... Tiểu thư.” Vốn còn đang hù dọa con gái, nữ giúp việc nhìn thấy Tô Mộ Thu đứng ở cửa liền kinh ngạc kinh hô một tiếng, lập tức cung kính chào.

Tô Mộ Thu đứng ở cạnh cửa, mắt đẹp kinh ngạc mở to, không hề chớp mắt nhìn hình chụp treo đầy bốn bức tường.

Ảnh cô ba tuổi ngã nhào trên đất, ảnh cô chín tuổi bị con chó nhỏ đuổi theo, ảnh cô mặc đồng phục tay cầm hoa tươi chụp hình tốt nghiệp cấp hai năm mười sáu tuổi, ảnh cô mặc đồng phục trong lễ khai giảng cao trung

Những tấm hình này.....

“Những thứ này ở đâu ra? Khi nào thì được treo ở đây?” Cô nhẹ giọng hỏi, không thể tin khê căn cánh môi.

“Tôi không rõ lắm, ba năm trước tôi đến nơi này thì đã có những bức ảnh này, cho tới nay đều là tôi phụ trách quét dọn gian phòng này, Hoàng chủ cùng Diễm chủ.....” Nữ bộc ngẩng mặt lên cẩn thận quan sát sắc mặt Tô Mộ Thu, “Bọn họ tháng bảy hằng năm đều ở trong phòng này mấy ngày.”

Bọn họ không có quên cô, đúng không?

Tô Mộ Thu thất thần xoay người rời đi, cô cần chút thời gian để sắp xếp lại mọi chuyện xảy ra gần đây, bất kể là Phượng Dạ Hoàng, Phượng Dạ Diễm, hay là bản thân cô.

47. Chương 47

Chương 47: Ngân Hồ

“Ô tiểu thư.” Người làm đang lau chùi cầu thang ngừng tay, đứng lên hữu lễ chào một tiếng.

Mà Tô Mộ Thu chỉ nhú lông mày, không có bất kỳ phản ứng nào, cô hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình.

Đi xuống cầu thang, hai chân của cô vô ý thức hướng cửa ra vào.

Quản gia mới từ bên trong đi ra đã thấy Tô Mộ Thu liền cung kính hạ thấp người gật đầu, “Xin hỏi Tô tiểu thư muốn đi đâu? Có cần giúp đỡ gì không ạ? Xin tiểu thư cứ việc phân phó.”

Quản gia nói dứt lời ngẩng mặt lên thì người đã đi ra khỏi cửa, bước trên mặt cỏ. Quản gia nhú mày, nhìn bóng lưng của cô muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng ngậm lại hay là thôi, chưa biết rõ tính tình của chủ tử, nếu là tính tình ngang ngược thì sẽ không tránh được bị la mắng.

Bên cửa sổ lầu hai, Phượng Dạ Diễm lơ đãng nhìn ra ngoài vừa vặn trông thấy Tô Mộ Thu rời đi, anh nhú mày, nhanh chóng gọi một ám vệ tới, “Mau đuổi theo tiểu thư, đừng để cho cô ấy có chút tổn thương nào.”

“Dạ.” Ám vệ gật đầu, lập tức xoay người rời đi.

Tô Mộ Thu chẳng có mục đích nên đi lung tung khắp nơi, chờ phục hồi tinh thần lại, nhìn trước mắt một mảnh xanh lục, mới ý thức được chính mình bất tri bất giác đã đi vào trong rừng. Cô nhìn chung quanh, tất cả đều là cây cối, nhìn về phía xa xa có thể thấy ngôi biệt thự nên cô thoáng yên lòng. Cô dứt khoát ngồi xuống dưới một cây đại thụ, hít sâu một hơi, không khí tràn ngập mùi cỏ cây làm cho người ta cảm thấy sảng khoái, đó là một cảm giác không cách nào cảm nhận được trong thành phố.

Đầu gối cong lên, dùng hai tay vây quanh, thuận thế đem mặt giấu vào trong đầu gối, cô cuộn mình lại như một con mèo nhỏ cô đơn không có nhà để về.

“Haizzzz.....” Cô thở dài.

Có phải bởi vì có được quá nhiều tình yêu, có ràng buộc, nên đôi khi con người sẽ trở nên mềm yếu? Không rõ vì sao gần đây cô luôn miên man suy nghĩ, đa sầu đa cảm.

Ràng buộc sao? Tiểu Mặc, Tiểu Nhiên..... Còn có.....

Trong đầu không tự giác hiện lên hai khuôn mặt tuần mỹ.

Không thể không thừa nhận, cô đúng là đã bị hãm sâu vào?

“Anh trở về trước đi! Tôi muốn ở chỗ này ngồi một chút, anh không cần ở đây đâu.” Cô không ngẩng đầu, nhẹ nói một câu.

“Anh không cần trốn, tôi biết anh đang ở phía sau cái cây.”

“Tiểu thư.” Một tiếng gọi nhỏ, một người đàn ông mặc đồ đen từ phía sau cây đi tới, trên mặt mặc dù bất động thanh sắc nhưng nội tâm lại cực kỳ kinh ngạc, anh che giấu vô cùng tốt, không hề có tiếng động gì, theo lý thuyết thì cô không có khả năng phát hiện ra mới đúng, “Thiếu gia bảo tôi đi theo cô.....”

“Không cần, không có bất kỳ nguy hiểm nào! Một lát nữa tôi sẽ trở về.”

“Nhưng mà.....” Ám vệ còn muốn nói cái gì.

Tô Mộ Thu lạnh lùng nhìn anh ta, “Tôi cần một yên tĩnh một mình, lui ra.”

Ám vệ kinh ngạc ngơ ngẩn, khí thế uy nghiêm không thua hai vị chủ tử chút nào, “Vây thuộc hạ lui xuống trước.”

“Ừ.” Tô Mộ Thu đáp lời, vùi đầu vào đầu gối, tiếp tục làm rõ suy nghĩ của cô.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đối với cô đặc biệt. Thời gian ở Phượng gia, những lời này chị Diệc Thanh và những người khác đã nói với cô cũng không ít, cô cũng cảm giác được bọn họ không giống bốn năm trước. Yêu? Bọn họ yêu cô sao? Có lẽ đúng như anh Sở nói, phương thức biểu đạt của họ không giống với người thường?

“Haizzzzzz..... Phien quá đi!” Cô hô to một tiếng, nhin không được mắt trợn trắng.

Vì cái gì mà mỗi ngày cô phải bị rối rắm trong tình yêu, chẳng lẽ ngoại trừ tình yêu ra thì không còn chuyện gì khác để suy nghĩ sao? Con người chính là thích đi kiếm chuyện để làm, thích suy nghĩ lung tung mà.

“Mấy người các cậu qua bên kia, mấy người các cậu đi theo tôi, nhất định phải bắt được hắn, đừng để cho hắn ra khỏi khu rừng này! Bình thường huấn luyện các cậu như thế nào? Hôm nay lại để xảy ra sai lầm. Hoàng chủ cùng Diễm chủ truy cứu xuống, chúng ta có vài cái đầu cũng không đủ dùng, động tác nhanh lên cho tôi.”

Thanh âm nam tính găm nhẹ xen lẫn tức giận.

Tô Mộ Thu nghi hoặc đi theo hướng giọng nói, lơ mơ nhìn thấy vài thân ảnh màu đen cấp tốc xẹt qua.

Xem ra là không cách nào có được sự thanh tịnh, cô đứng lên vỗ vỗ quần chuẩn bị rời đi, vô ý ngẩng đầu lên, còn chưa kịp đi thì đã cảm thấy hoa mắt, một bóng người đứng phía sau cô, thân thể bị khóa ở trước ngực người đàn ông, một giây sau bàn tay anh ta ta chuẩn xác bịt miệng cô lại.

Hơi thở lạ lẫm vây quanh cô, cô cả kinh, giận tái mặt, dùng khuỷu tay thúc vào bụng anh ta.

“Ngô..” Người đàn ông sau lưng kêu lên một tiếng đau đớn, không nghĩ tới việc cô sẽ cử động nên trong lúc giật mình kinh ngạc thì cô đã thoát khỏi mình.

Tô Mộ Thu rất nhanh tránh ra xa, đề phòng nhìn người đàn ông trước mắt.

Một bộ quần áo được cắt may vừa vặn tinh xảo theo kiểu áo của Tôn Trung Sơn, một mái tóc màu bạc dài đến eo được dùng một sợi dây vải màu đen đơn giản cột lại, khuôn mặt tuần mỹ như một bức tượng điêu khắc, môi mỏng gợi cảm chứa đựng một nụ cười nhạt bất cần đời, khí chất ưu nhã, nội tâm thâm trầm.

Lại là một người đàn ông tuấn mĩ, khí chất bán nam bán nữ, diện mạo đẹp đến nỗi phụ nữ cũng có thể thua anh ta vài phần.

“Anh là ai? Nếu tôi không đoán sai anh chính là người bọn họ muốn truy đuổi?” Tô Mộ Thu lạnh giọng hỏi.

“Không hổ là người phụ nữ mà Phượng Dạ Hoàng và Phượng Dạ Diễm vừa ý.” Anh ta không trả lời câu hỏi cô, mày kiểng cau lên, ánh mắt thú vị nhìn cô.

Tô Mộ Thu xoay người muốn rời đi, không muốn để ý tới anh ta. Thấy thế anh ta duỗi tay ra giữ chặt cánh tay của cô, mặt cô trầm xuống, “Buông ra, tôi sẽ không kêu, nếu anh còn giữ tay tôi thì tôi sẽ kêu thiệt đó.”

Anh ta ngưng ngừng cười, buông tay ra.

“Bên kia có tiếng nói...”

Không biết là ai nói, tiếng bước chân của nhiều người dần dần tới gần.

Người đàn ông nhắm mắt lại, xoay người một cái, mượn lực giẫm lên nhánh cây, trong nháy mắt đã nhảy lên đến trên cây.

“Tôi tiểu thư, tôi gọi là Ngân Hồ, sau này còn gặp lại, chúng ta sẽ gặp lại sau.”

Tô Mộ Thu ngược mắt nhìn liếc nhìn về phía người đang cười ngả ngón trên cái cây kia, xoay người muốn rời đi.

“Đứng lại.”

Cô dừng lại, vô lực thở dài, xoay người nhìn một đám đàn ông mặc quần áo đen trước mắt.

“Cô là ai?” Người đàn ông dẫn đầu ám vệ hỏi.

“Tiểu Thu.” Tiếng nói trầm thấp từ tính vang lên.

Tô Mộ Thu còn chưa xoay người lại thì thân thể đã ngã vào một lồng ngực ấm áp khoẻ mạnh. Cô vừa ngửa mặt lên thì đôi môi đỏ mọng bị chiếm lấy.

“Ngô.....” Tô Mộ Thu giấy dựa muốn đẩy anh ra, hai tay anh lại ôm càng chặt hơn. Anh như muốn hút lấy hết mật ngọt trong miệng cô, đầu lưỡi khiêu khích đầu lưỡi của cô tận tình trêu đùa, cho đến cô thở hồng hộc mới buông ra.

“Hoàng thiếu chủ.” Ám vệ kính sợ nói.

“Ừ.” Phượng Dạ Hoàng trả lời một tiếng, cúi thấp đầu nhìn Tô Mộ Thu trong ngực mình “Tại sao lại chạy đến đây?”

“Đi dạo.”

Cô mới là người nên hỏi tại sao anh ta cũng chạy đến Âm đảo mới phải? Cô mệt mỏi tự ngẫm

Ám vệ thấy Phượng Dạ Hoàng vẻ mặt nhu tình nhìn cô gái kia, tất cả đều ngây ngẩn cả người, không khỏi hiếu kỳ nhìn Tô Mộ Thu vài lần.

“Mị La, cậu có cần giải thích với tôi tại sao các cậu đều tập trung ở đây không?” Ánh mắt sắc bén của Phượng Dạ Hoàng quét về phía ám vệ.

Tất cả ám vệ đều cả kinh, chột dạ cúi thấp đầu xuống, bị gọi đích danh, Mị La khó khăn tiến lên một bước, “Thuộc hạ vô năng, Ngân Hồ chạy vào Âm đảo, đến nay vẫn chưa tìm được.”

“Ngân Hồ sao?” Phượng Dạ Hoàng trầm thấp trầm ngâm.

Đám ám vệ tìm đập thành thịch, sắc mặt chủ tử không đoán ra tâm tình làm cho bọn họ kinh hãi, giọng nói càng nhỏ nhẹ thì càng đáng sợ.

“Tiếp tục tìm.” Phượng Dạ Hoàng chỉ nhàn nhạt nói ra ba chữ sau đó ôm lấy Tô Mộ Thu xoay người rời đi, đi vài bước, anh quay đầu lại, có thâm ý liếc nhìn lên trên cây, khóe môi lộ ra một cười trêu tức.

Chỉ như vậy thôi sao!?

Ám vệ không thể tin chủ tử cứ như vậy bỏ đi?

“Được rồi, đừng ngăn cản người nữa, tiếp tục tìm. Máy người các cậu qua bên kia, các cậu đi theo tôi, còn có, máy người các cậu, đi báo cho tổng bộ Ám đảo canh giữ nghiêm ngặt, không thể để cho hắn thoát.” Mị La ra lệnh.

“Dạ.” Ám vệ gật đầu sau đó đều nhanh chóng rời đi.

Ngân Hồ đứng ở trên cây chậm rãi tựa ở trên nhánh cây, thanh thần nhìn bầu trời xanh phủ đầy mây trắng, “Ám vệ của Ám Diễm môn cũng không có gì ghê gớm, không..... Có lẽ, mình hẳn là nên cảm ơn Phượng Dạ Hoàng.” Nhớ tới người đàn ông ánh mắt sắc bén giống như nhìn thấu hết thấy tất cả, anh ta trầm thấp cười ra tiếng, “Ha ha..... Uy nghiêm của tên kia ngược lại lại giúp mình, hù dọa bọn họ sợ tới mức sợ cảnh giác đều giảm xuống.”

“Tìm thật kĩ cho tôi, tôi không tin hắn có thể mọc cánh bay lên trời.”

“Dạ.”

Bên kia đám ám vệ đào sâu ba thước truy bắt Ngân Hồ, bên này, Ngân Hồ gối đầu lên hai tay, nhàn nhã nằm ngửa trên nhánh cây.

“Biết rõ mình ở trên này, tại sao tên kia không bắt mình?” Ngân Hồ vẻ mặt khó hiểu, “Hay là.....” Đường như nhớ tới một chuyện trọng yếu, anh ta chau mày, “Tên kia hôn quá thô lỗ”

48. Chương 48

Chương 48: Đợi làm thịt

Cánh tay sắt của Phượng Dạ Hoàng bá đạo cường thế giữ cả vòng eo của Tô Mộ Thu làm cô nhịn không được liên tục nhúu mày, không phải bởi vì không quen mà ngược lại, hoàn toàn là vì cô đột nhiên ý thức được cô đã bắt tri bắt giác quen được anh ôm chặt.

Haiz..... Thói quen thật không phải là một thứ tốt.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Phượng Dạ Hoàng nhẹ giọng hỏi, cúi thấp đầu hôn lên giữa trán cô.

“Không có.” Cô lắc đầu.

“Hoàng thiếu chủ, Tô tiểu thư.” Quân gia đứng tại cửa ra vào, vừa thấy Phượng Dạ Hoàng cùng Tô Mộ Thu đến gần lập tức cung kính cúi thấp người, cử chỉ ưu nhã.

Phượng Dạ Hoàng gật đầu, ôm Tô Mộ Thu bước vào trong phòng.

Đầu cầu thang ở lầu hai, Phượng Dạ Diễm hai tay ôm trước ngực, kiên cường như đế vương bao quát nhìn xuống phía dưới.

Phượng Dạ Hoàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Phượng Dạ Diễm, gương mặt tuấn mỹ nhìn không ra bất luận tâm tình gì, mắt phượng u ám lóe lên tia sáng lạnh, ngay sau đó sắc mặt lại trở về bất động như cũ. Chỉ khi nhìn thấy cánh tay Phượng Dạ Hoàng đặt trên lưng Tô Mộ Thu thì mắt phượng mới xẹt qua một tia hung ác nham hiểm mơ hồ, vền vẹn chỉ là lóe lên rồi biến mất, sau đó trong nháy mắt khôi phục như thường. Áp lực mãnh liệt bao quanh hai người, cùng là ánh mắt sắc bén nhìn thấu lòng người, hai người không ai nhường ai cứ phân cao thấp.

Không hề biết giữa hai người có sóng ngầm mãnh liệt, Tô Mộ Thu hoàn toàn không ngờ mình là người khởi xướng chiến tranh, ánh mắt khó hiểu liếc qua hai người bọn họ, thật sự đoán không ra chút nào nên cuối cùng nhún nhún vai bỏ qua.

“Động tác của anh thực nhanh.” Phượng Dạ Diễm bĩu môi, giọng điệu mỉa mai nói với Phượng Dạ Hoàng, khuôn mặt xoi mói, lộ ra một hơi thở không cần nói cũng biết là tà khí.

Phượng Dạ Hoàng hơi nheo mắt lại, khóe môi nhếch lên nụ cười ý vị sâu xa, “Nhưng so ra vẫn kém cậu.”

“Lần đầu tiên em phát giác anh đáng ghét đến như vậy.” Phượng Dạ Diễm hừ lạnh.

“Anh cũng vậy.” Phượng Dạ Hoàng cười lạnh.

“Ha ha.....” Một giây sau, hai người đồng thời cười khê lên tiếng.

Tô Mộ Thu mặc dù cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì bọn họ gần đây đều không bình thường như vậy.

“Tiểu Thu, em đi lên nghỉ ngơi một lát đi, đến giờ ăn cơm chiều sẽ gọi em.” Phượng Dạ Hoàng buông ra cô sau đó tại khóe môi cô nhẹ nhàng hôn một cái.

Tô Mộ Thu gật đầu, đáp lời một tiếng liền bước lên cầu thang, đi đến một nửa thì bị người đàn ông trước mặt chặn lại, thân thể liền bị ôm thật chặt trong lồng ngực anh, vừa ngẩng đầu lên, cánh môi hơi sưng đỏ lại một lần nữa bị người hôn.

Phượng Dạ Diễm như kẻ lâu ngày không uống nước đói khát hấp thu mật dịch trong miệng cô, mang theo sự trừng phạt gặm cắn đôi môi đỏ mọng của cô.

“Ừi..... Đau.....” Cô mơ hồ không rõ lắm bấm lên tiếng.

Môi mọng rời đi môi của cô, anh cúi thấp đầu nhìn môi cô chảy ra một ít máu, duỗi ra đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi.

“Đừng.....” Cô xoay mặt qua một bên, đúng lúc nhìn thấy người đàn ông dưới lầu vẽ mặt trêu tức đầy thâm ý nên cô không khỏi cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn đẩy người trước mặt ra.

Phượng Dạ Diễm ôm lấy cô, “Tiểu Thu, tôi nên bắt em làm gì bây giờ?” Đầu anh vùi vào cổ cô, lần đầu tiên anh cau chặt mày, vẽ mặt thống khổ yếu ớt chưa bao giờ thấy qua, “Lần đầu tiên trong đời tôi có dự vọng độc chiếm, không muốn chia sẻ em cùng bất cứ ai, cho dù người đó là Hoàng, chẳng lẽ phải vì em mà trở mặt với Hoàng sao?”

Cô lẳng lặng để mặc anh ôm, trên mặt không có bất luận biểu cảm gì nhưng nội tâm lại sớm vì lời nói của anh mà dậy sóng.

“Ngoan, lên đi!” Phượng Dạ Diễm buông cô ra, khôi phục biểu lộ đậm mạc trước sau như một, sự tình vừa rồi giống như chưa từng phát sinh.

Cô hơi nhú mày, gương mặt nhìn kỹ gương mặt anh, không khỏi hoài nghi vừa rồi có phải là cô nhìn lầm, mang theo nghi hoặc, cô xoay người đi lên lầu hai.

“Coi chừng dùng quá nhiều nhu tình, cậu lại dọa người ta chạy mất, ăn trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo, loại chuyện ngu xuẩn này cậu không hy vọng chứng kiến chứ?” Phượng Dạ Hoàng ngồi ở trên ghế sofa, dí dỏm nhìn Phượng Dạ Diễm.

Phượng Dạ Diễm ngồi xuống trên ghế sofa đối diện, hai chân ưu nhã vắt chéo nhau, lạnh lạnh nhìn anh ruột của mình “Như thế nào? Anh hai, anh sợ sao?”

Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh, “Tôi không cần chiêu thức đó, đừng quên tôi có ưu thế hơn so với cậu.”

“Shit!” Phượng Dạ Diễm bất nhã thấp giọng chửi một tiếng, hung ác trừng mắt nhìn anh, “Đừng ở trước mặt tôi khoe khoang, bằng không đừng trách tôi không nói tình nghĩa anh em.”

“Ha ha....” Phượng Dạ Hoàng cười nhẹ lên tiếng, khó có cơ hội uy hiếp cậu ta, đâm vào nỗi đau của cậu ta, anh không khỏi cảm thấy tâm tình mình thật tốt.

Phượng Dạ Diễm tức giận trợn mắt, cũng chỉ có lúc ở trước mặt Phượng Dạ Hoàng anh mới có thể để lộ một mặt khác của mình.

Phượng Dạ Hoàng nghiêm mặt nói, “Ngân Hồ vào Âm đảo, cậu biết không?”

“Biết.” Phượng Dạ Diễm gật đầu, “Xem ra người của Ti Quân Hạo thật sự có năng lực, không thể khinh thường.” Mắt Phượng hơi động, anh phát tay nhẹ một cái, một người đàn ông lãnh khốc lập tức xuất hiện trước mặt anh.

“Huyền, thông báo xuống dưới, hạ lệnh ám vệ ngoài sáng thì canh giữ nghiêm ngặt, bên trong thì ngầm tra ra mục đích Ngân Hồ tới đây.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Mị Huyền gật đầu, bóng đen lóe lên, lập tức biến mất tại trước mặt hai người.

Phượng Dạ Hoàng chống một tay lên gò má, ung dung nhìn Phượng Dạ Diễm, “Cậu không sợ hấn ra tay trên người Tiểu Thu sao?”

“Có chúng ta thì sợ cái gì.” Phượng Dạ Diễm cười nhạo.

“A, đừng quên vết thương trên bụng cậu là do hấn ban tặng.”

“Hoàng, anh muốn ăn đòn phải không?” Phượng Dạ Diễm híp mắt lại, thanh âm ra khỏi miệng lại rất nhu hòa. Hiện tại anh mới phát hiện Hoàng rất thích vạch trần thương thế của anh, thật sự là thú vui ác độc.

“Đúng rồi, nghe nói Lục Nhĩ Nhã đại tiểu thư ngày hôm qua đã chạy thoát ra ngoài, bây giờ còn chưa có tin tức.”

Phượng Dạ Diễm tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông đang thách thối đối diện, “Còn không phải bởi vì anh tìm người đổi phiên sau đó lại thả cô ta, lưu lại một mầm tai họa, cũng không biết cô ta khi nào lại gây chuyện, nếu là tôi, dứt khoát đem cô ta trực tiếp ném đến hắc phố ở Mỹ, thuận tiện diệt trừ luôn thế lực Lục gia.”

Phượng Dạ Hoàng nhún nhún vai, “Cậu cho rằng ai cũng khát máu như cậu sao? Nói như thế nào Bác Lục cũng là anh em kết nghĩa với ông già kia.”

Phượng Dạ Diễm nghe xong liền không thể tin tưởng lớn mắt, “Anh nói như vậy, ý là anh không khát máu lạnh? Anh mà tốt lành gì? A, đúng là chuyện đáng cười nhất thiên hạ.” Anh nhin không được khinh khỉnh nói. Nói như vậy, cái người không lưu tình tiêu diệt đi Mafia Italy trong nháy mắt, mặc kệ mấy trăm tính mạng biến mất trong nháy mắt, hơn nữa còn một đêm chiếm đoạt vài tập đoàn, động vật máu lạnh đó là ai?

“Đối mèo con nhỏ, kể tiếp, cậu có tính toán gì không?” Phượng Dạ Hoàng ngược mắt lên thú vị nhìn anh.

“Anh nói thử xem?” Phượng Dạ Diễm nhìn thẳng anh, khi nhìn đến đôi mắt đen sẫm của anh, không ngoài dự đoán thấy được sự thích thú tương tự mình trong đôi mắt đó, lập tức nhếch lên khóe môi, cười đến tà mị như hoa.

Mà bên kia, mèo nhỏ đáng thương đang lẳng lặng ở trong phòng ngăn người, hoàn toàn không biết chính mình đã thành cá trên thớt —— mặc người chém giết.

49. Chương 49

Chương 49: Bữa sáng? Biển chết....(H)

Một nơi tối đen chẳng nhìn thấy điểm cuối cùng, cô hai chân trần chạy trốn. Trong thế giới tối đen, những hình ảnh quen thuộc xuất hiện, rồi một giây sau liền biến mất.

Không..... Ba, đừng bỏ mẹ con con.....

Mẹ, mẹ, mẹ đang ở đây sao? Vì sao mẹ cũng vứt bỏ Tiểu Thu?

Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, các con ở nơi nào? Nhanh đến bên cạnh mẹ

Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá..... Đường như đã chạy rất lâu rồi.... Chỗ nào mới là điểm đến cuối cùng?

Dừng lại, dừng chạy nữa, để cho cô nghỉ ngơi một chút đi.....

“Tiểu Thu đừng sợ, an tâm ngủ đi! Chúng tôi đều ở bên cạnh em.”

Bên tai là ai đang nói chuyện? Vì sao lại ôn nhu như vậy? Thật ôn hòa! Là mẹ sao?

Cảm giác đó là như thế nào nhỉ? Giống như cô đang đứng ở thế giới bóng tối, tâm trạng bối rối không thể bình tĩnh lại, lúc đó lại mơ hồ trông thấy phía trước một chút ánh sáng. Cô khẽ cắn môi chạy tới hướng đó.

Tô Mộ Thu mở mắt ra, ánh sáng chói mắt làm cho cô vô ý thức vươn tay che lại hai mắt, chớp mắt vài cái mới chậm rãi thích ứng được.

Thì ra là nằm mơ, nhưng mà toàn thân lại mệt mỏi rã rời.

Cô chuyển động thân thể, mới tỉnh ngủ làm cho đầu óc cô có chút hỗn loạn.

Ở Phượng gia, cơ hồ mỗi sáng sớm thức dậy Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên đều ở trên giường đáng yêu gọi cô một tiếng mẹ, bây giờ, cô mở mắt ra nhìn căn phòng lạ lẫm chỉ cảm thấy không quen.

Quan trọng nhất là.....

Mặt cô hoảng hốt nhìn mặt giường mềm mại, trên giường chỉ có gối cô nằm mới có dấu vết lún xuống, đêm qua dường như hai người bọn họ đều chưa từng qua đêm tại phòng cô.

Giọng nói nghe được trong mơ, là của bọn họ sao?

Xoa xoa huyết thái dương, cô xuống giường đi vào nhà tắm rửa mặt.

Đi trên hành lang, Tô Mộ Thu nhú mào, nội tâm cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không nói được cụ thể kỳ quái ở chỗ nào, đi xuống cầu thang, nhìn phòng khách không một bóng người, lúc này mới ý thức được phòng khách hôm nay đặc biệt yên tĩnh, người nơi này giống như đều biến mất trong vòng một đêm.

Phượng Dạ Hoàng và Phượng Dạ Diễm đâu? Cũng đi rồi sao? Lòng cô bỗng nhiên cảm thấy hoảng loạn. Cô vô ý thức nắm tay lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không biết, cảm giác bất lực tỏa ra bốn phía, nơi này trống trải làm cho cô sợ hãi.

Quả nhiên là trở nên yếu ớt!

Cô vô lực dựa vào sofa cười khổ.

Phòng khách to như vậy chỉ có Tô Mộ Thu, nhưng mà trong một góc cô không nhìn thấy, người đàn ông tuấn mị đang đứng yên lặng, hai tay của anh ta vây quanh trước ngực, thanh thần dựa trên tường, đôi mắt bình tĩnh quan sát nhất cử nhất động của cô, ánh mắt cực nóng giống như nhìn chăm chăm vào con mồi của mình, anh ta mỉm cười, bước ra.

“Tiểu Thu, dậy rồi sao?” Phượng Dạ Diễm đi đến trước mặt cô, cúi thấp đầu hôn một cái trên trán cô, “Sao không ngủ thêm một chút nữa?”

Tô Mộ Thu vô ý thức nhẹ nhàng thở ra, trong lòng có cảm giác mừng rỡ.

“Làm sao vậy? Vì sao khóc?” Phượng Dạ Diễm nhẹ nhàng lau đi nước mắt tràn ra trên khóe mắt cô.

Cô khóc?

Cô giật mình sửng sốt, ngơ ngác nhìn anh, cuối cùng lắc đầu, “Không có gì! Quấn gia cùng mọi người đâu?”

Phượng Dạ Diễm như suy nghĩ điều gì nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô, không bỏ qua bất kỳ phản ứng nào, “Sáng nay chúng tôi kêu tất cả mọi người trở về rồi, nói cách khác, trên đảo này, ngoại trừ âm vệ, chỉ còn lại ba người chúng ta.”

Tâm không khống chế được nhảy dựng, gương mặt lên lại chạm được mục quang nóng rực của anh, cô cúi đầu xuống, nội tâm bị tin tức vừa nghe được đánh sâu vào. Chỉ còn ba người, ý gì đây..... Không cần nói cũng biết!?

“Tối bên kia ngồi xuống trước đi! Hoàng đang chuẩn bị bữa sáng, một lát nữa sẽ có.” Anh ôm cô thân mật.

Hoàng biết làm bữa sáng?

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không che giấu được biểu lộ kinh ngạc, cười khẽ lên tiếng, “Cảm thấy rất kỳ lạ sao?”

“Dạ.” Cô thành thật gật đầu. Bọn họ như đế vương vậy cho nên không có khả năng đi vào nhà bếp, không phải sao?

“Từ nhỏ chúng tôi đã tiếp nhận các loại huấn luyện nghiêm khắc, năng lực cơ bản nhất là làm no bụng mình đương nhiên cũng cần phải biết.” Chỉ là nhiều năm rồi không có làm, ngay cả Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên và chưa từng được hưởng thụ qua đãi ngộ này, hôm nay chỉ vì Tiểu Thu.

Phượng Dạ Diễm cương chiều nhìn cô, ngồi xuống trước bàn ăn, thuận thế đem thân thể cô ôm vào trong ngực.

“Tôi tự mình ngồi.” Tô Mộ Thu ngồi ở trên đùi của anh, giãy dụa muốn xuống.

“Đừng nhúc nhích, để cho tôi ôm em một cái, được không?” Anh ôm chặt cô, vùi đầu lên lồng ngực mềm mại của cô.

Cô ảo não cắn môi, bất đắc dĩ phát hiện mỗi lần anh dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện, cô sẽ không có cách nào cự tuyệt.

“Diễm thiếu gia, dùng cơm thôi.” Tiếng nói lạnh lùng vang lên, mang theo nồng đậm trào phúng.

Tô Mộ Thu ngẩng mặt lên, đầu tiên nhìn cháo loãng cùng hột vịt muối đặt trên bàn, sau đó đem ánh mắt chuyển lên người vừa mới cất tiếng nói.

Phượng Dạ Hoàng mặc quần áo thoải mái ở nhà, thân hình cường tráng bị vây quanh bởi một cái tạp dề màu xanh nhạt, thật không hợp với khí chất tôn quý, nhất là khoe môi lại hiện lên nụ cười giấu cợt, như đế vương bao quát nhìn hai người bọn họ.

“Ha ha...” Phượng Dạ Diễm cười ra tiếng, lần đầu tiên thấy Phượng Dạ Hoàng ăn giấm chua, đáng đời, lúc trước đều là anh nhìn thấy Hoàng và Tiểu Thu thân mật ôm nhau cũng tức điên lên. Phượng Dạ Diễm cảm thấy hờn dỗi mà mình một mực giấu ở trong lòng tiêu tán đi không ít.

Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh, cởi tạp dề trên người ra tùy ý ném qua một bên, ngồi xuống bên cạnh bọn họ, cánh tay dài duỗi ra, đem thân thể nhỏ nhắn trong ngực Phượng Dạ Diễm ôm vào ngực mình.

Tô Mộ Thu chớp mắt mấy cái, chỉ cảm thấy trước mắt nhá một cái, nệm êm của cô đã thay đổi thành cái khác.

“Húp một miếng đi.” Phượng Dạ Hoàng múc một ít cháo đưa tới miệng cô, cô giơ tay muốn tiếp nhận muống trong tay anh, nhưng lại không được nên cuối cùng đành phải thuận theo há mồm.

Phượng Dạ Hoàng lại vội vàng cúi thấp đầu chiếm lấy môi cô, tham lam hấp thu cháo trong miệng cô, cô không thể tin mở to mắt, ngờ ngác tùy ý để anh đoạt đi cháo trong miệng cô.

“Hoàng, anh thực gian trá.” Phượng Dạ Diễm khinh thường nhìn Phượng Dạ Hoàng, rồi sau đó cũng lười phản ứng chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn anh.

“Há miệng.” Phượng Dạ Hoàng lại múc một muống.

“Không.” Tô Mộ Thu ngậm miệng không muốn đi theo vết xe đổ lúc trước, thấy Phượng Dạ Hoàng không hề bức cô ngược lại đem thìa đưa vào trong miệng mình. Cô thấy vậy vừa định thở phào thì đôi môi đỏ mọng lại lần nữa bị chiếm đóng, anh đem cháo trong miệng mớm vào trong miệng của cô, cô bị ép nuốt vào cháo loãng, anh vẫn không thỏa mãn khiêu khích chiếc lưỡi dính hương của cô nhệ nát thừa.

Buồng đôi môi sưng đỏ của cô ra, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn đã biến thành một màu hồng nhạt mê người, đôi mắt mê ly mờ mịt. Còn chưa kịp định thần lại thì bị một đôi môi mỏng khác áp xuống, môi cô lần nữa bị xâm chiếm.

“Ngô.....” Tô Mộ Thu hai tay chống đỡ trên lồng ngực của anh, vô lực chống đỡ.

Sau khi hôn môi xong, trong lúc bất tri bất giác, không khí xung quanh chậm rãi nóng lên, tràn ngập hơi thở mập mờ, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn Tô Mộ Thu làm cho cô không được tự nhiên, nhịp tim càng đập nhanh, không khống chế được đập loạn.

Phượng Dạ Hoàng đặt Tô Mộ Thu lên trên bàn ăn, hai thân hình cao lớn cường tráng lập tức đè lên.

“Đừng mà.....” Cô lắc đầu, ngượng ngùng nhìn bọn họ. Nơi này là.....

“Ngoan, bảo bối, cho chúng tôi được không?” Phượng Dạ Diễm dường như bắt được tâm lý của cô, thấp giọng nỉ non bên tai cô như một loại rượu đậm đà mê hoặc thần trí của cô.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, khéo môi kéo ra một nụ cười tà mị.

Cởi đi quần áo trên người Tô Mộ Thu, trong nháy mắt một thân thể trắng muốt hoàn mỹ lộ ra trước mặt hai người, bàn ăn bằng gỗ đào bên dưới càng làm nổi bật thân thể cô hơn, dục vọng của bọn họ bị kích thích mạnh, khiêu khích cảm xúc nam tính nguyên thủy nhất trong người bọn họ.

Trên mặt bọn họ không có bất luận biểu lộ gì, chỉ có ánh mắt chứa đầy dục vọng tiết lộ tâm tư thật của họ, hơi thở bắt đầu gấp gáp, dục vọng bên dưới kêu gào muốn phát tiết, nhưng bọn họ vẫn như cũ lựa chọn vuốt ve thật tốt thân thể trước mắt.

Hai bàn tay to lớn lướt qua mỗi một tác da thịt mềm mại, cuối cùng dừng ở nơi tròn trịa cao ngất của cô vuốt ve, thỏa mãn thấy hai quả anh đào dưới tay mình cứng lên.

Phượng Dạ Hoàng kéo đôi chân thon dài của cô quần lên hông mình, cởi quần ra, cự đại sớm đã cứng rắn chậm rãi đưa vào trong cơ thể cô.

“Ân ngô.....” Tô Mộ Thu kêu lên một tiếng đau đớn, tuyết trắng thân thể khó nhịn có chút cong lên, cảm giác quen thuộc tràn đầy dưới hạ thể làm toàn thân cô tê dại.

Phượng Dạ Hoàng dần dần nhanh hơn làm cho Tô Mộ Thu khống chế không được tiếng rên rỉ tràn ra miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm giờ phút này tràn ngập thần sắc mê say tình dục, Phượng Dạ Diễm ở bên cạnh xoay qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Tiểu Thu, nhìn tôi.” Tiếng nói khàn khàn, ẩn nhẫn tình dục làm cho hai mắt anh đỏ lên.

“Ngô.....” Tô Mộ Thu lắc lư đầu, mái tóc đen nhánh tản ra trên bàn, cố gắng mở ra hai mắt mông lung nhìn người đàn ông trước mắt.

Ánh mắt cô chứa đầy tình dục giống như thôi thúc anh, Phượng Dạ Diễm gầm nhẹ một tiếng, cúi thấp đầu chiếm lấy môi cô, tay vội vàng vuốt ve làn da cô.

Phượng Dạ Hoàng cực lực cử động eo, gấp gáp đem phân thân chôn trong cơ thể Tô Mộ Thu, cảm giác run rẩy tràn ngập toàn thân, anh cúi thấp đầu há miệng cắn lên xương quai xanh của cô, dùng răng nanh tinh tế gặm cắn.

Thân thể mềm mại bị hai người trêu đùa rất nhanh liền đạt tới cao trào, sau cao trào cô muốn nằm nghỉ nhưng hai người đàn ông cường thế kia không chịu, cô chỉ có thể vô lực hư nhược nằm trên người Phượng Dạ Diễm, thừa nhận một vòng hoan ái nữa.

Trong lúc đắm chìm vào tình dục Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, đồng thời quay đầu nhìn ra bên ngoài ngoài cửa sổ, mắt phượng bắn ra tia sắc bén.

Trên cây đại thụ trong sân, Ngân Hồ đang xem một màn trình diễn thì bị Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đột nhiên nhìn chăm chăm khiến cho anh ta kinh hãi nhảy dựng, lần đầu tiên trong đời chạy trốn chết.

“May quá! Thiếu chút nữa liền chết.” Ngân Hồ tâm thần chưa định vỗ vỗ ngực, sau nửa ngày mới ngửa đầu lên trời nói, “Có người như bọn họ sao? Hoan ái còn dư lực dọa người? Đúng rồi, còn có lão đại, lần trước nhìn lên cũng bị anh ta dọa, hô..... Thật là xui xẻo.” Anh ta nặng nề thở dài, không hề cảm thấy xấu hổ chút nào vì hành vi nhìn lên người khác của mình.

Huống chi anh ta chỉ vô tình. Anh ta đang đi dạo một vòng tại nơi đây, sao biết sẽ được chứng kiến một màn nóng bỏng như thế, hai người kia phát hiện anh ta lúc nào? Nhớ lại thì hình như động tác lơ đãng của bọn họ hoàn toàn che thân thể Tô Mộ Thu, xem ra, từ lúc anh ta vừa đến, bọn họ đã phát hiện.

Nhớ tới ánh mắt khi nãy, anh ta lại một lần nữa nhin không được run lên một cái, chà xát hai cánh tay, anh ta lấy điện thoại trong túi ra, gọi một cú điện thoại.

“Nhóc con cậu muốn ăn đòn sao! Nói! Chuyện gì?”

Đối phương giọng nói khàn khàn chứa đầy tình dục làm cho Ngân Hồ sững sờ. Mấy con sói tại sao đều lựa chọn buổi sáng động dục? Vậy anh có phải là đang quấy rầy việc tốt của người nào đó? Tay bắt giắc sờ lên cái cổ, anh hơi sợ mở miệng, “Là vậy..... Cái kia.....Anh hiện tại có rảnh hay không?”

“Nói! Nếu như không có chuyện quan trọng, cậu cũng đừng nghĩ sẽ thấy thái dương ngày mai.” Người đàn ông ở đầu dây kia nóng nảy gầm nhẹ.

“Tôi đang ở trên Âm đảo....”

“Cái gì?” Bên kia rống to một tiếng.

Ngân Hồ đưa điện thoại di động cách xa lỗ tai, nghe rằng trợn mắt xoa xoa lỗ tai, “Lão đại, cầu xin anh đừng lớn tiếng như vậy, được không?”

“Cậu vào đó khi nào? Cậu không muốn sống nữa à!? Nếu như nhớ không lầm, Phượng gia hai người kia đang ở Âm đảo phải không?”

“Anh nhớ không lầm, cho nên tôi hiện tại gọi điện thoại thỉnh cầu anh cứu viện a!” Ngân Hồ cười khổ. Trời biết vì cái gì anh lại xui xẻo như vậy, chân trước vừa bước vào Âm đảo, hai người kia chân sau đã tới rồi.

“Đáng đời cậu.” Người bên kia không cho là đúng hừ lạnh, “Cậu tự cầu phúc đi!”

“Anh thật nhẫn tâm!?” Ngân Hồ khiển trách, “Tôi bình thường đi theo anh vào sinh ra tử, bây giờ anh lại nói kiểu đó?”

“Tôi không quan tâm sống chết của cậu!”

Ngân Hồ không nói gì nhìn trời, không phải chỉ là trong lúc vô tình quấy rầy chuyện tốt của anh ta sao? Sao lại đối xử với anh em như vậy? Đồ không có nhân tính! “Anh thật nhỏ mọn!” Anh tức giận bĩu môi.

“Báo cáo! Tôi nghe được bên kia có tiếng nói.”

“Mấy người các cậu đi theo tôi.”

Shit! Ngân Hồ rửa thầm một tiếng, tắt điện thoại, dáng người kiện tráng nhảy lên vài cái, xoay người trốn vào nhà kính.

Chương 50: Cáo

Tàu là phương tiện giao thông duy nhất để người trong Âm đảo liên lạc với bên ngoài. Âm đảo mỗi ngày có vài chiếc thuyền qua lại.

Giờ phút này, bên cảng có một con thuyền vận chuyển thật to, chỉ là mấy ngày nay canh gác nghiêm ngặt hơn bình thường. Bình thường gác tại cảng chỉ có một thủ vệ, vài ngày gần đây lại đổi thành ám vệ, người ra vào Âm đảo đều trải qua kiểm tra nghiêm ngặt rồi mới được cho đi.

“Tất cả nghe cho kỹ, Ngân Hồ rất giỏi hoạt, có khả năng giả trang thành những người khác, điều tra cẩn thận, đừng để cho hắn vượt qua kiểm tra như lần trước, nghe rõ chưa?”

“Dạ.” Đám ám vệ nghiêm túc nhìn người dẫn đầu, không dám có chút lơ đãng.

Mặt biển xanh biếc, người giúp việc ở Âm đảo chưa bao giờ thấy cuộc kiểm tra nào nghiêm khắc như vậy, không tránh khỏi có chút kinh hãi, mấy cô gái chưa từng được nhìn trực tiếp ám vệ trong truyền thuyết càng sợ tới mức chậm chạp không dám tiến lên.

“Dừng lại.” Ám vệ ngăn một người đàn ông lại, “Làm ơn đưa ra chứng minh thư, giấy chứng nhận công tác.”

“Dạ.” Người đàn ông bị ngăn lại khẽ run gật đầu, cuống quýt từ túi tiền lấy ra chứng minh thư cùng giấy chứng nhận công tác trình cho ám vệ.

Ám vệ tùy ý lật vài cái, đem hai thứ trả lại cho anh ta, “Cho qua.”

Người đàn ông vừa định nhấc chân rời đi, “Đợi một chút.” Bị ám vệ quát khẽ một tiếng liền ngừng lại cưỡi bộ, ngược mặt lên sợ hãi nhìn về mặt không biểu tình của ám vệ.

Ám vệ lạnh lùng nhìn anh ta, bàn tay không hề báo động trước giựt mái tóc ngắn của anh ta lên, lực đạo to lớn làm cho anh ta đau đến nhe răng trợn mắt, rồi sau đó, mặt của anh ta cũng không thể may mắn thoát khỏi bị chà đạp một phen.

Ám vệ buông anh ta ra, “Anh có thể đi.”

“Dạ.” Người đàn ông đáng thương ủy khuất xoa da đầu rất nhanh rời đi.

Ám vệ khác nhìn bóng lưng chạy trốn chết của anh ta, lấy khuỷu tay đụng ám vệ bên cạnh, “Ngân Hồ có tóc bạc dài đến eo, không có khả năng nguy trang thành tóc ngắn đâu?”

Anh không cho là đúng nhẹ giọng hừ hừ, “Ai dám cam đoan? Cần thận vấn hơn.”

Một cô gái kéo theo túi hành lý đến gần, ám vệ xoay người kêu một cô gái xinh đẹp lạnh lùng gần đó, “Thiên Diệp, cô tới đây một chút.”

“Đến đây.” Thiên Diệp đi tới, trực tiếp đi đến trước mặt cô gái, “Vị tiểu thư này, mời.”

Cô gái tuy vẻ mặt sợ hãi nhưng vẫn phối hợp đi theo Thiên Diệp vào căn nhà kho nhỏ.

Một phút đồng hồ trôi qua, các cô đi ra, Thiên Diệp gật đầu với ám vệ kia, rồi sau đó mới nói với cô gái kia, “Tiểu thư, cô có thể đi qua.”

“Anh nghĩ Ngân Hồ sẽ ngu xuẩn đến mức áp dụng chiêu thức thoát thân giống lần trước sao?” Thiên Diệp khó hiểu hỏi.

“Ai biết được?” Ám vệ lúc này gọi cô nhún nhún vai, “Nếu như không lên thuyền, cho dù là hồ ly gian trá giao hoạt, ở trong Ám đảo hẳn chạy đằng trời cũng không thoát.”

“Dừng lại.” Ám vệ chặn ba gã đang khiêng một cái thùng gỗ tròn lại, “Các anh đang làm gì?”

“Dạ, chúng tôi phụ trách vận chuyển rượu nho.”

“Đưa chứng minh thư cùng với giấy chứng nhận công tác.”

“Dạ.”

Ba gã nam tử thả xe đẩy trong tay ra, phối hợp xuất ra chứng minh thư cùng với giấy chứng nhận công tác.

“Thùng gỗ kia chính là rượu?” Ám vệ quét mắt về phía thùng gỗ trên xe đẩy.

“Dạ đúng vậy.” Một người đàn ông kính cẩn đáp lời.

“Tôi nhớ chủ tử hình như không uống rượu nho? Rượu này từ đâu mà đến? Đem đi nơi nào?” Ám vệ cau mày, nghi hoặc nhìn ba gã đàn ông, ba gã đàn ông hai mặt nhìn nhau, “Bọn tôi cũng không rõ.”

Ngân Hồ cao ngạo như vậy người sao có thể trốn trong thùng gỗ, ám vệ mặc dù cảm thấy kỳ quái thật nhưng cũng không yêu cầu kiểm tra thùng gỗ, chỉ chăm chú kiểm tra ba gã đàn ông rồi cho bọn họ đi.

Mà trên thực tế, Ngân Hồ đích thực là ở trong thùng gỗ, hơn nữa còn cực kỳ chật vật.

Giờ phút này khuôn mặt tuần mi sớm đã không còn biểu lộ vẻ mặt bình tĩnh bất cần đời như lúc trước nữa, mà thế vào đó là thân sắc tức giận, vào thời khắc đặc biệt này, lại ở dưới mái hiên nhà người ta, anh ta cũng không thể tùy ý nổi giận.

Cho đến khi bên ngoài không có tiếng vang nữa, Ngân Hồ mới lập tức phá thùng ra, đỉnh đặc đi ra buồng nhỏ trên tàu, đứng ở boong thuyền nhìn một đám ám vệ, nghĩ đến cái thùng gỗ nhỏ xíu, đột nhiên có loại cảm giác bị đùa giỡn.

“Ha ha.....” Anh ta không giận ngược lại cười, mặt tuấn mỹ thoát nhìn so với bất luận cái gì cũng đều nguy hiểm hơn, “Phượng Dạ Hoàng, Phượng Dạ Diễm, món nợ này tôi sẽ ghi nhớ.”

Lại quay lại bên kia, sau khi ba gã đàn ông phụ giúp khiêng thùng gỗ lên thuyền, Mị La từ phòng bảo vệ nghỉ ngơi đi ra, giơ một tay lên, “Thu đội, ám vệ đều tự trở lại cương vị của mình.”

“Dạ.” Chúng ám vệ gật đầu.

“Tại sao chủ tử lại để Ngân Hồ chạy?”

“Nghe nói hắc quỷ rầy đến hai vị chủ tử.”

“Tại sao chủ tử không cho chúng ta bắt sống hắc?”

“Không phải nói muốn tra ra mục đích hắc lên vào ám đảo sao?”

“Bắt sống sau đưa đến Lôi Sát đường nghiêm hình khảo cung là được.”

“Đối phương là Ngân Hồ, là sát thủ nổi danh nhất thế giới, cậu cho rằng chỉ nghiêm hình khảo cung là có thể đối phó được? Bắt hắc chẳng phải là đã thảo kinh xà?”

“Nhưng hắc tự tiện xông vào Ám đảo, chuyện như vậy đủ để đem hắc mang đến Lôi Sát đường không phải sao?”

“Đối phương dù sao cũng là người của Hắc Đế Tư, cậu như thế nào nhiều chuyện như vậy? Cách làm của chủ tử, chúng ta không tư cách xen vào, chúng ta chỉ cần phục tùng.”

“Hai người các cậu là muốn tiếp nhận hình phạt của Lôi Sát đường sao?” Mị La quay sang lạnh lùng trừng mắt với hai cái ám vệ đang nói chuyện đằng sau.

Hai ám vệ cả kinh, vội vàng nghiêm mặt nói, “Thuộc hạ biết sai, xin thứ tội.”

Đại đội ám vệ đều tự trở lại cương vị của mình, mà Ngân Hồ thì tức giận rời khỏi Ám đảo, cứ như vậy, trò chơi trốn tìm của ám vệ và Ngân Hồ chơi hai ngày qua chính thức kết thúc.

50. Chương 50

Chương 49: Bữa sáng? Biến chất....(H)

Một nơi tối đen chẳng nhìn thấy điểm cuối cùng, cô hai chân trần chạy trốn. Trong thế giới tối đen, những hình ảnh quen thuộc xuất hiện, rồi một giây sau liền biến mất.

Không..... Ba, đừng bỏ mẹ con con.....

Mẹ, mẹ, mẹ đang ở đây sao? Vì sao mẹ cũng vứt bỏ Tiểu Thu?

Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, các con ở nơi nào? Nhanh đến bên cạnh mẹ

Mệt mỗi quá, mệt mỗi quá..... Đường như đã chạy rất lâu rồi.... Chỗ nào mới là điểm đến cuối cùng?

Dừng lại, đừng chạy nữa, để cho cô nghỉ ngơi một chút đi.....

“Tiểu Thu đừng sợ, an tâm ngủ đi! Chúng tôi đều ở bên cạnh em.”

Bên tai là ai đang nói chuyện? Vì sao lại ôn nhu như vậy? Thật ôn hòa! Là mẹ sao?

Cảm giác đó là như thế nào nhỉ? Giống như cô đang đứng ở thế giới bóng tối, tâm trạng bối rối không thể bình tĩnh lại, lúc đó lại mơ hồ trông thấy phía trước một chút ánh sáng. Cô khẽ cắn môi chạy tới hướng đó.

Tô Mộ Thu mở mắt ra, ánh sáng chói mắt làm cho cô vô ý thức vươn tay che lại hai mắt, chớp mắt vài cái mới chậm rãi thích ứng được.

Thì ra là nằm mơ, nhưng mà toàn thân lại mệt mỏi rã rời.

Cô chuyển động thân thể, mới tỉnh ngủ làm cho đầu óc cô có chút hỗn loạn.

Ở Phượng gia, cơ hồ mỗi sáng sớm thức dậy Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên đều ở trên giường đáng yêu gọi cô một tiếng mẹ, bây giờ, cô mở mắt ra nhìn căn phòng lạ lẫm chỉ cảm thấy không quen.

Quan trọng nhất là.....

Mặt cô hoảng hốt nhìn mặt giường mềm mại, trên giường chỉ có gối cô nằm mới có dấu vết lún xuống, đêm qua dường như hai người bọn họ đều chưa từng qua đêm tại phòng cô.

Giọng nói nghe được trong mơ, là của bọn họ sao?

Xoa xoa huyết thái dương, cô xuống giường đi vào nhà tắm rửa mặt.

Đi trên hành lang, Tô Mộ Thu nhíu mày, nội tâm cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không nói được cụ thể kỳ quái ở chỗ nào, đi xuống cầu thang, nhìn phòng khách không một bóng người, lúc này mới ý thức được phòng khách hôm nay đặc biệt yên tĩnh, người nơi này giống như đều biến mất trong vòng một đêm.

Phượng Dạ Hoàng và Phượng Dạ Diễm đâu? Cũng đi rồi sao? Lòng cô bỗng nhiên cảm thấy hoảng loạn. Cô vô ý thức nắm tay lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không biết, cảm giác bất lực tỏa ra bốn phía, nơi này trống trải làm cho cô sợ hãi.

Quả nhiên là trở nên yếu ớt!

Cô vô lực dựa vào sô pha cười khổ.

Phòng khách to như vậy chỉ có Tô Mộ Thu, nhưng mà trong một góc cô không nhìn thấy, người đàn ông tuấn mị đang đứng yên lặng, hai tay của anh ta vây quanh trước ngực, thanh thân dựa trên tường, đôi mắt bình tĩnh quan sát nhất cử nhất động của cô, ánh mắt cực nóng giống như nhìn chằm chằm vào con mồi của mình, anh ta mỉm cười, bước ra.

“Tiểu Thu, dậy rồi sao?” Phượng Dạ Diễm đi đến trước mặt cô, cúi thấp đầu hôn một cái trên trán cô, “Sao không ngủ thêm một chút nữa?”

Tô Mộ Thu vô ý thức nhẹ nhàng thở ra, trong lòng có cảm giác mừng rỡ.

“Làm sao vậy? Vì sao khóc?” Phượng Dạ Diễm nhẹ nhàng lau đi nước mắt tràn ra trên khóe mắt cô.

Cô khóc?

Cô giật mình sửng sốt, ngơ ngác nhìn anh, cuối cùng lắc đầu, “Không có gì! Quấn gia cùng mọi người đâu?”

Phượng Dạ Diễm như suy nghĩ điều gì nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô, không bỏ qua bất kỳ phản ứng nào, “Sáng nay chúng tôi kêu tất cả mọi người trở về rồi, nói cách khác, trên đảo này, ngoại trừ âm vệ, chỉ còn lại ba người chúng ta.”

Tâm không khống chế được nhảy dựng, gương mặt lên lại chạm được mục quang nóng rực của anh, cô cúi đầu xuống, nội tâm bị tin tức vừa nghe được đánh sâu vào. Chỉ còn ba người, ý gì đây..... Không cần nói cũng biết!?

“Tối bên kia ngồi xuống trước đi! Hoàng đang chuẩn bị bữa sáng, một lát nữa sẽ có.” Anh ôm cô thân mật.

Hoàng biết làm bữa sáng?

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không che giấu được biểu lộ kinh ngạc, cười khẽ lên tiếng, “Cảm thấy rất kỳ lạ sao?”

“Dạ.” Cô thành thật gật đầu. Bọn họ như đế vương vậy cho nên không có khả năng đi vào nhà bếp, không phải sao?

“Từ nhỏ chúng tôi đã tiếp nhận các loại huấn luyện nghiêm khắc, năng lực cơ bản nhất là làm no bụng mình đương nhiên cũng cần phải biết.” Chỉ là nhiều năm rồi không có làm, ngay cả Phượng Dạ Hành cùng Lãnh Nghiên và chưa từng được hưởng thụ qua đãi ngộ này, hôm nay chỉ vì Tiểu Thu.

Phượng Dạ Diễm cứng chiều nhìn cô, ngồi xuống trước bàn ăn, thuận thể đem thân thể cô ôm vào trong ngực.

“Tôi tự mình ngồi.” Tô Mộ Thu ngồi ở trên đùi của anh, giãy dụa muốn xuống.

“Đừng nhúc nhích, để cho tôi ôm em một cái, được không?” Anh ôm chặt cô, vùi đầu lên lồng ngực mềm mại của cô.

Cô ảo não cắn môi, bất đắc dĩ phát hiện mỗi lần anh dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện, cô sẽ không có cách nào cự tuyệt.

“Diễm thiếu gia, dùng cơm thôi.” Tiếng nói lạnh lùng vang lên, mang theo nồng đậm trào phúng.

Tô Mộ Thu ngẩng mặt lên, đầu tiên nhìn cháo loãng cùng hột vịt muối đặt trên bàn, sau đó đem ánh mắt chuyển lên người vừa mới cất tiếng nói.

Phượng Dạ Hoàng mặc quần áo thoải mái ở nhà, thân hình cường tráng bị vây quanh bởi một cái tạp dề màu xanh nhạt, thật không hợp với khí chất tôn quý, nhất là khoe môi lại hiện lên nụ cười giấu cợt, như để vương bao quát nhìn hai người bọn họ.

“Ha ha...” Phượng Dạ Diễm cười ra tiếng, lần đầu tiên thấy Phượng Dạ Hoàng ăn giấm chua, đáng đời, lúc trước đều là anh nhìn thấy Hoàng và Tiểu Thu thân mật ôm nhau cũng tức điên lên. Phượng Dạ Diễm cảm thấy hờn dỗi mà mình một mực giấu ở trong lòng tiêu tán đi không ít.

Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh, cởi tạp dề trên người ra tùy ý ném qua một bên, ngồi xuống bên cạnh bọn họ, cánh tay dài duỗi ra, đem thân thể nhỏ nhắn trong ngực Phượng Dạ Diễm ôm vào ngực mình.

Tô Mộ Thu chớp mắt mấy cái, chỉ cảm thấy trước mắt nhá một cái, nệm êm của cô đã thay đổi thành cái khác.

“Húp một miếng đi.” Phượng Dạ Hoàng múc một ít cháo đưa tới miệng cô, cô giơ tay muốn tiếp nhận muống trong tay anh, nhưng lại không được nên cuối cùng đành phải thuận theo há mồm.

Phượng Dạ Hoàng lại vội vàng cúi thấp đầu chiếm lấy môi cô, tham lam hấp thu cháo trong miệng cô, cô không thể tin mở to mắt, ngờ ngác tùy ý để anh đoạt đi cháo trong miệng cô.

“Hoàng, anh thực gian trá.” Phượng Dạ Diễm khinh thường nhìn Phượng Dạ Hoàng, rồi sau đó cũng lười phản ứng chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn anh.

“Há miệng.” Phượng Dạ Hoàng lại múc một muống.

“Không.” Tô Mộ Thu ngậm miệng không muốn đi theo vết xe đổ lúc trước, thấy Phượng Dạ Hoàng không hề bức cô ngược lại đem thìa đưa vào trong miệng mình. Cô thấy vậy vừa định thở phào thì đôi môi đỏ mọng lại lần nữa bị chiếm đóng, anh đem cháo trong miệng mớm vào trong miệng của cô, cô bị ép nuốt vào cháo loãng, anh vẫn không thỏa mãn khiêu khích chiếc lưỡi đình hương của cô nhẹ mút đùa.

Buồng đôi môi sưng đỏ của cô ra, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn đã biến thành một màu hồng nhạt mê người, đôi mắt mê ly mờ mịt. Còn chưa kịp định thần lại thì bị một đôi môi mỏng khác áp xuống, môi cô lần nữa bị xâm chiếm.

“Ngô.....” Tô Mộ Thu hai tay chống đỡ trên lồng ngực của anh, vô lực chống đẩy.

Sau khi hôn môi xong, trong lúc bất tri bất giác, không khí xung quanh chậm rãi nóng lên, tràn ngập hơi thở mập mờ, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn Tô Mộ Thu làm cho cô không được tự nhiên, nhịp tim càng đập nhanh, không khống chế được đập loạn.

Phượng Dạ Hoàng đặt Tô Mộ Thu lên trên bàn ăn, hai thân hình cao lớn cường tráng lập tức đè lên.

“Đừng mà.....” Cô lắc đầu, ngượng ngùng nhìn bọn họ. Nơi này là.....

“Ngaoan, bảo bối, cho chúng tôi được không?” Phượng Dạ Diễm dương như bắt được tâm lý của cô, thấp giọng nỉ non bên tai cô như một loại rượu đậm đà mê hoặc thần trí của cô.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, khoe môi kéo ra một nụ cười tà mị.

Cởi đi quần áo trên người Tô Mộ Thu, trong nháy mắt một thân thể trắng muốt hoàn mỹ lộ ra trước mặt hai người, bàn ăn bằng gỗ đào bên dưới càng làm nổi bật thân thể cô hơn, dục vọng của bọn họ bị kích thích mạnh, khiêu khích cảm xúc nam tính nguyên thủy nhất trong người bọn họ.

Trên mặt bọn họ không có bất luận biểu lộ gì, chỉ có ánh mắt chứa đầy dục vọng tiết lộ tâm tư thật của họ, hơi thở bắt đầu gấp gáp, dục vọng bên dưới kêu gào muốn phát tiết, nhưng bọn họ vẫn như cũ lựa chọn vuốt ve thật tốt thân thể trước mắt.

Hai bàn tay to lớn lướt qua mỗi một tác da thịt mềm mại, cuối cùng dừng ở nơi tròn trịa cao ngất của cô vuốt ve, thỏa mãn thấy hai quả anh đào dưới tay mình cứng lên.

Phượng Dạ Hoàng kéo đôi chân thon dài của cô quần lên hông mình, cởi quần ra, cự đại sớm đã cứng rắn chậm rãi đưa vào trong cơ thể cô.

“Ân ngô.....” Tô Mộ Thu kêu lên một tiếng đau đớn, tuyết trắng thân thể khó nhịn có chút cong lên, cảm giác quen thuộc tràn đầy dưới hạ thể làm toàn thân cô tê dại.

Phượng Dạ Hoàng dần dần nhanh hơn làm cho Tô Mộ Thu không thể không được tiếng rên rỉ tràn ra miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm giờ phút này tràn ngập thần sắc mê say tình dục, Phượng Dạ Diễm ở bên cạnh xoay qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Tiểu Thu, nhìn tôi.” Tiếng nói khàn khàn, ẩn nhẫn tình dục làm cho hai mắt anh đỏ lên.

“Ngô.....” Tô Mộ Thu lắc lư đầu, mái tóc đen nhánh tản ra trên bàn, cố gắng mở ra hai mắt mông lung nhìn người đàn ông trước mắt.

Ánh mắt cô chứa đầy tình dục giống như thôi thúc anh, Phượng Dạ Diễm gầm nhẹ một tiếng, cúi thấp đầu chiếm lấy môi cô, tay vội vàng vuốt ve làn da cô.

Phượng Dạ Hoàng cực lực cử động eo, gấp gáp đem phân thân chôn trong cơ thể Tô Mộ Thu, cảm giác run rẩy tràn ngập toàn thân, anh cúi thấp đầu há miệng cắn lên xương quai xanh của cô, dùng răng nanh tinh tế gặm cắn.

Thân thể mềm mại bị hai người trêu đùa rất nhanh liền đạt tới cao trào, sau cao trào cô muốn nằm nghỉ nhưng hai người đàn ông cường thế kia không chịu, cô chỉ có thể vô lực hư nhược nằm trên người Phượng Dạ Diễm, thừa nhận một vòng hoan ái nữa.

Trong lúc đắm chìm vào tình dục Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, đồng thời quay đầu nhìn ra bên ngoài ngoài cửa sổ, mắt phượng bắn ra tia sắc bén.

Trên cây đại thụ trong sân, Ngân Hồ đang xem một màn trình diễn thì bị Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đột nhiên nhìn chằm chằm khiến cho anh ta kinh hãi nhảy dựng, lần đầu tiên trong đời chạy trốn chết.

“May quá! Thiếu chút nữa liền chết.” Ngân Hồ tâm thần chưa định vỗ vỗ ngực, sau nửa ngày mới ngửa đầu lên trời nói, “Có người như bọn họ sao? Hoan ái còn dư lực dọa người? Đúng rồi, còn có lão đại, lần trước nhìn lên cũng bị anh ta dọa, hô..... Thật là xui xẻo.” Anh ta nặng nề thở dài, không hề cảm thấy xấu hổ chút nào vì hành vi nhìn lên người khác của mình.

Huống chi anh ta chỉ vô tình. Anh ta đang đi dạo một vòng tại nơi đây, sao biết sẽ được chứng kiến một màn nóng bỏng như thế, hai người kia phát hiện anh ta lúc nào? Nhớ lại thì hình như động tác lơ đãng của bọn họ hoàn toàn che thân thể Tô Mộ Thu, xem ra, từ lúc anh ta vừa đến, bọn họ đã phát hiện.

Nhớ tới ánh mắt khi nãy, anh ta lại một lần nữa nhịn không được run lên một cái, chà xát hai cánh tay, anh ta lấy điện thoại trong túi ra, gọi một cú điện thoại.

“Nhóc con cậu muốn ăn đòn sao! Nói! Chuyện gì?”

Đối phương giọng nói khàn khàn chứa đầy tình dục làm cho Ngân Hồ sững sờ. Mấy con sói tại sao đều lựa chọn buổi sáng động dục? Vậy anh có phải là đang quấy rầy việc tốt của người nào đó? Tay bắt giắc sờ lên cái cổ, anh hơi sợ mở miệng, “Là vậy..... Cái kia.....Anh hiện tại có rảnh hay không?”

“Nói! Nếu như không có chuyện quan trọng, cậu cũng đừng nghĩ sẽ thấy thái dương ngày mai.” Người đàn ông ở đầu dây kia nóng nảy gầm nhẹ.

“Tôi đang ở trên Âm đảo....”

“Cái gì?” Bên kia rống to một tiếng.

Ngân Hồ đưa điện thoại di động cách xa lỗ tai, nhe răng trợn mắt xoa xoa lỗ tai, “Lão đại, cầu xin anh đừng lớn tiếng như vậy, được không?”

“Cậu vào đó khi nào? Cậu không muốn sống nữa à!? Nếu như nhớ không lầm, Phượng gia hai người kia đang ở Âm đảo phải không?”

“Anh nhớ không lầm, cho nên tôi hiện tại gọi điện thoại thỉnh cầu anh cứu viện a!” Ngân Hồ cười khổ. Trời biết vì cái gì anh lại xui xẻo như vậy, chân trước vừa bước vào Âm đảo, hai người kia chân sau đã tới rồi.

“Đáng đời cậu.” Người bên kia không cho là đúng hừ lạnh, “Cậu tự cầu phúc đi!”

“Anh thật nhẫn tâm!?” Ngân Hồ khiển trách, “Tôi bình thường đi theo anh vào sinh ra tử, bây giờ anh lại nói kiểu đó?”

“Tôi không quan tâm sống chết của cậu!”

Ngân Hồ không nói gì nhìn trời, không phải chỉ là trong lúc vô tình quấy rầy chuyện tốt của anh ta sao? Sao lại đối xử với anh em như vậy? Đồ không có nhân tính! “Anh thật nhỏ mọn!” Anh tức giận bĩu môi.

“Báo cáo! Tôi nghe được bên kia có tiếng nói.”

“Mấy người các cậu đi theo tôi.”

Shit! Ngân Hồ rửa thắm một tiếng, tắt điện thoại, dáng người kiện tráng nhảy lên vài cái, xoay người trốn vào nhà kính.

Chương 50: Cáo

Tàu là phương tiện giao thông duy nhất để người trong Âm đảo liên lạc với bên ngoài. Âm đảo mỗi ngày có vài chiếc thuyền qua lại.

Giờ phút này, bên cảng có một con thuyền vận chuyển thật to, chỉ là mấy ngày nay canh gác nghiêm ngặt hơn bình thường. Bình thường gác tại cảng chỉ có một thủ vệ, vài ngày gần đây lại đổi thành ám vệ, người ra vào Âm đảo đều trải qua kiểm tra nghiêm ngặt rồi mới được cho đi.

“Tất cả nghe cho kỹ, Ngân Hồ rất giỏi hoạt, có khả năng giả trang thành những người khác, điều tra cẩn thận, đừng để cho hắn vượt qua kiểm tra như lần trước, nghe rõ chưa?”

“Dạ.” Đám ám vệ nghiêm túc nhìn người dẫn đầu, không dám có chút lười biếng.

Mặt biển xanh biếc, người giúp việc ở Âm đảo chưa bao giờ thấy cuộc kiểm tra nào nghiêm khắc như vậy, không tránh khỏi có chút kinh hãi, mấy cô gái chưa từng được nhìn trực tiếp ám vệ trong truyền thuyết càng sợ tới mức chậm chạp không dám tiến lên.

“Dừng lại.” Ám vệ ngăn một người đàn ông lại, “Làm ơn đưa ra chứng minh thư, giấy chứng nhận công tác.”

“Dạ.” Người đàn ông bị ngăn lại khẽ run gật đầu, cuống quýt từ túi tiền lấy ra chứng minh thư cùng giấy chứng nhận công tác trình cho ám vệ.

Ám vệ tùy ý lật vài cái, đem hai thứ trả lại cho anh ta, “Cho qua.”

Người đàn ông vừa định nhấc chân rời đi, “Đợi một chút.” Bị ám vệ quát khê một tiếng liền ngừng lại cước bộ, ngược mặt lên sợ hãi nhìn về mặt không biểu tình của ám vệ.

Ám vệ lạnh lùng nhìn anh ta, bàn tay không hề báo động trước giựt mái tóc ngắn của anh ta lên, lực đạo to lớn làm cho anh ta đau đến nhe răng trợn mắt, rồi sau đó, mặt của anh ta cũng không thể may mắn thoát khỏi bị chà đạp một phen.

Ám vệ buông anh ta ra, “Anh có thể đi.”

“Dạ.” Người đàn ông đáng thương ưỡn khuất xoa da đầu rất nhanh rồi đi.

Ám vệ khác nhìn bóng lưng chạy trốn chết của anh ta, lấy khuỷu tay đung ám vệ bên cạnh, “Ngân Hồ có tóc bạc dài đến eo, không có khả năng nguy trang thành tóc ngắn đâu?”

Anh không cho là đúng nhẹ giọng hừ hừ, “Ai dám cam đoan? Cẩn thận vẫn hơn.”

Một cô gái kéo theo túi hành lý đến gần, ám vệ xoay người kêu một cô gái xinh đẹp lạnh lùng gần đó, “Thiên Diệp, cô tới đây một chút.”

“Đến đây.” Thiên Diệp đi tới, trực tiếp đi đến trước mặt cô gái, “Vị tiểu thư này, mời.”

Cô gái tuy vẻ mặt sợ hãi nhưng vẫn phối hợp đi theo Thiên Diệp vào căn nhà kho nhỏ.

Một phút đồng hồ trôi qua, các cô đi ra, Thiên Diệp gật đầu với ám vệ kia, rồi sau đó mới nói với cô gái kia, “Tiểu thư, cô có thể đi qua.”

“Anh nghĩ Ngân Hồ sẽ ngu xuẩn đến mức áp dụng chiêu thức thoát thân giống lần trước sao?” Thiên Diệp khó hiểu hỏi.

“Ai biết được?” Ám vệ lúc này gọi cô nhún nhún vai, “Nếu như không lên thuyền, cho dù là hồ ly gian trá giả hoạt, ở trong Ám đảo hẳn chạy đằng trời cũng không thoát.”

“Dừng lại.” Ám vệ chặn ba gã đang khiêng một cái thùng gỗ tròn lại, “Các anh đang làm gì?”

“Dạ, chúng tôi phụ trách vận chuyển rượu nho.”

“Đưa chứng minh thư cùng với giấy chứng nhận công tác.”

“Dạ.”

Ba gã nam tử thả xe đẩy trong tay ra, phối hợp xuất ra chứng minh thư cùng với giấy chứng nhận công tác.

“Thùng gỗ kia chính là rượu?” Ám vệ quét mắt về phía thùng gỗ trên xe đẩy.

“Dạ đúng vậy.” Một người đàn ông kính cẩn đáp lời.

“Tôi nhớ chủ tử hình như không uống rượu nho? Rượu này từ đâu mà đến? Đem đi nơi nào?” Ám vệ cau mày, nghi hoặc nhìn ba gã đàn ông, ba gã đàn ông hai mặt nhìn nhau, “Bọn tôi cũng không rõ.”

Ngân Hồ cao ngạo như vậy người sao có thể trốn trong thùng gỗ, ám vệ mặc dù cảm thấy kỳ quái thật nhưng cũng không yêu cầu kiểm tra thùng gỗ, chỉ chăm chú kiểm tra ba gã đàn ông rồi cho bọn họ đi.

Mà trên thực tế, Ngân Hồ đích thực là ở trong thùng gỗ, hơn nữa còn cực kỳ chật vật.

Giờ phút này khuôn mặt tuần mi sớm đã không còn biểu lộ vẻ mặt bình tĩnh bất cần đời như lúc trước nữa, mà thế vào đó là thần sắc tức giận, vào thời khắc đặc biệt này, lại ở dưới mái hiên nhà người ta, anh ta cũng không thể tùy ý nổi giận.

Cho đến khi bên ngoài không có tiếng vang nữa, Ngân Hồ mới lập tức phá thùng ra, đỉnh đặc đi ra buồng nhỏ trên tàu, đứng ở boong thuyền nhìn một đám ám vệ, nghĩ đến cái thùng gỗ nhỏ xíu, đột nhiên có loại cảm giác bị đùa giỡn.

“Ha ha……” Anh ta không giận ngược lại cười, mặt tuần mi thoát nhìn so với bất luận cái gì cũng đều nguy hiểm hơn, “Phượng Dạ Hoàng, Phượng Dạ Diễm, món nợ này tôi sẽ ghi nhớ.”

Lại quay lại bên kia, sau khi ba gã đàn ông phụ giúp khiêng thùng gỗ lên thuyền, Mị La từ phòng bảo vệ nghỉ ngơi đi ra, giơ một tay lên, “Thu đội, ám vệ đều tự trở lại cương vị của mình.”

“Dạ.” Chúng ám vệ gật đầu.

“Tại sao chủ tử lại để Ngân Hồ chạy?”

“Nghe nói hẳn quấy rầy đến hai vị chủ tử.”

“Tại sao chủ tử không cho chúng ta bắt sống hắn?”

“Không phải nói muốn tra ra mục đích hẳn lên vào ám đảo sao?”

“Bắt sống sau đưa đến Lôi Sát đường nghiêm hình khảo cung là được.”

“Đối phương là Ngân Hồ, là sát thủ nổi danh nhất thế giới, cậu cho rằng chỉ nghiêm hình khảo cung là có thể đối phó được? Bắt hẳn chẳng phải là đã thảo kinh xà?”

“Nhưng hẳn tự tiện xông vào Ám đảo, chuyện như vậy đủ để đem hẳn mang đến Lôi Sát đường không phải sao?”

“Đối phương dù sao cũng là người của Hắc Đế Tư, cậu như thế nào nhiều chuyện như vậy? Cách làm của chủ tử, chúng ta không tự cách xen vào, chúng ta chỉ cần phục tùng.”

“Hai người các cậu là muốn tiếp nhận hình phạt của Lôi Sát đường sao?” Mị La quay sang lạnh lùng trừng mắt với hai cái ám vệ đang nói chuyện đằng sau.

Hai ám vệ cả kinh, vội vàng nghiêm mặt nói, “Thuộc hạ biết sai, xin thứ tội.”

Đại đội ám vệ đều tự trở lại cương vị của mình, mà Ngân Hồ thì tức giận rời khỏi Ám đảo, cứ như vậy, trò chơi trốn tìm của ám vệ và Ngân Hồ chơi hai ngày qua chính thức kết thúc.

51. Chương 51

Chương 51: Mẫu tử liên tâm

Hai con sói của Phượng gia sau khi đuổi hết người quấy rầy đi, càng không kiêng nể gì cả, từ phòng trên xuống phòng dưới, bên trong bên ngoài, bất cứ nơi có thể nằm xuống, chỉ cần hai con sói muốn mặc kệ thời gian địa điểm đều dễ lấy con mèo nhỏ đáng thương một hồi kịch liệt hoan ái. Chỉ đáng thương cho con mèo nhỏ nhu nhược nhà chúng ta không có lực chống đỡ, cứ như vậy tùy ý để hai con sói triệt triệt để để ăn xong lau sạch.

Hai ngày đầu, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm hai người thay phiên nhau mỗi người phụ trách nấu ăn một bữa, về sau, bọn họ trực tiếp gọi đầu bếp trở lại, bởi vì như vậy, mỗi thời mỗi khắc bọn họ đều có thể chiếm cứ lấy thân thể Tô Mộ Thu, làm cho người ta không thể không hoài nghi bọn họ có phải ngay từ đầu đã sớm có chủ ý như vậy.

Trên Ám đảo, hai người đàn ông của Phượng gia không có hai tiểu quỷ Phượng gia quấy nhiễu, cùng người phụ nữ của họ trải qua thế giới của ba người nên cảm thấy rất mỹ mãn. Nhưng ở Phượng gia cách xa đó lại có khác biệt rất lớn, Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên lần này là thật sự khóc đến thương tâm, Tô Mộ Thu chưa bao giờ rời đi bọn chúng lâu như vậy, dù sao chỉ là trẻ con bốn năm tuổi, mười ngày không gặp mẹ, tất nhiên là khóc đến nghẹn ngào.

Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên khóc đến hai mắt đẫm lệ, từng giọt nước mắt lớn không khống chế được mà từ hốc mắt tràn ra, hai hàng nước mắt chảy xuống trên má phẫn nộ, dừng lại không được, mũi sớm đã sưng đỏ làm ai thấy cũng phải đau lòng.

Phượng Dật Hành ngồi ở trên ghế sofa, mỗi đứa ngồi trên một cái đùi của ông, lần đầu tiên ông gặp được tình thế không khống chế được, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao, chốc chốc vỗ vỗ bên trái một cái rồi chốc chốc vỗ vỗ bên phải một cái.

“Ồ ô..... Mẹ..... Con muốn.....Con muốn mẹ.....” Phượng Sở Nhiên thút tha thút thít đứt quãng nói xong một câu, khóc đến muốn tắt thở.

“Tiểu Nhiên ngoan, đừng khóc, khóc làm tâm ông đau, ngoan, đừng khóc đừng khóc.....” Phượng Dật Hành không nhẫn nại lau nước mắt trên mặt Sở Nhiên.

Phượng Sở Nhiên nói khiến cho Phượng Sở Mạc làm theo.

“Ô ô..... Mẹ..... Tiểu Mạc nhớ...mẹ.....”

“Đừng khóc đừng khóc, mẹ sẽ nhanh trở lại.....” Phượng Dật Hành vỗ vỗ sau lưng Phượng Sở Mạc.

Phượng Sở Nhiên mở to hai mắt đăm lẹ, ấn nhãn nước mắt nhìn Phượng Sở Mạc, “Anh, chúng ta có phải làm sai việc gì? Mẹ có phải không cần chúng ta nữa không?”

Phượng Sở Mạc lắc lư cái đầu nhỏ, hàm răng nho nhỏ gắt gao cắn vào môi, nước mắt chảy xuống bên má.

“Ô ô..... Mẹ..... Chúng con sẽ ngoan ngoãn. Mẹ đừng bỏ Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên.....” Phượng Sở Nhiên nâng lên bàn tay nhỏ bé lung tung lau nước mắt trên mặt.

Bọn nhóc đáng thương nói làm cho người giúp việc ở đây nghe đều chua xót trong lòng, Nhạ Liên và Nhạ Hoan phụ trách chăm sóc hai vị tiểu thiếu gia đang đứng ở sau sô pha càng đau lòng hơn, cảm hận sự bất lực của mình.

“Haizz.....” Phượng Dật Hành nặng nề thở dài, nghĩ năm đó ông một mình chống đỡ Phượng Đế cùng với Ám Diễm môn, đại sự gì không trải qua, hôm nay lại bị hai đứa trẻ trước mặt làm cho thúc thủ vô sách.

“Phu nhân đâu?” Ông xoa xoa mi tâm, nhìn về phía quản gia Mục Nguyên hỏi.

“Phu nhân đang trên đường trở về.”

Phượng Dật Hành sờ sờ đầu hai đứa, “Tiểu bảo bối ngoan, ông gọi bà trở về cùng các con chơi, được không?”

“Không muốn.....Ô ô..... Bọn con muốn mẹ..... Ô ô..... Ông gọi mẹ trở về được không? Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên sẽ nghe lời..... Cam đoan không làm mẹ nổi giận.....” Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên múm môi, cực lực ấn nhãn nước mắt chảy xuống.

“Ách..... Cái này.....” Phượng Dật Hành vẻ mặt khó xử, hai đôi mắt to hy vọng lại làm cho ông cảm giác mình gây ra tội ác. Nhưng mà, hai người kia quyết định, cho dù là ông, cũng không biện pháp xoay chuyển, huống chi, bọn họ chắc chắn không muốn hai đứa con dán bên người Tiểu Thu, sao lại sớm mang Tiểu Thu trở về được.

Nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Phượng Dật Hành vô lực thở dài, chính là bởi vì bộ dạng khóc không tiếng động mới làm tâm ông không đành lòng, nếu bọn nhóc lớn tiếng khóc rống, ít nhất ông còn có thể hung ác trách cứ hai tiếng, nhưng bọn nhỏ cố tình khóc như vậy làm cho lòng ông chua xót.

“Ông mang các con đến chỗ cậu Sở ở vài ngày, ông cam đoan cố gắng làm ẹ trở về, được không?” Phượng Dật Hành ôn nhu nhẹ nói.

“Thật sao?” Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên trợn to hai mắt đăm lẹ nhìn ông, “Ngoéo tay.” Vươn ngón út ngắn ngắn ra.

“Được, ngoéo tay.” Phượng Dật Hành phối hợp kéo kéo ngón út bọn họ, yêu thương ôm chặt hai thân thể nho nhỏ, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Phượng gia tiểu bảo bối sáng sớm đã chảy nước mắt rồi cực cũng có dấu hiệu ngừng.

Có lẽ thật sự là mẫu tử liên tâm.

Sáng nay Tô Mộ Thu thức dậy rất sớm, dù cho thân thể bủn rủn nhưng đầu óc lại rất thanh tỉnh, không buồn ngủ chút nào. Cô mở to hai mắt ngơ ngác nhìn trên trần nhà, trong đầu không hiểu sao lại cảm thấy nặng nề như có tảng đá đè nặng, ép tới cô sắp không thở nổi.

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn như búp bê bị kẹp ở giữa hai thân hình cao lớn.

Tô Mộ Thu nghiêng mặt qua nhìn hai người đàn ông tuần mỹ đang ngủ say hai bên trái phải, động tác nhu hòa kéo ra hai cánh tay đặt bên hông cô, nhẹ nhàng chậm chạp leo xuống giường lớn, nhặt lên áo ngủ trên mặt đất che lại thân thể xích lỏa.

Vào phòng tắm, cô vịn mở vòi nước, nước từ từ chảy vào bồn, cô đứng trước gương, giặt mình sững sờ nhìn người hiện lên trong gương.

Cái cổ, xương quai xanh, ngực, eo, bên đùi, thân thể mềm mại đầy ấp dấu hôn, bên đùi chảy xuống chất lỏng trắng đục, dầm mỹ đến mức làm cho người phải đỏ mặt, vốn là đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, giờ phút này lại có chút mơ màng, mang theo hơi thở quyến rũ mê hoặc lòng người, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng nhiễm lên nhàn nhạt sắc thái tình dục, sáng mà đen kịt, giống như muốn đem tất cả ánh sáng hút vào.

Người phụ nữ này vô thanh vô tức liền toát ra khí chất yêu mị Là cô sao?

Cũng khó trách, hơn mười ngày khai sáng tình dục, không hiện yêu mị mới khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Cô cười khở, nhấc chân bước vào bồn.

Phụ nữ, có phải là chỉ cần thân thể bị bắt làm tù binh thì tâm sẽ không thể ẩn nấp, không thể nào trốn thoát?

Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên..... Con của cô, đã mười ngày không gặp bọn chúng, bọn chúng có nhớ cô không? Mới bốn tuổi, lại luôn thích dính lấy cô, bây giờ có phải đang khóc vì không quen không?

Nghĩ đến khả năng này có thể xảy ra, trong nội tâm cô đau đớn, nặng nề sắp không thở nổi.

Cô có thể xin Phượng Dạ Hoàng, Phượng Dạ Diễm gọi điện về cho Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên?

Có lẽ là nước ấm làm cô chóng mặt nặng nề nên đầu cô tựa bên thành bồn tắm nằm ngủ.

Cửa phòng tắm không tiếng động mở ra, một người cao lớn không tiếng động bước vào phòng tắm.

Anh ta bước đến bồn tắm, đem thân thể nhỏ nhắn ôm vào ngực mình.

Tô Mộ Thu giật mình tỉnh táo lại, mở hai mắt ra, ngực của anh ta dường như còn nóng hơn so với nước, nóng đến độ làm cô khẽ run.

Phượng Dạ Hoàng tay lướt xuống chỗ tư mật giữa hai chân thon dài của cô, lúc nặng lúc nhẹ mà xoa.

Cho là anh muốn, cô nhẹ nhàng nhú mào, bàn tay trắng nõn ấn lên cổ tay của anh, “Đừng mà, đau.”

“Hừ....Đừng khấn trương.” Phượng Dạ Hoàng cúi đầu xuống khẽ cắn vành tai của cô, nói nhỏ bên tai cô, “Tôi chỉ giúp em tắm, nước ấm ngâm quá lâu không tốt đối với thân thể.”

Tuy là nói như vậy nhưng tay của anh lại không an phận, tắm đơn giản biến thành cực kỳ giày vò, nhu hòa vuốt ve.

“Ấn.....” Cô kêu rên, hai chân mềm yếu, sắp đứng không vững, đành phải dùng hai tay nắm thật chặt cánh tay trái của anh, thân thể nhỏ nhắn vô lực tựa ở trong lồng ngực của anh.

Anh nhìn thân thể trong ngực, rút tay khỏi nơi giữa hai chân cô, bế cô lên.

Trong phòng, trên giường lớn, một thân thể xích lô nam tính đang nằm đỉnh đặc, không hề làm cho người khác cảm thấy hèn mọn bỉ ổi, ngược lại làm cho người ta có cảm giác mỹ cảm lười biếng hiềm thấy, làn da màu đồng, lồng ngực rộng lớn khỏe mạnh, nam vật trắng kiện to dài, bất cứ thứ gì cũng đều làm cho phụ nữ mặt đỏ tim đập, mỹ nam chính là mỹ nam, mặc kệ tư thế có bất nhã như thế nào cũng đều làm cho vạn vật trên thế giới thất sắc, nhất là đàn ông Phượng gia.

Vừa thấy Phượng Dạ Hoàng ôm Tô Mộ Thu đi ra, Phượng Dạ Diễm miễn cưỡng đứng lên, ánh mắt cướp đoạt chăm chú nhìn thân mình nhu thuận uốn éo trong ngực Phượng Dạ Hoàng.

Phượng Dạ Hoàng nhẹ nhàng đặt Tô Mộ Thu lên giường, thân thể cường tráng Phượng Dạ Diễm lập tức dán lên, cánh tay sắt đương nhiên vòng qua bờ eo của cô, Phượng Dạ Hoàng tất nhiên là không cam lòng rút lại phía sau, cũng theo lên giường, cánh tay sắt tự động vì chính mình đoạt một phần lãnh địa thuộc về anh.

“Tại sao hôm nay lại dậy sớm như vậy?” Phượng Dạ Diễm cúi đầu ôn nhu hôn xuống trán cô một cái.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu. “Ngủ không được, nhớ đến Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên.”

Phượng Dạ Diễm nhắm mắt lại, mắt phượng xinh đẹp hiện lên ý vị nguy hiểm, anh dùng ngón trỏ nâng lên cằm cô, nhìn vào mắt cô, cô bình tĩnh nhìn lại, không sợ hãi chút nào.

Phượng Dạ Hoàng giận tái mặt, cường thế đem thân thể của cô kéo qua, đem đầu của cô tiến vào ngực mình, “Ngủ nhiều một chút!” Ánh mắt lạnh lùng quét về phía Phượng Dạ Diễm ý tứ cảnh cáo chứa mười phần.

Phượng Dạ Diễm nhún nhún vai. Không có biện pháp, anh cũng không cách nào để dàng chấp nhận trong lòng của cô nghĩ tới người khác, dù cho hai tiểu quỷ kia có là con của anh.

“Tôi có thể đáp ứng em, điện thoại trong phòng khách có thể gọi, nhưng mà em phải hứa với tôi, không nghĩ tới hai tiểu quỷ nữa, ở trong Âm đảo em chỉ thuộc về chúng tôi.” Phượng Dạ Diễm đè lên trên thân thể Tô Mộ Thu, ngữ khí bá đạo tràn đầy ham muốn.

Tô Mộ Thu sững sờ, không nghĩ tới việc anh ta sẽ chủ động nói ra, “Thật vậy không? Cảm ơn anh.”

Phượng Dạ Hoàng mày kiếm chau lên, đối với sự thỏa hiệp của Phượng Dạ Diễm cảm thấy thật bất ngờ.

52. Chương 52

Chương 52: Âm mưu

Gió nhẹ thổi qua, lá trúc rơi xuống.

Rừng trúc ở sân sau là nơi Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên thích nhất.

Sở Ngự biết rõ nhất định có thể tìm được bọn họ trong này.

Quả nhiên, giữa rừng trúc, hai thân thể nho nhỏ ngồi chồm hổm trên mặt đất, cảm cảnh trúc bơi bơi vẽ vẽ trên mặt đất.

Anh đi qua, thân thể cao lớn ngồi xổm xuống trước mặt hai đứa nhóc.

“Tiểu bảo bối của cậu, đã đói bụng chưa? Đi ăn cơm trưa nha.”

Trầm mặc.....

Hai đứa nhóc cũng không phản ứng.

“Vẽ gì vậy? Có thể nói cho cậu biết không?”

“Đánh yêu quái.”

Tiếng nói trẻ thơ đáng yêu rầu rĩ lắm lắm bầm một tiếng.

Biết được yêu quái kia là chỉ ai, Sở Ngự thiếu chút nữa cười ra tiếng, sủng nịnh sờ sờ đầu bọn chúng, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên ngoan, trước cùng cậu đi ăn cơm trưa, ăn xong lại trở về cùng yêu quái đại chiến ba trăm hiệp, được không?”

“Không muốn.”

“Các con không phải muốn học võ sao? Sau khi ăn xong cậu kêu chú Hách Liên dạy các con chiêu thức rất lợi hại, được không?” Anh tiếp tục dụ dỗ.

“Muốn.”

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn chớp hai mắt chờ mong nhìn anh.

“Có loại chiêu nào có thể đem hai con yêu quái giết chết không?”

“Ách.... Cái này.....”

Không thể nói dối trẻ con, Sở Ngự đột nhiên bị hỏi, dưới đáy lòng thầm mắng mình ngốc, đây không phải là dờn tảng đá đập bể chân của mình sao!

“Ngay cả cậu cũng không giúp chúng con.” Hai khuôn mặt nhỏ nhắn chờ mong trong chốc lát không còn sáng rọi, mím môi, không vui cúi đầu xuống, tiếp tục khoa tay múa chân trên mặt đất.

Sở Ngự đỏ mề hôi lạnh, thật sâu ca thán đàn ông của Phượng gia đều cố chấp ngay cả mười con trâu cũng không kéo được, tuy trước mắt chỉ là hai tiểu quỷ bốn tuổi, “Các con nghe cậu nói, hai yêu quái vũ lực cao cường, ngay cả cậu cũng đánh không lại bọn chúng, nhưng mà Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên tiềm lực lớn chỉ cần ăn no cơm.....”

“Không ăn.”

Anh còn chưa nói xong, đã bị bọn nhóc cắt đứt, anh thầm thở dài, “Tiểu bảo bối hôm nay làm sao vậy?”

“Bụng không đói, không muốn ăn.”

“Các con buổi sáng cũng không ăn, nếu không ăn sẽ sinh bệnh đó.”

“Nói cho cậu biết, tiểu bảo bối hôm nay làm sao vậy? Hả?” Sở Ngự như cũ kiên nhẫn ôn nhu hỏi.

Phượng Sở Mạc ngửa mặt lên u oán liếc anh một cái, lại cúi đầu xuống, “Ông đã nói, sẽ làm ẹ trở về, nhưng mà đã ba ngày rồi.”

Sở Ngự sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu, “Tiểu Mạc không thể tùy hứng biết không? Ông đã rất cố gắng thuyết phục bọn họ rồi.” Hoàng cùng Diễm thật sự là nhẫn tâm, mình thì âu yếm phụ nữ còn con của mình thương tâm mà không thêm để ý.

“Hôm nay gọi điện thoại ẹ được không?”

“Gọi.” Phượng Sở Nhiên gật gật đầu, “Nhưng con không muốn chỉ nghe được thanh âm của mẹ, con muốn gặp mẹ, con muốn ôm mẹ.”

Sở Ngự một tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cánh môi phần nộn quật cường mân thành một đường thẳng tắp, cái mũi khéo léo có chút co rúm, mắt có chút ướt át, nước mắt gần kết trong mắt bị kiềm nén không cho chảy xuống.

Chứng kiến thấy hai đứa nhóc mình coi như con trai thương tâm lại còn quật cường ỉn nhắn, Sở Ngự trong lòng cảm thấy khó chịu, hai đứa nhóc đều là bảo bối trong lòng anh, chưa bao giờ thấy bọn họ ủy khuất như thế, anh kéo hai thân thể nhỏ nhỏ kéo vào trong ngực, bàn tay nhu hòa vuốt ve tóc bọn chúng.

“Muốn khóc thì khóc đi! Cậu cho các con mượn bả vai dựa vào.”

Nước mắt không tiếng động chảy xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên nâng lên bàn tay nhỏ bé lung tung lau một phen, hấp hấp cái mũi, ngửa mặt lên nhìn bầu trời, cố gắng đem nước mắt thu trở về.

Sở Ngự cảm thấy lòng chua xót, ôm chặt hai thân thể, “Khóc đi, khóc lên sẽ không khó chịu nữa.”

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên không khóc, mẹ nói con trai không thể đơn giản rơi nước mắt, con trai phải kiên cường, bọn con nghe lời mẹ không làm mẹ giận.”

Sở Ngự nhẹ thở dài, hai đứa con trai này nhu thuận hiểu chuyện làm cho lòng người thấy đau.

“Mẹ có nói phải ngoan ngoãn ăn cơm không thể đói bụng không?”

Bọn họ cắn cắn cánh môi, không được tự nhiên, nhẹ gật đầu.

“Hai đứa phải nghe lời mẹ ngoan ngoãn ăn cơm, biết không? Chờ sau khi ăn cơm xong, cậu cùng các con nghĩ biện pháp, làm ẹ trở về được không?”

“Dạ.” Bọn chúng gật đầu.

Một chủ ý hình thành trong đầu Sở Ngự. Hy vọng có thể đả động đến bọn họ..... Anh cũng không muốn tiểu bảo bối của anh mỗi ngày buồn rầu.

Ti gia tại nước Ý xa xôi

Một người đàn ông tuấn mỹ với mái tóc bạc trắng dài đến eo đẩy cửa lớn ra, đi vào đại sảnh.

“Ngân Hồ đại nhân.” Quần gia cùng người giúp việc kính cẩn chào.

“Ừ” Ngân Hồ hừ nhẹ, lập tức bước về phía nhà ăn.

“Chú Ngân Hồ”

Một cậu bé xinh xắn đang ngồi trên đùi một người đàn ông đẹp trai anh tuấn vừa thấy Ngân Hồ đi vào liền gọi ngọt ngào.

“Tiểu Liệt ngoan” Ngân Hồ sờ sờ đầu của cậu, kéo chiếc ghế kế bên ra ngồi xuống, trên mặt mang theo nụ cười cưng chiều nhìn Ti Duật Liệt, “Đã lớn như vậy rồi, còn muốn người khác đút ăn, Tiểu Liệt không xấu hổ sao?”

“Ha ha...” Ti Duật Liệt cười vô hại, “Tiểu Diệt rất vô tội nha, chú Hắc Báo thích, Tiểu Liệt cũng không có biện pháp nào!”

Ngân Hồ chịu không nổi nhìn người đàn ông lạnh lùng mặt vô biểu tình, “Tôi nói này Hắc Báo, anh ôm chặt như vậy, không sợ tiêu hóa của Tiểu Liệt bị rối loạn sao?”

Đôi mắt Hắc Báo lạnh lùng liếc anh một cái, “Đã từng bị?” Sau đó lại cúi đầu nhìn Ti Duật Liệt với vẻ mặt cưng chiều.

“Ừ” Ngân Hồ gật đầu, “Đúng rồi, Hắc Báo, bố già anh mới mất ngày hôm qua, tại sao anh còn ở đây, người không sợ vị trí bố già Maifia bị người ta đoạt mất sao?”

Hắc Báo lạnh lùng hừ, “Ai dám đoạt? Trừ phi muốn đối địch với tôi.”

“Đúng vậy, trừ phi không muốn sống nữa, nếu không ai dám chọc đến Hắc Báo đại nhân hung tàn.” Ngân Hồ lạnh lùng trào phúng

Múc một muỗng nhỏ canh cá đưa vào trong miệng Ti Duật Liệt, trong mắt Hắc Báo tràn đầy ý cười thần nhiên, “Nghe nói Ngân Hồ đại nhân xảo quyệt chỉ vì muốn rời đảo mà phải núp vào trong thùng rượu, có thật hay không?”

“Hắc Báo.” Hai chữ chậm rãi từ giữa hai hàm răng phun ra, Ngân Hồ thu lại nụ cười cợt nhả, híp lại đôi mắt hẹp dài nguy hiểm, bình tĩnh trừng mắt người đàn ông lạnh lùng, “Anh cũng muốn ném thử một chút ngân châm của tôi phải không?”

“Nếu anh muốn thỉnh giáo phi đao trong truyền thuyết của tôi, tôi sẽ không để bụng việc ném thử chút ngân châm của anh.”

Ngân Hồ rửa thầm vài tiếng khinh khỉnh cho hả giận, “Lão đại đâu?”

“Trong thư phòng, lầu hai.”

Ngân Hồ đứng lên, phóng khoáng xoay người, mái tóc bạc dài đến eo xinh đẹp ở trên không trung tạo ra một vòng cung hoàn mỹ.

“Tự kỷ.” Hắc Báo cười lạnh một tiếng, “Tôi khuyên anh...” Còn chưa nói xong, cái miệng của anh bị bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Ti Duật Liệt che lại.

Ngân Hồ dừng lại bước chân, xoay người lại ngờ vực nhìn Hắc Báo, “Anh khuyên tôi cái gì? Tiểu Liệt, con bùm miệng anh ta làm gì?” Ti Duật Liệt tươi cười vô hại làm cho anh cảnh giác nhú mào.

“Không có gì, ha ha....Chú Ngân Hồ, con với chú cùng đi lên đi!” Ti Duật Liệt nhảy xuống đùi Hắc Báo, chạy bình bịch tới bên cạnh Ngân Hồ.

“Con có ý đồ gì?” Ngân Hồ nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cậu, tiểu bướng bỉnh niềm nở quá mức, chắc chắn có mưu âm.

“Không có gì, nhanh lên, nhanh lên.” Hai tay Ti Duật Liệt ôm lấy cánh tay Ngân Hồ.

Ngân Hồ còn bán tín bán nghi để tùy ý cậu lôi kéo, nếu anh xoay đầu lại, sẽ thấy vẻ mặt trêu tức của Hắc Báo khi thấy người khác gặp họa, anh sẽ không ngoan ngoãn để bị lôi kéo.

Ti Duật Liệt chạy bình bịch, Ngân Hồ sợ cậu ngã, đành phải đi theo sát bên một tắc cũng không rời, lên lầu hai, đứng trước cửa thư phòng, Ti Duật Liệt không thèm gõ cửa cứ xoay nắm cửa đẩy ra, thân mình nho nhỏ lập tức vọt vào bên trong.

Ngân Hồ vừa ngược mặt lên nhìn, liền sững sờ ngây ngốc nhìn một màn phía trước.

Quần tây Ti Quân Hạo kéo xuống một nửa, đùi đẹp tuyết trắng mở ra quần hai bên eo trắng kiêu, vẻ mặt say đắm tình dục lại hiện lên lửa giận ngập trời, đôi mắt dài hẹp hung ác trừng anh....Trừng anh...Trừng anh....Trừng anh!?

Ngân Hồ phản ứng lại, cảm thấy kinh sợ, “rầm” một tiếng vội vàng đóng cửa lại, “Xin lỗi, xin lỗi, lão đại, tôi không cố ý”. Anh giải thích sau cánh cửa.

Tại sao gần đây anh luôn bắt gặp người khác đang hành sự? Anh thật sự không cố ý. Nhưng mà cái móng của lão đại thật tốt, vừa tròn lại vừa vểnh, vừa nhìn thấy đã biết là người đàn ông tràn đầy tính dục.

“Tiểu Liệt! Con hại chú!” Thân mình anh ngồi xổm xuống, híp đôi mắt nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Ti Duật Liệt. Lần này anh sống sót trở về, ngay cả đứa nhóc bốn tuổi cũng khi dễ anh.

“Cháu không có” Ti Duật Liệt bệt bệt cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt vô tội, “Tiểu Liệt cũng không cố ý”

“Đi vào đây cho tôi”

Bên trong vang lên tiếng gầm nhẹ, một lớn một nhỏ sợ tới mức hơi run rẩy, liếc nhau một cái, nuốt nuốt nước miếng, Ngân Hồ cân nhắc có nên lui xuống, hôm nào lại đến không.

“Một.”

“Hai.”

“Tới đây, tới đây, đừng đếm.” Ngân Hồ bất chấp khó khăn mở cửa ra, thuận tay đẩy mạnh Ti Duật Liệt vào phòng, đầu sỏ gây chuyện không thể chuẩn được.

Mùi tình dục khắp phòng, khuôn mặt tuyệt mỹ của cô gái hồng hồng vùi sâu vào trong lồng ngực Ti Quân Hạo, còn khuôn mặt tuần tú của Ti Quân Hạo lại bình tĩnh đến lạnh lùng, trợn mắt nhìn chăm chăm Ngân Hồ đã sớm không còn tao nhã như làn gió nữa.

Đúng là, đàn ông đang hành sự bị làm phiền, hậu quả thật nghiêm trọng.

Ngân Hồ ngượng ngừng cười, sờ sờ mũi mình: “Lão đại, chị dâu”

Cô gái ngược mặt lên, nhẹ gạt đầu, nở một nụ cười nhạt “Anh Ngân Hồ.”

“Mẹ.” Ti Duật Liệt nhào vào trong lồng ngực cô gái.

“Tiểu Liệt.” Cô gái sờ sờ đầu của cậu, “Ăn cơm chưa?”

Cậu ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ rồi”

“Tránh ra xa một chút cho ba”. Khuôn mặt Ti Quân Hạo bình tĩnh, bàn tay to nắm sau cổ Ti Quân Diệt kéo cậu tách ra khỏi cô gái.

“Mẹ.” Ti Quân Diệt bệt cái miệng nhỏ nhắn, tủi thân nhìn cô gái, trong mắt dâng lên hơi nước.

Cô gái nghiêng gương mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn Ti Quân Hạo, đẩy cánh tay của anh ở trên lưng cô ra, nhảy xuống đùi anh, ôm Ti Duật Liệt sát vào ngực, “Tiểu Liệt ngoan, mẹ chơi với con”

“Dạ” Ti Duật Liệt ngẩng mặt lên cười đáng yêu, trước khi đi còn quay đầu lại liếc Ti Quân Hạo khiêu khích một cái.

Ông già khi dễ con nít, con nít làm cho vợ ông cự tuyệt ông.

Ngân Hồ rất muốn cười ra tiếng, nhưng mà nhớ đến người nào đó còn đang tức giận mãnh liệt, không muốn lại giẫm phải địa lôi, nên bóp chết ý cười ngay từ trong bụng.

Ngân Hồ tiến đến sô pha ngồi xuống, hai tay gối sau đầu, hai chân bắt nhả vắt ngang lên sô pha

“Có chuyện gì?” Ti Quân Hạo tựa vào ghế da, miễn cưỡng thu lại ánh mắt.

“Tôi đi tra xét Ấm đảo, không tìm được văn kiện bí mật gì, chắc là không có ở trên đảo.” Ngân Hồ chỉ cần nhắc tới Ấm đảo liền nhớ tới một màn chặt vật kia, lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Phải không?” Ti Quân Hạo hơi trầm ngâm, “Bên ngoài có tin đồn...”

“Muốn nói có gì quý giá, đối với bọn họ mà nói, có lẽ là một phòng đầy ảnh chụp của Tô Mộ Thu!” Ngân Hồ nhún nhún vai, âm thầm phỏng đoán. Trong đầu hiện lên đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, anh lóe lên ý nghĩ: “Lão đại, có lẽ Tô Mộ Thu là con cờ đáng lợi dụng, sẽ giúp đỡ rất nhiều cho việc khuếch trương thế lực của chúng ta, anh cảm thấy sao?”

“Ừ” Ti Quân Hạo vẫn còn trầm tư

53. Chương 59

Chương 59: Dày vò lẫn nhau

Tô Mộ Thu hai tay vây quanh đầu gối mà ngồi, mở to mắt xuất thần nhìn về phía trước.

“Mẹ.” Tiếng trẻ con mềm mại vang lên cắt đứt suy nghĩ của Tô Mộ Thu.

Cô lấy lại tinh thần nhìn hai bé trai trước mặt, ôn nhu cười, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, tại sao lại dậy sớm như vậy? Sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Mẹ.....” Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên nhếch cái miệng nhỏ nhắn, mắt to như có tầng hơi nước mỏng, bộ dáng đáng thương làm cho người ta thương tiếc.

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên làm sao vậy? Đến đây với mẹ.” Cô vỗ vỗ mặt giường lớn.

Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên leo lên trên giường, làm nũng tiến sát vào ngực Tô Mộ Thu, “Mẹ.”

“Nói ẹ nghe, làm sao vậy?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Hai người liếc nhau một cái, trong mắt hiện lên bất an, Phượng Sở Mạc cắn cắn cánh môi phẫn nộ, “Mẹ, bọn con nằm mơ mẹ có em bé nên không cần bọn con nữa.”

Cô bật cười, yêu thương sủng nịnh ôm chặt bọn chúng, “Làm sao có thể? Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên là tâm can bảo bối của mẹ, làm sao mẹ không cần các con được?”

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn ngầy thơ cùng hiện lên sự buồn bã, “Từ nay về sau mẹ có tiểu bảo bảo như vậy sẽ không có thời gian để ý tới Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên.”

“Vì sao con lại nói như vậy?”

“Tiểu bảo bảo rất nhỏ a, đến lúc đó mẹ mỗi ngày đều ôm em, chăm sóc em, đâu còn thời gian trông nom Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên?”

“Ha ha.....” Cô cười khê, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên nhặn tâm để ẹ một mình chăm sóc cục cưng sao?” Dùng ngón trỏ điểm nhẹ hai chóp mũi nhỏ xinh, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên cộng thêm em bé trong bụng, các con đều là bảo bối của mẹ, mẹ sẽ không bắt công a!”

“Mẹ, em bé khi nào sẽ ra ngoài?” Phượng Sở Nhiên mở to mắt hiếu kỳ hỏi.

“Đợi các con được năm tuổi, tiểu bảo bảo sẽ ra ngoài.”

“Lúc trước bọn con cũng đồng thời từ trong bụng mẹ chui ra sao? Vậy lần này có giống như trước cũng có hai tiểu bảo bảo giấu ở bên trong không?” Phượng Sở Mạc hiếu kỳ sờ sờ bụng Tô Mộ Thu.

Cô ôn nhu cười, “Mẹ cũng không biết có phải có tới hai cục cưng không!”

Phượng Sở Nhiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Tô Mộ Thu, “Cục cưng trong bụng mẹ là con trai hay con gái?”

“Tiểu Nhiên thích em trai hay em gái?”

“Con muốn em gái, em gái lớn lên sẽ giống như mẹ vậy.”

“Đến lúc đó các con phải thương yêu em, biết không?”

“Dạ.” Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên gấp gập gật đầu.

Cửa phòng khẽ vang lên hai tiếng gõ cửa, nữ giúp việc dẫn theo một người đàn ông tao nhã tuần lảng đi vào.

“Cậu.” Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên hưng phấn lớn tiếng gọi, nhảy xuống giường kích động chạy tới, nhào vào trong ngực người đàn ông.

Mỗi cậu ở một bên má Sở Ngự hôn xuống một cái, hai cậu nhếch môi cười rất đáng yêu, “Cậu, bọn con rất nhớ cậu!”

“Hai đứa có mẹ thì không cần cậu nữa, còn nói ngọt lừa gạt cậu.” Sở Ngự sủng nịnh cộ nhẹ hai sống mũi nhỏ.

“Đâu có?” Hai nhóc chu chu cái miệng nhỏ nhắn, con mắt nháy nháy ra vẻ vô tội, “Tiểu Mạc Tiểu Nhiên thật sự rất nhớ cậu a.”

Sở Ngự bật cười, “Cậu con là ai chứ, chiêu giả đáng yêu này đối với cậu vô dụng, ngoan, các con đi ra ngoài chơi đi, cậu phải làm kiểm tra ẹ, sau khi xong sẽ chơi với các con, được không?”

“Dạ.” Phượng Sở Mạc Phượng Sở Nhiên gật đầu, “Mẹ, một chút nữa Tiểu Mạc Tiểu Nhiên sẽ trở lại.” Nói xong hai thân thể nho nhỏ lộp bộp lộp bộp chạy đi.

“Anh Sở.” Tô Mộ Thu đã xuống giường, nhẹ nhàng gọi, cánh môi cười nhạt, trên mặt có một chút áy náy nói, “Để anh mỗi tuần đến một lần, thật làm phiền anh.”

“Việc nhỏ thôi, đừng để ở trong lòng.” Sở Ngự không thêm để ý cười cười. Cho dù không phải vì Tiểu Thu, hai tiểu tử kia cũng sẽ kề dao vào cổ anh buộc anh tới chỗ này.

Hai người ngồi xuống trên ghế sofa, Sở Ngự ánh mắt dò xét nhìn sắc mặt có vẻ tái nhợt của Tô Mộ Thu, “Tiểu Thu, gần đây có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?”

Cô lắc đầu, “Khá tốt, ngoại trừ thân thể bủn rủn cùng ngủ nhiều ra thì không có nơi nào không khỏe. Cảm giác thai nghén cũng không rõ ràng như trước kia.”

“Vậy là tốt rồi.” Sở Ngự gật gù, “Đúng rồi, gần đây hai tiểu tử kia có đụng vào em hay không?”

Vấn đề quá thẳng làm Tô Mộ Thu sững sờ, “Không có. Một tháng qua bọn họ chưa có trở về Phượng gia.” Trong lòng xẹt qua một tia đau đớn.

“Một tháng chưa có trở về? Làm sao có thể? Bọn họ rõ ràng.....” Sở Ngự quái lạ nói nhỏ.

“Anh Sở, anh nói cái gì?”

“Không có gì.” Anh tao nhã cười cười.

A..... Hai người kia, dù cho cường thịnh lạnh lùng cỡ nào thì trước tình cảm cũng trở nên yếu đuối.

“Tiểu Thu, thành thật nói cho anh Sở, em đối với hai tiểu tử kia cảm thấy như thế nào?”

Tô Mộ Thu hơi nhếch môi, trong mắt hiện lên đau đớn, cười khổ, “Đừng hỏi em, em cũng không biết.”

Cô không nghĩ lại đây đưa cái đề tài này nữa, từ lúc gặp lại bọn họ, cô lúc nào cũng suy nghĩ vấn đề này nhưng luôn tìm không ra đáp án.

Hận sao? Từng có, nhưng là hiện tại, cô đã không còn hận nữa. Yêu? Cô yêu sao? Hai người kia nhiều lần làm cho cô trái tim băng giá, hơn nữa chuyện của mẹ làm cho cô không thể tin tưởng vào đàn ông, cho nên không thể đơn giản giao ra trái tim mình. Cô sợ, sợ giao trái tim xong, cô sẽ đánh mất chính mình.

Dám yêu dám hận? Haiz..... Nếu có thể nói đơn giản như vậy, cô cũng sẽ không thống khổ như vậy.

Sở Ngự nhún nhún vai, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tình yêu chính là như vậy sao, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc luôn tỉnh táo hơn người trong cuộc. Rõ ràng ba người yêu nhau vô cùng, lại chậm chạp không ai chịu nhường ai. Tiểu Thu không để ý tính mạng muốn lưu lại đứa con, không phải là bởi vì yêu vô cùng sâu đậm cho nên mới vô ý thức muốn lưu lại kết tinh giữa ba người sao?

Ba người này cứ dày vò nhau như vậy, có lẽ anh phải đến trợ giúp một chút?

Trong mắt Sở Ngự hiện lên một tia sáng.

Sau đó, Sở Ngự làm kiểm tra đơn giản toàn thân cho Tô Mộ Thu.

Tô Mộ Thu tiễn anh đi xong, trên đường trở về phòng thì ngăn lại một nữ giúp việc, “Hai thiếu gia tôi qua có trở lại không?”

“Dạ không.”

“Thật không?.” Tô Mộ Thu lạnh lùng quát. Lời nói của Sở Ngự làm cho cô cảm thấy có gì đó không đúng.

Chưa từng thấy Tô Mộ Thu dữ dằn như vậy, nữ giúp việc bị dọa sợ, âm thanh lúng túng đáp, “Dạ tiểu thư, hai vị thiếu chủ mỗi đêm đều trở về, nhưng thiếu chủ đã dặn không nói trước mặt cô.”

“Vậy sao?” Ánh mắt Tô Mộ Thu dịu đi, “Cám ơn cô.”

Nói xong, cô xoay người tiếp tục đi về phía trước, tại chỗ rẽ quẹo vào một căn phòng.

54. Chương 53

Chương 53: Thét chói tai

Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên song song quỳ gối trên ghế sofa, nhu thuận nghe thanh âm dễ nghe nhu hòa vang lên thông qua loa điện thoại.

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên có ngoan ngoãn ăn sáng không?”

“Dạ có.” Hai người lên tiếng.

“Mẹ, con nói với mẹ điều này, Tiểu Nhiên không ăn thịt.”

“Mẹ, Tiểu Mạc không ăn rau.” Hai đứa trẻ thi nhau mách lẻo.

“Lại không ngoan.” Bên kia ôn nhu trách cứ, “Kén ăn là thói quen không tốt, sẽ không thể cao lớn nha.”

“Hi hi..... Tiểu Nhiên không ăn thịt không cao, con sẽ cao hơn.” Phượng Sở Mạc đối với Phượng Sở Nhiên đáng yêu le lưỡi, cậu nhún nhún cái mũi nhỏ, “Anh coi chừng ăn nhiều thịt sẽ biến thành đại mập mạp, a! Mẹ, Tiểu Mạc gõ đầu con.....”

“A! Mẹ, Tiểu Nhiên cắn cánh tay con.....”

Bên kia một tiếng cười khẽ, lắng lắng nghe hai người con trai đùa giỡn.

“Tiểu Mạc, thành thật nói ẹ nghe, con có.....sáng sớm trộm chạy tới phòng ông Mạc giựt râu mép ông không, Tiểu Nhiên đừng cười, con có bắt để dọa chị Tổ không? Không nghe lời mẹ sẽ đánh mông các con!”

Cô giả bộ tức giận thành công hù hai đứa con trai, hai người lập tức đỏ hai mắt, “Mẹ, bọn con rất ngoan, gần đây đều không có đùa dai, mẹ đừng tức giận.”

Thanh âm trẻ con nghẹn ngào làm cho người bên đầu dây kia sững sờ, giọng nói nhu hòa dễ ngọt, “Bảo bối ngoan, mẹ không có tức giận.”

“Mẹ không thể không cần bọn con! Khi nào thì mẹ trở về?”

Bên kia một tiếng than nhẹ, “Các con chờ một chút, mẹ rất nhanh sẽ trở về.”

“Lần nào mẹ cũng nói như vậy.” Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên rầu rĩ lắm lắm, nước mắt bắt đầu ngưng tụ trong mắt.

Tay nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hai đứa, Sở Ngự cầm lấy điện thoại, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên ngoan, đi ra ngoài chơi, cậu cùng mẹ nói chuyện một chút, tin tưởng cậu.” Anh nháy mắt với bọn chúng, lộ ra tính trẻ con.

Con trai khổ sở, Tô Mộ Thu trong nội tâm cũng không chịu nổi, trong lòng nổi lên từng đợt chua xót.

“Anh Sở, Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên mấy ngày nay phiền anh chăm sóc.”

“Đừng nói như vậy, em cũng biết bọn chúng từ nhỏ đã là bảo bối của anh. Đúng rồi, Tiểu Thu, bọn anh nói không được hai người kia, em thử xem, có lẽ em nói bọn họ sẽ nghe.”

“Em có nói qua nhưng mà không được.” Tô Mộ Thu cười khổ, mắt dò xét nhìn về phía hai người đàn ông tựa như thiên thần đang ung dung mà ngồi trên ghế sofa đối diện, một người thì thoải mái lười biếng, người còn lại lại có vẻ lạnh thấu xương.

Nếu có thể nói được bọn họ, cô còn cần ở chỗ này gọi điện thoại sao?

“Tiểu Thu, anh có gửi cho em một thứ, em nhận được chưa?”

“Là vật gì?”

“Còn chưa có gửi đến sao?” Bên kia trầm ngâm một tiếng.

Đúng lúc này, người đàn ông lạnh lùng một thân quần áo đen cao lớn đi tới, trên tay cầm một cái hộp hình chữ nhật.

“Anh nói vật gì đó là một cái hộp phải không? Vừa mới gửi tới.”

“Thuộc hạ bái kiến Hoàng thiếu chủ, Diễm Thiếu chủ cùng Tô tiểu thư.”

“Ừ.” Phượng Dạ Hoàng hừ nhẹ một tiếng đáp lại.

Mị Huyền dâng cái hộp, “Đây là Sở chủ phái người gửi tới, đặc biệt mệnh lệnh thuộc hạ giao cho Tô tiểu thư.”

“Đem tới đây.” Phượng Dạ Diễm mày kiếm chau lên, khóe môi câu lên một nụ cười nghiền ngẫm.

“Nhưng.....” Mị Huyền mặt lộ vẻ khó khăn, “Sở chủ đặc biệt dặn cái hộp này phải do Tô tiểu thư mở.”

Phượng Dạ Hoàng mắt phượng nâng lên, trong nháy mắt bắn ra hàn khí, môi mỏng khẽ mở, ngữ khí giống như hàn băng, “Khi nào thì cậu trung thành như vậy?”

“Thuộc hạ không dám.” Mị Huyền đi đến trước, kính sợ đem cái hộp giao cho anh.

“Tiểu Thu, đừng để cái hộp rơi vào tay hai người bọn họ.” Một tiếng gấp gấp ngăn lại từ đầu dây bên kia.

“Anh Mị Huyền, đem cái hộp đưa cho tôi đi!” Tô Mộ Thu nhẹ nói.

“Hoàng chủ.....” Mị Huyền nhìn Phượng Dạ Hoàng thỉnh cầu chỉ thị của anh.

Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng nhìn về phía Tô Mộ Thu, khẽ hừ, “Cho cô ấy.”

“Tiểu Thu, em đừng mở hộp ra, chờ em trở về phòng hãy xem một mình.”

Tay Tô Mộ Thu sờ trên hộp dừng lại, có chút nhú mày, “Anh Sở, bên trong có vật gì?”

Bên kia cười thần bí, “Chỉ là một bộ đồ mà thôi, em đêm nay hãy mặc nó.....”

“Anh Sở, anh đang nói gì vậy?” Cô lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm lên ửng đỏ.

“Đêm nay tận tình thể hiện ra mị lực của em, làm vài cái tư thế khiêu khích chọc người, đợi bọn họ dục hỏa đốt người thì tại bên tai bọn họ nói mấy câu, tuyệt đối thành công.”

“Em làm sao có thể!”

“Em làm được, vì Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, chiến đấu! Được rồi, anh cúp máy đây, bye.”

“Anh Sở.....” Tô Mộ Thu nhú mày, trừng mắt nói.

“Như thế nào? Không nở xa anh ta?” Phượng Dạ Diễm xiết chặt cánh tay, gắt gao giữ lấy eo nhỏ.

“Đau, anh thả tôi ra.” Tô Mộ Thu bị ghì姆 cảm thấy khó chịu, cảm giác không khí trong lồng ngực đều bị rút đi, cô cau chặt mi, hai tay dùng lực muốn đẩy cánh tay bên hông ra, ánh mắt bất mãn hướng về Phượng Dạ Diễm chẳng biết lúc nào đã ngồi ở bên cạnh. Anh thấy cô thật sự khó chịu mới thoáng buông lỏng cánh tay.

Anh nhẹ nhàng vuốt gò má cô, “Sở Ngự nói lời ngọt ngào với em sao? Tại sao khuôn mặt lại hồng như vậy?” Lời nói mang sự trào phúng nhàn nhạt.

“Anh ấy không có, anh không nên nói lung tung.” Nghĩ đến lời nói của Sở Ngự, Tô Mộ Thu xấu hổ nên giọng nói không tự giác lại lớn hơn.

Mà khẩu khí này làm cho Phượng Dạ Diễm ghen ghét dữ dội, anh nghe ra được cô rõ ràng bảo vệ cho Sở Ngự, không nén nổi hai mắt đỏ rưng, lực nắm tay cô không tự giác tăng thêm, “Tôi nói lung tung? Vậy em đỏ mặt vì cái gì?”

Tô Mộ Thu cảm giác tay sắp bị bóp nát, đau đến nhú chặt mi.

“Diễm.” Phượng Dạ Hoàng ở đối diện vẫn nhìn bọn họ, này giờ không lên tiếng, thấp giọng gọi, “Đừng xúc động như trẻ con ngây thơ.” Tuy hiện tại anh cũng tức giận muốn lập tức nghiền xương cốt Sở Ngự ra cho hả giận.

“Tiểu Thu, mở cái hộp ra.” Anh nói nhỏ nhẹ. Mọi người đều hiểu rõ tính tình anh nên biết ngữ khí anh càng nhu hòa, cho thấy anh càng tức giận, kết quả chọc giận anh chắc chắn rất thê thảm.

Cô nắm chặt cái hộp trong tay, đôi môi đỏ mọng bị cắn chặt, thấp giọng lại rõ ràng nói “Không được.”

“Em nói cái gì?” Mắt phượng xinh đẹp của Phượng Dạ Hoàng chưa bao giờ từng có lạnh như băng, giống như ngàn năm hàn băng.

Lòng Tô Mộ Thu căng thẳng, có chút co rút đau đớn.

Anh dựa vào cái gì lạnh lùng nhìn cô? Anh nói mở ra, cô phải nghe theo sao? Tâm tình tốt thì đối với cô nhu tình như nước, tức giận thì vô tình lạnh như băng, bọn họ coi cô là cái gì? Gọi thì đến mà đuổi thì đi sao? Cô là kẻ ngốc mới có thể tin tưởng bọn họ đối với cô tương đối đặc biệt.

“Tôi nói không được.” Cô hô to một tiếng, đẩy Phượng Dạ Diễm ra, trong lúc bọn họ sững sờ chạy lên lầu.

Lên lầu, vào phòng, Tô Mộ Thu bắt đầu thấy hối hận, hai người đàn ông duy ngã độc tôn kiêu căng chắc là chưa bao giờ nhận được sự vô lễ như vậy à?

Cô gắt gao trừng mắt nhìn cửa phòng, sợ hai người bọn họ tức giận quá, đi lên ép cô khiển trách một phen, thô lỗ hoan ái, cô lại chọc giận hai người cùng một lúc.

Thật lâu không thấy bọn họ có bất kỳ động tĩnh gì, cô nhẹ nhàng thở ra, có lẽ cô đánh giá quá cao lực ảnh hưởng của mình.

Chậm rãi ngồi xuống mép giường, chú ý của cô chuyển dời đến cái hộp, cô kéo ra sợi ruy băng buộc trên hộp, nhẹ nhàng mở lên nắp hộp.....

Cái miệng nhỏ khê nhếch, cô giật mình sững sờ nhìn bên trong hộp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lại hồng.

Những thứ này là gì?

Cồng tay? Áo lụa đen ngắn ngắn mỏng manh? Chẳng lẽ nó chính là quần áo anh Sở nói? Ngay cả móng cũng không che được? Còn có cái kia, lỗ tai mèo sao? Cái lông gì thật dài? Đuôi mèo sao? Cái bình nhỏ nhỏ màu trắng là cái gì? Những cái này là đạo cụ anh Sở nói đêm nay dùng sao?

Nhìn những vật kia, Tô Mộ Thu đầu sung huyết, có ý muốn thét lên chói tai.

55. Chương 54

Chương 54: Bữa tối dưới ánh nến

Màn đêm buông xuống.

Ám đảo không khí trong lành, không hề có chút ô nhiễm nào, hơn nữa không có nhà cao tầng ngăn cản, ngửa đầu lên liền có thể trông thấy rất nhiều sao, bao phủ cả bầu trời đêm. Mặc dù ở Phượng gia cũng có thể trông thấy, nhưng hoàn toàn không bằng bầu trời đêm xinh đẹp ở đây.

Tô Mộ Thu đứng ở trên ban công, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn bầu trời đêm, cảm giác cô đơn bất lực tràn ngập trong lòng.

Dưới bầu trời đêm rộng lớn, người lại có vẻ nhỏ bé như vậy, nhỏ bé đến không đáng kể đến. Con người sống trên đời chỉ ngắn ngủi vài thập niên, lại rất thích tự tìm phiền não, thật sự là châm chọc, tự xưng là loài động vật cao cấp nhất lại gian khổ hơn so với bất cứ loài vật nào, bởi vì con người thích đem quá nhiều tình cảm gánh vác trên vai, cho dù biết mình không thể gánh vác, nếu như việc tình cảm có thể nói bỏ liền bỏ, thì đã không được gọi là phạm phu tục tử mà cô hoàn toàn là một trong những phạm phu tục tử đó.

Gió đêm hơi lạnh, lại hoàn toàn không cách nào làm lạnh xuống nội tâm khô nóng của cô, nắm tay nắm chặt của cô nói lỏng rồi lại căng lên, nắm rồi lại thả, chỉ cần nghĩ tới chuyện cần làm, cô lại khản trương đứng ngồi không yên.

Hai người bọn họ.....

Mắt của cô ảm ảm.

Sau chuyện sáng nay, bọn họ không có nói chuyện với cô, ăn trưa cũng không nói một câu, cô lần đầu tiên cảm thấy yên tĩnh lại đáng sợ như vậy.

Sự lạnh lùng của bọn họ làm cho cô càng thêm không chắc chắn về chuyện sẽ làm, lòng như treo ở giữa không trung, bất ổn, căn bản không có biện pháp bình tĩnh lại.

Ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa vang lên, một người làm đẩy cửa tiến vào, cô nhìn thấy Tô Mộ Thu đứng trên ban công, tiến lên vài bước nói, “Tiểu thư, bữa tối đã được chuẩn bị theo sự căn dặn của cô.”

“Tôi biết rồi, cô đi xuống đi!” Tô Mộ Thu nhẹ giọng đáp lại.

“Dạ.” Nữ giúp việc gạt đầu, cúi thấp người sau đó xoay người rời đi.

Tô Mộ Thu nghe được tiếng đóng cửa mới chậm chạp thở dài, cố gắng bình tĩnh lại nội tâm đi vào phòng trong.

Kéo ra tủ quần áo, cô chọn lấy một cái váy xanh nhạt, đem tóc dài búi thành một búi tóc đơn giản.

Tay cô chạm vào nắm cửa sau đó dừng lại tiến về phía mép giường, vén chăn lên, cầm lấy bình rượu giầu trong chăn gắt gao ôm vào trong ngực, tâm bất đầu không khống chế được đập cuồn cuộn, cô liên tục hít sâu vài lần mới ổn định lại.

Ra khỏi cửa phòng đi xuống cầu thang, Tô Mộ Thu trực tiếp đi đến nhà ăn.

Nhà ăn mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bàn ăn thật dài trải vải đỏ, trên mặt bàn xa hoa bày ra bữa tối khéo léo cùng với hai bình hoa hồng và ba cây nến cổ điển, chập chờn nhu hòa dưới ánh nến, thật ấm áp mà lãng mạn.

Tô Mộ Thu nghiêng mặt qua hỏi thăm nữ giúp việc, “Hai vị thiếu gia đâu?”

“Các cậu chủ ở trong thư phòng.”

“Phiền cô đi mời hai vị thiếu gia xuống.”

“Dạ.” Nữ giúp việc gạt đầu, xoay người đi ra nhà ăn.

Năm phút sau, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đi xuống, chứng kiến mọi thứ trước mắt, hai người liếc nhau một cái, có nhiều thú vị đồng thời cũng nhíu mày.

“Các cô đi xuống hết đi!” Tô Mộ Thu cất cao giọng nói.

“Dạ.” Bốn nữ giúp việc kính cẩn gật đầu, động tác nhanh chóng lui xuống.

Tô Mộ Thu kéo ghế ra ngồi xuống.

Mà bọn họ không ngồi ở bên cạnh cô giống bình thường, mà là lựa chọn ngồi đối diện cô.

Nhà ăn lặng im không tiếng động, chỉ có ánh nến chập chờn.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm trầm mặc không nói, trên mặt bất động thanh sắc, chỉ nhìn chăm chăm vào Tô Mộ Thu, bọn họ đang đợi, chờ xem con mèo nhỏ chơi cái trò gì.

Tô Mộ Thu bị bọn họ nhìn đến run lên, trong lòng bàn tay phát lạnh, thiếu chút nữa là chạy trốn chết, tay cô nắm chặt lại, mí mắt đứng lên, cầm lấy chai rượu trên bàn đến bên cạnh bọn họ, chậm rãi rót vào hai cái ly.

“Vì sự vô lễ lúc sáng nay, Mộ Thu ở nơi này nói tiếng xin lỗi.” Cô nhẹ nói, lông mi dài mà dày như cánh quạt nhẹ nhàng chớp, tim đập nhanh chóng.

“Ừ.” Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh.

Thật ra bọn họ cũng không có giận cô, chỉ là hiếu kỳ cô sẽ có phản ứng như thế nào, kỳ thật bọn họ càng hy vọng thấy cô thể hiện nhiều cảm xúc hơn một chút, chứ không chỉ lạnh nhạt không hề để ý bất cứ chuyện gì.

Phượng Dạ Diễm cầm chiếc ly lên đưa tới môi, không hề báo động trước ngược mắt lên nhìn thẳng Tô Mộ Thu, đúng lúc bắt gặp được ánh mắt chờ mong của cô, anh thú vị cười khê lên tiếng, ngón trở cùng ngón giữa kẹp lấy ly, trong ly tỏa ra mùi rượu thuần túy, “Tiểu Thu à, tối nay có chuyện gì xảy ra vậy? Hồng Môn Yến sao?” Anh đưa ly rượu lên mũi nhẹ nhàng ngửi, “Ừ..... Để tôi đoán xem, trong rượu này có bỏ thuốc mê phải không? Là Sở Ngự dạy em bỏ thuốc chúng tôi? Sau đó chạy trốn chúng tôi?”

Trong nội tâm Tô Mộ Thu nhảy lộn bộp.

Cô ôn nhu cười, “Tôi làm sao có thể bỏ thuốc mê? Huống chi, tôi cũng trốn không thoát không phải sao? Trên Âm đảo đều có ám vệ, không có sự cho phép của các anh, bọn họ làm sao có thể cho tôi rời đảo.”

Tuy trong nội tâm rất khẩn trương, nhưng cô vẫn có năng lực duy trì bình tĩnh ở mặt ngoài.

“Tuy nói vậy nhưng đêm nay em vẫn rất kỳ quái.” Phượng Dạ Diễm nhếch mi nhìn cô.

Cô cầm lấy ly rượu trong tay anh, ngửa đầu uống một ngụm, “Mê được sẽ không có thuốc giải, bây giờ anh có thể tin tưởng tôi không có bỏ thuốc rồi chứ?”

“A...” Phượng Dạ Diễm cười khê, không đoán ra được là tâm tình gì.

Thật ra bọn họ đều biết rõ, nếu như thuốc mê là của tên Sở Ngự kia thì tuyệt đối có thuốc giải, quái thai không có gì là làm không được.

Tiếng cười kia ý tứ hàm súc không rõ, cũng không biết bọn họ rốt cuộc tin tưởng không, Tô Mộ Thu khê cắn đôi môi đỏ mọng, nhìn hai gương mặt tuấn mỹ chập chờn dưới ánh nến, lại nâng ly rượu uống một ngụm nhưng không có uống hết.

Cô cúi thấp đầu hôn lên môi Phượng Dạ Diễm nhưng anh lại ngậm chặt môi, cô gấp đến độ không biết làm như thế nào cho phải, vừa định rút lui, Phượng Dạ Diễm đã ôm cô vào trong ngực mình, lập tức đảo khách thành chủ, cướp lấy quyền chủ động.

Hoàn toàn bị anh cướp lấy quyền chủ động, đầu lưỡi của cô căn bản không thể dùng được, vô lực bị anh dẫn dắt, dù khó khăn nhưng cô cũng đem rượu chậm rãi mớm vào trong miệng của anh.

Phượng Dạ Diễm buông cô ra, nhẹ nhàng vuốt đôi môi có chút sưng đỏ, “Thách em cũng không có can đảm làm chuyện đó, tạm thời tôi theo em chơi đùa vậy.”

Tô Mộ Thu âm thầm cầu khẩn mê được có được hiệu mạnh mẽ, chỉ cần một ngụm nhỏ là được, cũng âm thầm cầu khẩn mê được này không có tác dụng liền, nếu không, bên cạnh còn có một người, người bên này ngã xuống trước, bên kia sẽ không xong việc.

“Hoàng thiếu gia cũng uống đi! Rượu này xem như Mộ Thu kính hai vị để bồi tội.” Cô nâng mắt nhìn.

Phượng Dạ Hoàng mày kiếm chau lên, ung dung nhìn cô, “Em không mớm cho tôi uống?”

Tô Mộ Thu mặt đỏ lên, cắn cắn môi. Loại chuyện này làm lần thứ nhất đã đủ thẹn thùng, còn muốn cô làm nữa thì làm sao mà chịu nổi.

“Đi đi!” Phượng Dạ Diễm cười khê, nhẹ nhàng đẩy cô đến trong ngực Phượng Dạ Hoàng.

Tô Mộ Thu khê cắn môi, uống xong một ngụm rượu, hôn lên môi Phượng Dạ Hoàng.

Phượng Dạ Hoàng tất nhiên là không lãng phí điểm phúc được dâng lên sự chủ động, sau khi uống rượu xong chưa đủ còn hung hăng hôn một phen mới buông cô ra, tà mị cười, “Rượu này thực ngọt.”

Dù cho được hiệu đối với cô vô dụng, nhưng uống rượu vào cô tất nhiên là nhịn không được mà gò má bị hun đỏ.

Tô Mộ Thu đỏ mặt rất là mê người, nhất là tóc dài rối loạn, có hai nhánh tóc rũ xuống bên tai cô, hương vị quyến rũ tăng vài phần làm ánh mắt của hai người nhìn cô nóng rực.

“Tiểu Thu, nói cho tôi biết, em có yêu tôi không?” Phượng Dạ Hoàng dùng ngón trỏ nâng cằm của cô lên.

Cô bị hỏi đến sững sờ, không tự giác nhú mày.

Phượng Dạ Hoàng nhẹ nhàng xoa mi tâm cô, “Tiểu Thu của tôi, tại sao em lại thích nhú mày như vậy? Chẳng lẽ chúng tôi thật sự làm em cảm thấy khó chịu sao?”

“Không phải.” Cô lắc đầu, “Chỉ là.....” Chỉ là không rõ chính mình có tình cảm gì đối với hai người bọn họ, là mê luyến? Là ỷ lại? Là sợ hãi? Là yêu? Là hận? Hay là cả năm thứ đó đều có? Cô không biết.....

“Tôi nên bắt em làm gì bây giờ?” Phượng Dạ Hoàng thở dài.

Không cam lòng bị xem nhẹ, Phượng Dạ Diễm đứng lên muốn đem Tô Mộ Thu đoạt lấy, vừa đứng lên, thân hình cao lớn có chút dao động, mắt không thể tin nhìn Tô Mộ Thu, không chế không nổi nữa liền ngã xuống tại chỗ.

Phượng Dạ Hoàng kinh ngạc, quả nhiên là quá sơ suất, ánh mắt hung ác nham hiểm trừng mắt người trong ngực, “Tiểu Thu em.....” Còn chưa nói xong, trước mắt anh tối sầm lại, gục tại trên vai Tô Mộ Thu.

Tô Mộ Thu mím môi, ánh mắt qua lại giữa hai người, cuối cùng cao giọng hô, “Anh Mị Huyền.”

Người đàn ông cao lớn lãnh khốc đang ẩn thân ở chỗ tối lập tức lách mình mà vào, lúc nhìn thấy Phượng Dạ Diễm ngã trên mặt đất cùng Phượng Dạ Hoàng ngất xỉu trong ngực Tô Mộ Thu thì có chút giật mình sửng sốt.

Tô Mộ Thu bình tĩnh căn dặn, “Phiền anh đem hai vị thiếu gia lên phòng trên lầu hai.”

“Cái này..... Xin thứ cho thuộc hạ vô lễ, xin hỏi tiểu thư đem các thiếu chủ.....” Bởi vì không được cho phép, Mị Huyền không dám tới gần nhà ăn, bởi vậy không rõ lắm sự tình từ đầu đến cuối.

“Bọn họ uống rượu.”

Mị Huyền nhú mày. Hai vị thiếu chủ tuyệt đối không thể có chuyện uống say.

“Ngần ngơ làm cái gì, chẳng lẽ tôi có thể thương tổn bọn họ sao?” Tô Mộ Thu lạnh lùng nhìn Mị Huyền.

“Thuộc hạ không dám.” Mị Huyền cúi đầu xuống.

Mặc dù nghi hoặc, cuối cùng Mị Huyền vẫn nghe mệnh lệnh của Tô Mộ Thu.

56. Chương 55

Chương 55: Uy hiếp

“Tiểu Thu!”

Tiếng gầm giận dữ như xé nát bầu trời đêm, vang vọng cả phòng khách yên lặng.

Ám vệ trốn ở chỗ tối cũng không tránh được giạt nẩy người, kinh hãi quay mặt nhìn nhau.

Nếu như bọn họ nhìn thấy tình cảnh Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm giờ phút này thì càng bị dọa sợ bết mặt.

Trên mặt giường mềm mại, hai thân hình xích lõa cường tráng nằm thành hình chữ đại, cồng tay tinh xảo trói cổ tay cùng mắt cá chân của bọn họ tại bốn góc giường, không thể nào nhúc nhích được.

“Chết tiệt! Chết tiệt!”

Phượng Dạ Diễm thấp giọng rủa, sớm đã không còn trầm ổn bình tĩnh như lúc thường, mắt phượng xinh đẹp tràn đầy lửa giận.

Phượng Dạ Hoàng có vẻ tỉnh táo hơn, dung nhan tuấn mỹ không hề có bất kỳ biểu lộ nào, nhưng mắt phượng lại bắn ra ánh sáng lạnh lẽo hung ác nham hiểm làm cho người ta sợ hãi.

Anh đánh giá cách bài trí trong gian phòng này, mặc dù không có ấn tượng nhưng từ cửa sổ sát đất có thể thấy được phòng khách, nơi này chắc là phòng ngủ cho khách.

Con người rít gào bên cạnh rốt cục làm cho Phượng Dạ Hoàng nhin không được nhú nhú mày, “Diễm, cậu bớt chút khí lực đi! Đây chỉ là một chuyện nhỏ, cậu cần gì tức giận như thế, kẻ mạnh tới kỳ nhất chính là lộ ra tâm tình thật của mình.” Anh nhẹ khiển trách.

“Cái này mà là việc nhỏ!?” Phượng Dạ Diễm cười lạnh.

Sau khi khôi phục ý thức liền phát hiện mình bị trói trên giường, tứ thể chặt vật như vậy, tứ chi không thể động đậy, nếu như việc này coi là nhỏ thì anh thật không biết chuyện gì mới được coi là lớn. Anh chưa từng chặt vật như vậy bao giờ?

“Tôi mặc kệ có bộc lộ tâm tình hay không, tôi chỉ biết rõ hiện tại tôi bực đến muốn đại khai sát giới, con mèo nhỏ lớn gan, tôi tuyệt đối không tha cho em.”

Nghe đến “em”, Mắt phượng Phượng Dạ Hoàng trầm xuống.

Không thể không thừa nhận, bọn họ là chủ quan nên mới trúng kế, càng đáng chết hơn chính là, anh vẫn không đoán ra con mèo nhỏ rốt cuộc đùa giỡn cái trò gì, chẳng lẽ sự dụ dỗ nửa tháng qua chỉ là vì tái diễn lại chuyện bốn năm trước sao? Cô tốt nhất cho bọn họ một lời giải thích. Nếu cô có can đảm trốn bọn họ một lần nữa, anh thật sự sẽ không tiếc bỏ gãy hai chân của cô, vĩnh viễn nhốt cô lại bên người bọn họ.

Trong mắt Phượng Dạ Hoàng xẹt qua tia tàn nhẫn.

“Ông trời đáng chết! Tôi thề sẽ ném toàn bộ giường xuống biển. Tiểu Thu! Tôi sẽ không tha cho em!” Phượng Dạ Diễm rống giận, lực mạnh giựt cồng tay, cồng tay cùng giường đụng nhau tạo nên tiếng loảng xoảng, chiếc giường kiên cố có chút lắc lư.

Phượng Dạ Hoàng nhìn Phượng Dạ Diễm ngậy thơ lạnh lùng hừ nhẹ, nhin không được khinh khỉnh nói. “Đừng giạt.”

Thanh âm kia làm tâm anh cảm thấy phiền, quan trọng hơn là, tay trái và chân trái của anh cùng tay phải và chân phải của Diễm khóa cùng một chỗ.

Tô Mộ Thu đang ngồi ở trong phòng tắm giặt gao nín lấy góc áo, mỗi lần nghe được tiếng gầm giận dữ bên ngoài thì trái tim sẽ không khống chế được đập liên hồi.

Cô không nghĩ bọn họ tỉnh lại nhanh như vậy, anh Sở rõ ràng nói mê được có tác dụng trong hai giờ. Cô cần bản còn chưa chuẩn bị kỹ tâm lý.

Chuyện kể tiếp đối với tính tình lãnh đạm của cô mà nói, thật sự là một sự khiêu chiến cực độ.

Cô không hề lo lắng bọn họ sẽ gọi Mị Huyền cởi bỏ còng tay, cô tin tưởng tâm cao khí ngạo như bọn họ tuyệt không muốn để người thứ ba chứng kiến.

Để mặc người bên ngoài rống giận, cô lựa chọn tiếp tục tránh ở phòng tắm. Nhưng kết quả lại giống như hoàn toàn ngược lại, càng gần tới thời gian ra ngoài cô càng cảm thấy khẩn trương.

Khẽ cắn môi quyết định, cô đứng lên.

Tiếng mở cửa phòng vang lên làm cho Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm nín thở trầm ngâm, đồng thời ngẩng mặt nhìn lên, hô hấp trong phút chốc tắc nghẽn.

Tô Mộ Thu mặc một váy ngủ màu trắng nhạt làm bằng tơ tằm, làm cho tất cả đường cong của cô đều lộ ra ngoài không hề bỏ sót chút nào, áo ngủ thấp ngực làm ngực Tô Mộ Thu lộ ra bên ngoài hai phần ba, khe ngực căng đầy làm người ta có ý nghĩ kỳ quái, cái cổ tuyết trắng mê người, hai đóa hoa hồng đỏ trên đỉnh ngực nho nhỏ nổi lên có thể thấy được rõ ràng, đôi chân thon dài mê hoặc, u cổ giữa hai chân càng như ẩn như hiện.....

Cô không có mặc đồ lót.....

Trước sau như một, đối bất cứ chuyện gì cũng đều khinh thường nhưng lúc này Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm phát giác bọn họ lại có thể vì cảnh vật trước mắt mà như một đứa con nít mới lớn bắt đầu xao động không thôi.

Loại tình huống này làm cho hai người thầm than không ổn.

Lực ảnh hưởng của cô lớn đến mức vượt quá cả sức tưởng tượng của bọn họ.

Tối nay Tô Mộ Thu trộn lẫn giữa hai khí chất hoàn toàn bất đồng là thanh thuần cùng yêu mị, đúng là sự hoặc chết người, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm bất động thanh sắc, cổ họng hơi nhấp nhô cùng với đôi mắt bị hỏa diễm thiêu đốt biểu lộ tâm tình thật sự của bọn họ.

Mà Tô Mộ Thu đối với lực ảnh hưởng của mình hoàn toàn không tự biết. Ánh mắt cô rối loạn, không được tự nhiên nhìn lung tung, trong lòng hồi hộp làm cho cơ thể bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh. Bọn họ không nói một câu, không lộ phản ứng gì làm cho cô không biết làm sao.

Anh Sở sáng nay đưa tới mấy thứ kia, nhưng cô thật sự không có dũng khí mặc vào, hiện tại mặc cái váy ngủ này đã là giới hạn lớn nhất của cô.

“Ha.....” Phượng Dạ Diễm cười nhẹ, thanh âm khàn khàn vượt quá dự kiến của anh, “Tiểu Thu, em làm cái gì vậy? Trối chúng tôi lại mặc áo ngủ gợi cảm xuất hiện ở trước mặt chúng tôi, tôi không hề biết thì ra con mèo nhỏ của chúng tôi lại thích chơi trò này?”

Tô Mộ Thu cắn chặt môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Bọn họ có cảm thấy cô rất thấp hèn, dâm dăng không?

“Tiểu Thu.” Phượng Dạ Hoàng mở miệng, tiếng nói cũng đồng dạng khô khốc, “Lại đây.”

Cô mân mím môi, nhấc chân lên chậm rãi đi qua.

Ánh mắt lơ đãng đảo qua hạ thể của bọn họ, lửa nóng cứng rắn sớm đã ngẩng lên thật cao.

Cô thở hắt vì kinh ngạc, thì ra bọn họ đối với cô cũng không phải không có cảm giác. Bởi vì vậy, cô tự tin hơn.....

“Tiểu Thu, nhanh tháo còng tay, chúng tôi bỏ qua cho em, không truy cứu chuyện này.” Phượng Dạ Hoàng ánh mắt cực nóng nhìn cô.

Chuyện anh muốn làm nhất lúc này chính là cởi bỏ còng tay, hung hăng xâm nhập vào trong cơ thể cô.

“Không được.” Cô nhẹ nói.

Phượng Dạ Diễm híp híp mắt lại, đáy mắt xẹt qua tia tức giận, “Em có biết em đang nói gì không?”

Hạ thể của anh đang kêu rên âm ỉ, kêu gào muốn vùi vào chỗ sâu nhất của cô.

Tô Mộ Thu leo lên giường, lướt qua thân thể Phượng Dạ Diễm quỳ gối giữa hai người.

Phượng Dạ Diễm nhú chặt mi, liên tục hít thở mấy ngụm khí, lúc Tô Mộ Thu lướt qua thân thể của anh, mùi hương trên người cô thoang thoảng thoảng qua, thân thể mềm mại chạm vào anh, khơi lên càng nhiều dục vọng trong anh.

Tô Mộ Thu cúi thấp đầu hôn lên lồng ngực Phượng Dạ Diễm, mút nhẹ quả anh đào nho nhỏ trên ngực.

“Ừ.....” Phượng Dạ Diễm thanh âm buồn bực hừ nhẹ, nắm tay lại, cánh tay sắt nổi lên gân xanh.

Tuy có vẻ thiếu kinh nghiệm nhưng lại mê hoặc chết người.

Một giây trước khi Phượng Dạ Diễm bị dục hỏa thiêu đốt cùng với ghen tuông đốt nóng, môi Tô Mộ Thu dừng lại, ngẩng đầu, sau đó cặp môi đỏ mọng hôn lên ngực Phượng Dạ Diễm.

“Tiểu Thu, tôi cảnh cáo em lần thứ nhất, hiện tại, lập tức tháo còng tay.”

Phượng Dạ Diễm hai mắt đỏ sẫm.

Tô Mộ Thu mím môi, “Các anh đáp ứng tôi trước, sáng mai trở lại Phượng gia.”

“Ha ha.....” Phượng Dạ Diễm cùng Phượng Dạ Diễm cười nhẹ lên tiếng.

“Các anh cười cái gì?” Cô nhú mày, khó hiểu.

“Thì ra là thế.” Phượng Dạ Diễm nhìn Tô Mộ Thu, “Có phải là tên Sở Ngự kia dạy em?”

“Vậy các anh rốt cuộc có đáp ứng hay không?”

Phượng Dạ Diễm bên môi nhếch lên cười lạnh, “Tiểu Thu, em thông minh như vậy, nên biết đây là chuyện không thể nào, đừng mong gặp hai tiểu quỷ kia.”

Trong lòng cô căng thẳng, nhìn anh, “Vì sao các anh chán ghét Tiểu Mặc, Tiểu Nhiên như vậy? Bọn chúng là con của các anh, không phải sao?”

Bởi vì em quá quan tâm bọn chúng, bọn chúng đoạt lấy tất cả tâm tư của em cho nên bọn tôi không vừa mắt.

Lời này Phượng Dạ Diễm không hề nói ra, bởi vì lý do này đúng là quá ngây thơ.....

Anh quay mặt qua một bên, “Nếu vì bọn chúng, thì không cần thương lượng nữa.”

“Vậy sao?” Tô Mộ Thu lạnh lùng cười, lòng bàn tay trực tiếp đặt ở trên lửa nóng găng gượng của hai người, đụng chạm ma sát một chút. Tay của cô nhịn không được run rẩy, lòng bàn tay có chút thấm ra mồ hôi.

“Chết tiệt!”

Hai người đồng thời buồn bực thảm rửa một tiếng.

“Con mèo nhỏ em đang đùa với lửa, em sẽ hối hận!”

Không khí xung quanh trở nên khô nóng.

Ngón tay mảnh khảnh của Tô Mộ Thu cầm nam vật hai người, cao thấp ma sát, cảm thấy rõ ràng chúng nó co rúm trong tay, cô càng khẩn trương hơn.

“Tháo còng tay!” Phượng Dạ Diễm cùng Phượng Dạ Diễm cắn răng hung hăng nói.

“Đáp ứng tôi trước.”

“Uy hiếp chúng tôi?” Hai người liếc nhau một cái, “Được, chúng tôi đáp ứng em.”

“Thật sự?” Tô Mộ Thu mừng rỡ, không ngờ sự tình lại tiến hành thuận lợi như thế, “Đáp ứng tôi một điều kiện nữa, không giận lây sang anh Sở, chuyện này do tôi phụ trách.”

“Được.” Phượng Dạ Diễm gật đầu, “Cởi còng tay nhanh lên.”

“Còn nữa, từ nay về sau không được tùy ý ép tôi.....”

“Tiểu Thu!” Phượng Dạ Hoàng gầm nhẹ, “Em có ngưng hay không?” Nhấn nhin thêm nữa anh sẽ nổ tung mắt.

“Em nói cái gì chúng tôi đều đồng ý, nhanh cởi ra.”

Phượng Dạ Diễm phẫn nộ gầm nhẹ.

Tô Mộ Thu cắn cắn môi, bọn họ đồng ý rồi chắc là sẽ không đổi ý. “Được, tôi tháo ra.”

Cô xuống giường cầm chìa khóa đặt trên bàn lên rồi trở lại bên giường, từng bước từng bước mở còng tay.

Xiềng xích đã được cởi bỏ, dục hỏa hai người sớm đã tăng vọt liền nắm lấy Tô Mộ Thu thô lỗ áp cô xuống giường, lúc tiến vào lực đạo rất hung mãnh, nhưng cũng rất chú ý đến việc không làm cho cô bị thương.

“Ngô..... Nhớ rõ chuyện các anh đã đồng ý với tôi..... Ân a..... Sáng mai trở lại Phượng gia.....”

Hai người không có đáp lời, chuyên tâm vào chính sự.

Kết quả, chính thức rời khỏi Âm đảo trở lại Phượng gia là chuyện ba ngày sau, bởi vì ngày hôm sau Tô Mộ Thu bị bọn họ đặt trên giường cả ngày.

57. Chương 56

Chương 56: Trở lại Phượng gia

Mười hai giờ đêm, trang viên Phượng gia như cũ đèn đuốc vẫn sáng trưng, chiếu sáng hơn phân nửa sườn núi.

Từ bên trong nhà chính đến cửa lớn, người giúp việc Phượng gia đứng thành hai hàng thật dài, chờ đợi cậu chủ của bọn họ sắp xuất hiện. Tất cả người giúp việc Phượng gia đều trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc cho nên cho dù bọn họ đã đợi thật lâu, cũng không dám rối loạn đội hình, hết thấy đều nghe theo mệnh lệnh.

Cửa chính nhà lớn mở ra, Phượng Dật Hành, Lãnh Nghiên cùng hai cái tiểu tử đang buồn ngủ nằm sấp trên vai bọn họ đi ra. Lão quản gia khom người, “Lão gia, phu nhân.”

Trong ngực Phượng Dật Hành, Phượng Sở Mạc vẻ mặt buồn ngủ, một tay ôm cổ của ông, một tay nắm thành nắm tay nho nhỏ, đáng yêu dụi dụi mắt, kiêu ngạo đánh một cái ngáp.

“Tiểu Mạc, trở về phòng ngủ một chút nhé?” Phượng Dật Hành cúi thấp mặt sùng nịnh sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu.

“Không được.” Phượng Sở Mạc lắc đầu, “Con muốn chờ mẹ.”

Phượng Dật Hành cau lại mi tâm, “Biết rõ chúng ta đang đợi, hai đứa nó cũng không biết trở về sớm một chút?”

Lãnh Nghiên cười khế, “Bọn chúng nếu có thể nghĩ như vậy thì đã không phải là con của anh.”

Phượng Dật Hành hừ lạnh, “Sớm biết sẽ sinh ra hai đứa con bất hiếu, lúc trước anh sẽ trực tiếp bóp chết bọn nó.”

Mục quản gia tiếp điện thoại xong, đến trước mặt Phượng Dật Hành, “Lão gia, theo bảo vệ ở cửa báo cáo, chuyên cơ của các cậu chủ đã đến, hiện đang ở cửa lớn chuẩn bị lên xe, vài phút nữa sẽ tới.”

“Ừ.” Phượng Dật Hành gật đầu.

Khoảng mười phút sau, một chiếc xe xa hoa không tiếng động tiến vào mắt mọi người, thân xe ở dưới đèn đường lóe lên ánh sáng bóng. Xe hơi dừng lại trước cửa, người lái xe xuống xe đi ra đằng sau mở cửa xe.

Bước xuống đầu tiên là một người đàn ông mặc áo Armani, quần tây bao lấy đôi chân dài thẳng tắp, khuôn mặt đẹp hơn cả thiên thần bước ra xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

“Hoàng thiếu chủ.” Người giúp việc vừa thấy người đàn ông đó đi ra, lập tức cúi đầu cung kính nói.

Phượng Dạ Hoàng ánh mắt lạnh đậm quét về phía mọi người, xoay người cúi xuống ôm Tô Mộ Thu ngồi trong xe.

Một người đàn ông bắt phàm khác xuống xe.

Người giúp việc đồng loạt cúi người xuống, trầm miệng một lời nói, “Hoan nghênh Hoàng thiếu chủ, Diễm thiếu chủ cùng Tô tiểu thư trở về.”

Phượng Dật Hành nhìn Mục quản gia nói, “Để lại vài người, còn lại đều xuống dưới nghỉ ngơi đi!”

“Dạ.” Mục quản gia đáp.

“Mẹ.” Hai đứa trẻ trong ngực Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên gọi yêu kiều, vẻ mặt hưng phấn, làm nũng giật giật thân thể nhỏ.

“Ông, để cho Tiểu Mạc xuống dưới.”

“Bà, cho Tiểu Nhiên xuống dưới.”

Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên liếc nhau một cái, suy nghĩ xem có nên buông hai đứa ra không.

Tiểu Thu hình như hơi mỏi mệt, hơn nữa Hoàng đang ôm con bé, cũng không biết nó có chịu buông tay hay không, nói như vậy, Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên cũng không thể gặp được Tiểu Thu.

Nghe được giọng nói con mình Tô Mộ Thu mở mắt ra, hai ngày hoan ái cộng thêm bay đường dài, thân thể suy yếu không thể chịu được, cô sớm đã ngủ thật sâu, bây giờ nghe được giọng nói của con, mới biết được thì ra đã trở lại Phượng gia.

Hai tay cô chống lên lồng ngực khỏe mạnh, “Để tôi xuống đây đi!”

Phượng Dạ Hoàng lạnh mặt xuống, đối với chuyện cô bị đánh thức phi thường không vui, con người lạnh như băng bắn về phía thân thể nhỏ nhỏ trong ngực Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên, anh cúi thấp đầu nhẹ nói, “Tiếp tục ngủ đi, mọi chuyện cần thiết để ngày mai nói sau.”

“Không, anh để cho tôi xuống.” Tô Mộ Thu nhú nhú mày, cầu xin nhìn anh.

Phượng Dạ Hoàng hừ lạnh một tiếng, động tác nhu hòa đem thân thể trong ngực hạ xuống.

Mà Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên thấy thế cũng buông hai đứa cháu xuống.

“Mẹ.” Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên thoáng cái chạy về phía trước làm hai người phía sau kinh hãi, “Chậm một chút, coi chừng ngã.”

“Mẹ.” Bọn họ bỏ nhào vào ôm chặt lấy đùi Tô Mộ Thu.

Thân thể Tô Mộ Thu suy yếu bị bọn họ va chạm, thiếu chút nữa ngã xuống, may mà có Phượng Dạ Hoàng đằng sau ôm chắc bờ eo của cô.

Cô đẩy bàn tay trên thắt lưng ra, ngồi xổm xuống, ôm hai người con trai vào trong ngực, ôn nhu cười nhạt, “Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, mẹ đã trở lại.”

“Mẹ, Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên rất nhớ mẹ.” Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên nhếch cái miệng nhỏ nhắn, mở to hai mắt nhìn cô.

Trong lòng cô nóng lên, thương yêu sờ sờ đầu của bọn chúng, “Mẹ cũng nhớ các con.”

“Mẹ từ nay về sau không được rời khỏi Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên nữa, được không?” Bọn chúng về mặt chờ mong.

“Được, mẹ hứa với Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, từ nay về sau sẽ không rời các con nữa.”

“Tốt lắm, hai tiểu quý các người nên đi ngủ sớm một chút.” Phượng Dạ Diễm lạnh lùng lên tiếng, lạnh lùng nhìn xuống cả ba người.

Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên không thuận phòng lên, “Mẹ.....” Làm nũng tiến sát ngực vào Tô Mộ Thu.

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên ngoan, thời gian không còn sớm, nên đi ngủ, biết không?” Tô Mộ Thu ôn nhu nói.

“Không muốn, bọn con sợ ngủ dậy, lại không thấy mẹ.”

“Mẹ hứa với các con sẽ không đi đâu hết, ngoan, các con đi ngủ trước đi.”

“Dạ.” Phượng Sở Mạc, Phượng Sở Nhiên nhu thuận gật đầu, “Mẹ ngủ ngon.” Cánh môi phẩn nộn mỗi người một bên in lên má Tô Mộ Thu.

“Bảo bối ngủ ngon.” Tô Mộ Thu hôn khẽ lên trán hai đứa.

Hai người không cam lòng, không muốn rời xa Tô Mộ Thu, vừa bước một bước lại quay đầu lại nhìn xem Tô Mộ Thu, như sợ không để ý tới mẹ thì lại không thấy mẹ đâu.

Tô Mộ Thu ôn nhu nhìn bọn chúng, chậm rãi đứng thẳng người, lại cảm thấy trời đất bỗng như xoay chuyển, thân thể mềm nhũn, trước mắt tối sầm lại, lúc rơi vào bóng tối còn nghe được hai tiếng nói theo lên

“Tiểu Thu!”

“Gọi điện thoại cho Sở Ngự!”

58. Chương 57

Chương 57: Có nên giữ lại hay không?

Lầu ba nhà chính Phượng gia có chuẩn bị một phòng chữa bệnh khẩn cấp, tuy đơn giản nhưng có đầy đủ dụng cụ chẩn đoán cùng trị liệu.

Giờ phút này, tại phòng chữa bệnh, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm hai người ngồi ở trên ghế sofa, ưu nhã vắt chéo hai chân, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chăm chăm Sở Ngự thuần thực thao tác làm kiểm tra toàn thân cho người phụ nữ trên giường, gương mặt tuấn mỹ đậm mạc không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ là nắm tay chặt nắm thoáng biểu lộ cảm xúc khẩn trương của bọn họ.

“Không có gì chứ?”

Tiếng nói trầm thấp thuần hậu của Phượng Dạ Diễm đánh vỡ một phòng lặng im.

Người đàn ông nho nhã khinh bỉ một tiếng rất không có hình tượng, “Đại ca, cầu xin cậu kiên nhẫn một chút được chứ? Cậu đã hỏi tôi không dưới ba lần, sao có thể nhanh như vậy đã có kết quả? Đây là kiểm tra toàn thân a!”

Mắt lạnh Phượng Dạ Diễm trừng anh, “Bớt nói nhảm đi, nhanh lên cho tôi.”

Sở Ngự thiếu chút nữa bạo phát.

Người này đúng là cố tình gây sự mà!

“Ngự, anh nhanh lên.” Phượng Dạ Hoàng híp mắt lại, giơ tay lên xoa xoa mi tâm.

Trái tim thất lại, như bị người bóp chặt, loại cảm giác không thể không chế này làm cho anh chán ghét tới cực điểm.

Sở Ngự bĩu môi, tiếp tục kiểm tra.

Khoảng ba phút sau, Sở Ngự để ống nghe xuống, đứng dậy, một thân áo trắng thể hiện khí chất nho nhã, sạch sẽ tinh khiết như một quyển sách, nhã nhặn vô hại, không ai đoán được anh đường đường là đường chủ Liệt Phong đường của Âm Diễm môn?

Anh đi lại, ngồi xuống đối diện với Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, tự châm một ly trà cho chính mình.

“Nói.” Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm môi mỏng hé mở, đồng thời lạnh lùng nói ra một chữ.

Hai vai Sở Ngự sụp sụp hạ xuống, đôi mắt đành ngược lên nhìn bọn họ, “Lão đại, tôi biết rõ các cậu khấn trương, nhưng là ít nhất để cho tôi uống ngụm nước đã, ok?”

Lão đại không có nhân tính, một chút cũng không thông cảm cho cấp dưới.

Sở Ngự đặt chén trà xuống, thanh thanh giọng, “Đừng lo lắng, bệnh của mẹ Tiểu Thu không di truyền, cho nên cô ấy sẽ không bị bệnh như vậy, Tiểu Thu hôn mê là vì thiếu máu, hơn nữa làm việc quá độ hơn nữa còn đi đường dài, mới nhất thời nhịn không chịu được mà ngất xỉu, tôi nói lão đại này, tại sao các cậu không biết tiết chế một chút nào vậy.” Anh quả trách, ánh mắt bất mãn quét về phía hai con người rõ ràng đang nhẹ nhàng thở ra.

Phượng Dạ Diễm hừ lạnh, con người lạnh như băng sắp đông chết người, “Anh nói thì hay lắm, nếu anh không nghĩ ra mưu ma chước quỷ, chúng tôi làm sao có thể không không chế được.”

Sở Ngự lơ đãng cười nhạo, “Cho dù không có sự trợ giúp của tôi, mỗi ngày các cậu đều không đề Tiểu Thu đáng thương chắc.”

“Ngự, anh có phải anh cảm thấy công việc của mình quá ít? Anh rất thanh nhàn? Diễm sẽ không để ý mà thêm một ít nhiệm vụ cho anh đâu.” Phượng Dạ Hoàng cười lạnh.

Phượng Dạ Diễm cong lên đôi môi hoàn mỹ, “Có phải anh cho rằng có Tiểu Thu làm bình phong, chúng tôi sẽ không dám làm như vậy với anh? Tôi có thể biến đổi các loại danh nghĩa tra tấn anh.”

“A...” Sở Ngự cười khê, “Trước mắt mà nói, các cậu tạm thời sẽ không đụng đến tôi.”

“A? Vậy sao?” Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm nhú mày, nghiêng ngẫm nhìn anh, “Tôi muốn biết rõ sự tự tin của anh là từ đâu ra?”

“Tiểu Thu mang thai, hai tuần.” Sở Ngự vứt ra một câu, ung dung nhìn sắc mặt hai người lập tức biến thành đen thui.

Bọn họ nhú nhú mày, không chút suy nghĩ mở miệng, “Xoá bỏ.”

Sở Ngự ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi cũng muốn nói với các cậu điều này, Tiểu Thu thân thể suy yếu, tuyệt không thích hợp mang thai nữa, bốn năm trước cô ấy sinh Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên đã từng xuất huyết rất nhiều, tử cung cô ấy so với người bình thường yếu hơn rất nhiều, nếu như lần này sinh một lần nữa, tôi nghĩ khả năng xuất hiện tình trạng xuất huyết nghiêm trọng là rất lớn, đến lúc đó cả mẹ và con đều nguy hiểm.”

“Xoá sạch.” Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm giãn tái mặt.

Chỉ cần vừa nghĩ tới việc có thể mất đi Tiểu Thu, bọn họ cảm giác trái tim bị xiết chặt giống như bị người ta bóp lấy.

Sở Ngự nhún nhún vai, “Sao có thể nói xoá sạch liền xoá sạch, loại phá thai này nếu không chú ý có thể khiến cho rong huyết.”

“Đây là lợi thế của anh?” Phượng Dạ Diễm híp mắt nhìn Sở Ngự, cười khê, “Anh bảo vệ Tiểu Thu, tôi có thể đáp ứng không động đến anh.”

Sở Ngự tao nhã cười nói, “Vậy tạ ơn Diễm thiếu chủ trước.”

“Để tôi giữ lại con, van xin các anh”

Thanh âm mặc dù nhỏ bé nhưng ba người lại nghe được rõ ràng, biết rõ tính tình Tô Mộ Thu, Sở Ngự thờ dài, ngược mắt lên nhìn phản ứng của hai người.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đứng lên, đi đến mép giường ngồi xuống.

“Để tôi giữ con lại, van xin các anh.” Tô Mộ Thu trầm thấp lập lại một lần, ánh mắt cầu xin bình tĩnh nhìn qua hai người.

“Không thương lượng nữa.” Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng cự tuyệt.

Tô Mộ Thu tâm cứng lại, khẽ nhếch cái miệng nhỏ hít một hơi thật sâu.

Bàn tay mềm mại nắm lấy cổ tay Phượng Dạ Diễm, cô ngược lại cầu khẩn anh, “Cầu xin anh.”

Khuôn mặt Phượng Dạ Diễm âm trầm, trầm mặc không nói.

“Anh Sở.....” Ánh mắt bất lực chuyển hướng tới người đàn ông áo trắng.

Sở Ngự khó xử quay mặt qua một bên, không dám đối mặt với cô.

Cho dù không có trở ngại là Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, anh cũng không có khả năng đáp ứng cô bởi vì việc này liên quan đến tánh mạng của cô.

Tô Mộ Thu co thân thể lại, đưa lưng về phía bọn họ, cuộn tròn người lại, cánh môi tái nhợt mím thành một đường thẳng tắp, hai tay xoa bụng, trong lòng ấm áp.

Chỗ đó có con của cô, nhưng đứa bé không được hoan nghênh tiếp đón.

Phượng Dạ Hoàng lật thân thể của cô lại, nhìn khloe mắt cô chảy xuống nước mắt thì có chút giật mình sững sốt, vươn tay ra ôn nhu lau đi nước mắt của cô, anh thở dài một tiếng, “Tiểu Thu, sinh một lần nữa sẽ uy hiếp đến tánh mạng của em, em biết không?”

Tô Mộ Thu lắc đầu, mở to hai mắt đăm lẹ nhìn anh, “Tôi không sợ, van xin anh, để cho tôi giữ con lại, được không? Không nhất định sẽ có nguy hiểm.”

Em không sợ, chúng tôi sợ, em có biết không? Phượng Dạ Hoàng cố nén không nói ra miệng.

Sở Ngự lên tiếng, “Tiểu Thu, sau khi sinh sẽ có 50% tỷ lệ em bị rong huyết, chúng tôi không thể để em mạo hiểm như vậy.”

“Nhưng mà còn 50% cơ hội sẽ không gặp chuyện không may, không phải sao?”

“Tiểu Thu, em suy nghĩ một chút được không?” Phượng Dạ Diễm đề đầu vai thon gầy của cô gằm nhẹ, “Nếu đến lúc đó thực sự có vạn nhất, em bảo hai tiểu quý kia làm sao bây giờ?” Em bảo chúng tôi làm sao bây giờ? Em có nghĩ tới chúng tôi không?

“Đau.....” Tô Mộ Thu hơi nhú mày.

“Diễm.” Phượng Dạ Hoàng lên tiếng ngăn cản.

Phượng Dạ Diễm buông tay ra, đứng lên đưa lưng về phía cô, chắp hai tay sau lưng, hít sâu mấy hơi.

Chỉ cần chuyện liên quan đến cô, anh sẽ không thể khống chế mà mất đi lý trí.

Nhớ tới hai đứa con, Tô Mộ Thu không khỏi cảm thấy do dự, nhưng mà đứa con trong bụng cô cũng không muốn bỏ.

Gương mặt Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng, kéo mền đắp lên người Tô Mộ Thu, “Đừng nói nữa, việc này không thể thương lượng.”

“Không.....” Tô Mộ Thu cắn chặt môi, lỗ chã chực khóc, ngược hai mắt đăm lẹ lên, ánh mắt cầu cứu chăm chú nhìn chăm chăm vào Sở Ngự, “Anh Sở.....”

Sở Ngự nuốt nuốt nước miếng, rất muốn chạy trốn.

“Thật ra..... Đến lúc đó cẩn thận một chút, chuẩn bị vệ toàn, cũng chưa hẳn không thể.....” Anh áp a áp úng nói nhỏ, thỉnh thoảng ngẩng đầu quan sát Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm.

“Anh nói thật chứ? Anh Sở.” Tô Mộ Thu ngạc nhiên mừng rỡ.

“Ngự.” Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm nổi lên bộ dáng lạnh lùng âm u.

“Van xin các anh, giữ con lại, tôi quỳ xuống cầu xin các anh.” Tô Mộ Thu muốn đứng dậy, nếu quả thật phải quỳ lạy cầu bọn họ, cô cũng sẽ không để ý.

“Em.....” Phượng Dạ Hoàng nhú lại mày kiếm, trong nội tâm tức giận khôn tả, “Tùy em vậy.”

Lạnh lùng nói xong một câu, anh đứng lên cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Cho dù gặp nguy hiểm, cô cũng tình nguyện giữ lại đứa bé trong bụng, mà không quan tâm đến bọn họ sao? Cô rốt cuộc đặt bọn họ ở đâu?

“Tiểu Thu, em làm chúng tôi thật thất vọng.” Mắt phượng xinh đẹp của Phượng Dạ Diễm hiện lên sắc thái đau thương, vung tay áo bỏ đi.

Sở Ngự không tiếng động thở dài, không biết anh làm như vậy rốt cuộc đúng hay không.

“Tiểu Thu, em nghỉ ngơi thật tốt đi.” Anh ôn nhu dặn dò một câu cũng đi ra khỏi phòng.

Tô Mộ Thu giật mình sửng sốt, không rõ Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm vì sao lại tức giận.

Hai tay xoa bụng, cô cười đến ôn nhu, dường như được bao phủ bởi một tầng mẫu tính nhu hòa chói lọi.

Con của cô, chỉ cần nghĩ tới thì trong lòng liền cảm thấy tràn đầy ấm áp.

Chương 58: Quỷ dị

Tháng sáu mùa hè, thời tiết oi bức làm cho người nào cũng bức bối trong lòng. Buổi chiều hôm trước trời mưa to có sấm chớp, thoáng mang đến hơi lạnh, hôm nay lại khôi phục bình thường, sức nóng bị đè nén từ trên mặt đất bốc lên, như bếp lửa nướng cháy làn da.

Trong loại không khí này, tất cả mọi người đều lựa chọn ở nhà hoặc là ở trong công ty hưởng không khí mát lạnh.

Nhưng mà thời tiết như vậy cho dù không có mở máy lạnh, người trong tập đoàn Phượng Đế cũng cảm giác như ở hầm băng, không cần hoài nghi, lời nói này một chút cũng không hề khoa trương.

Phượng Đế từ trên xuống dưới bao phủ một không khí tối tăm chưa từng có, tổng tài vốn đã không biểu lộ hỉ nộ trên mặt, một tháng qua lại càng trở nên buồn vui bất chợt hơn, vốn đã bí hiểm, hiện nay càng làm cho người không nắm được, một phút trước gương mặt lạnh lùng, một giây sau lửa giận đã tung bay.

Khuôn mặt tổng tài hắc ám làm cho toàn bộ đám nhân viên từ trên xuống dưới của 68 tầng lầu đều nín thở, cẩn cẩn dục dục nơm nớp lo sợ làm việc, như sợ không cẩn thận một cái sẽ đánh trúng địa lôi, đến lúc đó chính mình không biết bị giáng chức đến nam cực hay là bắc cực.

“Viên thư kí, cô lên đây.”

Tiếng nói lạnh lùng thông qua nội tuyến điện thoại vang lên làm thư kí xinh đẹp giật nảy người, mắt xéch xinh đẹp trừng lớn, gương mặt hoảng sợ như vừa gặp quỷ.

Bất quá chỉ trong nháy mắt cô đã lập tức khôi phục thần trí, bình ổn hô hấp, “Dạ, tổng tài, lập tức tới ngay.”

Viên thư kí khuôn mặt đau khổ quay đầu lại nhìn mấy thư kí khác.

Tầng sáu mươi tám chính phòng làm việc của Phượng Dạ Hoàng cùng vài vị chức vị cao cấp.

Năm cô gái đồng tình lắc đầu, đồng loạt biểu lộ sự thương xót, “Tiểu Tình, bảo trọng.”

“Các chị em, tôi đi, xin Thượng Đế phù hộ cho con!” Viên thư kí cắn răng một cái, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ giống như sắp đi ra pháp trường.

Nơm nớp lo sợ gõ cửa, đợi bên trong truyền ra một tiếng hừ nhẹ sau, Viên thư kí hít sâu một hơi đi vào.

Thân thể cao lớn đứng ở bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu rọi như bước đi trong ánh sáng bạc, gương mặt tuấn mỹ, giống như vị thần tiên xuất trần thoát tục.

Nhìn anh như vậy ai có thể đoán ra đó là tổng tài tuyệt tình lãnh khốc của Phượng Đế?

Viên thư kí âm thầm lú lười, con mắt rũ xuống không dám nhìn loạn.

Cả nửa ngày cũng không có âm thanh vang lên, Phượng Dạ Hoàng không nói gì làm Viên thư kí hoài nghi Phượng tổng tài có phải là đã quên cô, kêu cô đứng chờ tới trưa thì Phượng Dạ Hoàng nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu như cô mang thai, lại đồng thời biết được thể chất mình không thích hợp sinh con, có một nửa tỷ lệ sẽ mất đi tánh mạng của mình, trong tình huống này, cô sẽ chọn xoá bỏ hay là sinh ra?”

Viên thư kí nâng mặt lên, sững sờ nhìn người đàn ông phía trước, khe khẽ cái miệng nhỏ nhắn, không thể tin liên tục chớp chớp mắt.

Phượng Dạ Hoàng quay sang lạnh lùng trừng mắt nhìn Viên thư kí, “Thu hồi bộ dáng ngốc nghếch của cô lại.”

Cô rùng mình một cái, dù cho trong nội tâm có kinh ngạc vạn phần, cũng không thể không che giấu để trả lời thật tốt vấn đề anh đưa ra, “Dạ tổng tài, nếu như tôi yêu anh ta vô cùng, tôi sẽ lựa chọn vì anh ta sinh con bởi vì đứa bé là do anh ta cho tôi.”

“Phải không? Bởi vì yêu vô cùng sao?” Phượng Dạ Hoàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu trầm ngâm, không thấy rõ sự nhú mày, “Dù cho sẽ mất đi tánh mạng, cũng không quan tâm sao?”

“Nhưng là còn có một nửa tỷ lệ sẽ không gặp chuyện không may, vì đứa bé tôi muốn đánh cuộc một lần.”

“Cô đi xuống đi!” Phượng Dạ Hoàng không quay đầu lại, lạnh giọng nói một câu.

“Dạ.” Viên thư kí gật đầu. Cô chỉ cảm thấy ù ù cạc cạc, trước khi đi hoang mang luôn quay đầu lại nhìn Phượng Dạ Hoàng vài lần.

Tại sao tổng tài có thể hỏi loại vấn đề này? Hơn nữa hôm nay anh ta nói nhiều lời còn hơn nửa tháng qua cộng lại, quý dị! Cực kỳ quý dị! Hôm nay tổng tài rất quý dị, không, phải nói một tháng này tổng tài đều rất quý dị, chẳng lẽ là bởi vì người phụ nữ tổng tài cực kì yêu thương theo như lời đồn đãi sao?

Cùng lúc với luồng không khí lạnh nổi lên tại Phượng Đế, các anh em trong Âm Diễm môn cũng run sợ trong lòng mà trải qua một tháng này.

Không giống như tập đoàn Phượng Đế có sáu mươi tám lầu là nơi cao nhất trong thành phố, tổng bộ Âm Diễm môn ở vùng ngoại thành. Dù sao Âm Diễm môn ra ra vào vào đều là những người đàn ông mặc đồ đen mặt không biểu tình, nếu xây dựng tại trung tâm thành phố sợ sẽ dọa người bình thường, trung tâm phồn hoa cũng sẽ sớm thành nơi không người.

Âm Diễm môn theo lối kiến trúc cổ, tường đỏ ngói xanh cột trụ đỏ thẫm, rộng rãi kiên cố.

Mảnh đất trống rộng lớn trước đại sảnh là nơi ám vệ thường tập trung huấn luyện.

Trong hành lang, người đàn ông tà mỹ lạnh lùng ngồi trên chiếc ghế gỗ mang màu sắc cổ xưa, chống bên má, một bên mặt bị che khuất.

“Cậu tới đây.”

Tiếng nói lãnh đạm phá tan bầu không khí yên lặng.

Người đàn ông đứng ở cửa bước ra, “Diễm chủ, có gì phân phó ạ?”

Đối diện môn chủ Âm diễm môn, cho dù là ám vệ lãnh khốc vô tình cũng không nhịn được muốn khóc, môn chủ tính tình bất định quả thực làm cho người ta sợ hãi.

Một tháng này Âm diễm môn chưa bao giờ lạnh lẽo như vậy! Môn chủ chẳng biết tại sao mỗi ngày đều xuất hiện tại Âm diễm môn. Lần trước huấn luyện, mọi người lười biếng một chút không khéo lại bị môn chủ nhìn thấy thế là đem một anh em điều đi Kenya. Không rõ là vì cái gì, duy nhất chỉ nhớ được hình như người anh em kia đang nói về chuyện vợ của cậu ta có thai ba tháng.

Chỉ cần người có chút địa vị ở trong Âm diễm môn đều được ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, chính vì không muốn chọc giận môn chủ, cậu chỉ là ám vệ canh gác nên không có tư cách xin.

Bình thường các vị Đường chủ rất thích ở nơi này nhưng một tháng này tới cũng không thêm tới, hoàn toàn không để ý sự sống chết của thuộc hạ.

“Tôi rất đáng sợ sao?”

Ám vệ bị chỉ đích danh cảm thấy khẽ run, vụng trộm giương mắt dò xét Phượng Dạ Diễm đang nhắm mắt suy nghĩ như cũ, “Bẩm Diễm chủ, không đáng sợ.” Âm thầm chờ đợi lo lắng, sợ trả lời sai.

“Tôi có la mắng phụ nữ không?”

Ám vệ sững sờ, ngây ngốc phản ứng không kịp.

“Sao?” Phượng Dạ Diễm hừ lạnh, ngược đôi mắt lên trừng cậu ta.

Ngữ khí nhu hòa của anh làm cho ám vệ không rét mà run, mặt lập tức cúi thấp nhú chặt mi, “Bẩm Diễm chủ, không có.”

“Lui ra đi!” Phượng Dạ Diễm vung tay lên, lại lần nữa nhắm mắt.

“Dạ.” Ám vệ nuốt nuốt nước miếng, rất nhanh trở lại bên cạnh cửa đứng, chỉ thiếu không có chạy trốn chết thôi, sau đó đứng nghỉ hoặc hai mắt không tự giác bay tới trên người Phượng Dạ Diễm.

Quỷ dị!

59. Chương 58

Chương 57: Có nên giữ lại hay không?

Lầu ba nhà chính Phượng gia có chuẩn bị một phòng chữa bệnh khẩn cấp, tuy đơn giản nhưng có đầy đủ dụng cụ chẩn đoán cùng trị liệu.

Giờ phút này, tại phòng chữa bệnh, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm hai người ngồi ở trên ghế sofa, ưu nhã vắt chéo hai chân, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Ngự thuần thực thao tác làm kiểm tra toàn thân cho người phụ nữ trên giường, gương mặt tuấn mỹ đậm mạc không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ là nắm tay chặt nắm thoắt biểu lộ cảm xúc khẩn trương của bọn họ.

“Không có gì chứ?”

Tiếng nói trầm thấp thuần hậu của Phượng Dạ Diễm đánh vỡ một phòng lặng im.

Người đàn ông nho nhã khinh bỉ một tiếng rất không có hình tượng, “Đại ca, cầu xin cậu kiên nhẫn một chút được chứ? Cậu đã hỏi tôi không dưới ba lần, sao có thể nhanh như vậy đã có kết quả? Đây là kiểm tra toàn thân a!”

Mắt lạnh Phượng Dạ Diễm trừng anh, “Bớt nói nhảm đi, nhanh lên cho tôi.”

Sở Ngự thiếu chút nữa bạo phát.

Người này đúng là cố tình gây sự mà!

“Ngự, anh nhanh lên.” Phượng Dạ Hoàng híp mắt lại, giơ tay lên xoa xoa mi tâm.

Trái tim thất lại, như bị người bóp chặt, loại cảm giác không thể không chế này làm cho anh chán ghét tới cực điểm.

Sở Ngự bữu môi, tiếp tục kiểm tra.

Khoảng ba phút sau, Sở Ngự để ống nghe xuống, đứng dậy, một thân áo trắng thể hiện khí chất nho nhã, sạch sẽ tinh khiết như một quyển sách, nhã nhặn vô hại, không ai đoán được anh đường đường là đường chủ Liệt Phong đường của Âm Diễm môn?

Anh đi lại, ngồi xuống đối diện với Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, tự châm một ly trà cho chính mình.

“Nói.” Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm môi mỏng hé mở, đồng thời lạnh lùng nói ra một chữ.

Hai vai Sở Ngự sụp sụp hạ xuống, đôi mắt đành ngược lên nhìn bọn họ, “Lão đại, tôi biết rõ các cậu khấn trương, nhưng là ít nhất để cho tôi uống ngụm nước đã, ok?”

Lão đại không có nhân tính, một chút cũng không thông cảm cho cấp dưới.

Sở Ngự đặt chén trà xuống, thanh thanh giọng, “Đừng lo lắng, bệnh của mẹ Tiểu Thu không di truyền, cho nên cô ấy sẽ không bị bệnh như vậy, Tiểu Thu hôn mê là vì thiếu máu, hơn nữa làm việc quá độ hơn nữa còn đi đường dài, mới nhất thời nhịn không chịu được mà ngất xỉu, tôi nói lão đại này, tại sao các cậu không biết tiết chế một chút nào vậy.” Anh quả trách, ánh mắt bất mãn quét về phía hai con người rõ ràng đang nhẹ nhàng thở ra.

Phượng Dạ Diễm hừ lạnh, con người lạnh như băng sắp đông chết người, “Anh nói thì hay lắm, nếu anh không nghĩ ra mưu ma chước quỷ, chúng tôi làm sao có thể không không chế được.”

Sở Ngự lơ đãng cười nhạo, “Cho dù không có sự trợ giúp của tôi, mỗi ngày các cậu đều không đề Tiểu Thu đáng thương chắc.”

“Ngự, anh có phải anh cảm thấy công việc của mình quá ít? Anh rất thanh nhàn? Diễm sẽ không để ý mà thêm một ít nhiệm vụ cho anh đâu.” Phượng Dạ Hoàng cười lạnh.

Phượng Dạ Diễm cong lên đôi môi hoàn mỹ, “Có phải anh cho rằng có Tiểu Thu làm bình phong, chúng tôi sẽ không dám làm như vậy với anh? Tôi có thể biến đổi các loại danh nghĩa tra tấn anh.”

“A...” Sở Ngự cười khê, “Trước mắt mà nói, các cậu tạm thời sẽ không đụng đến tôi.”

“A? Vậy sao?” Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm nhú mày, nghiêng ngả nhìn anh, “Tôi muốn biết rõ sự tự tin của anh là từ đâu ra?”

“Tiểu Thu mang thai, hai tuần.” Sở Ngự vứt ra một câu, ung dung nhìn sắc mặt hai người lập tức biến thành đen thui.

Bọn họ nhú nhú mày, không chút suy nghĩ mở miệng, “Xoá bỏ.”

Sở Ngự ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi cũng muốn nói với các cậu điều này, Tiểu Thu thân thể suy yếu, tuyệt không thích hợp mang thai nữa, bốn năm trước cô ấy sinh Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên đã từng xuất huyết rất nhiều, tử cung cô ấy so với người bình thường yếu hơn rất nhiều, nếu như lần này sinh một lần nữa, tôi nghĩ khả năng xuất hiện tình trạng xuất huyết nghiêm trọng là rất lớn, đến lúc đó cả mẹ và con đều nguy hiểm.”

“Xoá sạch.” Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm giãn tái mặt.

Chỉ cần vừa nghĩ tới việc có thể mất đi Tiểu Thu, bọn họ cảm giác trái tim bị xiết chặt giống như bị người ta bóp lấy.

Sở Ngự nhún nhún vai, “Sao có thể nói xoá sạch liền xoá sạch, loại phá thai này nếu không chú ý có thể khiến cho rong huyết.”

“Đây là lợi thế của anh?” Phượng Dạ Diễm híp mắt nhìn Sở Ngự, cười khê, “Anh bảo vệ Tiểu Thu, tôi có thể đáp ứng không động đến anh.”

Sở Ngự tào nhả cười nói, “Vây tạ ơn Diễm thiếu chủ trước.”

“Để tôi giữ lại con, van xin các anh”

Thanh âm mặc dù nhỏ bé nhưng ba người lại nghe được rõ ràng, biết rõ tính tình Tô Mộ Thu, Sở Ngự thờ dài, ngược mắt lên nhìn phản ứng của hai người.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đứng lên, đi đến mép giường ngồi xuống.

“Để tôi giữ con lại, van xin các anh.” Tô Mộ Thu trầm thấp lập lại một lần, ánh mắt cầu xin bình tĩnh nhìn qua hai người.

“Không thương lượng nữa.” Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng cự tuyệt.

Tô Mộ Thu tâm cứng lại, khe khẽ cái miệng nhỏ hít một hơi thật sâu.

Bàn tay mềm mại nắm lấy cổ tay Phượng Dạ Diễm, cô ngược lại cầu khẩn anh, “Cầu xin anh.”

Khuôn mặt Phượng Dạ Diễm âm trầm, trầm mặc không nói.

“Anh Sở.....” Ánh mắt bất lực chuyển hướng tới người đàn ông áo trắng.

Sở Ngự khó xử quay mặt qua một bên, không dám đối mặt với cô.

Cho dù không có trở ngại là Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, anh cũng không có khả năng đáp ứng cô bởi vì việc này liên quan đến tánh mạng của cô.

Tô Mộ Thu co thân thể lại, đưa lưng về phía bọn họ, cuộn tròn người lại, cánh môi tái nhợt mím thành một đường thẳng tắp, hai tay xoa bụng, trong lòng ảm áp.

Chỗ đó có con của cô, nhưng đứa bé không được hoan nghênh tiếp đón.

Phượng Dạ Hoàng lật thân thể của cô lại, nhìn khloe mắt cô chảy xuống nước mắt thì có chút giật mình sững sốt, vươn tay ra ôn nhu lau đi nước mắt của cô, anh thở dài một tiếng, “Tiểu Thu, sinh một lần nữa sẽ uy hiếp đến tánh mạng của em, em biết không?”

Tô Mộ Thu lắc đầu, mở to hai mắt đắm lệ nhìn anh, “Tôi không sợ, van xin anh, để cho tôi giữ con lại, được không? Không nhất định sẽ có nguy hiểm.”

Em không sợ, chúng tôi sợ, em có biết không? Phượng Dạ Hoàng cố nén không nói ra miệng.

Sở Ngự lên tiếng, “Tiểu Thu, sau khi sinh sẽ có 50% tỷ lệ em bị rong huyết, chúng tôi không thể để em mạo hiểm như vậy.”

“Nhưng mà còn 50% cơ hội sẽ không gặp chuyện không may, không phải sao?”

“Tiểu Thu, em suy nghĩ một chút được không?” Phượng Dạ Diễm đề đầu vai thon gầy của cô gằm nhẹ, “Nếu đến lúc đó thực sự có vạn nhất, em bảo hai tiểu quý kia làm sao bây giờ?” Em bảo chúng tôi làm sao bây giờ? Em có nghĩ tới chúng tôi không?

“Đau.....” Tô Mộ Thu hơi nhú mày.

“Diễm.” Phượng Dạ Hoàng lên tiếng ngăn cản.

Phượng Dạ Diễm buông tay ra, đứng lên đưa lưng về phía cô, chắp hai tay sau lưng, hít sâu mấy hơi.

Chỉ cần chuyện liên quan đến cô, anh sẽ không thể khống chế mà mất đi lý trí.

Nhớ tới hai đứa con, Tô Mộ Thu không khỏi cảm thấy do dự, nhưng mà đứa con trong bụng cô cũng không muốn bỏ.

Gương mặt Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng, kéo mền đắp lên người Tô Mộ Thu, “Đừng nói nữa, việc này không thể thương lượng.”

“Không.....” Tô Mộ Thu cắn chặt môi, lỗ chã chực khóc, ngược hai mắt đắm lệ lên, ánh mắt cầu cứu chăm chú nhìn chăm chăm vào Sở Ngự, “Anh Sở.....”

Sở Ngự nuốt nuốt nước miếng, rất muốn chạy trốn.

“Thật ra..... Đến lúc đó cẩn thận một chút, chuẩn bị vệ toàn, cũng chưa hẳn không thể.....” Anh áp a áp úng nói nhỏ, thỉnh thoảng ngẩng đầu quan sát Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm.

“Anh nói thật chứ? Anh Sở.” Tô Mộ Thu ngạc nhiên mừng rỡ.

“Ngự.” Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm nổi lên bộ dáng lạnh lùng âm u.

“Van xin các anh, giữ con lại, tôi quỳ xuống cầu xin các anh.” Tô Mộ Thu muốn đứng dậy, nếu quả thật phải quỳ lạy cầu bọn họ, cô cũng sẽ không để ý.

“Em.....” Phượng Dạ Hoàng nhú lại mày kiếm, trong nội tâm tức giận khôn tả, “Tùy em vậy.”

Lạnh lùng nói xong một câu, anh đứng lên cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Cho dù gặp nguy hiểm, cô cũng tình nguyện giữ lại đứa bé trong bụng, mà không quan tâm đến bọn họ sao? Cô rốt cuộc đặt bọn họ ở đâu?

“Tiểu Thu, em làm chúng tôi thật thất vọng.” Mắt phượng xinh đẹp của Phượng Dạ Diễm hiện lên sắc thái đau thương, vung tay áo bỏ đi.

Sở Ngự không tiếng động thở dài, không biết anh làm như vậy rốt cuộc đúng hay không.

“Tiểu Thu, em nghỉ ngơi thật tốt đi.” Anh ôn nhu dặn dò một câu cũng đi ra khỏi phòng.

Tô Mộ Thu giật mình sửng sốt, không rõ Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm vì sao lại tức giận.

Hai tay xoa bụng, cô cười đến ôn nhu, dường như được bao phủ bởi một tầng mẫu tính nhu hòa chói lọi.

Con của cô, chỉ cần nghĩ tới thì trong lòng liền cảm thấy tràn đầy ấm áp.

Chương 58: Quỷ dị

Tháng sáu mùa hè, thời tiết oi bức làm cho người nào cũng bức bối trong lòng. Buổi chiều hôm trước trời mưa to có sấm chớp, thoáng mang đến hơi lạnh, hôm nay lại khôi phục bình thường, sức nóng bị đè nén từ trên mặt đất bốc lên, như bếp lửa nướng cháy làn da.

Trong loại không khí này, tất cả mọi người đều lựa chọn ở nhà hoặc là ở trong công ty hưởng không khí máy lạnh.

Nhưng mà thời tiết như vậy cho dù không có mở máy lạnh, người trong tập đoàn Phượng Đế cũng cảm giác như ở hầm băng, không cần hoài nghi, lời nói này một chút cũng không hề khoa trương.

Phượng Đế từ trên xuống dưới bao phủ một không khí tối tăm chưa từng có, tổng tài vốn đã không biểu lộ hỉ nộ trên mặt, một tháng qua lại càng trở nên buồn vui bất chợt hơn, vốn đã bí hiểm, hiện nay càng làm cho người không nắm được, một phút trước gương mặt lạnh lùng, một giây sau lửa giận đã tung bay.

Khuôn mặt tổng tài hắc ám làm cho toàn bộ đám nhân viên từ trên xuống dưới của 68 tầng lầu đều nín thở, cẩn cẩn dục dục nơm nớp lo sợ làm việc, như sợ không cẩn thận một cái sẽ đánh trúng địa lôi, đến lúc đó chính mình không biết bị giáng chức đến nam cực hay là bắc cực.

“Viên thư kí, cô lên đây.”

Tiếng nói lạnh lùng thông qua nội tuyến điện thoại vang lên làm thư kí xinh đẹp giật nảy người, mắt xéch xinh đẹp trừng lớn, gương mặt hoảng sợ như vừa gặp quỷ.

Bất quá chỉ trong nháy mắt cô đã lập tức khôi phục thần trí, bình ổn hô hấp, “Dạ, tổng tài, lập tức tới ngay.”

Viên thư kí khuôn mặt đau khổ quay đầu lại nhìn mấy thư kí khác.

Tầng sáu mươi tám chính phòng làm việc của Phượng Dạ Hoàng cùng vài vị chức vị cao cấp.

Năm cô gái đồng tình lắc đầu, đồng loạt biểu lộ sự thương xót, “Tiểu Tình, bảo trọng.”

“Các chị em, tôi đi, xin Thượng Đế phù hộ cho con!” Viên thư kí cắn răng một cái, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ giống như sắp đi ra pháp trường.

Nơm nớp lo sợ gõ cửa, đợi bên trong truyền ra một tiếng hừ nhẹ sau, Viên thư kí hít sâu một hơi đi vào.

Thân thể cao lớn đứng ở bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu rọi như bước đi trong ánh sáng bạc, gương mặt tuấn mỹ, giống như vị thần tiên xuất trần thoát tục.

Nhìn anh như vậy ai có thể đoán ra đó là tổng tài tuyệt tình lãnh khốc của Phượng Đế?

Viên thư kí âm thầm lú lười, con mắt rủ xuống không dám nhìn loạn.

Cả nửa ngày cũng không có âm thanh vang lên, Phượng Dạ Hoàng không nói gì làm Viên thư kí hoài nghi Phượng tổng tài có phải là đã quên cô, kêu cô đứng chờ tới trưa thì Phượng Dạ Hoàng nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu như cô mang thai, lại đồng thời biết được thể chất mình không thích hợp sinh con, có một nửa tỷ lệ sẽ mất đi tánh mạng của mình, trong tình huống này, cô sẽ chọn xoá bỏ hay là sinh ra?”

Viên thư kí nâng mặt lên, sững sờ nhìn người đàn ông phía trước, khe khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, không thể tin liên tục chớp chớp mắt.

Phượng Dạ Hoàng quay sang lạnh lùng trừng mắt nhìn Viên thư kí, “Thu hồi bộ dáng ngốc nghếch của cô lại.”

Cô rùng mình một cái, dù cho trong nội tâm có kinh ngạc vạn phần, cũng không thể không che giấu để trả lời thật tốt vấn đề anh đưa ra, “Dạ tổng tài, nếu như tôi yêu anh ta vô cùng, tôi sẽ lựa chọn vì anh ta sinh con bởi vì đứa bé là do anh ta cho tôi.”

“Phải không? Bởi vì yêu vô cùng sao?” Phượng Dạ Hoàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu trầm ngâm, không thấy rõ sự nhíu mày, “Dù cho sẽ mất đi tánh mạng, cũng không quan tâm sao?”

“Nhưng là còn có một nửa tỷ lệ sẽ không gặp chuyện không may, vì đứa bé tôi muốn đánh cuộc một lần.”

“Cô đi xuống đi!” Phượng Dạ Hoàng không quay đầu lại, lạnh giọng nói một câu.

“Dạ.” Viên thư kí gật đầu. Cô chỉ cảm thấy ù ù cạc cạc, trước khi đi hoang mang luôn quay đầu lại nhìn Phượng Dạ Hoàng vài lần.

Tại sao tổng tài có thể hỏi loại vấn đề này? Hơn nữa hôm nay anh ta nói nhiều lời còn hơn nửa tháng qua cộng lại, quý dị! Cực kỳ quý dị! Hôm nay tổng tài rất quý dị, không, phải nói một tháng này tổng tài đều rất quý dị, chẳng lẽ là bởi vì người phụ nữ tổng tài cực kì yêu thương theo như lời đồn đãi sao?

Cùng lúc với luồng không khí lạnh nổi lên tại Phượng Đế, các anh em trong Âm Diễm môn cũng run sợ trong lòng mà trải qua một tháng này.

Không giống như tập đoàn Phượng Đế có sáu mươi tám lầu là nơi cao nhất trong thành phố, tổng bộ Âm Diễm môn ở vùng ngoại thành. Dù sao Âm Diễm môn ra ra vào vào đều là những người đàn ông mặc đồ đen mặt không biểu tình, nếu xây dựng tại trung tâm thành phố sợ sẽ dọa người bình thường, trung tâm phồn hoa cũng sẽ sớm thành nơi không người.

Âm Diễm môn theo lối kiến trúc cổ, tường đỏ ngói xanh cột trụ đỏ thẫm, rộng rãi kiên cố.

Mảnh đất trống rộng lớn trước đại sảnh là nơi ám vệ thường tập trung huấn luyện.

Trong hành lang, người đàn ông tà mỹ lạnh lùng ngồi trên chiếc ghế gỗ mang màu sắc cổ xưa, chống bên má, một bên mặt bị che khuất.

“Cậu tới đây.”

Tiếng nói lãnh đạm phá tan bầu không khí yên lặng.

Người đàn ông đứng ở cửa bước ra, “Diễm chủ, có gì phân phó ạ?”

Đối diện môn chủ Âm diễm môn, cho dù là ám vệ lãnh khốc vô tình cũng không nhịn được muốn khóc, môn chủ tính tình bất định quả thực làm cho người ta sợ hãi.

Một tháng này Âm diễm môn chưa bao giờ lạnh lẽo như vậy! Môn chủ chẳng biết tại sao mỗi ngày đều xuất hiện tại Âm diễm môn. Lần trước huấn luyện, mọi người lười biếng một chút không khéo lại bị môn chủ nhìn thấy thế là đem một anh em điều đi Kenya. Không rõ là vì cái gì, duy nhất chỉ nhớ được hình như người anh em kia đang nói về chuyện vợ của cậu ta có thai ba tháng.

Chỉ cần người có chút địa vị ở trong Âm diễm môn đều được ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, chính vì không muốn chọc giận môn chủ, cậu chỉ là ám vệ canh gác nên không có tư cách xin.

Bình thường các vị Đường chủ rất thích ở nơi này nhưng một tháng này tới cũng không thêm tới, hoàn toàn không để ý sự sống chết của thuộc hạ.

“Tôi rất đáng sợ sao?”

Ám vệ bị chỉ đích danh cảm thấy khẽ run, vụng trộm giương mắt dò xét Phượng Dạ Diễm đang nhắm mắt suy nghĩ như cũ, “Bẩm Diễm chủ, không đáng sợ.” Âm thầm chờ đợi lo lắng, sợ trả lời sai.

“Tôi có la mắng phụ nữ không?”

Ám vệ sững sờ, ngây ngốc phản ứng không kịp.

“Sao?” Phượng Dạ Diễm hừ lạnh, ngược đôi mắt lên trừng cậu ta.

Ngữ khí nhu hòa của anh làm cho ám vệ không rét mà run, mặt lập tức cúi thấp nhú chặt mi, “Bẩm Diễm chủ, không có.”

“Lui ra đi!” Phượng Dạ Diễm vung tay lên, lại lần nữa nhắm mắt.

“Dạ.” Ám vệ nuốt nuốt nước miếng, rất nhanh trở lại bên cạnh cửa đứng, chỉ thiếu không có chạy trốn chết thôi, sau đó đứng nghỉ hoặc hai mắt không tự giác bay tới trên người Phượng Dạ Diễm.

Quý dị!

60. Chương 60

Chương 60: Bày tỏ

Gần rạng sáng, tất cả mọi người đều đi ngủ, phòng khách Phượng gia chìm trong bóng tối yên lặng một mảnh. Phòng ngủ trên lầu hai im ắng, chỉ nghe tiếng hít thở đều đều. Giường lớn hoa lệ to như vậy chỉ có một người phụ nữ cuộn tròn thân thể ngủ, lộ ra một bên mặt nhu hòa, thần sắc an bình biểu hiện cô ngủ rất ngon.

Cửa sổ sát đất hơi hé mở, gió theo khe hở thổi vào làm bức rèm trắng tung bay, ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng rơi xuống mặt đất, chiếu sáng cả căn phòng.

Hai người đàn ông cao lớn mỗi người một bên ngồi ở trên mép giường, khuôn mặt xuất trần tuấn mỹ dưới ánh trăng rơi xuống giống như thiên thần tôn quý siêu phàm, trên mặt thần sắc ma mị tà lãnh lại giống như quỷ sa tăng đến từ địa ngục, nguy hiểm mà khiếp người.

Dược mền lộ ra một cánh tay trắng nõn, khiêu khích thần kinh yếu kém của đàn ông, trong bóng đêm, đôi mắt hai người dường như chứa đựng ánh lửa nóng rực.

Không biết là tay ai nhịn không được dẫn đầu một bước xoa cánh tay lỏa lồ của cô, người đàn ông như là vuốt ve trân bảo nhu hòa vuốt ve da thịt dưới lòng bàn tay, xúc cảm mềm mịn làm cho người ta không tự chủ được chìm đắm trong đó.

Người đàn ông khác ánh mắt buồn bã, kéo xuống tấm mền đang che phủ trên người cô, động tác nhu hòa lật thẳng lại tấm lưng đang hướng về phía mình của người đang nằm co ro trên giường.

Sợi tơ áo ngủ mềm mại ôm sát thân thể, bộ ngực cao ngất lúc lên lúc xuống phập phồng theo hô hấp đều đều của người phụ nữ, hô hấp hai người dần ông dần dần thô ráp hơn.

Áo ngủ không có cúc áo, chỉ cần đem dây lưng bên hông nhẹ nhàng kéo, là có thể đơn giản cởi ra.

Tay kéo ra nơ bướm cột bên hông của cô, cầm quần áo đẩy ra hai bên, thân thể trắng nõn bạo lộ trước mặt hai người đàn ông, quả anh đào nhỏ trên song nhũ run rẩy đứng thẳng trong không khí.

Mỗi người một tay yêu thương vuốt ve song nhũ, tay còn lại thì lựa chọn nhẹ nhàng nhu hòa vòng eo người phụ nữ, ngón trở thon dài quay chung quanh rốn, cuối cùng tay đặt lên vùng bụng bằng phẳng.

Hai người tựa hồ rất chắc chắn cô sẽ không tỉnh lại, tay không kiêng nể gì mà vuốt nĩa người lỏa lồ của cô.

Hai người đồng thời cúi thấp mặt, môi mông khê mở, ngậm lấy hai quả anh đào nổi lên, động tác thiêng liêng mà thành kính, giống như cúng bái nữ thần trong lòng.

Không dám lưu lại bất cứ dấu vết gì, hai người chỉ là nhu hòa mút lấy nửa ngày, liền lưu luyến buông ra.

Mu bàn tay xẹt qua bộ ngực cao ngất, hai người hô hấp cứng lại, cũng không dám đánh thức cô. Rất khó tưởng tượng, hai người từ trước đến nay đều là tùy tâm sở dục nhưng nay lại vì một người phụ nữ mà tình nguyện ủy khuất chính mình.

Chiếc cổ trắng nõn hấp dẫn ánh mắt hai người, tay vô thức sờ lên cổ người phụ nữ, chỗ gầy yếu đó chỉ cần một tay là có thể nắm, mềm nhuyễn như đụng nhẹ một cái liền gãy.

“Thật muốn cứ như vậy bẻ gãy em, cho em đời đời kiếp kiếp không thể rời đi.”

Tiếng nói trầm thấp phá vỡ lặng im trong phòng, mắt phượng xinh đẹp hiện lên tia khát máu, sau cùng là đau đớn.....

Người đàn ông khác có chút giật mình nhìn người vừa lên tiếng, cẩn thận nhìn động tác của cậu, sợ cậu nhấn tâm thật sự ra tay.

Bởi vì..... Thẳng thắn mà nói, anh cũng có ý nghĩ như vậy, rất muốn rất muốn cứ như vậy hủy đi cô, cũng muốn gắt gao ôm lấy cô.

“Có yêu em không?”

Giọng nữ nhu hòa trong đêm yên tĩnh lại đặc biệt nghe được rõ ràng.

Hai người có chút nhú mày, “Sao em có thể.....”

Người phụ nữ chậm rãi mở to đôi mắt, kéo quần áo lên ngồi thẳng người, nhìn thẳng hai người đàn ông tuần mĩ trước mắt, “Tôi không có uống sữa.”

Cô biết rõ tất cả những chuyện bọn họ làm với cô, cũng cảm nhận được rất rõ ràng, thật bất ngờ cô lại không có run rẩy vì khấn trương, nhưng may mà bây giờ là ban đêm, cho nên bọn họ nhìn không ra trên mặt cô đã là một mảnh ửng đỏ, tim cô đập nhanh chóng, toàn bộ nhiệt khí đều bốc lên trên mặt.

Sữa mà mỗi buổi tối Tô Mộ Thu uống bên trong đều bổ thêm một lượng thuốc ngủ, thuốc không hề có tác dụng phụ, cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng gì đối với thân thể, là do Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm ra lệnh.

Ba người trầm mặc không nói gì, không gian tối tăm và im lặng.

“Có yêu em không?” Tô Mộ Thu lại lần nữa nhẹ giọng hỏi một câu.

Trong lúc nhất thời, thời gian dường như quay về cái đêm của bốn năm trước, khi đó, cô cũng hỏi giống vậy, tâm tình cũng khấn trương chờ mong như vậy, nhưng mà, lúc ấy chỉ vì đứa con trong bụng mình vậy thì hôm nay vì cái gì..... Chính mình sao.

Buổi trưa sau khi suy nghĩ xong, cô quyết định nếu như đêm nay hai người bọn họ lại đến cô sẽ nói ra.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, nhắm mắt suy nghĩ rơi vào trầm tư.

Yêu cô sao? Yêu là cái gì? Người từ nhỏ đã đứng ở đầu ngọn gió quyền thế như bọn họ, muốn cái gì có cái đó, những phụ nữ có quan hệ với bọn họ, dù cho có khuynh thành tuyệt sắc cỡ nào cũng không có người nào lọt vào mắt bọn họ. Cho đến khi gặp được cô gái này, một người bình thường không có điểm gì nổi bật, thân thể cùng tâm trí bắt đầu không tự chủ được bị cô ảnh hưởng, thường vì cô hỉ nộ vô thường, ở trước mặt cô, bọn họ không thể khống chế tâm tình của mình. Mỗi giờ mỗi phút đều muốn nhốt thân thể cùng tâm trí của cô, chứng kiến người khác đụng cô sẽ nộ khí trùng thiên, cho dù người đó có là cốt nhục của mình đi chăng nữa. Không cho phép trong nội tâm cô tồn tại bất cứ chuyện hoặc vật gì, ích kỷ muốn cô chỉ nhìn một mình bọn họ. Họ độc tài hạn chế tự do của cô, vì cô lựa chọn giữ lại con mà thất vọng, bởi vì không muốn bắt buộc cô mà lựa chọn ủy khuất chính mình, khống chế không được suy nghĩ tàn nhẫn bề gãy hai cánh của cô chỉ vì muốn giữ lại cô bên người.

Cảm giác như vậy, chẳng lẽ chính là yêu sao? Cảm giác như vậy có thể duy trì bao lâu? Bọn họ có thể bảo đảm yêu cô bao lâu?

Không..... Bọn họ có thể khẳng định, cả đời này, bọn họ không bao giờ muốn buông cô ra.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm thở dài, đồng thời ôm lấy Tô Mộ Thu, xiết chặt hai tay, lực đạo mạnh mẽ như muốn đem cô dung nhập vào thân thể bọn họ.

“Bọn anh nhận thua, bọn anh thừa nhận bọn anh yêu em, xin em đừng tra tấn bọn anh nữa.” Phượng Dạ Diễm đau đớn nhứ chặt mi.

Giờ phút này anh chỉ là một người vừa mới biết yêu, một người đàn ông bình thường khát vọng tình yêu, không còn là kẻ cao cao tại thượng kiêu căng thống trị mọi người.

Tô Mộ Thu cười khổ, rốt cuộc là ai tra tấn ai? Nội tâm vừa rồi nghe được lời nói kia rung động không thôi, bọn họ thật sự yêu cô sao? Cứ như vậy nói ra khỏi miệng sao? Cô còn tưởng rằng bọn họ sẽ châm chọc khiêu khích như bình thường hoặc là dứt khoát đề lấy cô hoan ái. Những tình huống cô nghĩ đều không hề phát sinh cái nào. Bọn họ lại nói bọn họ thừa nhận yêu cô.

Cô cắn chặt răng. Cô thì sao? Cảm giác của cô là gì? Một góc trong trái tim giống như sụp đổ, giờ phút này cảm giác ảm áp tràn đầy trong nội tâm là cái gì? Cô có thể lựa chọn tin tưởng bọn họ không?

Em thì sao? Em có yêu bọn anh không?

Phượng Dạ Hoàng cúi xuống cổ cô, nhẹ ngửi mùi hương thoang thoảng trên người cô vẫn không cách nào hỏi ra miệng.

Muốn một người đàn ông cường thế như anh đột nhiên nói ra lời nói tình cảm thật sự có chút khó khăn.

Tô Mộ Thu duỗi hai tay ra, đặt lên lòng bàn tay của bọn họ, “Cho các anh nhiều thời gian hơn, có lẽ các anh sẽ phát hiện tôi không phải người các anh muốn, thời gian dài, các anh có lẽ sẽ cảm thấy mệt mỏi.....”

“Không, bọn anh có thể khẳng định, đối với em, bọn anh vĩnh viễn sẽ không buông tay.”

“Chuyện tương lai ai có thể đoán trước được? Cho nhau nhiều thời gian một chút! Được không?”

Tô Mộ Thu ôn nhu nói nhỏ.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm trầm mặc không nói, sau nửa ngày mới trầm thấp hừ nhẹ một tiếng.

61. Chương 61

Chương 61: Trước khi sóng gió đến

Sáng sớm, người giúp việc Phượng gia đã sớm chuẩn bị xong điểm tâm, chờ đợi chủ tử dùng cơm.

Bữa sáng đơn giản của nhà có tiền phong phú xa hoa đến mức làm cho người ta lú lú, Trung Quốc và Phương Tây hai thức ăn bất đồng có hơn mười đĩa nhỏ sắp xếp đầy một bàn dài, bao nhiêu đó tiền ăn sáng cũng đủ ột gia đình bình thường chi tiêu trong 10 ngày.

Phượng Dật Hành thoáng kinh ngạc, bởi vì ông thấy được hai thân thể nhỏ nhỏ trước bàn ăn cơ bản không có khả năng xuất hiện sớm như thế.

“Chào buổi sáng, tiểu bảo bối của ông.”

Lời nói nhiệt tình không có người để ý tới, Phượng Dật Hành nghi hoặc tiến lại gần, nhẹ vuốt hai gò má phàn nộn, “Làm sao vậy? Tiểu bảo bối tâm tình không tốt sao?”

“Ông.” Hai nhóc nhìn Phượng Dật Hành, chỉ buồn bực gọi một câu, không giống bình thường ôm ông làm nũng.

Phượng Dật Hành nhượng ột bên mày kiếm, cứng chiều vuốt vuốt mái tóc mềm mại của hai đứa, “Nói cho ông nghe, ai làm tiểu bảo bối không vui? Ông sẽ xử lí hần, dám khi dễ bảo bối nhà chúng ta.....”

“Thân là người Phượng gia lại yếu đuối như thế thì còn thể thống gì.”

Lời nói lạnh lùng trào phúng cắt đứt lời Phượng Dật Hành. Phượng Dật Hành khinh khỉnh nhìn lại, ông đại khái đã đoán được Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên vì chuyện gì mà rầu rĩ không vui.

Lúc hai người con trai ngồi xuống bên cạnh, ông ngẩng mặt nhìn hai đứa con cường thế, cười nghiền ngẫm trên tức, “Ồ bên ngoài phóng khoáng một tháng, thú vị không?”

Ông biết rõ hai người vì sao mà rời đi một tháng, có thể chứng kiến hai người trước sau như một không sợ trời không sợ đất vì chuyện này mà chạy, thật sự là vô cùng vui vẻ!

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm làm sao không nghe được ý tứ trào phúng trong đó, nhưng chỉ liếc mắt nhìn ông, nhếch lên khóe môi lạnh lùng cười, không rảnh mà để ý tới.

Thật sự là đứa trẻ không đáng yêu!

Phượng Dật Hành bĩu môi, tiện đà nhún vai.

Quên đi, nuôi dưỡng bọn chúng có tính cách như vậy, ông cũng phải chịu một nửa trách nhiệm, nếu như năm đó ông có thể từ trên người Nghiên Nhi dành ra một chút quan tâm đến bọn chúng, dùng tình yêu giáo dục bọn chúng, có lẽ bọn chúng đã không lạnh lùng như thế, cho nên ông không hy vọng lịch sử tái diễn, ông không thể để cho Tiểu Mạc Tiểu Nhiên trở thành Phượng Dạ Hoàng và Phượng Dạ Diễm thứ hai.

“Lão già, đừng có dùng loại ánh mắt thương hại nhìn chúng tôi, còn có, đừng suy nghĩ trong đầu ông lại, ông cho rằng mình là chúa cứu thế sao?”

Phượng Dạ Diễm không vui trừng mắt Phượng Dật Hành.

A, thật nực cười, chút tâm tư của lão già anh còn nhìn không ra sao? Ông ta cho rằng chỉ cần dành nhiều tình thương của cha có thể làm cho bọn họ bình thường một chút sao, hoàn toàn nghĩ sai rồi, hai anh em bọn họ là trời sinh ngang ngược lãnh khốc.

“Phượng Dạ Diễm!” Phượng Dật Hành tức giận đến dựng râu trừng mắt nhìn anh.

Cũng chỉ có Tiểu Thu mới có thể trị bọn họ? Để cho Tiểu Thu trừng trị bọn họ đi, dám khi dễ lão tử?

“Đúng rồi, Tiểu Mạc Tiểu Nhiên cũng đổi thành họ Phượng, nên chuẩn bị một hôn lễ, đem Tiểu Thu đón vào cửa a!”

Con đều có, lại gọi Phượng lão gia Phượng phu nhân, nghe thật quái lạ.

“Ừ.” Phượng Dạ Hoàng hừ nhẹ, “Chúng tôi đều muốn.”

Phượng Dạ Diễm bốc một mảnh bánh mì nướng lên, trét một ít bơ lên đó, ngược con mắt lên nhìn Phượng Dật Hành, “Uy, lão già, ông ở nhà cũng được mấy tháng rồi, không có ý định tiếp tục đi tuần trăng mật sao?”

“Như thế nào? Trở ngại các người sao?” Phượng Dật Hành nhượng mi khiêu khích nhìn anh.

Bảo bối cháu nội ở chỗ này, trong thời gian ngắn ông và Nghiên Nhi không muốn rời đi.

Phượng Dạ Diễm chẳng buồn nhìn hành vi cực ngây thơ kia, anh chẳng muốn phản ứng, bưng lên cà phê uống một hớp, anh bất động thanh sắc quét mắt về phía hai thân thể nhỏ nhỏ ở đối diện.

Nói thật, đích thật là e ngại bọn họ, sự hiện hữu của bọn họ làm phân tán tâm tư Tiểu Thu, bất quá thời gian này sẽ không dài, không lâu sau, anh sẽ đem hai tiểu quỷ ném đến các đường khẩu huấn luyện.

Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên bất tuân nhìn chăm chăm Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, đúng là vì sáng nay bị đuổi khỏi phòng Tô Mộ Thu mà sinh hờn dỗi.

Phượng Dạ Hoàng nhìn ánh mắt hai đứa nhóc, hứng thú nổi lên, “Hai người lại đây.”

Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên giả bộ như không nghe thấy, mắt to nhanh như chớp xoay chuyển linh động.

Người Phượng gia đều là tâm cao khí ngạo, làm trẻ con tất nhiên là chịu ảnh hưởng. Phượng Dạ Hoàng đoán được điểm này, cho nên ông cũng không giận, cười nhạt một tiếng, “Chẳng lẽ các người là sợ ta?”

Quả nhiên, hai đứa nhóc phảng phất như con nhím, trềng lớn mắt, bất tuân nặng nề khề hừ, “Ai nói chúng tôi sợ ông? Đó chỉ là lúc trước thôi.”

Hai đứa nhảy xuống ghế, đi dọc bàn ăn thật dài tới trước mặt Phượng Dạ Hoàng, ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường nhìn anh.

Ánh mắt sắc bén Phượng Dạ Hoàng hiện lên ý tán thưởng, cánh tay duỗi ra bế hai thân thể nhỏ nhỏ đặt lên trên đùi.

Mang về Phượng gia mấy tháng, anh chưa từng nhìn thật kỹ hai đứa con trai này.

Đôi mắt tròn sáng cực kì giống Tiểu Thu, làm cho người ta yêu thích, Phượng Sở Mạc ngũ quan như anh còn Phượng Sở Nhiên lại giống Diễm.

Rất khó tưởng tượng, anh và Diễm lại đồng thời có con.

Phượng Dạ Hoàng đột nhiên cảm giác được sâu trong nội tâm trở nên mềm mại ôn hòa. Loại cảm giác này không hề đáng ghét.

Phượng Dạ Diễm quái lạ nhếch mi nhìn Phượng Dạ Hoàng biểu lộ biến hóa, quệt quệt khóe môi, mặc kệ như thế nào, anh vẫn không cách nào yêu mến hai tiểu quỷ đã chiếm lấy Tiểu Thu trọn vẹn bốn năm.

Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên không được tự nhiên nhúu mày, tùy ý Phượng Dạ Hoàng vuốt ve mặt bọn họ, ông ta đột nhiên ôn nhu làm cho bọn họ thích ứng không kịp.

“Khát..... Khát quá.....”

Cô gái tuyệt mỹ khề nhếch cái miệng nhỏ nhắn, đôi môi tái nhợt khô nứt không hồng nhuận giống như bình thường, ngay cả tiếng nói ngọt ngào cũng trở nên khàn khàn.

Thân thể nhỏ nhắn bị che kín bởi dấu tím xanh, một đầu tóc dài rối tung.

Trên người cô là người đàn ông thờ hờn hển, thô lỗ bấu chặt hai vai của cô, cái miệng nhún nhún, nhanh chóng ra vào ở giữa hai chân cô gái.

“Van xin anh..... Cho tôi nước uống.....”

Cô gái duỗi lưỡi liếm liếm cánh môi, khó chịu cau chặt lông mày.

Người đàn ông cầm bình rượu trên bàn lên, ngửa đầu uống một hớp lớn, chuyển qua mặt của cô gái, đem rượu trong miệng dứt cho cô gái, cô gái đói khát hút lấy rượu làm cho anh ta càng hưng phấn, động tác dưới bụng nhanh hơn, thô lỗ giống như dã thú.

Tìm được nước cô gái nhanh chóng khôi phục thần trí, hai mắt bắn ra tia sáng thù hận ngoan độc, ánh sáng bên ngoài không chiếu rọi được tới nội tâm của cô, tâm của cô đã không còn có thể cứu chữa được nữa, sớm đã rơi vào vực sâu, chỉ có diệt trừ người kia mới có thể tiêu tan đi mối hận trong lòng của cô.

“Hình bang chủ, ngài nhất định phải nhớ rõ chuyện đã đáp ứng Nhã nhi!”

Cô nhanh chóng biến hóa, biến thành yêu nữ quyến rũ, nghiêng đầu sang hôn lên mặt người đàn ông, mặt mày ẩn tình nhìn anh ta, cho dù vết sẹo trên mặt anh ta làm cho cô buồn nôn.

Món nợ này cô sẽ hướng người kia đòi lại, cô thề sẽ làm cho cô ta trả một cái giá thật lớn.

62. Chương 62

Chương 62: Bộc phát

Trong phòng, Tô Mộ Thu nằm ở trên giường, hai người Phượng Dạ Hoàng rời đi không lâu sau cô liền mở mắt ra, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lại nhiễm lên nhân nhật vui vẻ, mà ngay cả khóe môi cũng thần kỳ giương lên một đường vòng cung, cả người tản mát ra một loại hơi thở nhu hòa mông lung.

Kỳ thật, làm một người phụ nữ, đều muốn có được một gia đình đơn giản hạnh phúc, một người chồng săn sóc yêu thương mình, một đứa con nhu thuận nghe lời, mà cô, chẳng những có hai đứa con đáng yêu làm cho người ta thương yêu, càng có hai người đàn ông bất phàm bên người, như vậy sao cô còn có thể ham muốn nhiều hơn nữa chứ?

Có nhiều thứ chưa từng có được thì không biết là một chuyện nhưng một khi có được lúc mất đi lại đau đớn thống khổ không ai có thể chịu được. Cho tới nay, cô luôn trốn tránh, không chịu rộng mở trái tim tiếp nhận, lo lắng bản thân chính vì nếu như cô thật sự trao ra trái tim lại đổi lấy sự lừa dối của người giàu có, thì cô làm sao mà chịu nổi? Tình yêu của người giàu có kéo dài được bao lâu, ai có thể cam đoan? Sau một hồi phong hoa tuyết nguyệt, cô sẽ bị xử tử? Bị mất cả thể xác, tinh thần lẫn tôn nghiêm cô làm sao có thể cố giả vờ mạnh mẽ như không có gì đối diện bọn họ? Đã quen có lồng ngực ôn hòa cùng che chở cô làm sao có thể một mình trong đêm dài cô độc chìm vào giấc ngủ?

Đủ rồi, thật sự đủ rồi, đêm qua, cô nghe được đáp án cô muốn, mặc dù không biết thật hay giả, nhưng cô lựa chọn tin tưởng bọn họ, mặc dù vì lựa chọn này về sau cô có thể rơi vào vạn kiếp bất phục, gặp vô tận thống khổ, cô cũng vui vẻ chịu đựng.

Tâm tình chưa bao giờ được buông lỏng, giống như tảng đá ngàn cân đặt trên ngực đột nhiên biến mất, lòng trống rỗng tựa hồ bị thứ gì đó mềm mại ôn hòa bao phủ.

Tay bất phát giác nhẹ nhàng xoa bụng, “Cục cưng, mẹ là người hạnh phúc nhất trên thế giới, đúng không?”

Tô Mộ Thu rửa mặt qua loa, trong phòng thay quần áo thay một áo T-shirt cùng quần jean thoải mái, tùy ý cột tóc lên, một thân thanh thuần quần áo như sinh viên làm ai cũng nhìn không ra cô đã là mẹ của hai đứa trẻ bốn tuổi.

Vừa xuống lầu, Tô Mộ Thu trông thấy Mục quản gia đi tới vì vậy dừng bước lại, mỉm cười, “Bác Mục, buổi sáng.”

“Tiểu thư chào buổi sáng.” Mục quản gia cười, ưu nhã khom người, “Bữa sáng đã chuẩn bị xong, mời cô đến nhà ăn dùng ạ!”

“Dạ, hai vị thiếu gia đâu ạ?”

“Tại nhà ăn.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách khí.” Mục quản gia mỉm cười vuốt cằm, ngẩng đầu đưa mắt nhìn cô rời đi.

Tô Mộ Thu bước vào nhà ăn, hai người con trai như có linh cảm đều quay đầu nhìn về phía cô, một giây sau cùng lúc nhảy xuống đùi Phượng Dạ Hoàng, trên mặt tràn ra nụ cười sáng lạn, chạy tới, thân mật ôm đùi Tô Mộ Thu, ngẩng đầu đáng yêu gọi. “Mẹ.”

Cô ôn nhu cười, ngồi xổm xuống, hôn lên trán hai đứa, “Ăn sáng chưa?”

“Dạ, đã ăn, mẹ, tối hôm qua lúc ngủ cùng Tiểu Mặc.....”

Phượng Sở Nhiên bắt đầu dùng âm thanh bập bẹ nói về chuyện đã xảy ra đêm qua.

Hai người con trai trước mặt Tô Mộ Thu luôn luôn nói không hết chuyện, thân mật ôm cổ cô, hai khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn cười đến rạn rở.

Phượng Dạ Diễm nhướn ột đôi mày kiêu, kềm nén không được mấy lần muốn đi qua kéo bọn chúng ra khỏi người cô.

Phượng Dật Hành uống cà phê, cảm thấy thời gian không còn sớm, liền buông tách cà phê trong tay ra, thuận tay cầm lên khăn ăn ưu nhã lau khô miệng, sau đó đứng dậy đi tới.

Tô Mộ Thu nhìn ông tới, mỉm cười, “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Ông ôn hòa cười, sau đó hướng vẫy vẫy tay với hai đứa cháu trai, “Cùng ông đi ra ngoài tản bộ nào.”

“Mẹ....”

Hai người con trai mở to mắt ngửa đầu nhìn Tô Mộ Thu.

“Đi đi.” Cô sờ sờ đầu bọn họ.

“Mẹ, lát nữa gặp.” Hai đứa nhóc mỗi đứa nắm một tay của Phượng Dật Hành, phát phát bàn tay nhỏ bé.

Cô cười ôn nhu, “Ừ, lát nữa gặp.”

Đưa mắt nhìn bọn họ ra cửa đến khi không thấy nữa, cô mới quay người đến gần bàn ăn.

Cô vừa ngồi xuống, một nữ giúp việc bưng tới một ly sữa nóng, nói một tiếng “Tiểu thư, mời dùng.” Sau đó khom người lui ra.

Nhà ăn to hoàn toàn im lặng, không ai nói chuyện, chỉ có tiếng dao nĩa đụng vào đĩa vang lên.

Phượng Dạ Diễm một tay chống bên má, đầu ngón tay kia nhẹ gõ gõ trên mặt bàn, ánh mắt chăm chú nhìn Tô Mộ Thu không rời, thấy quần áo của cô hôm nay, không khỏi nhắc mảy, “Em muốn ra ngoài à?”

“Phải.” Cô gạt đầu, nhẹ giọng nói, “Tối trường học, làm thủ tục thôi học.” Thân thể của cô không như lúc trước, sau mấy tháng nữa cô phải ở trong nhà điều dưỡng, an tâm chờ ngày sinh.

Anh nhíu mày, vẻ mặt không đồng ý, “Không có cái gì quan trọng, anh sẽ sắp xếp giúp em, em hiện tại mang thai, không được đi lại lung tung.”

Cô chậm rãi lắc đầu, “Không có vấn đề gì, em sẽ cẩn thận một chút, lần này đi tới trường chủ yếu là muốn cùng bạn bè nói một tiếng.” Dù sao các cô ấy đều đối xử tốt với cô, cũng không thể không một tiếng nào liên lạc mất.

Phượng Dạ Diễm cũng không còn kiên trì, “Anh đi cùng em.”

Cô từ chối, “Không cần phiền như vậy, để bác Mục sắp xếp một người lái xe là được.”

Lần trước Phượng Dạ Hoàng cùng đi, mọi người đã bắt đầu đồn đãi cô được một con nhà giàu bao nuôi, nếu như lại đổi thành Phượng Dạ Diễm, chẳng phải sẽ bị truyền thành lại đổi một kim chủ khác sao, miệng người đáng sợ, có thể bớt chút phiền toái thì nên tránh.

Lời nói nghe vào tai, Phượng Dạ Diễm chỉ cảm thấy như cô đang khách sáo cùng bài xích, từ đầu đến cuối cũng không thèm nhìn anh một cái, anh không khỏi tức giận nhưng cố gắng kiềm chế lại.

Nhưng mà càng nghĩ càng lo lắng, lại không tự kìm hãm được đứng dậy, cử động quá mạnh ngược lại làm chiếc ghế ngã xuống đất phát ra âm thanh lớn.

Đột nhiên xuất hiện tiếng vang làm Tô Mộ Thu kinh hãi, cô giương mắt nhìn lại, ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Phượng Dạ Diễm, trong mắt anh nổi lên tức giận làm cho người ta sợ hãi, thấy anh mở rộng bước chân đến gần mình, cô nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp, đoán không ra tâm tình anh, vô ý thức muốn thoái lui, lại chỉ có thể vô lực dán chặt lấy thành ghế trợn mắt nhìn anh dần dần tới gần.

Đáy mắt e sợ của cô triệt để chọc giận anh, thấy cô vừa muốn cúi đầu, anh tự tay nắn cằm của cô lên, bức cô nhìn thẳng mình, “Nhìn anh! Em rốt cuộc coi anh là con mãnh thú hay là yêu ma quỷ quái!? Chẳng lẽ đối với em mà nói, nhìn anh một chút cũng sẽ thống khổ đến không chịu nổi sao?”

Cô không rõ chính mình đã làm gì để anh tức giận, bản năng lắc đầu, “Không phải, em không có, em chỉ là.....”

Anh cười lạnh, “Em chỉ là cái gì? Em chỉ là không yêu anh, em chỉ là không muốn nhìn thấy anh, không phải sao? Tô Mộ Thu! Anh van xin em, em đừng tàn nhẫn như vậy, anh nhận thua, anh thừa nhận anh quan tâm em, anh thừa nhận anh yêu em! Em đừng đối với anh lãnh đạm như vậy? Em rốt cuộc muốn anh làm như thế nào, em nói ra đi!”

Phượng Dạ Diễm cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày như thế này, yêu thật sâu nặng cũng thật hèn mọn, nơm nớp lo sợ trái tim mình sẽ không ai thêm ngó tới, bị vứt bỏ, trận đấu tình yêu này phải bèn bĩ thi đấu, người không ai có thể sánh kịp như anh lại thua triệt để. Hứa hẹn sẽ cho cô thời gian, nhưng khi nhìn thấy cô đậm mặt anh thật sự không chấp nhận được, anh không có biện pháp chậm rãi chờ đợi. Anh có thể khinh thường mọi người, có thể phá vỡ toàn bộ thế giới, có thể không chế tính mạng tất cả mọi người thì như thế nào? Cuối cùng vẫn không chiếm được lòng của người phụ nữ mình yêu. Ngày ngày lo lắng sợ hãi cô lần nữa sẽ chạy trốn khỏi bọn họ, một tháng lo được lo mất, đối lấy vẫn là cô che giấu kháng cự. Cô cuối cùng vẫn không yêu anh. Anh biết rõ, bằng không cũng sẽ không thống khổ như vậy. Ngay từ đầu, anh đã sai, anh căn bản không nên xen vào giữa cô và Hoàng, bằng không, cũng sẽ không rơi vào vạ kiếp bất phục.

Đáy lòng sinh ra tuyệt vọng làm cho anh gần như muốn nổi điên.

Tâm vô cùng đau đớn, giống như là bị bóp nát.

“Thực xin lỗi.....”

Thanh âm yếu ớt, nhưng dường như lại tiêu hao hết khí lực Tô Mộ Thu.

Đáy mắt anh tuyệt vọng ép cô sắp hô hấp không được, cô thật sự đã vô ý thương tổn anh.

Tay bóp chặt cằm cô cuối cùng vô lực buông ra, con ngươi đen như mực ảm đạm vài phần, không còn thần thái kiêu căng nữa, giữa lông mày mơ hồ lộ ra vẻ mệt mỏi, “Tô Mộ Thu, em biết anh muốn nghe không phải ba chữ đó!” Anh thấp giọng gào rú, như một con thú bị thương. Anh nhìn thật sâu vào mắt cô một cái rồi lạnh lùng xoay người rời đi, cô vô ý thức kéo anh, lại bị anh tách ra, cuối cùng kinh ngạc nhìn anh rời đi.

Cô trầm thấp thở dài.

“Tiểu Thu.”

Phượng Dạ Hoàng trầm mặc một bên lên tiếng khẽ gọi, “Lại đây.”

Cô đứng dậy đi qua, bị một tay anh kéo qua ôm vào lòng, cô ban đầu còn vùng vẫy vài cái, sau chậm rãi yên tĩnh, dịu dàng ngoan ngoãn dựa vào ngực anh.

Động tác anh nhu hòa nâng cằm của cô lên xem xét, làn da trắng thuần nổi lên vết đỏ, anh không đồng ý nhú mày, “Đau không?”

Cô lắc đầu, bỗng nhiên gật đầu, lại lắc đầu, bởi vì trong nội tâm đang nhớ đến đôi mắt chứa đầy vô tận tuyệt vọng kia, ánh mắt của cô không khỏi có chút hoảng hốt sợ sệt. “Em không nhìn anh ấy chỉ là bởi vì..... Bởi vì sau tối hôm qua, em không cách nào thần nhiên nhìn thẳng như bình thường, em không biết nên dùng loại phản ứng nào đối mặt các anh, em chỉ là muốn dùng một chút thời gian để thay đổi, em thật sự không có ý thương tổn anh ấy! Anh ấy nhìn thương tâm như vậy, làm sao bây giờ?.....”

Thanh âm của cô nhẹ nhàng giống như tự nói với chính mình.

Anh ôm cô, cúi thấp đầu tinh tế khẽ hôn trán cô, “Anh biết, đây không phải lỗi của em, là cậu ấy tính tình bộp chộp, em chỉ cần giải thích rõ ràng với cậu ấy thì sẽ không có việc gì.”

“Thật không?”

Cô ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt nhiễm vài phần bất lực bất an.

Anh gật đầu.

Cô an tâm dựa vào lồng ngực của anh, lắng lắng nghe nhịp tim anh đập mạnh mẽ hùng hồn.

63. Chương 63

Chương 63: Gặp mặt

Dựa theo trình tự bình thường mà nói, việc thôi học ở Thanh Dương đại học cần do sinh viên đích thân lên, đến phòng giáo viên xác minh sau đó đăng kí thủ tục, tiếp theo đợi phòng giáo vụ, phòng hành chính tổng hợp và ba chủ nhiệm khoa kí tên đóng dấu, cuối cùng là đi đến phòng giáo vụ lấy giấy chứng nhận thôi cùng hồ sơ. Nhìn thì đơn giản, thực sự không dễ dàng, nhất là ba chủ nhiệm thường xuyên không có mặt, hoàn tất thủ tục thôi học ít nhất cũng mất một ngày.

Đương nhiên, Tô Mộ Thu là trường hợp đặc biệt, cô mới vừa mới vào văn phòng nói một chút, hướng dẫn viên chỉ cần gọi điện thoại, vắn vắn qua 30 phút, quản lí phòng giáo vụ liền tự mình đem giấy chứng minh thôi học cùng hồ sơ hai tay dâng lên. Nguyên nhân là vì lúc trước thời điểm Tô Mộ Thu nhập học Thanh Dương, Sở Ngự ra mặt tìm hiệu trưởng, về sau, từ các lãnh đạo, cho tới hướng dẫn viên, đều tuyệt đối phục vụ Tô Mộ Thu.

Tô Mộ Thu cầm giấy thôi học xong liền gọi điện thoại cho bạn mình là Cố Hi, Lâm Nam cùng Phương Hiểu Nhiễm, vừa đúng lúc hôm nay không có tiết nên các cô đều ở ký túc xá.

Cô tới quán nước trước trường đợi các bạn, rất nhanh sau đó ba người các cô đều xuất hiện.

“Tiểu Thu, cuối cùng cậu cũng xuất hiện!” Phương Hiểu Nhiễm chạy tới ôm chặt cô.

“Đi đâu mất biệt vậy? Biến mất hai tháng cũng không gọi điện thoại hay nhắn tin!” Cố Hi bắt mẫn trừng mắt nhìn cô.

Lâm Nam khinh khỉnh nói, “Còn tưởng rằng cậu bị bạn trai của cậu bán đi rồi chứ! Gọi điện thoại cũng tắt máy.”

“Thật xin lỗi, gần đây trong nhà có chút việc.” Tô Mộ Thu ôn nhu cười yếu ớt, bên miệng một cái lúm đồng tiền ẩn ẩn hiện ra.

“Thiệt là, cậu thật không có lương tâm.” Cố Hi chọc chọc đầu vai của cô.

“Xin hỏi muốn dùng gì?”

Người phục vụ sinh cầm một cây bút cùng một quyển tập đi tới.

Bốn người kéo ra ghế ngồi xuống, cầm lấy menu nhìn nhìn.

“Một kem ô mai.”

“Một kem xoài.”

“Một kem đậu đỏ.”

“Một ly sữa nóng.”

Phương Hiểu Nhiễm quái dị nhìn Tô Mộ Thu, “Trời nóng uống sữa nóng không nóng a?”

“Cũng không phải cậu uống, ở đó ồn ào cái gì!” Lâm Nam liếc cô một cái.

“Cũng không phải hỏi cậu, tớ thích thì hỏi, liên quan gì đến cậu.” Phương Hiểu Nhiễm khiêu khích hừ lạnh.

“Ồn ào quá đi, chuyện gì các cậu cũng có thể lấy ra tranh cãi, các cậu có mệt hay không à?” Cố Hi chịu không được bĩu môi.

“Ai cần cậu lo.” Phương Hiểu Nhiễm cùng Lâm Nam khó được thống nhất nói, nhất trí trừng mắt Cố Hi.

“Ha ha.....” Tô Mộ Thu cười khê.

Ba người các cô đều là cực kì hoạt bát, chỉ cần ở cùng một nơi sẽ thích cãi nhau, cãi nhau ầm ĩ nhưng cảm tình đặc biệt tốt. Thường xuyên có thể làm bầu không khí vui vẻ, làm cho người ta bất tri bất giác cảm thấy vui vẻ.

Đồ uống rất nhanh được đem đến, Phương Hiểu Nhiễm múc một muỗng kem tươi cho vào trong miệng, khoa trương nhắm mắt lại hưởng thụ cảm thán.

“Thật sướng khoái a!”

“Tiểu Thu, bạn trai của cậu đâu? Hôm nay tại sao không cùng cậu đi?” Cố Hi quấy kem tươi trong chén, nhớ tới người đàn ông tuần suất kia.

“Anh ấy bận.”

“Tiểu Thu, cậu chừng nào thì đi học? Chúng tớ nhớ cậu muốn chết.”

“À.....” Tô Mộ Thu trầm ngâm, chọn lọc từ ngữ, “Tớ thôi học, hôm nay chính là tớ nói với các cậu một tiếng.”

“Tại sao vậy!?” Ba người bất mãn kêu to, làm những người khác chú ý.

“Vì sao? Cậu không học vậy định làm gì?” Lâm Nam khó hiểu hỏi.

“Hắc hắc..... Tớ biết...” Phương Hiểu Nhiễm cười bí ẩn, “Có phải là muốn lập gia đình không? Cậu có thai phải không?” Mắt lướt qua ly sữa trước mặt cô.

“Coi như vậy đi.....”

Phương Hiểu Nhiễm thiếu chút nữa nghẹn, há to miệng, “Thực bị tớ nói trúng!? Oh my god! Cậu thực sự có?” Cô không thể tin chỉ chỉ mặt của cô, lại chỉ chỉ bụng của cô.

“Ừ, đúng vậy.” Tô Mộ Thu buồn cười gật đầu.

“Tiểu Thu.” Cố Hi đột nhiên nghiêm túc lên, Phương Hiểu Nhiễm cùng Lâm Nam cũng thu lại ý cười, đều lộ ra thần sắc lo lắng, “Cậu rốt cuộc có biết rõ con người của anh ta hay không?”

Tô Mộ Thu bị hỏi đến sững sờ.

Đúng vậy, cô rốt cuộc đối với Phương Dạ Hoàng cùng Phương Dạ Diễm hiểu bao nhiêu? Cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Cô mờ mịt biểu lộ làm cho Cố Hi cau chặt lông mày, “Tiểu Thu, mặc dù nói ra có điểm tàn nhẫn, nhưng là cậu có biết bạn trai của cậu là thần thánh phương nào không? Lúc ấy tớ cảm thấy anh ta rất quen thì ra anh ta chính là tổng tài của tập đoàn Phương thị! Trời ạ, tuổi còn trẻ đã nắm giữ cả một tập đoàn, là nhân vật nổi tiếng thường được lên tạp chí ở Mỹ, thật sự là khó có thể tin, cậu rốt cuộc làm sao quen được anh ta? Còn nữa, cậu rốt cuộc có biết anh ta đã có vợ không? Một thời gian trước, tớ xem một tờ báo, nói người phụ nữ biến mất bốn năm của anh ta đã trở lại, còn mang về hai người con trai, nói như vậy, cậu không phải thành người thứ ba sao?”

“Ừ, đúng vậy.” Lâm Nam cùng Phương Hiểu Nhiễm nhất trí gật đầu.

“Ách.... Cái này.....”

Tô Mộ Thu vẻ mặt khó xử, không biết nên nói cái gì, không tự giác nhú mày.

Cô có thể nói người phụ nữ kia kỳ thật chính là cô sao?

“Quả nhiên.....” Cố Hi lắc đầu, cho rằng cô nhú mày là vì không chấp nhận được sự thật, “Tiểu Thu, cậu như vậy là không được, nên sớm dứt ra a! Những kẻ có tiền, rất khó bảo đảm là anh ta thiết tình đối với cậu. Huống chi người ta còn có con.”

Đây là lời nói làm cho người ta không biết nên khóc hay cười, bất quá Tô Mộ Thu biết rõ các cô đều có ý tốt, đều quan tâm đến cô, vì vậy liền ôn nhu cười nói, “Ừ, tớ sẽ suy nghĩ, cảm ơn các cậu.”

“Haizzzzzzz.....”

Cố Hi lắc đầu, nhưng không có tiếp tục cái đề tài này nữa. “Vậy hôm nay ở lại đi ăn trưa với bọn tớ đi! Từ nay về sau khó có cơ hội gặp mặt.”

“À.....” Tô Mộ Thu trầm ngâm một lát, gật đầu, “Được. Tớ gọi điện thoại một chút.” Cô lấy ra điện thoại di động từ trong túi, bấm số của Phương Dạ Hoàng. “Trưa nay em muốn ở lại trường ăn cơm. Anh không cần tới đón em, dạ..... Em sẽ chú ý được..... Không có việc gì, em cúp máy trước, bye bye.” Cô cúp điện thoại liền bấm số gọi về nhà, “Bác Mục, con giữa trưa không thể về ăn cơm được, ông nói với Tiểu Mặc, Tiểu Nhiên giùm con, đỡ phải cho bọn chúng náo loạn, dạ.... Tốt... Gặp lại sau.”

Ba người đồng loạt nghe cô nói điện thoại.

Tuy ở chung không lâu, nhưng các cô cực thích Tiểu Thu, rất yêu mến tính cách tuy yên tĩnh nhưng không hướng nội, tuy thoát nhìn mảnh mai, nhưng lại kiên cường độc lập của cô. Không giống những nữ sinh bây giờ, tụ cùng một chỗ thì lú lú ráu ráu thảo luận quần áo túi xách cùng nam sinh, cô yên tĩnh không giống người thường, tinh khiết, nhưng nói chuyện lại rất có sức thuyết phục, làm cho người ta không tự giác nín thở tập trung nghe, cùng cô ở chung một chỗ đặc biệt thoải mái, mặc kệ có chuyện gì đều cảm thấy có thể an tâm.

“Tiểu Nam, Tiểu Hi, Tiểu Nhiễm? Tô tiểu thư, sao cô lại tới đây?”

“Tần học trưởng?” Phương Hiểu Nhiễm ngẩng đầu lên, “Anh đến một mình à? Nếu như không ngại thì cùng ngồi đi!”

“Không được.” Tần Tử Dương lắc đầu, nhìn về phía Tô Mộ Thu, “Tôi.....” Anh há miệng muốn nói lại thôi.

Tô Mộ Thu nhìn lại anh, vẻ mặt khó hiểu, “Có việc muốn em giúp sao?”

Tần Tử Dương hít sâu một hơi, như là hạ quyết tâm thật lớn, “Tô tiểu thư, giữa trưa có thể mời em ăn cơm không?”

Lâm Nam cười trộm, trêu tức nói, “Tần học trưởng thật bất công a, tại sao không mời tụi em? Đáng tiếc nha, Tiểu Thu đã bị tụi em đặt trước, hôm khác anh mời sớm hơn nha! Nếu không, anh thuận tiện mời tất cả chúng em luôn đi.”

“Ha ha.....” Phương Hiểu Nhiễm cùng Cố Hi đồng thời cười to.

Tần Tử Dương bị cười đỏ mặt, vẻ mặt xấu hổ, “Các em đừng giễu cợt anh, hôm nào lại mời các em được không?”

“Không được, không được, nhất định phải là bây giờ.”

“Tiểu Nam.....” Tô Mộ Thu nhìn thấy Tần Tử Dương khó xử không khỏi lên tiếng ngăn lại.

“Được rồi, nói đùa thôi! Học trưởng đừng để trong lòng.”

“....” Tần Tử Dương nhìn Tô Mộ Thu, “Em có thể đi không?”

“Ách..... Tôi.....” Cô không muốn cho lắm.

“Đi, có cơm trưa miễn phí làm sao có thể không đi ?” Cố Hi đứng lên, đem Tô Mộ Thu kéo lên, “Ăn thật ngon, đi chơi thật vui.”

“Cố Hi.....” Tô Mộ Thu bất đắc dĩ thấp giọng hô.

“Đi a, đi a.” Phương Hiểu Nhiễm cũng đứng lên đẩy cô.

Tô Mộ Thu xấu hổ nhìn Tần Tử Dương, nhìn lại ba cái nữ sinh cười như hồ ly, hít thở dài, “Được, em đi với anh, đi đâu ăn?”

“Anh biết có một quán ăn cũng không tệ lắm.....”

“Tùy anh, anh quyết định đi!”

“Ha ha.....”

Phượng Hiểu Nhiễm, Lâm Nam cùng Cố Hi ở phía sau cười to, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Đột nhiên, các cô yên tĩnh trở lại, vẻ mặt không tự nhiên cứng ngắc.

“Ô tiểu thư.....” Ba người thì thào lặp lại một lần.

Tô tiểu thư!? Nếu như nhớ không lầm, Tiểu Thu là họ Sở.....

Đêm qua, tại Phượng gia tổ chức yến hội long trọng, mục đích là cho hai người cháu đích tôn của Phượng gia ra mắt mọi người, làm cho bọn họ nhận tổ quy tông, thuận tiện giới thiệu cho người của mọi tầng lớp,....., thật ra, làm ọi người chú ý chính là mẹ của bọn trẻ, nhưng mà, người phụ nữ đó đến bây giờ còn chưa lộ mặt, trước mắt chỉ biết tên người phụ nữ đó là Tô Mộ Thu.....

Ba người không hẹn mà cùng nhớ tới bản tin cách đây không lâu đã xem qua.

Tô tiểu thư kia sẽ không trùng hợp như vậy chính là Tô Mộ Thu đi?

Ba người hai mắt nhìn nhau, miệng mở thật to, vẻ mặt khiếp sợ không thể tin.

Thảm! Các cô đem Tiểu Thu giao cho người đàn ông khác, Phượng Dạ Hoàng nếu biết được, chẳng phải sẽ giết các cô!?

64. Chương 64

Chương 64: Hôn mê

Tần Tử Dương mang Tô Mộ Thu đi vào một nhà hàng gần trường học, trang trí cũng không tệ lắm, điểm đặc sắc chính là trong đại sảnh có bình phong ngăn cách các bàn với nhau, bởi vậy, khách tới chỗ này dùng cơm sẽ không quá nhiều đến đối phương.

Đồ ăn đã được đưa lên bàn, Tô Mộ Thu không có khẩu vị, không hề động món ăn, chỉ thỉnh thoảng dùng muỗng khuấy cháo trong chén nhỏ, sau nửa ngày mới ăn một miếng.

Tần Tử Dương nhíu nhíu mày, muốn nói gì, lại không biết nói cái gì đó, muốn nói lại thôi.

Hai người lặng im, chỉ nghe bên ngoài bình phong thỉnh thoảng vang lên tiếng nói của người khác.

Rốt cục, Tô Mộ Thu mở miệng trước đánh vỡ trầm mặc, “Hôm nay em tới làm thủ tục nghỉ học, rất cảm ơn học trường từ trước cho tới nay luôn giúp đỡ em.”

“Không, không....” Tần Tử Dương khoát khoát tay, “Đừng nói như vậy, anh căn bản không giúp gì được em.” Anh dừng một chút, mới nói tiếp đi, “Em..... Vì sao đột nhiên muốn nghỉ học?”

“Trong nhà có chút chuyện cần giải quyết.”

Tần Tử Dương nhìn ra được cô không muốn giải thích, vì vậy liền thay đổi chủ đề, “Em gần đây có khỏe không? Đã một thời gian không gặp em, à, không phải, anh không có ý tứ gì khác, chỉ là người khác hỏi thăm tới em, anh mới biết được em đã hai tháng không có tới trường học.”

Nói xong anh hối hận muốn chết, anh vội vã giải thích như vậy ngược lại càng làm cho người ta cảm giác anh muốn che giấu cái gì, không phải đã nói rõ rồi sao?

Biểu hiện trên mặt Tô Mộ Thu không thay đổi, vẫn là nụ cười nhu hòa nhạt nhẽo, “Dạ, như cũ, không có gì thay đổi, còn anh? Việc học cùng công việc của hội học sinh như thế nào? Chắc rất bận rộn?”

“Khá tốt, học kỳ này bài chuyên ngành không nhiều lắm, công việc của hội học sinh cũng dần dần chuyển giao cho các đàn em năm nhất, cho nên không bận rộn lắm.”

Anh nhìn nhìn chén của cô, không khỏi nhíu mày, “Tại sao em không dùng bữa? Ném thử cá này đi, hương vị rất thơm ngon, cũng không tệ lắm.” Anh gấp một ít cá bỏ vào chén cô.

“Dạ, cảm ơn học trưởng, anh ăn đi, không cần lo cho em.”

Bởi vì mang thai, cho nên đối với thịt rất miễn cảm, dù là cá cũng làm cho Tô Mộ Thu cảm thấy buồn nôn, trong dạ dày hơi khó chịu, cô không tự giác nhíu chặt lông mày, cắn răng đem cảm giác muốn ói đè xuống.

Cho rằng Tô Mộ Thu là bài xích mình, thần sắc Tần Tử Dương không khỏi ảm đạm.

“Học trưởng, đã xảy ra chuyện gì sao?” Tô Mộ Thu nhìn anh hỏi.

Tần Tử Dương giật mình, mỉm cười, “Làm sao vậy? Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Em cảm giác học trưởng hôm nay không được tự nhiên, nụ cười quá cứng, hơn nữa tay của anh một mực run rẩy, anh đang bất an cái gì?”

“Không có.... Không có bất an, em nhìn sai rồi, tôi bình thường đều như vậy.”

“Vậy sao?” Cô không tin tưởng.

“Đúng vậy.” Anh gật đầu, lại thấy ánh mắt trong trẻo của cô khiến tim đập càng lúc càng nhanh, vì vậy cầm ly nước lên uống cố bình tĩnh lại.

Tô Mộ Thu nhún nhún vai, nếu như anh không chịu nói, cũng không có cách nào khác. Hiện tại cô muốn nhanh chấm dứt bữa ăn này, sớm một chút rời đi, cô thật sự không thích cùng nam sinh ở chung. Hai người không có lời nào để nói, tình cảnh này thật xấu hổ.

Chính là, đầu thật choáng váng..... Cảnh vật trước mắt bắt đầu lay động..... Ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.....

Tô Mộ Thu dùng sức lắc đầu, hai tay ôm đầu muốn ổn định, không ngừng chớp chớp mắt.

Đây là có chuyện gì?

Cô cảm thấy có gì đó không đúng, trong nội tâm đột nhiên chấn động, ổn định tâm thần hít mắt nhìn về phía Tần Tử Dương, “Anh.....”

Vừa mở miệng nói ra một chữ, cuối cùng cô chịu không được hôn mê đi.

“Thực xin lỗi.....”

Tần Tử Dương nhìn Tô Mộ Thu nằm trên bàn, kìm bấm, khuôn mặt tuần tú biểu lộ ngây ngốc, hai mắt vô thần.

Sau một lúc lâu, anh phục hồi lại tinh thần, kéo Tô Mộ Thu vào trong ngực, để cho cô dựa vào mình, thân mật bế cô lên, trực tiếp đi về phía cửa ra vào.

Một người phục vụ đứng tại cửa ra vào không có phát hiện ra điều gì khác thường, vẫn thể hiện ra nụ cười như thường ngày, khom lưng gật đầu, nói “Hẹn gặp lại quý khách.”

Tần Tử Dương ra khỏi nhà hàng liền thở dài một hơi.

Bên ngoài, một chiếc ô tô dừng lại, cửa xe mở ra, một người đàn ông vẫy tay với anh.

Tần Tử Dương cắn răng, bước chân nặng nề đi về phía chiếc xe.

Xe ô tô chậm rãi chạy đi, so với những chiếc xe khác đang hối hả chạy trên đường lớn không hề có gì bất thường.

Ước chừng chạy được nửa giờ, xe ô tô dừng trước một tòa nhà, ‘Khách sạn Khải Phong’ bốn chữ mạ vàng thật to, dưới ánh mặt trời rạng rỡ huy hoàng.

Tần Tử Dương bị ánh sáng chiếu vào làm chói mắt, dùng bàn tay che mắt lại mới nhìn rõ tên khách sạn.

“Động tác nhanh lên!” Người đàn ông phía trước thúc giục, tay muốn đụng vào Tô Mộ Thu đang nằm ngang trên mặt ghế nhưng liền bị Tần Tử Dương ngăn cản, anh mặt lạnh, khẽ quát một tiếng, “Đừng đụng vào cô ấy.”

Người đàn ông kia bị dọa đến khẽ giật mình, rửa thềm một tiếng, nhếch miệng.

Tần Tử Dương không để ý đến anh ta, ôm lấy Tô Mộ Thu, trực tiếp bước vào khách sạn.

Người đàn ông đi phía trước Tần Tử Dương, phía sau còn có những người đàn ông khác đi theo.

Anh ta dẫn anh vào thang máy, một đường đi thẳng đến căn phòng đã được đặt trước, từ trong túi lấy ra một tấm thẻ dán lên tay nắm cửa, một tiếng “bíp” vang lên sau đó đèn xanh sáng lên, anh ta mở cửa ra.

“Vào đi! Hưởng thụ cho tốt.”

Người đàn ông đẩy Tần Tử Dương, cười thật hèn mọn bỉ ổi.

Tần Tử Dương lạnh lùng lườm anh ta một cái, vào phòng sử dụng chân đạp cửa để đóng cửa lại.

Anh nhẹ nhàng đặt Tô Mộ Thu đang hôn mê lên trên giường, còn mình thì ngồi ở trên mép giường, lặng lẽ nhìn cô.

Cô bây giờ gắt gao nhắm chặt mắt, thật thuần khiết, thật an tĩnh, không hề có phòng bị gì.

Anh hít vào một hơi thật sâu, đỡ cô ngồi dậy, một tay ổn định cô, một tay cởi áo cô ra.

Da thịt trắng nõn chạm vào có vẻ lạnh buốt, áo bị cởi ra, chỉ còn sót lại một cái áo ngực bao phủ nơi đầy đặn.

Chỉ cần tiếp tục cởi ra, rất nhanh, người mà anh thầm thích từ lâu sẽ là người của anh.....

Ánh mắt của anh lóe sáng.

Đặt cô nằm xuống, anh xoay người lên giường, hai tay chống hai bên vai cô, cả thân thể cao to đè lên thân thể cô.

Anh cúi thấp đầu, ánh mắt phức tạp nhìn gương mặt Tô Mộ Thu.

Chỉ cần anh hạ quyết tâm..... Chỉ cần anh.....

Văn phòng to lớn với đầy đủ ánh sáng, trang trí đơn giản nhưng mỗi chi tiết đều thể hiện vẻ tôn quý của một tổng tài, tượng trưng cho thân phận bất phàm, tổng thể văn phòng được kết hợp giữa hai màu xám và bạc tạo nên một bầu không khí nghiêm nghị.

Phượng Dạ Hoàng đang xem tài liệu thì điện thoại phát ra tiếng reo, anh buông tài liệu trong tay ra, cầm lấy điện thoại.

“Tổng tài, có người điện thoại tìm ngài, đối phương không nói rõ là ai, anh ta nói chỉ cần thưa lại với ngài là anh ta muốn cùng ngài nói chuyện về Tô tiểu thư, ngài tự biết, ngài có muốn nghe hay không?”

Điện thoại bên kia vang lên thanh âm ngọt ngào của thư kí, nghe vậy, anh híp mắt, âm thanh lạnh lùng nói, “Nói vào đây.”

“Dạ. Ngài chờ một lát.”

Rất nhanh, điện thoại được kết nối, anh mở miệng, “Tôi là Phượng Dạ Hoàng.”

“Người phụ nữ của anh hiện tại ở khách sạn Khải Phong phòng 1407, tin hay không là tùy anh, đến muộn cũng đừng hối hận.”

Một giọng nam lạ lẫm, anh ta vừa nói xong liền đập máy.

Phượng Dạ Hoàng đặt điện thoại xuống, sự lạnh lùng trên mặt không hề để lộ ra tâm tình biến hóa, một lát sau, anh tập trung lại tinh thần, ấn một phím của điện thoại.

“Diễm.”

“Hiện tại em đang đi trên đường, nếu như chỉ là thuần túy đùa giỡn chúng ta, em sẽ làm anh ta phải trả giá thê thảm.”

Phượng Dạ Hoàng nhíu mày, có chút ít bất ngờ, “Cậu cũng nhận được điện thoại kia?”

“Ừ, anh định làm như thế nào?”

“Cậu cứ nói đi?”

Ánh mắt chim ưng của Phượng Dạ Hoàng nhìn chằm chằm về phía trước, trên khuôn mặt tuấn mỹ không còn vẻ nhàn nhạt thoải mái như trước, không hề dự đoán được tâm tình gì, ngược lại có vẻ bí hiểm.

65. Chương 65

Chương 65: Chân tướng

“Tĩnh tĩnh..... Tô tiểu thư..... Nhanh tĩnh lại..... Tôi xin cô....”

Dường như nghe được một thanh âm nào đó truyền đến, nghe thật xa lạ, nặng quá, ai đang ở trên người cô? Sắp không thở nổi, trong ý thức hỗn độn mơ hồ đại não bắt đầu có một tia sáng, Tô Mộ Thu nhíu mày ưm một tiếng, mí mắt hơi mở ra, cố gắng muốn từ trong bóng tối tỉnh táo lại.

Thấy cô có dấu hiệu muốn tỉnh lại, Tần Tử Dương vui mừng, dùng ngón cái ấn vào huyệt nhân trung^[1] của cô, tay kia vỗ nhẹ gò má cô, “Tô tiểu thư, mau tỉnh lại.....” Anh nhỏ giọng khẽ gọi.

[1] nhân trung là huyệt nằm ngay dưới mũi

Tô Mộ Thu chậm rãi mở mắt ra, đột nhiên ánh sáng rơi vào làm mắt cô nhất thời không cách nào thích ứng, mắt liên tục chớp vài cái, đợi mắt có thể thích ứng ánh sáng thần trí cũng toàn bộ khôi phục lại, ý thức được tình cảnh giờ phút này, cô cau chặt mi, lạnh lùng nhìn người đàn ông phía trên mình, “Anh.....!” Vừa mở miệng, lại bị người nọ nhanh tay lẹ mắt bịt miệng lại.

“Xuyt, đừng nói chuyện, thực xin lỗi, tin tưởng anh, anh sẽ không làm gì xằng bậy với em, anh sẽ giải thích với em sau, hiện tại làm ơn làm theo lời anh, làm bộ giả vờ, sau đó đẩy anh ra chạy vào nhà tắm, được không?”

Nghe vậy, Tô Mộ Thu nhìn chằm chằm Tần Tử Dương, nhìn thấy sắc mặt anh thật nghiêm túc dè dặt thì nhẹ gật đầu. Tần Tử Dương buông lỏng bàn tay đặt trên miệng cô ra, “A.....!!!” Cô đầu tiên là hét lên một tiếng, sau đó bắt đầu kịch liệt giãy dụa “Anh muốn làm gì!? Thả tôi ra!!”

“Đừng lộn xộn!” Anh gầm nhẹ, hai tay áp chế cô, nhìn giống như ngăn cô giãy dụa nhưng lực đạo cũng không lớn, đồng thời thân thể từ trên người cô dời đi.

“Cút ngay!” Tô Mộ Thu kêu to, dùng sức đẩy, Tần Tử Dương dường như thống khổ nhíu mày, cô nhân cơ hội nhảy xuống giường, nhìn một vòng thấy được cánh cửa duy nhất trong phòng vì vậy chạy tới, đẩy cửa ra chạy vào sau đó đóng cửa lại.

Tần Tử Dương thấy thế, ôm lấy ngực ho khan vài tiếng, sau đó nhảy xuống giường, bước nhanh đến trước cửa phòng tắm, ra tay dùng sức gõ cửa, “Mở cửa nhanh! Tô Mộ Thu! Nếu không mở tôi sẽ đập cửa!” Anh hỏn hển kêu gào.

Một lát sau, anh giận tái mặt, dùng thân thể xô cửa, chỉ vài cái, cửa đã bị phá, cánh cửa đụng vào vách tường tạo lên một tiếng vang thật lớn.

Phòng tắm này so với phòng tắm của khách sạn bình thường có vẻ rộng rãi xa hoa hơn nhiều, Tô Mộ Thu ngồi ở bên bồn tắm, trên người trùm khăn tắm, trên mặt không có biểu lộ gì, Tần Tử Dương tiến lại, song song ngồi cùng một chỗ với cô.

Cứ như vậy lẳng lặng ngồi, hai người đều không nói chuyện, phòng tắm hoàn toàn im lặng, thật lâu sau, Tần Tử Dương thấp giọng nói câu, “Thực xin lỗi, đã mạo phạm em.”

Tô Mộ Thu lắc đầu, “Em biết rõ anh có nỗi khổ tâm, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Cô bình tĩnh đến khó tin.

Hai tay Tần Tử Dương không tự giác nắm chặt, trên mặt xẹt qua một tia e ngại, “Cách đây không lâu, trước khi em tới trường, có hai người tới tìm anh, cho anh một túi thuốc mê, bọn họ uy hiếp anh, nếu như không làm theo lời của bọn họ, bọn họ sẽ thương tổn người nhà của anh, em gái của anh nằm trong tay bọn họ, em ấy trong điện thoại sợ hãi một mực khóc, chỉ biết gọi anh hai.....” Anh ôm đầu, vẻ mặt thống khổ, “Anh không có biện pháp nào khác, chỉ có thể nghe theo lời của bọn họ, anh không biết bọn họ rốt cuộc có ý đồ gì, bọn họ lại muốn anh..... Muốn anh phát sinh quan hệ với em..... Anh làm không được!!” Anh gầm nhẹ, “Những tên hỗn đản kia không chỉ có lắp đặt camera trong phòng, còn canh giữ ở bên ngoài, chúng ta trốn không thoát được..... Thực xin lỗi, nếu như không phải anh.....”

“Cám ơn anh.” Cô khẽ nói cám ơn, cắt đứt lời của anh.

“Tô tiểu thư.....” Anh sững sờ ngẩng đầu nhìn cô, cô cười lắc đầu, “Cái này không liên quan đến học trưởng, học trưởng không cần phải áy náy, hướng chỉ học trưởng cuối cùng vẫn là lựa chọn không tổn thương em, không phải sao? Muốn nói xin lỗi, cũng nên là em nói, mục tiêu của bọn chúng là em, chính em làm mọi người liên lụy.”

Tần Tử Dương trong lòng thở dài, chính vì cô như vậy, anh mới không có biện pháp hạ quyết tâm xâm phạm!

Reng ~ reng

reng

~

Chuông điện thoại bỗng dưng vang lên giữa hai người, trong nội tâm Tần Tử Dương chấn động, một loại dự cảm bất tường thoáng chốc tản ra trong lòng, anh lấy điện thoại ra, trừng mắt nhìn dây số lạ lẫm trên màn hình, tay nắm đến trắng bệch thậm chí có thể thấy khớp xương.

Tô Mộ Thu hiểu rõ vì vậy ôn nhu nói, “Nghe đi.”

Tần Tử Dương hít sâu một hơi sau đó nhấn nút nghe, tay khẽ run tiết lộ ra nội tâm khẩn trương của anh, “Alô.....” Đối phương vừa mở miệng chính là hung ác chất vấn, anh bị dọa cho hoảng sợ, “Là.... Tôi.... Tôi..... Cô ấy.....” Anh ấp úng, căn bản còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào.

“Nói em té xỉu trong phòng tắm, lập tức đi ra ngoài.” Tô Mộ Thu thấp giọng nói.

Anh không đồng ý nhú mào, che điện thoại muốn nói gì, nhưng là bị ánh mắt cô kiên định ngăn lại, anh cẩn thận trả lời, “Xảy ra một chút việc, cô ta ngất rồi, rất nhanh..... Tôi lập tức mang cô ta đi ra ngoài.... Ừ, biết rõ, được, anh hãy giữ lời hứa, đừng thương tổn em gái tôi.”

Tần Tử Dương cúp điện thoại, cất điện thoại vào túi sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tô Mộ Thu, “Như thế này, anh gọi hai người ngoài cửa vào, anh sẽ ngăn bọn họ lại, em hãy chớp lấy cơ hội.....”

“Túi xách của em anh có mang theo không?” Cô cắt đứt lời của anh.

“Hả?” Anh có chút sững sốt, “Có, đặt ở đầu giường.....”

“Vậy là tốt rồi.” Cô gật đầu, “Chỉ cần tìm được cơ hội gọi điện thoại cho bọn họ, hết thấy đều có thể giải quyết, bọn họ sẽ bảo đảm em gái của anh an toàn. Trước đó, chúng ta chỉ cần đến bên giường giả bộ, đợi đến lúc bọn họ tới là tốt rồi.”

“Bọn họ?” Anh nghi hoặc lặp lại, lập tức nhớ tới hai người đàn ông kiêu căng lạnh lùng, đúng rồi, Phương thị! Không thể khinh thường thế lực Phương gia.

Tô Mộ Thu khẽ cắn môi, đè xuống cảm giác bất an trong lòng, “Tần học trưởng, kế tiếp làm phiền anh, xin anh phối hợp với em, vậy, hiện tại đỡ em lên giường đi!”

Tần Tử Dương sau nửa ngày vẫn chưa có lấy lại tinh thần, anh vì tác phong làm việc quyết đoán của Tô Mộ Thu mà khâm phục, nếu như là những người khác gặp được loại chuyện này đã sớm bị dọa đến thất kinh, không phải sao? “Em không sợ sao?” Nghi vấn trong lòng không tự giác hỏi ra miệng, đến khi anh kịp phản ứng mới cảm thấy xấu hổ.

“Sợ.” Tô Mộ Thu thẳng thắn thành khẩn gật đầu, “Nhưng em tin tưởng bọn họ có thể vì chúng ta giải quyết tất cả nguy hiểm. Chúng ta mau đi ra đi, nếu không đi ra ngoài, bọn họ sẽ sinh nghi.” Cô kéo khăn tắm trên người ra, thuận thế dựa thân thể vào người anh, vẻ mặt anh biểu lộ vẻ thành thật nghiêm túc, phối hợp đỡ cô dậy mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Người trong ngực là người mình hâm mộ đã lâu, nếu như không phát sinh ra loại tình huống này, anh thật muốn cầu nguyện để cho thời gian ngừng lại tại thời khắc này.

Tần Tử Dương khổ sở nghĩ, tay không dám quá phận, hai tay chỉ là tượng trưng vịn trên vai Tô Mộ Thu.

Gần đến mép giường, đột nhiên ngoài cửa vang lên hai tiếng thê lương thét lên, tiếp theo là thanh âm cửa bị đá văng ra, hai tiếng hét lo lắng gào rú đồng thời vang lên.

“Tiểu Thu!”

66. Chương 66

Chương 66: Âm mưu

Là bọn họ!

Nhịp tim Tô Mộ Thu đập nhanh, vui mừng ngược mắt nhìn về phía trước, hai người đàn ông cao lớn song song đứng, toàn thân phát ra khí tức âm trầm, nội tâm căng cứng được buông lỏng, hốc mắt hơi nóng, cô thiếu chút nữa không kiềm được lòng mà rơi nước mắt.

Trước mắt nhoáng một cái, cô còn không kịp phản ứng, Phượng Dạ Diễm không hề báo động trước một tiếng đột nhiên tiến tới đứng ở trước mặt cô, một giây sau, Tần Tử Dương bên cạnh cô bị đá ngã lên trên mặt đất.

“Tần học trưởng!” Cô kinh hô, nhào tới trước xem xét thương thế của anh, ân cần hỏi, “Anh không sao chứ?”

“Khụ khụ....” Tần Tử Dương ôm lấy ngực kịch liệt ho khan, “Không có..... Anh không sao..... Khụ khụ.....”

Cô nhíu mày, “Sắc mặt anh trắng không còn chút máu, còn nói không có việc gì.”

“Xem ra, chúng tôi tới không đúng lúc, đã quấy rầy đến các người, phải không?”

Thanh âm lạnh lẽo giống như âm thanh nhức tai của hạt châu rơi xuống trên mặt đất, lạnh giống như một nhát dao xé gió lao thẳng tấp về phía Tô Mộ Thu.

Trên người Tô Mộ Thu chỉ có một khăn tắm trắng muốt, giờ phút này cúi xuống bên cạnh người đàn ông khác làm cho Phượng Dạ Diễm đỏ mắt, nhếch môi mỉm cười, nụ cười căng cứng nguôi lạnh có thể thấy được anh đang cực lực ấn nhẫn lửa giận.

Anh như vậy làm cho cô cảm thấy sợ hãi, “Không phải như vậy, bọn em.....” Cô đứng lên, vội vàng muốn cùng giải thích với anh, rồi lại đột nhiên dừng lại, cô biết rõ nếu như cô nói như vậy, từ ngữ mập mờ sẽ làm bọn họ càng thêm hiểu lầm, nhưng mà..... Trong phòng có camera, nói cách khác kẻ chủ mưu lần này có thể ở một chỗ khác nhìn bọn họ, nếu như cô hiện tại cùng Phượng Dạ Diễm giải thích, như vậy không cách nào cam đoan em gái của Tần học trưởng sẽ an toàn. “Làm ơn tin tưởng em, em không làm việc gì có lỗi.....”

“Bây giờ cô còn muốn bọn tôi tin tưởng cô?” Phượng Dạ Diễm cắt đứt lời cô, “Tô Mộ Thu, cô còn muốn gạt chúng tôi tới khi nào? Cô muốn nói em là bị ép buộc sao?”

Tô Mộ Thu vẻ mặt nhu hòa lặng lặng nhìn Phượng Dạ Diễm, giữ im lặng.

“Như thế nào? Không phản đối? Có tật giật mình? Nói muốn tới trường là một cái cố sao? Nhưng thật ra là vì gặp người đàn ông này?” Phượng Dạ Diễm cười lạnh, “Cô có soi gương nhìn bộ dáng thấp hèn của mình hay không? Thật sự là xấu hổ!” Anh chán ghét nhú mày.

Ánh mắt của anh như dao, tưởng chừng muốn đâm mấy nhát trên người cô, toàn thân cô chấn động, đồng tử đột nhiên co rút lại, sắc mặt cũng bắt đầu trắng xanh.

Phượng Dạ Hoàng một mực thờ ơ lạnh nhạt đến gần Tô Mộ Thu, ưu nhã cởi áo vest ra, sau đó choàng lên người cô, cô ngẩng đầu nhìn anh, khóe môi anh cong lên thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, đôi mắt đen sẫm nhìn không ra một tâm tình nào, cô tái nhợt mỉm cười với anh, ôn nhu khẽ gọi, “Hoàng.....”

“Em lúc nào cũng có thể làm anh ngạc nhiên! Thân thể gầy yếu như vậy.....” anh giơ bàn tay ra khẽ vuốt gương mặt cô như người yêu ôn nhu với nhau, “Bên dưới lại che giấu dục vọng đáng sợ đến cỡ nào? Em nói đi, rốt cuộc muốn bao nhiêu người đàn ông mới có thể triệt để thỏa mãn em? Hả?”

Thanh âm của anh thật mê người.

Rõ ràng là tháng năm đầu mùa hạ, rõ ràng có áo khoác trên người bao phủ thân thể, không phải đã mang theo nhiệt độ cơ thể người vừa mặc nó sao? Vì sao cô hoàn toàn cảm thụ không được? Lạnh quá! Cái lạnh thấm thấu đến xương, bất tri bất giác cô như bị chìm xuống một hố băng.

Tô Mộ Thu khép năm ngón tay lại, nín chặt áo khoác, một góc áo vest cao cấp bị vo thành một nắm giống lòng của cô bây giờ, bị một bàn tay vô hình hung hăng vò nát, yếu ớt không chịu nổi một đả kích.

“Khụ khụ..... Khụ khụ.....” Tần Tử Dương ho khan từ trên mặt đất đứng lên, lấy hết dũng cảm nhìn thẳng vào Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm nói, “Phượng tiên sinh, tôi cùng Tô tiểu thư không có.....”

“Câm miệng!” Tô Mộ Thu lạnh lùng cắt đứt.

“Tô tiểu thư.....” Tần Tử Dương ánh mắt quái lạ nhìn cô.

Khoác áo khoác lớn cô trông càng nhỏ bé yếu ớt hơn, vốn là khuôn mặt trắng nõn giờ phút này không còn một huyết sắc, cơ thể run rẩy lung lay như sắp đổ dường như chỉ một giây sau sẽ ngã xuống.

“Em không sao chứ?” Anh lo lắng tiến lên, muốn đỡ lấy cô.

Ánh mắt Phượng Dạ Hoàng trầm xuống, mặt không biểu tình chen chân vào, vào lúc Tần Tử Dương sắp đụng vào Tô Mộ Thu đã bị anh một cước đá văng ra.

Tần Tử Dương kêu lên một tiếng đau đớn, nặng nề ngã xuống đất, hai tay ôm lấy bụng, dường như rất thống khổ, lộ ra khuôn mặt tuấn tú vụn vỡ, có thể thấy một cước đá của Phượng Dạ Hoàng lực đạo hung ác cỡ nào.

Tô Mộ Thu nhẹ chau lông mày, tâm nổi lên tia không đành lòng cùng áy náy.

Phượng Dạ Diễm cười một tiếng, trước sau như một ngạo mạn nói, “Loại đàn ông yếu ớt như vậy rốt cuộc có cái gì tốt? Tại sao em vì cậu ta mà phản bội chúng tôi? Chẳng lẽ chúng tôi đối với em còn chưa đủ tốt?”

Không nói nên lời, trong mắt của bọn họ hiện lên tia chán ghét cùng khinh miệt không hề che giấu chút nào, cứ như vậy mà phán quyết tội danh của cô.

“Ha ha.....”

Cô cười khẽ lên tiếng.

Nụ cười kia rõ ràng nhu tình như nước, lại không che giấu được nội tâm bi thương của cô, thanh âm kia rõ ràng thanh thúy dễ nghe lại làm cho lòng người ta chua xót khôn tả.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm nheo mắt lại nhìn cô,

Cô giương mắt khiêu khích nhìn lại bọn họ, khoe môi treo nụ cười trào phúng, “Thật hết cách, đã bị các anh bắt được tại chỗ, cũng không có khả năng tiếp tục giấu giếm đi, nói đi, các anh muốn xử trí tôi như thế nào? Phản bội.....Là một tội danh rất lớn nha?”

Câu cuối cùng là nhẹ giọng nỉ non sau đó nhẹ nhàng thở dài, hơi thở giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

“Như thế nào? Tìm mười người đàn ông đến nhục nhã tôi? Hay là, trực tiếp giết tôi?”

Tô Mộ Thu mắt cũng không chớp lấy một lần, ánh mắt kia xuyên qua Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm thẳng tắp nhìn về phía phương xa, trống rỗng không hề có một tia sinh khí.

Bọn họ không tin cô, từ lúc bắt đầu bọn họ đã định cho cô tội danh phản bội, bọn họ căn bản không có ý định cho cô cơ hội giải thích, đây chính là yêu mà bọn họ luôn miệng nói sao? Luôn ngỡ vực vô căn cứ, không hề tin tưởng cô, loại tình yêu này.....cô không cần nó.

Tất cả ủy khuất trong nội tâm làm hốc mắt ảm ướt, nước mắt sắp không khống chế được, không được, không được, không được ở trước mặt bọn họ rơi nước mắt, không được.....

Làm ơn cho cô giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng.

“Không phải! Không phải như vậy!” Tần Tử Dương nằm ở trên mặt đất vội vàng giải thích, “Tôi tiểu thư cô ấy.....”

Mắt Phượng Dạ Diễm nhú lại, chân thẳng thừng đạp lên phía sau lưng anh, anh kêu lên một tiếng đau đớn ngất đi.

Phượng Dạ Diễm nhìn về phía Tô Mộ Thu, cười đến tàn bạo khát máu, “Giết cô? Làm sao có thể!? Hậu quả phản bội chúng tôi, tôi cam đoan sẽ làm cho cô vô cùng thống khổ.”

Anh cầm lấy cánh tay của cô, bị cô gạt qua, “Đừng đụng vào tôi!” Lực đạo quá lớn làm cho cô lão đảo lui về phía sau mấy bước mới đứng vững.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm cùng nhắm mắt lại, hai tay nắm lại thật chặt, chặt đến mức có thể thấy rõ các khớp xương.

Bọn họ mặt lạnh cắt bước rời đi, Tô Mộ Thu mặt không biểu tình đi theo phía sau bọn họ.

Trong phòng chỉ còn lại Tần Tử Dương hôn mê nằm trên mặt đất.

“Khốn nạn! Ngu xuẩn! Đồ con lợn!”

Từng tiếng yêu kiều vang lên, kế tiếp âm thanh vật nặng rơi trên mặt đất, trên màn hình LCD hình ảnh biến mất chỉ còn lại một màn hình tối đen.

“Vì sao hai người bọn họ đột nhiên xuất hiện!? Anh! Chính là anh! Anh nói! Rốt cuộc vì sao?”

Ánh mắt cô gái oán hận như đao bắn về phía người đàn ông cách cô gần nhất, người đàn ông kia kinh hoàng trừng mắt, lắc đầu liên tục, không biết làm sao.

“Đồ ngu! Đồ ngu! Tất cả đều là một lũ ngu xuẩn!”

Cô gái kêu to phát tiết cơn giận của cô, đem ánh mắt quét xuống những thứ rơi mặt đất, cuối cùng nặng nề ngồi lên ghế sofa.

“Bớt giận chưa? Bảo bối của anh.”

Người đàn ông mắt trái có một vết sẹo dữ tợn kéo dài ôm cô gái vào trong ngực, hút một điếu xì gà chậm rãi nhả ra một làn khói trắng.

“Giết đứa con gái kia cho tôi.” Cô gái âm độc cười lạnh.

“Ha ha.....” Người đàn ông mắt sẹo cười to, “Được được được.... Bảo bối định đoạt, người đâu tới đây.....”

“Đợi một chút.....”

Một giọng nam dễ nghe đột ngột vang lên, âm cuối kéo thật dài.

“Tôi khuyên các người tốt nhất không nên động vào em gái của tên kia, giờ phút này tôi kị nhất là làm lộ ra dấu vết, tôi nghĩ các người sẽ không hy vọng Âm Diễm môn điều tra ra đâu nhỉ?”

Cô gái nheo lại đôi mắt hạnh xinh đẹp, đem ánh mắt hướng về phía người đàn ông đang nói chuyện.

Người đàn ông một đầu tóc bạc dài đến eo đứng bên cửa sổ, trong tay cầm một cây ngân châm vuốt vuốt, vẻ mặt bất cần đời cười nhạt.

“Hai người bọn họ..... Là anh kêu đến?”

Cô gái hoài nghi, trong nội tâm vì khả năng này mà giận dữ.

Người đàn ông tóc bạc cười lắc đầu, “Tiểu thư đáng yêu, tôi với cô đã ngồi trên cùng một cái thuyền, nên tin tưởng lẫn nhau, không cần phải đưa ra loại suy đoán không thú vị này. Ok?”

Cô gái phần nộ hờ lạnh.

Thế giới này chỉ có ích lợi, không có tín nhiệm.

“Bảo bối, có cần giải quyết luôn tên kia không?”

Người đàn ông mặt thẹo vẻ mặt nịnh nọt hỏi cô.

“Không cần, đừng đụng vào anh ta, mặt khác thả em gái của anh ta ra. Mặc dù không đúng theo kế hoạch của em, nhưng ít ra hiệu quả nhận được không tệ cho lắm. Tô Mộ Thu, cô chờ xem hậu quả của việc phản bội Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đáng sợ cỡ nào a! Tôi rất chờ mong!” Cô gái tinh tế vuốt ve móng tay sơn màu đỏ tươi của mình, nở nụ cười nham hiểm.

67. Chương 67

Chương 67: Tuyệt vọng

Chiếc xe Lincoln chậm rãi dừng trước cửa Phượng gia.

Lúc xe dừng lại, Tô Mộ Thu liền không thể chờ có người mở cửa xe mà tự mở rồi vội vã xuống xe, một lòng chỉ muốn chạy trốn...không khí này làm cho cô hít thở không thông, vẻ mặt cô lãnh đạm trực tiếp đi về phía trước, kết quả bởi vì đi quá nhanh nên vấp phải một hòn đá, thân thể gầy yếu thoáng lung lay nhưng sau đó Phượng Dạ Hoàng nhanh tay đỡ được.

“Cẩn thận.”

Anh trầm giọng dặn dò.

Cô ổn định thân thể, nhẹ nhàng đẩy cánh tay anh ra, không thềm liếc anh một cái.

Thần sắc anh phức tạp nhìn bóng lưng vô lực của cô, âm thầm nắm chặt nắm tay.

Phượng Dạ Diễm đứng ở phía sau anh phát ra một tiếng thở dài.

“Hoan nghênh trở về!”

Trông thấy Tô Mộ Thu vào nhà, một đám nữ giúp việc dừng công việc trong tay lại kính cẩn hạ thấp người.

Cô lại giống như cái gì cũng không nghe thấy, tốc độ dưới chân không ngừng gia tăng, vẻ mặt không chút biểu tình, ánh mắt thẳng tắp hướng về phương xa.

“Mẹ.....”

Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên trông thấy Tô Mộ Thu liền bỏ món đồ chơi trong tay ra, liền nhảy xuống sô pha chạy về phía cô.

Tiếng nói non nớt đáng yêu làm cho đôi mắt vô thần của Tô Mộ Thu lóe lên, cô nhu hòa cười nhìn các con chạy tới, cô ngồi xổm xuống đem hai đứa con trai ôm chặt vào lòng.

“Mẹ, vừa rồi ông mang bọn con đi chơi xạ kích a!” Phượng Sở Nhiên mở to mắt hưng phấn ngẩng đầu nhìn cô.

Phượng Sở Mạc cũng là vẻ mặt hưng phấn, cười đến lộ ra hàm răng trắng bóc, “Mẹ, con rất lợi hại a! Mới bắn lần thứ nhất đã.....” Cậu đột nhiên dừng lại, “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Mẹ đừng khóc.....” Cậu duỗi ra bàn tay mập mạp nhỏ bé nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Tô Mộ Thu.

Từng giọt nước mắt ngưng tụ này giờ cuối cùng cũng theo gò má trượt xuống, Tô Mộ Thu gắt gao cắn môi, lung tung lau khuôn mặt mình nhưng như thế nào cũng ngăn không được nước mắt rơi xuống.

“Mẹ.....”

Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên đỏ mũi, nước mắt bắt đầu chảy xuống, Tô Mộ Thu như vậy đã dọa bọn chúng, bọn chúng nghẹn ngào nhào vào ngực cô.

“Ngoan, Tiểu Mạc Tiểu Nhiên không khóc....” Cô ôn nhu nhẹ nói, trấn an vỗ nhẹ sau lưng bọn chúng, “Mẹ không có việc gì, chỉ là thân thể mẹ không thoải mái, các con đi chơi đi, mẹ lên lầu nghỉ ngơi một lát.”

Cô miễn cưỡng mỉm cười, nụ cười kia chứa đầy khổ sở cùng chua xót làm cho người ta đau lòng.

“Dạ.”

Chính vì mẫu tử liên tâm, có lẽ Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên cảm nhận được Tô Mộ Thu nội tâm bị thương, thân thể tránh ra một bên, nước mắt như hạt châu sa từ từ rơi xuống, bọn chúng mím môi thật chặt, quật cường không khóc lên tiếng, chỉ là trơ mắt nhìn Tô Mộ Thu rời đi.

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, tới đây với ông.”

Xa xa Phượng Dật Hành kêu to, tinh thần Tô Mộ Thu sa sút làm cho ông cảm thấy được đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Ông.”

Bọn họ nức nở gọi, hai đứa một mực nắm bàn tay nhỏ bé, mở to hai mắt đắm lệ đáng thương ngẩng đầu nhìn ông.

Về mặt ông từ ái, tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt bọn chúng, “Tiểu bảo bối sao lại khóc nè? Nói cho ông nghe đã xảy ra chuyện gì? Hả?”

Bọn họ lắc đầu.

“Hoàng, Diễm, tới đây một chút.”

Ông mắt sắc thoảng nhìn Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, lập tức lên tiếng gọi bọn họ lại.

Bọn họ chỉ là lạnh lùng liếc ông một cái, không nói một câu xoay người lên lầu.

Phượng Dật Hành cùng Lãnh Nghiên hai mắt nhìn nhau, quái lạ nhíu mày.

“Hai cái thằng nhóc này lại làm ra chuyện gì nữa đây?”

Lãnh Nghiên lo lắng nhíu mày, “Ông xã, đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Mộ Thu cuộn mình trên giường lạnh run, dù cho trên giường vô cùng ấm áp nhưng vẫn không thể xua đi cái lạnh rét thấu xương, một cảm giác khó nói lên lời vô lực cùng bị thương mãnh liệt ở sâu trong nội tâm chen chúc nổi dậy, cô cắn chặt răng, cuối cùng nhịn không được, nước mắt liền chảy xuống.

Nước mắt ấm áp từ khóe mắt cô chảy xuống, rơi trên gối, cái ấm áp đã rút đi duy chỉ còn lại sự ẩm ướt lạnh thấu xương.

Có lẽ là quá mỏi mệt, cô ngủ thiếp đi.

Cô mơ một giấc mộng.

Trong mộng, có mẹ, mẹ vẫn xinh đẹp như vậy, ôn nhu như vậy, mẹ từ ái cười nhìn cô, hướng cô đuổi ra hai tay, cô muốn chạy qua ôm lấy mẹ, đột nhiên, bầu trời biến thành màu đen, trời đổ mưa tầm tã, tiếng sấm ầm ầm, tia chớp xẹt qua không trung vô tình xé rách màn trời, mẹ đi rồi, từ trước cho tới nay mẹ luôn cùng cô sống nương tựa lẫn nhau, làm cho cô tưởng rằng tương lai sẽ được cùng mẹ sống chung một chỗ nhưng mẹ lại để cô lại một mình mà đi.

Mẹ, mẹ.....

Âm thanh non nớt gọi hấp dẫn lực chú ý của cô, xa xa hai đứa bé đáng yêu nghiêng đầu nhìn cô, cười đến trong sáng, trong nội tâm cô ảm áp, chậm rãi đi về hướng bọn chúng, đột nhiên, trước mắt hiện ra hai người đàn ông cao lớn chặn đường đi của cô, hai người đàn ông kiêu căng tôn quý ôn nhu nhìn cô, cô mỉm cười đưa tay tới, cho là bọn họ sẽ ôn nhu nắm lấy, nhưng bọn họ lại hung hăng đẩy cô ra, ánh mắt lạnh như băng, vô tình giống như đang nhìn một người xa lạ. Bọn họ xoay người rời đi, mỗi người ôm một đứa con cô đi xa dần.

Không!

Cô vội vàng đuổi theo, nhưng bốn phía lại trở thành một mảnh hắc ám, đưa tay không thấy được năm ngón, phân không rõ đông tây nam bắc, cô căn bản không biết đuổi theo hướng nào.

Không gian đen tối chỉ còn lại cô một người.

Cô chậm rãi mở ra hai mắt chưa xót, chỉ thấy trước mặt tối đen, trong thoáng chốc không phân rõ rốt cuộc là cảnh trong mơ hay là hiện thật. Không biết bây giờ là lúc nào, cô cảm giác mình vừa trải qua một giấc mộng thật dài.

Cửa mở ra sau đó đóng lại, tiếng bước chân trong gian phòng yên tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng. Cô tưởng là nữ giúp việc đến gọi cô xuống dưới dùng cơm, vì vậy liền nói khẽ, “Tôi không có khẩu vị, không muốn ăn.”

Một tiếng “Tách” của công tắc điện vang lên, trong nháy mắt căn phòng sáng như ban ngày, cô nhắm mắt lại, thật lâu mới thích ứng được. Giương mắt nhìn sang, cô giật mình, vô lực nhắm hai mắt lại.

Phượng Dạ Hoàng khó hiểu nhìn cô, sau nửa ngày, anh mở miệng, “Ăn chén cháo trên bàn đi.”

Cô không có phản ứng.

“Như thế nào? Muốn tuyệt thực để phản kháng bọn anh? Em cho rằng em có tư cách sao? Đừng quên em còn có hai đứa con trai ở đây.”

Lời thoại rất quen thuộc, còn nhớ trước đây đã nghe qua. Cô cảm thấy buồn cười, lại cười không nổi, đáng hận, loại thủ đoạn uy hiếp này dùng lại trên người cô hiệu quả một cách chết tiệt.

Cô chuyển động thân thể ngồi xuống, mặt không biểu tình, “Tôi sẽ ăn hết tất cả, trẻ con là vô tội làm ơn đừng giận chó đánh mèo.”

Cô đem chén cháo bưng lên, chỉ nhìn thôi cô đã buồn nôn, cô cau mày, miễn cưỡng múc một ít cháo cho vào trong miệng.

Cháo vừa nuốt xuống, trong dạ dày một hồi khó chịu, một cảm giác kim châm muốn ói lập tức xông lên cổ họng, thống khổ đến mức làm cho cô run rẩy nhẹ, cuối cùng nhịn không được, cô che miệng chạy vào nhà tắm.

Âm thanh đứt quãng nôn mửa từ WC truyền ra làm cho người ta nghe mà không đành lòng.

Phượng Dạ Hoàng ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn về phía nhà tắm, hai nắm tay nắm chặt, vẻ mặt lãnh khốc rét lạnh.

Tô Mộ Thu gục trên bồn rửa tay thống khổ nôn khan, một ngày không ăn cái gì căn bản không có gì để nôn ra, sắc mặt cô tái nhợt, vài giọt nước mắt từ khóe mắt tràn ra.

Cô suy yếu vô lực dựa vào cửa đứng, cô không hề phòng bị nên bị Phượng Dạ Hoàng đến gần ôm vào trong ngực, cô vô thức đẩy anh ra, anh lại xiết chặt hai tay, lực đạo lớn đến mức muốn đem cô vò nát.

Anh cứ như vậy ôm thật chặt cô, cho đến khi có thứ nước ấm áp bắt đầu dính lên lồng ngực của anh, nóng đến làm cho anh hít thở không thông, sắc mặt anh trầm xuống, tay vung lên sau gáy, cô lập tức mất đi khí lực, như cành liễu xụi lơ trong lồng ngực của anh, anh ôm lấy cô.

Tia thần trí còn sót lại cuối cùng làm cho cô chỉ kịp trông thấy một đôi mắt nồng đậm đau lòng cùng thương tiếc nhìn cô.

Nhìn lầm rồi?

Cô cười, chậm rãi nhắm lại hai mắt, chìm vào trong bóng tối vô tận.

68. Chương 68

Chương 68: Kể trong kể

Lôi Sát đường, bên trong phụ trách an toàn cho Phượng gia cùng với thưởng phạt các thành viên của Âm Diễm, bên ngoài phụ trách ám sát, buôn bán giao dịch súng ống đạn dược, tất cả hoạt động ngầm đen tối.

Tô Mộ Thu bị đưa lên xe, khi biết được nơi mình bị đưa tới cô chỉ cười nhạt.

Đây đơn giản chỉ là hình phạt cho kẻ mang tội danh phản bội!

Bọn họ cuối cùng cũng thấy chán ghét cô sao?

Chiếc xe rộng rãi đủ để chứa bảy tám người, chính giữa là một bức tường gỗ ngăn cách nơi tài xế ngồi cùng phía sau xe, trên tường gỗ có TV, chiếc xe xa hoa làm cho người khác lú lẫm.

Tô Mộ Thu chống khuỷu tay bên cửa sổ, gò má tựa vào kính, hai mắt nhắm lại, vẻ mặt an nhàn nhu hòa, chỉ là thỉnh thoảng mi tâm cau lại làm cho cô trong lúc lơ đãng toát ra thần sắc bi thương, hơn nữa trong xe ánh sáng âm trầm càng tăng thêm vài phần u sầu.

Có lẽ kết cục này đối với cô mà nói mới là viên mãn nhất? Cô và bọn họ vốn cũng không phải là người cùng một thế giới, ba người vốn là hai đường thẳng song song, ngay từ đầu đã định sẵn kết cục này. Chỉ thương đứa con trong bụng cô không thể ra đời, đi theo cô chỉ có vất vả.

Tô Mộ Thu chậm rãi mở hai mắt ra, bàn tay mềm mại không xương nhẹ nhàng xoa bụng.

Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, kinh ngạc sững sờ.

Phượng Dạ Hoàng..... Phượng Dạ Diễm.....Hai người đàn ông độc tôn một tay che trời, hận nhất là bị phản bội? Hy vọng bọn họ đừng giận lây sang hai đứa con trai của cô.....

Không đúng!

Cô đột nhiên chậm rãi lắc đầu, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Hiện tại tỉnh táo lại suy nghĩ một chút, cảm giác có cái gì đó sai lầm, hẳn là có một thứ gì đó đã bị cô bỏ sót. Bọn họ tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở hiện trường, nếu chỉ đơn thuần nhìn phản ứng của bọn họ sẽ không nhìn ra có chỗ không bình thường. Nếu bọn họ thực sự nhận định cô phản bội, phản ứng của bọn họ không thể tỉnh táo như vậy, càng không có khả năng khinh địch buông tha Tần học trưởng, cô phải cảm thấy rõ sát khí của bọn họ mới đúng, giống như bốn năm trước nhưng cô không thấy được. Bây giờ nhớ lại, ngày hôm qua lời bọn họ nói cùng với phản ứng biểu hiện ra ngoài rất rõ ràng, quả thực giống như là..... Giống như là cố ý biểu hiện cho ai đó xem.

Ngày hôm qua, tại cửa ra vào suýt nữa trượt chân là Phượng Dạ Hoàng đỡ lấy cô, hiện tại nhớ tới, anh nói câu “cẩn thận” kia kỳ thật chứa đầy sự quan tâm, mặt khác tối hôm qua trước khi hôn mê cô nhớ đã nhìn thấy trong đôi mắt kia tràn đầy đau lòng và thương tiếc, xem ra là xuất phát từ nội tâm. Những điều quan trọng này bởi vì cô một mặt ai oán, tinh thần sa sút, tự than thở hối tiếc mà không để ý đến nó.

Cô thật là ngu ngốc!

Tô Mộ Thu cảm thấy buồn cười, không khỏi đùa cợt lắc đầu.

Căn bản người không thể tin tưởng nhất lại chính là cô à!? Lời thề son sắt nói tin tưởng bọn họ của cô chạy đi đâu rồi? Những thứ cô tự cho là đúng kia quả thực là buồn cười đến cực điểm.

Bọn họ hẳn là đã nhận ra cái gì, như vậy, kế tiếp bọn họ định làm gì? Điều cô cần làm chắc là yên lặng phối hợp theo dõi mọi thứ sắp xảy ra?

Đang lúc cô trầm tư thì xe hơi đột nhiên dừng lại, cô không kịp phản ứng nên ngã dúi người về phía trước, cô vô thức che chở bụng ngã xuống ghế đối diện, sau đó cô chống thân thể ngồi lên, ngẩng đầu hướng ngoài cửa sổ xe nhìn.

Đạp vào mắt là một mảnh xanh ngắt, cảnh vật tự nhiên như vậy hẳn là tại vùng ngoại ô.

Cô cảm thấy nghi hoặc, vì vậy cầm lấy bộ đàm trên tường gỗ, đó là trang bị để có thể thuận tiện trao đổi cùng tài xế.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Không có trả lời, cô chỉ nghe thanh âm cửa xe mở ra sau đó đóng lại, cô đơn giản cũng đi theo xuống xe.

Đường thật rộng lớn thẳng tắp chạy dài về phía trước, bởi vì đây là vùng ngoại thành cho nên hoang tàn vắng vẻ, hai bên đường là những hàng cây xanh ngắt, hoàn toàn là thiên nhiên tạo ra chứ không có một điểm do con người tạo ra.

Mặc dù không biết đường cái này đi đến đâu, nhưng có thể thấy từ trước tới giờ hẳn là ít có xe lui tới. Trên đường lớn ngoại trừ cô cùng chiếc xe này ra cũng chỉ có một chiếc xe đột ngột chắn ngang trên đường lớn.

Cửa xe mở ra, bước ra là hai người đàn ông đeo kính râm, áo vest đen.

Tô Mộ Thu đứng bất động, đối phương có vẻ hung tợn, nhìn ngang nhìn dọc là biết không có chuyện tốt lành gì, nhưng là cô không thể tự tiện làm gì được.

“Không được nhúc nhích!”

Quả nhiên, hai người đàn ông vừa đi tới gần liền móc ra một khẩu súng chỉ vào Tô Mộ Thu cùng tài xế. Người tài xế bị đánh một cái vào đầu liền ngã gục xuống.

Tô Mộ Thu không để ý tới hai người đàn ông đó mà thẳng tắp nhìn về phía chiếc xe kia.

Rốt cục, chỗ ngồi phía sau cửa xe từ từ mở ra, bước xuống là một cô gái xinh đẹp. Dưới chân mang một đôi giày cao gót, khiến cho thân thể vốn dĩ nhỏ nhắn trở nên cao gầy, một bộ đầm đen bó sát làm lộ ra những đường cong gợi cảm, dây áo nhỏ nhắn che không được bả vai trắng nõn, cổ áo chữ V làm nổi bật bộ ngực đầy đặn, chiếc váy siêu ngắn miễn cưỡng che lấy phần mông cao cao, toàn thân cao thấp đều toát ra hơi thở hấp dẫn quyến rũ.

Tô Mộ Thu không khỏi nhíu lông mày.

Nếu như nhớ không lầm thì người kia chính là người cô vờ vờ chỉ gặp có vài lần – Lục Nhĩ Nhã, không nghĩ tới bốn năm không gặp, lúc trước như đoá hoa ngọt ngào trong nhà kính hôm nay lại có bộ dạng phong tình như vậy.

“Tô tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Lục Nhĩ Nhã tựa vào xe, lưỡi biếng mở miệng, nhẹ nhàng trêu chọc một lọn tóc đen, dáng vẻ vô cùng phong tình vạn chủng.

“Đã lâu không gặp, dù vậy Lục tiểu thư cũng không cần đặc biệt dùng hình thức này để nghênh đón tôi, thật làm cho tôi thụ sủng nhược kinh à? Tôi không nhớ rõ khi nào thì mình cùng Lục tiểu thư quen thân như vậy.” Tô Mộ Thu một bộ thoải mái, bình tĩnh nói.

“Kế tiếp tôi còn chuẩn bị hạ lễ thú vị cho cô, tôi cam đoan tuyệt đối sẽ làm cho cô thoải mái. Ngày hôm qua cô để cho tôi xem một bộ film miễn phí, phần bội..... Thật sự là một cái tội danh không tội!” Lục

Nhĩ Nhã hừ lạnh, “Còn tưởng rằng Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đối với cô rất đặc biệt, bất quá cũng chỉ như thế! Chỉ cần xúc phạm bọn họ, vô luận là ai, cũng sẽ bị một cước đá văng ra, bọn họ quả nhiên không phải là lãnh huyết bình thường! Tuy rất chờ mong bọn họ rốt cuộc sẽ như thế nào xử phạt cô, nhưng mà.....” Cô dừng lại, một đôi mắt hạnh nhìn Tô Mộ Thu mang theo ý ác độc, “Tra tấn phải là chính mình tự làm mới có cảm giác.”

Tô Mộ Thu nhẹ nhàng nhú mày, “Quả nhiên chuyện hôm qua là cô bày ra, có thể hỏi một chút tôi đắc tội Lục tiểu thư lúc nào không?”

Nghe vậy, Lục Nhĩ Nhã thu lại ý cười, không còn vẻ mặt lười biếng thích ý nữa mà neho mắt lại hung dữ trừng mắt Tô Mộ Thu, không che giấu chút oán hận từ mắt bắn ra “Cô đương nhiên không biết! Cô không có khả năng biết rõ cô đã khiến tôi bị hủy hoại như thế nào, lúc tôi bị lăng nhục tôi đã thề, những gì cô nợ tôi tôi muốn từ trên người cô đòi lại gấp mười gấp trăm lần. Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đối với tôi như thế nào, tôi sẽ trả lại cô như thế. Tư vị của mười người đàn ông cô hẳn là chưa có hưởng qua nha?” Cô hung ác cười, lập tức bởi vì vẻ mặt vẫn bình tĩnh không chút nào sợ hãi của Tô Mộ Thu mà giận dữ, tức giận sắp hủy đi lý trí của cô, “Cô ở đây còn bình tĩnh cái gì! Cô cho rằng hai người kia còn có thể tới cứu cô sao? Không có khả năng! Đối với một người đã từng phản bội bọn họ, bọn họ sẽ không nhìn đến lần thứ hai. Chỉ cần ngày trang đây là sự cố, bọn họ căn bản sẽ không để ý!”

“Đích thật là như vậy, rất cảm ơn cô đã giúp tôi hiểu được nhiều chuyện như vậy.”

Từ cuối cùng vừa rơi xuống, kẻ dùng súng chỉ vào người tài xế cả kinh, lập tức kịp phản ứng, ngón trỏ dùng lực bóp cò súng nhưng mà tài xế động tác nhanh hơn, tốc độ nhanh như chớp đến gần sát tên kia, một tay trong nháy mắt đã chế trụ cổ tay của kẻ kia, tiếng xương cốt bị bẻ gãy rõ ràng vang lên đồng thời anh giơ chân đá tên còn lại còn chưa kịp phản ứng, động tác đó phát sinh trong nháy mắt, hai người đàn ông bị đá ngã xuống đất.

Trước một khẩu súng còn trong tay đối phương thì hiện tại đã ở trong tay tài xế, anh ta nhắm ngay người đàn ông nằm trên mặt đất bóp cò, một tiếng nổ vang lên, viên đạn bắn vào đùi người kia, anh ta phát ra một tiếng kêu rên, hai tay chăm chú đè đùi.

Người tài xế hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt hung ác nham hiểm, “Tôi ghét nhất có người cầm súng chĩa vào đầu tôi.”

“Anh! Làm sao có thể!?” Lục Nhĩ Nhã thấy rõ mặt tài xế liền kinh hãi trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin, “Phượng Dạ Diễm, anh chừng nào thì..... Không có khả năng Rõ ràng.....” Cô không cách nào tiếp nhận, liên tiếp lắc đầu, “Chết tiệt!” Cô thảm rủa một tiếng, cắn răng phẫn nộ nắm chặt nắm tay.

Phượng Dạ Diễm ôm Tô Mộ Thu vào trong ngực, hòng súng thẳng tấp chỉ vào Lục Nhĩ Nhã, tình thế lập tức nghịch chuyển.

Tô Mộ Thu ngửa đầu nhìn một bên mặt của anh, không tự giác hốc mắt hơi nóng, vô ý thức ôm thật chặt anh.

Cánh tay anh ôm cô xiết chặt hơn, không nói gì, mắt phượng hung ác thẳng tấp bắn về phía Lục Nhĩ Nhã, “Dám dụng kế lên chúng tôi, cô đã hạ quyết tâm phải chết?” Lời nói lạnh lùng không chứa bất cứ tia cảm tình nào.

Lục Nhĩ Nhã như cũ không thể tin tình thế trước mắt, thất kinh, thân thể run rẩy, thì thào tự nói, “Không có khả năng..... Tôi rõ ràng thấy các anh..... Tôi..... Các anh..... Các anh rốt cuộc khi nào thì.....” Cô nói năng lộn xộn như đang lâm bầm.

“Đầu tiên, cô đánh giá thấp năng lực của chúng tôi, tiếp theo, cô đánh giá thấp sự tin tưởng của chúng tôi đối với Tiểu Thu, đây là chỗ thất bại của cô, lần sau đừng có dùng tư duy ngu xuẩn để đoán suy nghĩ chúng tôi, không, sẽ không còn có lần sau.” Phượng Dạ Diễm híp híp mắt, trong mắt hiện lên sự khắc nghiệt, “Chúng tôi đã cho cô một cơ hội, nếu như không phải nể tình chú Lục, bọn tôi không có khả năng buông tha cô. Ở nước ngoài hưởng thụ sự phục vụ do bọn tôi cung cấp không phải rất tốt sao? Làm gì phải trở về để chịu chết.”

Nghe vậy, cả thân thể Lục Nhĩ Nhã run hơn, cô cắn răng trừng mắt, bộ dáng rất thê lương, “Cái gì mà phục

vụ tốt! Có ai có thể tiếp nhận mỗi ngày bị mười người đàn ông..... Bị bọn họ.....” Cô gắt gao cắn môi dưới, nói không được.

“Đã không hài lòng, vậy đi chết đi!”

Phượng Dạ Diễm lạnh lùng nói.

“Anh.....Anh.....” Lục Nhĩ Nhã ghen hòng nhìn trần trời, sau nửa ngày mới nói không ra lời, “Anh quả thực là ác ma! Không, anh so với ác ma còn tàn nhẫn vô tình hơn!”

Bốn năm cỗ xe có rèm che không tiếng động lái tới phía sau Phượng Dạ Diễm, Lục Nhĩ Nhã đột nhiên quay đầu nhìn phía sau mình, bên kia đồng dạng có bốn năm cỗ xe xe có rèm che chậm rãi chạy lại gần. Xe dừng lại, đi ra mười người đàn ông mặc đồ đen.

Cô bình tĩnh đại ngộ gật đầu, “Thì ra các người sớm đã có chuẩn bị..... Các người ngay từ đầu đã biết..... Cho nên cố ý bày ra việc này dụ tôi ra.....”

Phượng Dạ Diễm nghiêng ngẫm cười khê, “Có thể làm cho chúng tôi vận dụng nhiều người để đối phó cô, cô nên cảm thấy vinh hạnh, sau lưng cô hẳn là có nhân vật lợi hại hơn a? Nếu như không phải anh ta giấu cô kỹ như vậy, chúng tôi cũng sẽ không tương kế tựu kế.”

“Ha ha.....”

Lục Nhĩ Nhã như là nhớ ra cái gì đó, đột nhiên quỷ dị cười ha hả.

Phượng Dạ Diễm cùng Tô Mộ Thu đồng thời nhíu mày.

Bỗng dưng, cùng lúc với tiếng “xuy, xuy”, sương khói dày đặc xuất hiện cùng với ánh sáng chói mắt.

Phượng Dạ Diễm từ từ nhắm hai mắt, ôm Tô Mộ Thu sát trong ngực, cảnh giác đề phòng vận dụng thánh giác chú ý hết thấy động tĩnh, Tô Mộ Thu cũng là vẻ mặt cảnh giác, lại đột nhiên cảm thấy phía sau cổ tê rần, sau đó liền mất đi ý thức.

“Tiểu Thu!” Phượng Dạ Diễm gầm nhẹ một tiếng, ôm sát thân thể xuy lơ trong ngực nhưng mà có người từ bên cạnh tập kích anh, bởi vì mắt thấy không rõ tình huống, địch tối ta sáng làm anh nhất thời bị đá vào bụng, đồng thời Tô Mộ Thu bị người nọ cướp đi.

“Lập tức rút chìa khóa, đóng tất cả cửa xe.” Anh quỳ một gối xuống lạnh giọng hạ lệnh.

Nhưng mà đã muộn một bước, tiếng động cơ xe hơi vang lên, Phượng Dạ Diễm vội vàng tiến lên, chỉ kịp thấy một chiếc xe chạy vút đi.

“Chết tiệt!”

Anh rửa thềm một tiếng, nắm chặt nắm tay, toàn thân phát ra hơi thở khắc nghiệt.

“Thiếu chủ, xin thứ tội!”

Mười người đàn ông khập khiễng lục tục từ trong sương khói đi ra, đều quỳ xuống sau lưng Phượng Dạ Diễm, về mặt hổ thẹn.

Phượng Dạ Diễm khoát khoát tay, ánh mắt rơi vào trên đùi thuộc hạ, một cây ngân châm lóe mũi nhọn lạnh lẽo. “Đứng lên đi! Không trách các cậu, là ta quá chủ quan khinh địch. Truyền lệnh xuống, phong tỏa cả đoạn đường.”

“Dạ.” Người đàn ông dẫn đầu gật đầu, lấy ra trong túi áo máy bộ đàm liên lạc với anh em của Liệt Phong đường.

Phượng Dạ Hoàng vừa chạy đến vẻ mặt nghiêm túc lạnh lẽo, “Xảy ra chuyện gì?”

Phượng Dạ Diễm vuốt vuốt huyệt Thái Dương, thấp giọng nói, “Xin lỗi, Hoàng, em không có.....”

Phượng Dạ Hoàng vỗ vỗ bờ vai của cậu, cắt đứt lời cậu, “Đừng để ý, ai cũng không ngờ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này.” Anh nhặt lên một cây ngân châm trên mặt đất, “Xem ra cô ta tìm tới một tay giúp đỡ xuất sắc.”

69. Chương 69

Chương 69: Ân oán

“Giội nước cho tôi!”

“Dạ.”

Người đàn ông xách thùng nhỏ bước tới, hơi dùng lực đem thùng nước đổ xuống, nước như một một thác nước nhỏ nhỏ chảy xuống.

“Ngô!”

Tô Mộ Thu hôn mê trên mặt đất kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể gầy yếu hung hăng run rẩy, lập tức cảnh giác, ngồi dậy rất nhanh, huyết áp tuột đột xuất lại làm cho cô choáng váng một hồi, trước mắt trắng bệch, hoàn toàn nhìn không thấy. Đến khi khôi phục lại, cô lập tức cẩn thận đề phòng đánh giá tình hình giờ phút này.

Trần nhà hình vòm cao, sân trống trải rộng rãi, bốn phía đặt toàn đao côn thương, chắc là một nơi bình thường dùng để huấn luyện.

Mà cô hiện tại ở giữa sân, phía trước cô là ghế sofa cùng bàn trà, trên ghế sofa gồm có Lục Nhĩ Nhã cùng một người đàn ông lỗ măng mặt thẹo, đằng sau sofa là một người đàn ông ăn mặc áo T-shirt màu đen. Bởi vì đoán chắc cô không có khả năng đào tẩu, mới không trói chặt tay chân của cô sao?

Toàn thân cao thấp đều ướt đầm, ngay cả tóc cũng là ướt sũng rồi tung ra, giờ phút này Tô Mộ Thu thoát nhìn chặt vật không chịu nổi, dù vậy, biểu hiện của cô vẫn bình tĩnh một cách kỳ lạ như cũ, dù cho tâm tình bất an tràn ngập trong lòng cũng che giấu được rất tốt.

Nhưng mà hoàn toàn bởi vì sự bình tĩnh này mà đã chọc giận lớn tới Lục Nhĩ Nhã, cái cô muốn chính là làm cho Tô Mộ Thu sợ hãi, chính là làm cho Tô Mộ Thu không tôn nghiêm quý ở bên chân cô mà cầu xin buông tha. Dựa vào cái gì cô ta có thể kiên trì bình tĩnh như vậy, thậm chí còn làm cho cô cảm thấy thần thánh không thể xâm phạm, thật sự là gặp quý.

Cô chớp mắt, chậm rãi đứng lên, hướng đến gần Tô Mộ Thu, tiếng giày cao gót dẫm trên mặt đất vang to.

Bỗng dưng, cô giơ lên tay, bàn tay rất mạnh rơi vào trên mặt Tô Mộ Thu tạo ra tiếng vang thanh thúy.

Lục đạo lớn làm mặt Tô Mộ Thu nghiêng sang một bên, môi cô mím thật chặt, giữ im lặng. Một cái tát kia tạo ra năm dấu tay hồng hồng trên gương mặt trắng nõn của cô.

“Tiện nhân! Đừng quá kiêu ngạo, cô hiện tại chỉ là một tù nhân, cô tốt nhất nhận rõ sự thật này, đừng chọc giận tôi, chọc giận tôi, tôi sẽ giày vò cô muốn sống không được muốn chết không xong.”

Lục Nhĩ Nhã hung dữ cảnh cáo.

Tô Mộ Thu chau hai hàng lông mày, cô hiện tại chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, hơn nữa còn lạnh, quần áo ướt đầm dán chặt trên người, lạnh đến mức làm cho cô khó chịu.

Cô sẽ không đại đột cùng một người con gái mất đi lý trí cãi cọ. Lúc này, vô luận cô nói cái gì làm cái gì, Lục Nhĩ Nhã cũng chỉ sẽ càng thêm làm cản, nhục nhã cô.

Lục Nhĩ Nhã khinh thường quát cô, “Đừng tưởng rằng Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm còn có thể bảo vệ được cô, từ giờ trở đi, bọn họ cái gì cũng không thể, tôi có năng lực khiến bọn họ suy sụp, chỉ cần cô ở đây với chúng tôi.” Cô quay đầu lại nhìn một người đàn ông, “Đem điện thoại của tôi tới.” Thái độ ngạo mạn.

“Dạ.”

Người đàn ông trước sofa đem điện thoại cầm ở trong tay, bước nhanh đi đến trước người Lục Nhĩ Nhã, cung kính thuận theo giao cho cô.

Lục Nhĩ Nhã bấm một cái mã số, sau đó mở loa lên.

“Xin chào, đây là Phượng gia, xin hỏi tìm ai?”

Điện thoại vang lên thanh âm ngọt ngào lễ phép.

“Chủ của các người.”

“Dạ, xin chờ một chút.”

“Lục Nhĩ Nhã!”

Rất nhanh, điện thoại lại truyền đến thanh âm, tiếng nói nghe trầm thấp lạnh như băng, nhưng mà có cảm giác rất chân thật là giờ phút này người đó rất phẫn nộ

Ngoại trừ Tô Mộ Thu, tất cả mọi người ở đây kể cả Lục Nhĩ Nhã cũng không tự giác run rẩy xuống.

Lục Nhĩ Nhã lập tức trấn định lại, “Không cần phải lãnh đạm như vậy, dù nói thế nào, chúng ta cũng có vài năm không gặp, anh.....”

“Đừng nói nhảm, nếu như cô dám thương tổn Tiểu Thu, tôi cam đoan, kết quả của cô sẽ không thoải mái như trước.”

Lục Nhĩ Nhã cười lạnh một cái nói, “Uy hiếp tôi cũng vô dụng, cô ta nằm trong tay tôi, tôi không cần phải sợ các người. Ngày mai giữa trưa 12 giờ đến Thanh Long, tôi sẽ cung kính bồi tiếp các người đại giá, nhưng nhớ kỹ các người chỉ có thể một mình tới, nếu như trái với ước định hoặc là trước đó hành động thiếu suy nghĩ tôi tùy thời có thể giết Tô Mộ Thu, có cô ta chôn cùng tôi dù sao cũng không thiệt thòi.”

Nói xong, cô cúp máy.

“Hãy chờ xem! Tôi sẽ kéo bọn họ từ đỉnh thế giới xuống. Thế giới này sẽ không có bọn họ sẽ sống yên ổn không có chỗ đứng cho bọn họ? Mà tất cả đều là lỗi của cô.”

Lục Nhĩ Nhã biểu lộ điên cuồng dữ tợn làm cho Tô Mộ Thu cảm thấy bất an, đầu ngón tay lạnh buốt.

Cô chỉ nhớ rõ lúc ấy phía sau cổ tê rần, sau đó liền mất đi ý thức, tuy không biết Lục Nhĩ Nhã làm sao nhưng mà có thể từ tay Phượng Dạ Diễm cướp người, cô ta quả thật có bản lĩnh. Hơn nữa hiện tại cô ta lại quyết sống chết, cái gì cô ta cũng làm được. Không.... Cô không hy vọng Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm bởi vì cô mà bị người khác khống chế, như vậy sẽ làm cô cảm thấy so với chết còn khó chịu hơn.

“Hừ, bọn họ dường như thật sự rất quan tâm cô! Cô rốt cuộc có bản lĩnh gì, lại có thể trèo lên hai người kia, a, không, cô hẳn phải nên cảm tạ tôi, là tôi cho các người cơ hội, cùng một lúc phục vụ hai người, thật đúng là dâm loạn!” Ánh mắt Lục Nhĩ Nhã ngoan độc một mực khóa chặt trên người Tô Mộ Thu, lời nói chanh chua từ cánh môi cô nói ra, hoàn toàn phá hủy thân hình xinh đẹp cô, chỉ làm cho người ta cảm thấy xấu xí không chịu nổi. “Nếu như không phải cô, tôi đã sớm là Phượng gia Thiếu phu nhân, Phượng gia vốn nên là của tôi! Đều tại cô! Tiện nhân này! Nếu như lúc trước không có cô đi ra, thì cục diện không phải giống hôm nay, cô tại sao phải xuất hiện!? A? Cô nói đi!”

“Có ý tứ gì?” Tô Mộ Thu ần ần cảm thấy không đúng, lời của cô tựa hồ ẩn chứa một ý tứ khác.

“Có ý tứ gì? Cô nghe không hiểu sao? hử....” Lục Nhĩ Nhã cười nhạt, “Năm đó trong tách của Phượng Dạ Hoàng có bỏ thuốc, cô không nhớ sao? Cô sẽ không khờ dại cho là anh ta thực thích cô chứ? Anh Hoàng vốn nên là của tôi, tôi thương anh ta như vậy, anh Diễm cũng vậy, đều tại cô! Nếu như không có cô, chúng tôi đã sớm ở cùng một chỗ. Hết lần này tới lần khác cô đều chiếm được tiện nghi.”

Lục Nhĩ Nhã lúc thì biểu lộ vẻ đùa cợt, lúc thì biểu lộ vẻ hoảng hốt, giây lát lại biến thành biểu lộ căm hận.

Không, dù cho không có cô, Phượng Dạ Hoàng cũng sẽ không lựa chọn Lục Nhĩ Nhã, không thương chính là không thương, cho dù bởi vì xuân dược mà cùng Lục Nhĩ Nhã xảy ra quan hệ, Hoàng cũng sẽ không xuất phát từ áy náy cùng trách nhiệm mà lấy cô. Nếu như không phải không hiểu rõ Hoàng thì chính là cô ta nghĩ quá ngây thơ.

Tô Mộ Thu cảm thấy buồn cười, nhưng mà cô có một nghi vấn.

“Thuốc là cô bỏ? Cô làm như thế nào?”

Nếu như là cô ta, Phượng Dạ Hoàng không có khả năng tra không được, nhưng lại bởi vì tìm không thấy người bỏ thuốc cô mới bắt đắc dĩ nhận tội, cũng bởi vì như thế ba người bọn họ mới dây dưa không rõ.

“Nhấn thuật, nghe qua chưa?”

Tô Mộ Thu có chút kinh ngạc, nhấn thuật, cô đã nghe qua, tương truyền đó là một loại võ đạo của Nhật Bản cổ đại mà thể xác và tinh thần hợp nhất, không nghĩ tới trên đời này thật sự có.

Tô Mộ Thu phản ứng làm hài lòng Lục Nhĩ Nhã, cô cười cười hài lòng, “Cô đoán không được? Vừa rồi trừ tôi ra còn có một người nữa, chỉ là các người nhìn không thấy anh ta, cho nên Phượng Dạ Diễm mới phớt lờ. Còn một chuyện cô không biết a, còn nhớ bốn năm trước cô biến mất không? Mấy người đó là tôi tìm tới nhưng đáng tiếc không thể để cho bọn họ phục vụ cô thật tốt, hết thấy đều là cô tự tìm. Nếu như không phải cô, Hoàng sẽ không đột nhiên bỏ tôi, ngày đó anh ấy rõ ràng đáp ứng đi cùng tôi một ngày nhưng sau khi anh ấy nhận điện thoại liền vứt bỏ tôi, là cô phá hủy ước hẹn của chúng tôi.”

Tô Mộ Thu đôi mắt lóe sáng.

Những người kia không phải bọn họ sai..... Nhưng mà, vì sao bọn họ không giải thích? Mặc kệ kệ như thế nào..... Thật tốt..... Thì ra không phải bọn họ.....

Tuy khó hiểu, nhưng mà cô càng cảm thấy an tâm, không có gì có thể so với điều này, có thể làm cho cô đỡ xuống khúc mắc đối với bọn họ.

Lục Nhĩ Nhã híp híp mắt, biểu lộ của Tô Mộ Thu làm cho cô cảm thấy chướng mắt, trong cơn giận dữ cô giơ chân hướng bụng cô ta đá, Tô Mộ Thu phản ứng nhanh chóng xoay người che chỗ bụng, Lục Nhĩ Nhã chân nặng nề đá vào lưng cô, liên tiếp đá hung hăng vài cái mới thu chân.

Bởi vì dùng sức quá độ, Lục Nhĩ Nhã thở hồng hộc, nhưng vẻ mặt vẫn căm hận trừng mắt Tô Mộ Thu,

Tô Mộ Thu quỳ rạp trên mặt đất, ngày hôm qua không có ăn uống gì, hơn nữa quần áo ướt đầm dẫm tại trên người, lại bị Lục Nhĩ Nhã nặng nề đá vài cái, cô bắt đầu cảm thấy đầu hỗn loạn mặc dù cô kiệt lực bảo trì ý chí thanh tỉnh, lại vẫn không được càng ngày mí mắt càng nặng.

Lục Nhĩ Nhã nhìn Tô Mộ Thu trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, đột nhiên quỷ dị nở nụ cười.

“Nghe nói cô mang thai phải không? Trước lúc Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đến, chúng ta chơi trò chơi để giết thời gian đi? Như thế nào? Anh Hùng.” Cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông mặt sẹo trên ghế sofa, đáng yêu gọi, cười đến diêm dúa lẳng lơ, “Mượn anh mấy người đàn ông dùng, mấy người các người....” Cô chỉ vào mấy người đàn ông, “Hầu hạ thật tốt người phụ nữ này cho tôi, phụ nữ mang thai các người hẳn là chưa chơi đùa qua?”

Tô Mộ Thu toàn thân cứng đờ, kinh hãi trừng mắt, lạnh cả người, đầu tiên muốn né ra, vừa đứng lên, một giây sau lại bị Lục Nhĩ Nhã hung hăng đá trúng đầu gối, cô kêu lên một tiếng đau đớn nặng nề quỳ trên mặt đất.

Thật là khó chịu..... Trước mắt càng ngày càng mơ hồ..... Đầu đau quá..... Thân thể lúc lạnh lúc nóng.....

Mấy người đàn ông đi tới, Cổ Kiến Hùng cũng đã đi tới, một tay ôm Lục Nhĩ Nhã vào trong ngực, một đôi tay không an phận cao thấp vuốt ve, “Bảo bối, cái này không tốt lắm đâu? Động vào người của Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, vạn nhất.....”

“Sợ cái gì!” Lục Nhĩ Nhã không cho là đúng mắt trợn trắng không còn chút máu, “Chỉ cần cô ta còn trong tay chúng ta, chúng ta chính là người chiến thắng, hơn nữa.....” Cô dừng lại, mắt hạnh khiêu khích nhìn, ngón trở mập mạp ở ngực anh ta khiêu khích, “Đây chính là người phụ nữ của Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm a, chẳng lẽ Hùng ca không muốn ném thử sao? Cơ hội này rất khó có được.”

Cổ Kiến Hùng bị nói khích, tâm tư bắt đầu động, bĩu môi cúi người ngồi xổm xuống trước mặt Tô Mộ Thu, vươn tay nâng cằm Tô Mộ Thu, “Khuôn mặt bình thường như vậy, thật khó tưởng tượng là người phụ nữ của hai người Phượng gia, bọn họ vậy.....”

“Cút ngay! Đứng đừng động!”

Tô Mộ Thu lạnh lùng quát khế, dùng hết toàn lực nặng nề đạp, đem Cổ Kiến Hùng đá ngã trên mặt đất.

Cổ Kiến Hùng then quá hoá giận, sắc mặt trầm xuống, “Đè cô ta xuống cho tôi!”

“Dạ!” Mấy người đàn ông nhanh chóng đem đặt Tô Mộ Thu trên mặt đất.

Tô Mộ Thu liều mạng giãy dụa.

Thật buồn nôn..... Đừng đụng cô..... Muốn...nôn quá.....

Lục Nhĩ Nhã ở một bên lạnh lùng nhìn.

Cổ Kiến Hùng phụng phịu đứng lên, đi lên trước một bước đè đầu Tô Mộ Thu xuống mặt đất, tay kia từ cổ áo của cô dùng sức kéo.

Tiếng vải vóc xé rách vang lên chói tai.

“A!”

Tô Mộ Thu tê tâm phé liệt thét lên.

Nước mắt tự khóe mắt chảy xuống.....

70. Chương 70

Chương 70: Lo lắng

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm liếc nhau, từ trong mắt đối phương đọc lên suy nghĩ giống mình, không khỏi thật sâu nhúu lông mày.

Trong nháy mắt một dự cảm xấu không hiểu tràn ngập trong lòng, cái loại cảm giác này trầm trọng mãnh liệt đến mức làm cho bọn họ lần đầu tiên trong đời cảm thấy sợ hãi bất an, như là trái tim bị dã thú hung hăng xé nát, chỉ đập một cái cũng muốn hao hết toàn lực, hoặc hô hấp khó khăn giống như là bị người khác bóp cổ.

Cho dù giàu có bằng cả một đất nước, cho dù quyền lực nhất thế giới thì sao, người phụ nữ mình yêu ở trong tay người khác, bọn họ lại bất lực, ngay cả người phụ nữ của mình cũng bảo vệ không được, bọn họ lợi hại chỗ nào.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm nắm chặt hai nắm đấm, khuôn mặt tuấn mỹ uy nghiêm không biểu tình nhưng đôi mắt bắn ra tia hung ác nham hiểm, quanh thân tỏa ra hơi thở lạnh băng tỏa ra làm ọi người không dám tới gần, Phượng Dạ Hành cùng Lãnh Nghiên cũng chưa từng gặp qua bộ dạng này của bọn họ nên không khỏi lo lắng.

Không khí trong đại sảnh như đông đặc lại, thảm lông dê cao cấp màu hồng đào kết hợp với màu xám trải dài trên mặt đất, một chiếc điện thoại vô tuyến lẳng lẳng nằm trên đó, là do trước đó không lâu Phượng Dạ Hoàng nghe điện thoại xong liền hung hăng nện xuống mặt đất, không người nào dám tiến lên nhặt nó. Các nữ giúp việc đứng ở đại sảnh đều có bộ dáng nơm nớp lo sợ, lưng lạnh cả người, sợ lỡ dẫm mạo phạm đến chủ tử, đại sảnh tràn ngập không khí hắc ám nguy hiểm ép các cô tới mức không thở được.

Không ai mở miệng nói chuyện, đại sảnh hoàn toàn tĩnh mịch, tĩnh đến quỷ dị, cũng bởi vì như thế mà tiếng cửa mở ra đặc biệt vang dội.

Hai cô gái sinh đôi ôm hai bé trai đi tới, Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên đang nhu thuận ghé vào vai Nhạ Liên, Nhạ Hoan một cách hiếm thấy.

“Lão gia, phu nhân.” Khuôn mặt hai cô lộ vẻ khó khăn nhìn Phượng Dạ Hành cùng Lãnh Nghiên, nhẹ nhàng buông hai cậu nhóc ra.

Lãnh Nghiên nghi hoặc nhìn hai đứa cháu trai tự nhiên khóc, bà không khỏi xúc động, đau lòng kéo hai đứa qua, nhẹ giọng hỏi, “Tiểu bảo bối tại sao khóc? Nói cho bà nghe, ngã đau ở đâu sao?”

Trên khuôn mặt Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên tràn đầy nước mắt, nghe thấy Lãnh Nghiên hỏi, bọn chúng cũng không trả lời, chỉ là chăm chú cắn môi, không tiếng động rơi lệ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lãnh Nghiên ngẩng đầu nhìn hai cô gái song sinh.

Hai cô gái song sinh hoảng sợ quỳ xuống, kinh sợ lắc đầu.

“Chúng con cũng không biết, tiểu thiếu chủ đang chơi rất vui vẻ, chính là vừa rồi lại đột nhiên an tĩnh lại, không hề báo hiệu mà bắt đầu khóc.” Nhạ Liên giải thích.

Lãnh Nghiên than nhẹ một tiếng, khoát khoát tay, “Tôi không phải trách các cô, tất cả đứng lên a!”

“Cám ơn phu nhân.” Hai cô gái song sinh đứng lên, lui đến một bên đứng.

Phượng Dật Hành ôm hai đứa cháu đến trên ghế sofa ngồi, ông quỳ một gối xuống trước mặt bọn chúng, cùng bọn họ song song nhìn nhau, tay nhu hòa chà lau nước mắt trên mặt bọn họ, “Ngoan..... Không khóc.... Nói cho ông biết, tiểu bảo bối vì sao không được vui?”

Phượng Sở Mạc cùng Phượng Sở Nhiên chỉ lắc đầu, nước mắt lăn chã rơi xuống, bả vai nho nhỏ co lại, đôi mắt cùng chớp mũi đều đỏ vì khóc.

“Ô ô.....Mẹ.....Con muốn mẹ.....”

Qua nửa ngày, Phượng Sở Nhiên mới nghẹn ngào mở miệng, đôi mắt to hắc bạch phân minh chứa đầy nước mắt, đầm đìa đáng yêu nhìn Phượng Dật Hành.

“Ngoan, mẹ có việc ra ngoài, rất nhanh sẽ trở về, Tiểu Nhiên lại.....”

“Không được..... Ô ô..... Con muốn mẹ.....Con muốn mẹ.....”

Phượng Dạ Hoàng nhíu mày, bỗng dưng đứng lên đi qua ngồi xuống, ôm hai người con trai ngồi lên đùi mình, nhỏ nhẹ dỗ dành, “Đừng khóc, ba cam đoan sẽ đem mẹ các con trở về.”

“..... Ba..... Con muốn mẹ.....” Hai người con trai xiết chặt áo Phượng Dạ Hoàng, mím môi kìm chế tiếng khóc thút thít, nấc nghẹn như sắp không thở nổi.

Ánh mắt Phượng Dạ Hoàng ảm đạm, vô thức vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng của bọn chúng.

Phượng Dạ Diễm nhắm mắt lại, thân thể nghiêng về phía trước, lấy điều xì gà trên bàn xong liền lười biếng dựa vào sofa, hai ngón tay kẹp lấy xì gà để sát vào môi hít sâu một ngụm.

Vòng khói từ môi anh nhẹ nhàng linh hoạt tản ra, từ từ bay lên, dần dần khuếch trương, cuối cùng nhạt nhòa đi.

Nếu như nói nước mắt Tô Mộ Thu làm cho anh đau lòng thì tiếng khóc hai tiểu quý khiến cho anh cảm thấy chua xót, trong nội tâm ề ảm mang theo đau đớn, hốc mắt hơi nóng ướt.

Phượng Sở Nhiên cùng Phượng Sở Mạc tựa vào trong ngực Phượng Dạ Hoàng trầm thấp nức nở, có lẽ là khóc mệt nên một hồi sau, bọn chúng chậm rãi an tĩnh lại, cuối cùng nặng nề thiếp đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt.

Phượng Dạ Hoàng nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt bọn chúng, rồi sau đó đưa ánh mắt ý bảo hai cô gái song sinh tới, nói khẽ, “Đem hai tiểu thiếu gia trở về phòng.”

“Dạ.”

Hai cô gái song sinh động tác nhu hòa tiếp nhận hai đứa bé, khom người sau đó xoay người bỏ đi.

Đại sảnh khôi phục lại vẻ tĩnh mịch.

Không bao lâu sau, một nữ giúp việc từ cửa bước tới trong tay cầm điện thoại, cô bước nhanh đến trước mặt Phượng Dật Hành, cung kính đem điện thoại đưa lên trước, “Lão gia, ngài có điện thoại.”

“Dật Hành, xin các người buông tha Tiểu Nhã a! Mặc kệ con bé làm chuyện gì, tôi sẽ bồi tội với các người, xin đừng cùng một đứa bé so đo.”

Phượng Dật Hành vừa đem điện thoại dán vào tai, bên kia lập tức vang lên tiếng nói vội vàng, trong nháy mắt sắc mặt ông lạnh xuống, “Duy Luân, ông có biết ông đang nói cái gì không, Tiểu Nhã không biết đứng mực lại làm ra loại chuyện này, tôi thật sự rất thất vọng, nếu như con dâu của tôi xảy ra điều gì, đừng trách tôi trở mặt vô tình.”

“Tôi biết Tiểu Nhã lần này quá đáng, nhưng mà, Dật Hành, xem như tôi cầu xin ông, Tiểu Nhã là con gái duy nhất của tôi, ông hãy niệm tình.....”

“Dù cho ông là bạn tri kỷ của tôi, tôi cũng sẽ không van xin hộ, dù sao cũng là Tiểu Nhã sai trước.”

“Dật Hành, tôi.....”

Bên kia Lục Duy Luân dường như còn muốn nói cái gì nữa nhưng bị Phượng Dật Hành cúp máy trước.

Mị Phong không một tiếng động xuất hiện, kính cẩn đi đến bên cạnh Phượng Dạ Diễm, khuôn mặt tuần tú không biểu tình, “Thiếu chủ, thuộc hạ điều tra đã có kết quả, người đàn ông kia.....”

Nghe xong lời của cậu ta, bộ dạng lạnh lùng của Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm không có bao nhiêu biến hóa, đoán chừng là sớm đã đoán trước được tám chín phần.

Phượng Dạ Diễm nhướng mi, bộ dáng như có điều suy nghĩ, sau giây lát trầm ngâm, anh dụi điếu xì gà vào gạt tàn thuốc, “Cậu cùng Mị Ảnh phụ trách.....”

71. Chương 71

Chương 71: Giao dịch

“Nhìn đi, khuôn mặt bình thường như vậy mà làn da ngược lại trắng nõn bóng loáng.”

Cổ Kiến Hùng dậm ô cười nhẹ.

Tay chân Tô Mộ Thu bị bốn người đàn ông nắm giữ, bởi vì Cổ Kiến Hùng xé rách áo nên lộ ra một mảng lưng trắng nõn, lộ ra trước mặt đàn ông làm kích thích sắc dục.

Tô Mộ Thu nhục nhã không chịu nổi, cô gắt gao cắn môi, hàm răng ngấp sâu vào môi dưới, thậm chí đã chảy ra một chút máu.

Chỉ mới là thân thể bị người khác nhìn đã thấy chán ghét như vậy đừng nói kế tiếp phải tiếp nhận sự lăng nhục của bọn chúng.

Nhưng tôn nghiêm cùng kiêu ngạo không cho phép cô cúi đầu, cô thà rằng tự vận, cũng sẽ không cầu xin tha thứ, tuy nhiên..... Tuy nhiên cái giá lớn kia làm cho cô không cách nào thừa nhận, chỉ cần nghĩ từ nay về sau không thể nhìn thấy hai người bọn họ, không có cơ hội nhìn con trai lớn lên.

Nghĩ đến khả năng này, lòng của cô như bị một tảng đá lớn gắt gao đè nặng.

Lục Nhĩ Nhã ngồi xổm trước mặt Tô Mộ Thu, tay nắm hai má bức cô ngửa mặt lên, móng tay màu đỏ ở trên mặt trắng nõn của cô rất là chói mắt, “Cô cũng đừng cần lười tự vận a, nếu cô chết, chúng tôi hội rất khó làm. Hơn nữa, Hùng ca không thích đụng một cái xác chết.....” Cô có chút hả hê nhe răng cười.

Ánh mắt Tô Mộ Thu tràn đầy hận ý, cô mấp máy môi, đột nhiên phun nước miếng về phía Lục Nhĩ Nhã, làm cho Lục Nhĩ Nhã không kịp chống đỡ.

Lục Nhĩ Nhã ngớ ra vài giây.

“Được! Rất tốt!” Cô không giận ngược lại còn cười, liên tiếp gật đầu như tán dương, nhưng dễ nhận thấy là cô đang giận điên lên.

Cô chậm rãi đứng lên, vẻ mặt mỉm cười, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, cúi người, nâng cánh tay vung lên gò má Tô Mộ Thu, “chát” một tiếng giòn vang, âm lượng cùng lực đạo so với cái tát lúc nãy càng nặng hơn.

“Hừ!” Cô lạnh lùng khế hừ, “Tiện nhân! Không biết xấu hổ, còn tưởng rằng mình rất thuần khiết! Chưa từng cùng người khác đùa bỡn!” Cô dùng chân đá đá đầu Tô Mộ Thu, không có phản ứng, đoán chừng là trán đụng phải mặt đất nên đã hôn mê, cô quần quần một lọn tóc quăn, “Hùng ca, cô ta ngất rồi anh miễn cưỡng làm đi!”

Những lời tàn nhẫn lãnh đạm kia của cô dường như có ý nói ‘Đồ ăn hư rồi, anh miễn cưỡng ăn đi!’, làm cho Cổ Kiến Hùng một lão đại đặt chân vào hắc đạo vài năm cũng không khỏi cảm thấy đáng sợ, phụ nữ trả thù đều là không thể khinh thường.

“Lục Nhĩ Nhã, tôi nhớ tôi đã cảnh cáo cô, không thể động vào Tô Mộ Thu, không phải sao?”

Tiếng nói âm lãnh tại cửa ra vào nặng nề vang lên.

Cổ Kiến Hùng kinh hãi đứng lên, Lục Nhĩ Nhã tâm rùng mình, gương mặt nhìn qua, người đàn ông một đầu tóc bạc dài đến eo đứng tựa vào khung cửa, đôi mắt mang theo vài phần hàn ý, thẳng tắp bắn về phía cô, giống như lúc trước, làm cho cô cảm thấy áp lực, không khỏi lạnh cả sống lưng.

Cô ổn định lại tinh thần, trấn định nhìn lại, “Tôi cũng nhớ rõ, hiệp nghị của chúng ta cũng không nói anh có thể can thiệp vào hành động của tôi, không phải sao?”

“Đó là tại cô cam đoan không động vào Tô Mộ Thu.”

“Cô ta đã rơi vào trong tay của tôi, tôi muốn xử trí như thế nào là quyền của tôi?”

“Đã không chung nhận thức, chúng ta cũng không cần hợp tác nữa, hiện tại tôi thay lão đại của chúng tôi huỷ bỏ hiệp nghị, nếu như cô đã quyết tâm.....”

“Xem như anh lợi hại!” Lục Nhĩ Nhã bĩu môi, “Tôi cam đoan không động vào cô ta, nhưng là hy vọng anh có thể tuân thủ ước định, qua ngày mai Tô Mộ Thu do tôi xử trí.”

“Đó là đương nhiên.” Anh lạnh nhạt nói, ánh nhìn bỗng nhiên bắn về phía mấy kẻ đang giữ lấy Tô Mộ Thu nói, “Còn không buông tay ra?”

Mấy người đàn ông cứng đờ, mặt lộ vẻ dị sắc, động tác nhanh chóng buông tay ra.

Người đàn ông tóc bạc cất bước chậm rãi đến gần, lưỡi biếng ưu nhã giống như một con cáo bạc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười bất cần đời, đôi mắt tĩnh mịch lại âm lãnh.

Anh ngồi xuống, động tác nhu hòa cúi xuống ôm lấy Tô Mộ Thu xong liền không quay đầu lại rời đi.

Lục Nhĩ Nhã đứng tại chỗ hận đến mức cắn chặt răng.

Sáng sớm hôm sau, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm sớm đã ra cửa, hai đứa con trai bởi vì trong đêm tỉnh lại khóc một trận, giăng co một đêm, cho nên đến bây giờ vẫn chưa thức dậy, Lãnh Nghiên từ lúc sáng sớm thức dậy đến bây giờ tâm thần vẫn không yên ổn, cứ cảm giác sẽ có sự tình gì phát sinh, nhưng lại không biết chính xác là gì, lo lắng không thể biểu đạt được.

“Nghiên Nhi, đừng lo lắng, sẽ không có việc gì đâu.”

Phượng Dạ Hành ôm lấy bà, ôn nhu trấn an.

Lo lắng cũng không ích gì, giờ phút này bọn họ chỉ có thể tĩnh tâm chờ tin tức.

“Dạ.” Lãnh Nghiên gật đầu.

Phượng Dạ Hành nhẹ giọng thở dài.

Xe hơi không trực tiếp chạy về hướng Thanh Long hội mà hợp lại cùng với huynh đệ Lôi Sát đường ở giữa đường, sau đó cùng nhau chạy tới một hướng khác. Đoàn người Phượng Dạ Hoàng chạy đến một sườn núi khá vắng vẻ, cuối cùng dừng lại trước một trang viên hùng vĩ.

Dường như có linh cảm, lúc bọn họ gần tới, cửa sắt uy nghiêm màu đen tự động từ từ mở ra hai bên.

Bốn cỗ xe màu đen nối đuôi nhau mà vào. Xe hơi dừng lại trước một tòa nhà kiến trúc Âu Châu.

Đã có một người đứng trước cửa đợi bọn họ từ sớm, nhìn như là quản gia.

Nhìn thấy Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm xuống xe, quản gia khom người gập đầu, “Mời đi bên này, chủ nhân nhà tôi đã đợi lâu.”

Quản gia dẫn Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm vào một căn phòng.

Trong phòng, một người đàn ông tao nhã đang ngồi trên ghế sofa, còn có hai người đàn ông lạnh lùng đứng tựa vào cửa sổ, người đàn ông tao nhã giờ phút này nhẹ nhàng cười, tiện tay chỉ chỉ sofa đối diện, cười nói, “Ngồi xuống đi, hoan nghênh đã đến.”

“Ti Quân Hạo, nói đi, điều kiện của anh là gì? Chúng tôi hy vọng anh có thể dừng can thiệp chuyện này.”

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm vừa ngồi xuống, Phượng Dạ Hoàng liền đi thẳng vào vấn đề.

Ti Quân Hạo tầm tắc lắc đầu, vẻ mặt không đồng ý, “Hoàng thiếu chủ nói chuyện quá thẳng thắn rồi, chúng ta hãy khoan nói chuyện điều kiện, rất mất tình cảm, lần đầu tiên chính diện gặp, anh không biết là chúng ta nên chậm rãi nói chuyện sao? Dù sao thời gian cũng đủ.”

Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng khê hừ, cười nhạt, “Từ lúc cùng Lục Nhĩ Nhã liên thủ, anh không phải sớm đã có ý định thu lợi sao?”

“Đừng nói với anh ta nhiều như vậy.” Phượng Dạ Diễm chen vào nói, mặt lạnh nhìn Ti Quân Hạo, “Người tôi đã mang tới, anh muốn như thế nào, nói đi!”

“A? Người nào?” Ti Quân Hạo nhếch mi hỏi lại.

“Tôi không biết thì ra đương gia phía sau ‘Minh’ lại thích giả ngu như vậy.” Phượng Dạ Diễm hí mắt châm chọc, lấy điện thoại trong túi áo ra ấn gọi.

Một lát sau, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Mị Phong Mị Ảnh đẩy cửa vào, dắt theo một cô gái tuyệt mỹ.

Ti Quân Hạo tao nhã vui vẻ cười nằm ngoài dự đoán của mọi người, “Không sai, không sai, có thể tại địa bàn được canh giữ nghiêm ngặt của tôi mà cướp người, quả nhiên là không thể khinh thường, thuộc hạ của các anh tối hôm qua đã lục lọi nơi này nhỉ! Không ngờ rằng các anh nhanh như vậy đã tìm tới cửa, là sơ suất của tôi!”

“Phải không?” Phượng Dạ Hoàng mỉm cười cười, “Chúng tôi vốn đang muốn cảm tạ anh cung cấp manh mối, nếu không phải người của anh cố ý lưu lại đồ vật tại hiện trường, chúng tôi cũng sẽ không dễ dàng tra được, thì ra là chúng tôi đã đoán sai?”

Ti Quân Hạo cười khê lên tiếng, chậm rãi lắc đầu, “Không, các anh không có đoán sai, thật sự tôi có ý dụ các anh cắn câu, hơn nữa chỉ có hai người các anh ở đây và mười mấy người bên ngoài, các anh quá kiêu căng rồi? Hay là không biết lượng sức? Trên địa bàn của tôi, các anh không sợ có đến mà không có về sao?”

“Chúng tôi tin tưởng anh sẽ không làm gì, hướng chỉ người của anh còn đang trong tay chúng tôi, không phải sao?”

Phượng Dạ Hoàng chỉ chỉ vào cô gái.

“Tôi đánh giá cao các anh nhưng đáng tiếc a đáng tiếc.....” Ti Quân Hạo vẻ mặt tiếc hận, “Các anh nhìn rõ người phụ nữ kia đi.” Anh chỉ chỉ.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đồng thời nhìn sang.

Cô gái tuyệt mỹ kia chậm rãi giơ tay lên một bên mặt, chậm rãi kéo xuống một tấm da mỏng, sau khi kéo xuống, ngoại trừ một bên khuôn mặt của cô ta không thay đổi thì một nửa khuôn mặt còn lại hoàn toàn bất động.

Một cô gái tuyệt mỹ giống y như người kia từ cửa ra vào đi tới, cô im lặng đi đến bên cạnh Ti Quân Hạo, bị anh ta một tay ôm vào trong ngực.

Phượng Dạ Hoàng hiểu rõ gật đầu, “Trong tổ chức các anh thật đúng là ngoại hổ tàng long a, chẳng những có lâu nhẫn thuật, còn có thuật dịch dung, đã xem thường các anh rồi. Như vậy, kế tiếp, nói ra điều kiện của anh đi?”

Ti Quân Hạo cười một tiếng, “Yên tâm, tôi chỉ là muốn cùng các anh làm giao dịch. Âm hiểm môn không chế quá nhiều việc làm ăn đen tối, tôi cần Bắc Mỹ, Tây Âu, Nam Phi cùng với một phần năm quyền giao dịch Trung Đông.” Trong thế giới bị Phượng gia thâm tóm, nếu như không có một chút riêng của mình như vậy rất khó sinh tồn.

Quyền thế đối với một người đàn ông nhất là một người đàn ông có dã tâm mà nói là thách thức cao nhất. Cảm giác thỏa mãn thường sinh ra trong quá trình trở nên cường thế.

“Anh không biết là anh quá tham lam sao?” Phượng Dạ Diễm như nghe xong một truyện cười nhếch môi mỉa mai, “Dựa vào cái gì anh cho rằng chúng tôi sẽ đáp ứng?”

“Trong tình huống này, các anh cho rằng mình có bao nhiêu phần thắng? Tôi mặc dù sẽ không động vào các anh, nhưng mà người phụ nữ của anh hiện tại đang ngàn cân treo sợi tóc. Anh cảm thấy là các anh cứu cô ấy nhanh hơn hay là chúng tôi cứu cô ấy nhanh hơn?”

“Anh ngay từ đầu cũng chỉ xem Lục Nhĩ Nhã là quân cờ?” Ánh mắt Phượng Dạ Hoàng thẳng tắp nhìn Ti Quân Hạo, “Cô gái đáng thương, tôi đoán xí nghiệp Lục thị cùng thế lực Thanh Long hội đã bị anh chiếm đoạt đúng không?”

Ti Quân Hạo nhún nhún vai, “Dù sao bọn họ sớm muộn cũng sẽ bị các người truy sát, còn không bằng để cho tôi chiếm lợi nhuận một ít, dù sao đối kháng với các người chỉ có con đường chết.”

“Tôi cũng chỉ có thể nói đáng tiếc, nếu như không phải đối thủ, chúng ta có lẽ sẽ là bạn rất tốt.” Hiện tại đối thành Phượng Dạ Diễm ra vẻ tiếc hận.

Ti Quân Hạo nhíu mày, bắt đầu suy tư lời nói của anh.

Trong nháy mắt.....

“Thả tôi ra! Thả tôi ra!” Tiếng trẻ con non nớt càng ngày càng gần.

Cửa ra vào xuất hiện một người đàn ông áo đen, trong lồng ngực của anh ta là một bé trai không ngừng giãy dụa.

“Tiểu Liệt!”

Cô gái tuyệt mỹ kinh hô, Ti Quân Hạo sắc mặt chìm xuống.

“Mẹ.....” Tư Duật Liệt trông thấy cô gái, vui mừng vươn tay về phía cô, sau đó lại nhìn đến người đàn ông đang chế trụ mình, cậu nhóc lại nhe răng trợn mắt đánh, “Thả tôi ra, thả tôi ra”

Sau đó một đám người đuổi theo mặt lộ vẻ xấu hổ, đều quỳ xuống, “Thỉnh chủ tử thứ tội.”

“Hắc báo đâu?” Ti Quân Hạo âm thanh lạnh lùng nói.

“Hắc báo bị một phụ nữ, à không, bị một người đàn ông thoát nhìn như nữ chế trụ không thoát được.”

“Không phải bảo các cậu xem chừng tiểu quỷ sao?”

“Cái này... Cái này..... Là tiểu thiếu chủ.....” Mặt bọn họ lộ vẻ khó khăn, hung hăng cúi đầu, “Thuộc hạ vô năng.”

“Bây giờ, anh lựa chọn tiếp tục giao dịch cùng chúng tôi? Hay là.....” Phượng Dạ Diễm dò xét nhìn Ti Quân Hạo.

“Hạo.....” Cô gái tuyệt mỹ hô nhỏ, mím môi diễm đam đáng yêu nhìn Ti Quân Hạo, anh xiết chặt vòng tay trấn an cô, đem ánh mắt chuyển hướng Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, “Điều kiện của các anh là gì?”

“Rút thuộc hạ của anh bên Lục Nhĩ Nhã về.” Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng nói.

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy.”

Phượng Dạ Diễm ra hiệu, người đàn ông đem Tư Duật Liệt buông ra, mục đích đã đạt thành, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm cũng không ngại nhớ chuông, đứng dậy bước đi.

Đi tới cửa, Phượng Dạ Diễm dừng lại, “Lâu rồi không có ai đối kháng chính diện cùng chúng tôi, rất có ý nghĩa, chờ mong lần hành động sau của anh, có bản lĩnh thì đấu với chúng tôi đi!” Anh khiêu khích nói.

Nghe vậy, Ti Quân Hạo không giận ngược lại cười, hứng thú dạt dào.

Đáy mắt thâm thúy lóe lên ánh sáng kích động.

72. Chương 72

Chương 72: Bức bách

Giữa trưa mười hai giờ.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đến Thanh Long hội, vừa xuống xe, bọn họ để cho lái xe rời đi, đứng hẹn một mình tiến vào.

Vài tên canh giữ ở cửa lớn dựa theo mệnh lệnh lục soát người bọn họ xác định không có mang theo bất kỳ vũ khí gì mới dẫn bọn họ vào nhà.

Bên trong sân huấn luyện, đám người Lục Nhĩ Nhã đã chuẩn bị sẵn tư thế chờ, cả sân huấn luyện đứng một loạt những người mặc áo vest đen, trong tay tất cả cầm súng, ngoại trừ Lục Nhĩ Nhã cùng Cổ Kiến Hùng, còn có một người đàn ông tóc bạc tuấn mị.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm vừa tiến đến, hơi thở toàn thân như ngưng lại, nhìn chằm chằm bọn họ đề phòng, đương nhiên, ngoại trừ Ngân Hồ cùng Tô Mộ Thu.

Tô Mộ Thu nằm gần trước sofa của Lục Nhĩ Nhã, vẻ mặt tái nhợt, nghe tiếng ồn, suy yếu ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa, không tự giác nho nho lông mày.

Bọn họ đứng là đến đây.

Mặt cô tái nhợt, trên trán cùng khóe miệng có máu chảy xuống.

Người bọn họ toàn tâm toàn ý che chở cẩn thận lại bị người khác chà đạp.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm đáy lòng co rút, trong lúc nhất thời trong mắt tràn ngập tức giận, người ở chỗ này cùng cảm nhận được áp lực rất rõ ràng.

Phượng Dạ Diễm nhất thời kìm nén không được lửa giận, xúc động muốn lập tức tiến lên ôm Tô Mộ Thu vào trong lòng, che chở thật tốt, biết tính cậu nên Phượng Dạ Hoàng giữ tay cậu lại.

Mồ hôi lạnh ứa ra khắp đầu Cổ Kiến Hùng, đây là lần đầu tiên anh gặp trực tiếp Phượng Dạ Hoàng và Phượng Dạ Diễm, trong nội tâm không khỏi có chút sợ hãi, cho dù bây giờ bọn họ có nhiều người hơn.

“Cuối cùng các anh cũng đến, chà chà.....” Lục Nhĩ Nhã lắc đầu, “Thật không nghĩ tới trên đời này còn có phụ nữ có thể làm cho các anh nói gì nghe vậy.” Cô cười thật điềm tĩnh.

Kỳ thật Lục Nhĩ Nhã rất khấn trương, lạnh cả sống lưng, trên người bọn họ phát ra khí thế quá mức cường ngạnh làm cho cô có cảm giác áp bách.

Phượng Dạ Hoàng chớp mắt nói, “Lục Nhĩ Nhã, tôi nói rồi, nếu cô tổn thương Tiểu Thu tôi sẽ làm cô chết vô cùng thâm thâm.” Âm thanh lạnh như băng như tới từ tầng địa ngục cuối cùng.

Lục Nhĩ Nhã cười nhạo, khinh thường trợn trắng mắt, “Hoàng thiếu chủ, xin anh thông hiểu tình huống một chút, hiện tại, anh đang cảnh cáo tôi sao? Các anh nói đi, người phụ nữ này rốt cuộc có cái gì tốt? Vì sao các anh vì cô ta làm nhiều như vậy?” Cô dùng chân đá đá Tô Mộ Thu.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm gắt gao nắm chặt nắm tay, giấu đi ánh mắt, giữ im lặng.

Phượng Dạ Hoàng lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, anh trầm giọng đặt câu hỏi, “Tôi có một việc muốn hỏi, bốn năm trước, thuốc là do cô bỏ sao?”

“Hiện tại cũng không còn quan trọng, vậy nói cho các anh biết! Đúng là do tôi bỏ, nhưng mà tôi không thể ngờ, anh lại bụng đói ăn quàng lựa chọn một nữ giúp việc bình thường, nếu như không phải tôi, các người làm sao có thể dây dưa cùng một chỗ, nói cho cùng các người cần phải cảm ơn tôi.”

“Dùng ‘Nhẫn thuật’ sao?”

Phượng Dạ Hoàng ánh mắt giống như lơ đãng đảo qua Ngân Hồ.

“Thì ra anh cũng biết rõ, tôi còn tưởng rằng anh không biết, vì Phượng gia chiếm toàn bộ thiên hạ nên từ trước tới nay các anh luôn tự đại cuồng vọng, các anh hẳn là không ngờ được còn có loại kỹ năng bí truyền đó phải không? Nói thực ra, tôi cũng không có nghĩ tới, kỳ thật nếu như không có Tô Mộ Thu, tôi nghĩ sẽ rất thành công, lúc đó hiếm khi tôi có được dư ra một lệnh bài, tôi để người đó mang vào, cũng bởi vì như thế, nên laser hồng ngoại ở cửa chính Phượng gia không quét được nó, có thể làm được thần không biết quỷ không hay, ngay cả tôi cũng không ngờ, nhưng ngoài ý muốn của tôi chính là, Tô Mộ Thu lại ngây ngốc thừa nhận.”

“Vậy cô muốn chúng tôi làm như thế nào mới bằng lòng thả cô ấy?” Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng chăm chú nhìn cô.

Lục Nhĩ Nhã ra hai phần hiệp nghị cùng một cây bút ở bên cạnh, ném qua, “Cam kết rằng tập đoàn Phượng thị cùng Âm Diễm môn từ nay về sau thuộc sở hữu Thanh Long hội.”

Phượng Dạ Hoàng nhặt hai tờ giấy lên đưa Phượng Dạ Diễm một tờ, tùy ý lật vài tờ, liền trước vung bút ký tên.

“Tôi cũng không muốn làm như vậy, là các anh bức tôi.” Lục Nhĩ Nhã nhìn bọn họ ký tên, vẻ mặt bi thương, “Dù sao tôi cũng yêu các anh, cho dù là nằm mơ tôi cũng muốn trở thành nữ chủ nhân Phượng gia, đáng tiếc đều bị Tô Mộ Thu đoạt đi, ngay từ đầu mục tiêu của tôi chỉ có Tô Mộ Thu, nếu như các anh có thể mở một mắt nhắm một mắt tùy ý tôi mang cô ta đi thì tốt rồi. Nhưng mà hết lần này tới lần khác các anh đối đầu với tôi, vậy đừng trách tôi không khách khí.”

Từ đầu đến cuối đều là Lục Nhĩ Nhã tự nói một mình, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm lạnh lùng bàng quan giống như đang xem kịch, trong mắt chứa sự khinh miệt.

Phượng Dạ Hoàng ném hai tờ giấy xuống dưới chân Lục Nhĩ Nhã, “Đã ký, có thể giao người cho chúng tôi chưa?”

“Ha ha.....” Lục Nhĩ Nhã cười khê, lắc đầu, vẻ mặt vô cùng đau đớn, “Chẳng lẽ tình yêu thật sự làm cho các anh thay đổi sao? Các anh thật sự cho rằng chỉ cần đơn giản ký hiệp nghị tôi sẽ buông tha cô ta sao? Các anh nghĩ tôi là cái gì? Các anh đã đến đây rồi còn cho rằng tôi sẽ để các anh trở về sao? Đừng vọng tưởng!” Cô cười nhạo, “Ngay từ đầu tôi đã quyết định không thả người, không có quyền thế, các anh không là cái gì cả, dứt khoát chết đi, đỡ phải sống uất ức.” Cô híp mắt, bắn ra tia sang ác độc, bỗng nhiên lại cười, “Có lẽ, nếu các anh quý xuống van xin tôi, tôi sẽ tha cho các anh một con đường sống.”

Tô Mộ Thu cả kinh, không thể tin tưởng lớn mắt.

Loại chuyện này.....

Cô thật sự không cách nào tưởng tượng cảnh tượng kia, tôn quý kiêu căng như bọn họ vì cô mà mất tôn nghiêm.

Lục Nhĩ Nhã hừ lạnh, “Không chịu sao? Các anh có thể vì cô ta vứt bỏ quyền thế, chính mà, trước sự tôn nghiêm, tình yêu của các anh đối với cô ta bất quá cũng chỉ như thế.”

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm mặt không biểu tình, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ thật sự của bọn họ.

“Đợi một chút.....” Ngân Hồ trầm mặc ở một giây cuối cùng cũng mở miệng.

Thành công thu hút sự chú ý của mọi người, anh ta chậm rãi đứng lên, một tay kéo Tô Mộ Thu từ trên đất lên ôm vào trong ngực, hai tay đặt trên lưng cô, “Thật ra, tôi cho rằng, điều tàn nhẫn nhất đối với Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm chính là nhục nhã người mà bọn họ yêu nhất ở trước mặt bọn họ, không phải sao?”

Dứt lời, đôi mắt hoa đào mê hoặc lòng người của anh ta nhìn Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, tràn ngập ý tứ khiêu khích. Tay thân mật trượt xuống eo Tô Mộ Thu, anh ta vùi đầu vào cổ của cô nhẹ ngửi, lẩm bẩm, “Có để ý tới quần áo không? Là tôi tự mình thay cho cô ấy đấy.”

Quả nhiên, Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm bộ mặt vốn nguội lạnh liền trở nên khó coi.

Lần trên Âm đảo là nỗi nhục cả đời của anh, nếu như không phải chết tiết...cái gì laser hồng ngoại, nếu như không phải bọn họ hạ lệnh canh giữ nghiêm ngặt, anh vốn có thể trộm lệnh bài thoải mái ra đảo, kết quả còn bị trêu đùa một hồi.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm sắc mặt trầm xuống.

73. Chương 73

Chương 73: Kết thúc

Trong nháy mắt.

Lầu hai sân huấn luyện không hề báo động trước có vô số người mặc đồ đen xuất hiện, thân hình nhanh nhẹn lặng yên không một tiếng động. Chờ Lục Nhĩ Nhã, Cổ Kiến Hùng cùng với tay sai của anh ta ý thức được khác thường ngẩng đầu nhìn lên thì trên lầu một vài người áo đen đã mau lẹ bóp cò súng, viên đạn không tiếng động bắn chính xác về phía những tên còn chưa kịp phản ứng, trong chốc lát, những kẻ nguyên bản đứng thành một vòng tròn đều ngã xuống, hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, tiếng hô còn nghẹn ngay cổ họng thì hơi thở đã tắt.

Đây là điểm lợi hại của Âm Diễm môn.

Trong lúc nhất thời, sân huấn luyện tràn ngập mùi máu tanh.

“Làm sao có thể!? Làm sao có thể.....”

Lục Nhĩ Nhã vẻ mặt kinh hãi cùng không thể tin, mắt hạnh trừng lớn, cô một bên lắc đầu một bên thì thào niệm.

Toàn bộ người, vền vền chỉ mấy giây đã gục xuống, không có báo động gì trước đó nên ngay cả phòng ngự cùng cơ hội phản kích cũng không có, tất cả kết thúc trong im lặng.

Cổ Kiến Hùng phản ứng đầu tiên, động tác nhanh chóng từ bên eo lấy ra một khẩu súng ngắn, Phượng Dạ Diễm tốc độ nhanh hơn, chạy lên trước, giật lấy khẩu súng trong tay anh ta, lại hung hăng đưa chân ném anh ta qua vai làm anh ta ngã trên mặt đất.

Tự nhận là mình đã trải qua sóng to gió lớn, được chứng kiến những màn mưa máu gió tanh của hắc đạo, nhưng Cổ Kiến Hùng đến bây giờ mới hiểu được chính mình có bao nhiêu ngu xuẩn, anh ta sợ hãi đến toàn thân run rẩy, đồng tử không ngừng co rút lại, bất chấp toàn thân đau đớn, anh ta đứng lên quỳ trên mặt đất, “Van xin các người! Tha tôi! Tha tôi! Tôi tôi..... Tha tôi!.....” Anh ta nói không nên lời, chỉ biết không ngừng lặp lại ba chữ.

Nhìn Phượng Dạ Diễm, Lục Nhĩ Nhã không ngừng phát tay, “Không được tới đây, không được tới đây! Các người dừng hành động thiếu suy nghĩ! Đừng quên Tô Mộ Thu còn trong tay tôi!” Cô đứng lên chạy đến bên Ngân Hồ, nắm cánh tay của anh, “Đưa ả cho tôi.”

Chỉ cần còn có Tô Mộ Thu thì lợi thế vẫn còn trong tay cô.....

Ngân Hồ tà mị cười, đẩy cô ra, sau đó chậm rãi đưa Tô Mộ Thu cho Phượng Dạ Hoàng.

“Anh!”

Mắt trọng tâm Lục Nhĩ Nhã ngã lặn trên mặt đất, gào rú lên, “Anh phản bội tôi!”

“Không! Không có gì là phản bội, chúng ta từ trước đến nay đều coi trọng lợi ích, cô hẳn là sớm đã có giác ngộ, không có đồng bọn, chỉ có lợi ích, được rồi, bây giờ không còn chuyện của tôi, tôi đi trước đây.” Ngân Hồ tiêu sái xoay người.

Lục Nhĩ Nhã thần trí bắt đầu tan rã, cô mở to đôi mắt trống rỗng ngửa mặt nhìn Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm, “Tôi ngàn vạn lần không nên chọn loại người này hỗ trợ, tạo cơ hội cho các anh lợi dụng, các anh ngay từ đầu cũng chỉ là kéo dài thời gian, phải không? Câu hỏi của các anh chỉ là chờ cho thủ hạ đến, tôi lại ngốc bị lợi dụng! Buồn cười! Thật sự là buồn cười!”

“Cô mà cũng muốn đấu với chúng tôi, đúng là không biết tự lượng sức mình!” Phượng Dạ Diễm không chút nào che giấu đầy mắt khinh thường cùng miệt thị, nhặt khẩu súng rơi trên mặt đất lên thẳng tắp chĩa về phía cô, “Mang theo sự hối hận của cô xuống địa ngục đi!”

“Không muốn, không muốn.....” Lục Nhĩ Nhã liên tiếp lắc đầu, “Không nên! Cầu các người buông tha cho tôi! Tôi không dám nữa! Tôi thề! Tôi.....”

Tiếng “Bang bang” vang khắp tứ phía kèm theo tiếng hét thê lương.

Phượng Dạ Diễm bắn một phát tại cổ tay cùng cổ chân cô.

Lục Nhĩ Nhã nằm trên mặt đất, thân thể bật lên mấy cái, cố sức nhúc nhích cánh môi lại vô lực không nói được nửa chữ, máu không ngừng từ tứ chi chảy ra, yếu ớt thở hào hển, sự không cam long tràn đầy trong mắt.

Tô Mộ Thu quay mặt qua không đành lòng nhìn, nhin không được nôn khan vài tiếng, suy yếu nằm trong ngực Phượng Dạ Hoàng.

Phượng Dạ Diễm lại hướng ngực Cổ Kiến Hùng bắn một phát súng, nhìn anh ta ngã xuống mới ném khẩu súng đi.

Anh đến gần Phượng Dạ Hoàng. Kéo Tô Mộ Thu qua, ôm cô vào ngực mình, thân thể căng cứng giãn ra, “Tiểu Thu, em có biết anh rất sợ mất em không?.” Thanh âm của anh lộ ra thống khổ.

Phượng Dạ Hoàng đứng ở một bên giữ im lặng, sau một lúc lâu, anh mở miệng, “Tốt rồi, trở về rồi hãy nói, trên người Tiểu Thu còn bị thương, đem cô ấy về kiểm tra trước đã.”

“Ừ.” Phượng Dạ Diễm gạt đầu, ôm cả thất lưng Tô Mộ Thu, thật cẩn thận dìu cô đi.

Phượng Dạ Hoàng đi theo phía sau.

Ai cũng không chú ý, nguyên bản Lục Nhĩ Nhã không thể nhúc nhích lại mang theo vẻ mặt quỷ dị chống thân thể gian nan bò trên mặt đất, tay chậm rãi đặt lên khẩu súng bị ném xuống đất.

Lập tức..... Tất cả sẽ kết thúc.....

Muốn trách cũng chỉ có thể trách bọn họ quá tự đại quá cuồng vọng

“Phịch” một tiếng.

Tô Mộ Thu chỉ nghe “phịch” một tiếng, sau đó thân hình nhoáng một cái lại được Phượng Dạ Diễm một lần nữa ôm vào trong ngực, cô choáng váng một hồi, khó chịu nhíu mày. Cô ôm chặt người đàn ông trước người, hít thở từng ngụm từng ngụm, nhắm hai mắt chờ đợi cảm giác choáng váng từ từ mất đi.

Đột nhiên hai tay chạm tới một mảnh ẩm ướt, tâm co rút, đưa tay duỗi đến trước mắt, thành linh phát hiện trên tay dính đầy máu, một mảnh đỏ au!

Cô toàn thân sợ run, từ trong lồng ngực của anh ngửa đầu lên nhìn, anh mỉm cười với cô, “Tiểu Thu..... May mắn..... Em..... Không có việc gì.....” Nói xong câu đó, cánh tay đặt tại thắt lưng cô dần dần buông ra, cuối cùng thân thể nặng nề ngã về phía sau.

Anh vì cô chặn đạn, trúng đạn nhưng vẫn nhớ an nguy của cô.....

Ngực đau quá, hốc mắt nóng quá.....

Tô Mộ Thu thất thần, đứng ngây ngốc, lập tức giựt mình tỉnh lại, cắn chặt đôi môi quỳ gối xuống bên cạnh anh, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút máu chẳng biết lúc nào chảy xuống hai dòng nước mắt, môi trắng bệch nhúc nhích, tiếng nói khô khốc thoát ra

“..... Diễm..... Diễm.....”

Đó là lần đầu tiên, cô mở miệng gọi tên của anh.

“Chúng ta đi bệnh viện! Anh còn đi được không?” Cô muốn nâng anh dậy, anh suy yếu lắc đầu với cô. “Bác sĩ! Mau gọi bác sĩ!” Cô gào rú với Phương Dạ Hoàng, “Anh mau đem anh ấy đi bệnh viện! Nhanh lên!”

Phương Dạ Hoàng không hề động dậy cũng không nói một câu.

“Chờ em, em lập tức đưa anh đi bệnh viện.” Cô cắn răng, muốn dựa vào chính mình đỡ anh đứng dậy, nhưng căn bản là đỡ không nổi.

Phương Dạ Diễm cố hết sức thở dốc, “Không có..... SựĐừng..... Lo lắng, vết thương nhỏ..... Không chết người đâu.”

“Bác sĩ.... Bác sĩ.....” Nước mắt rơi đầy mặt cô run rẩy vuốt ve mặt anh, bất an cùng sợ hãi làm cô không biết làm sao, chỉ không ngừng rơi nước mắt.....

“Đừng khóc.....” Anh cố hết sức giơ tay lên muốn lau nước mắt cô nhưng nửa đường vô lực để tay xuống, thấy thế, cô chăm chú cắn môi, nắm tay của anh đặt lên gò má mình, “Em ở chỗ này..... Em ở chỗ này.....”

“Đừng khóc..... Khóc lòng của anh sẽ đau..... Thực xin lỗi..... Lần nào cũng làm em rơi nước mắt..... Anh từng hứa..... Sẽ yêu em thật nhiều..... Không để cho em thương tâm..... Nhưng mà cuối cùng làm không được..... Bất quá..... Anh rất vui vẻ..... Nước mắt của em là vì anh mà rơi..... Ha ha.....Khụ khụ....”

Cười khê chấn động đến vết thương, anh không khống chế được ho khan.

“Đừng nói nữa..... Van xin anh đừng nói nữa....” Cô ghen ngào nói, “Em đi gọi người tới.”

Phía sau lưng của anh máu không ngừng chảy ra, thấy vậy tâm Tô Mộ Thu đau nhức từng đợt.

“Đừng.....” Anh gắt gao lôi kéo tay của cô, “Để cho anh được ôm em một cái..... Chỉ cần ôm em thì tốt rồi..... Rất nhanh..... sẽ không có việc gì”

“Người đâu mau tới đây! Hoàng! Em van xin anh! Mau đỡ anh ấy đỡ lên xe!” Cô hô khàn cả giọng.

“Tiểu Thu, em có yêu anh hay không? Khụ khụ.....”

“Van xin anh, đừng nói nữa.”

“Em có yêu anh không?” Anh cố chấp muốn nghe câu trả lời của cô, ánh mắt ôn nhu một mực khóa trên mặt cô.

“Em yêu anh..... Em yêu anh..... Em thật sự yêu anh.....”

Cô chăm chú cắn mu bàn tay, dường như làm vậy mới có thể ức chế thân thể không ngừng run rẩy.

“Em nói thật sao..... Thật tốt.....Anh.... Một mỏi quá.....Anh muốn ngủ.....” Thần trí của anh dần dần tan rã.

Cô vỗ vỗ mặt của anh, “Không cho phép ngủ! Diễm! Anh đứng lên cho em!”

Anh nhìn Phượng Dạ Hoàng, khẽ mở môi mỏng, “Hoàng..... Tiểu Thu giao cho anh..... Tính cả phần của em..... Hãy.....”

Lời còn chưa nói xong, anh nặng nề nhắm lại hai mắt.

“Đừng!” Tô Mộ Thu thê lương gào rú, “..... Ô ô.... Diễm!.. Diễm...”

Cô ngất trên ngực Phượng Dạ Diễm.

Phượng Dạ Hoàng mặt lạnh đi qua ôm lấy cô, cùng lúc đó vài người đàn ông xuất hiện dùng cánh chắn thân nâng Phượng Dạ Diễm lên, sau đó đuổi kịp Phượng Dạ Hoàng.

74. Chương 74

Chương 74: Phía sau bức màn

Thế giới trở nên thật an tĩnh.

Ánh mặt trời ấm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, mang đến một phòng đầy ánh sáng, rèm cửa màu trắng nhẹ nhàng bay trong gió, vách tường trắng, gra giường trắng, hết thấy đều là thuần túy sạch sẽ.

Tô Mộ Thu đã hôn mê một ngày một đêm, giờ phút này cô vẫn chưa có tỉnh, nhắm hai mắt, ngủ thật an tường nhu hòa, cô rất tiêu tụy suy yếu, sắc mặt có tái nhợt, hô hấp khe khẽ nhợt nhạt, làm cho người ta hoảng sợ.

Phượng Dạ Hoàng ngồi ở mép giường nắm thật chặt tay của cô, ánh mắt khóa chặt trên mặt cô, tim đập mạnh và loạn nhịp. Ngón cái nhu hòa xoa vết thương trên má cô, cuối cùng chậm rãi dừng ở vết thương bên trán cô. Đấy mắt hiện lên sự thương tiếc cùng đau lòng.

Sau lưng cô một mảng lớn vết tím xanh, tuy đã được bôi thuốc, nhưng trông vẫn rất khó coi, chỉ cần nghĩ tới, anh hận không thể đánh vài cái trên người Lục Nhĩ Nhã.

“..... Diễm..... Diễm.....”

Tô Mộ Thu đột nhiên nhú mày, trầm thấp nói mớ, dường như nghĩ tới điều gì, cô bắt đầu trở nên bất ổn, vẻ mặt bi thương không ngừng lắc đầu.

“Diễm!”

Cô đột nhiên hô to một tiếng sau đó mở hai mắt ra, hai mắt cô nhìn quanh một vòng, sau đó cố sức chống thân thể ngồi lên, cầm lấy tay Phượng Dạ Hoàng vội vàng hỏi, “Anh ấy đâu? Anh ấy ở đâu?” Vừa nói nước mắt liền rơi xuống.

Phượng Dạ Hoàng sắc mặt trầm xuống, trong mắt nổi lên tức giận nhưng bị anh kiềm chế. Anh ôn nhu lau nước mắt trên mặt cô, cố gắng nhỏ nhẹ, “Đừng khóc, cậu ấy không có việc gì, em không cần phải lo lắng.”

“Anh ấy đâu? Anh dẫn em qua đó đi, van xin anh.” Thanh âm của cô yếu ớt, môi cũng không có huyết sắc.

Anh nhú nhú mày, “Đừng vội, trước hết em hãy ăn chút gì đó, đợi lát nữa anh mang em đi tìm cậu ấy.”

Cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh, “Van xin anh, dẫn em đi, bây giờ, ngay lập tức.” Vẻ mặt kiên quyết không chịu bỏ qua.

Phượng Dạ Hoàng nắm chặt nắm tay, sau đó buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, như thế lặp lại nhiều lần sau đó anh thản nhiên nói, “Đi thôi, anh mang em đi.” Anh ôm lấy cô.

Tô Mộ Thu lúc này mới thấy rõ nơi này là bệnh viện, điều này làm cho cô sợ hãi, hai tay không tự giác nắm chặt áo Phượng Dạ Hoàng.

Là bệnh viện mẹ đã mất.....

Cô không muốn lại nhìn thấy người quan trọng nhất của cô bỏ cô mà đi.....

Đây là tầng cao nhất, hành lang dài nhìn không có người nào, chỉ có nhân viên đặc biệt mới được phép ra vào tầng lầu này, suốt một tầng lầu chỉ có hai phòng bệnh, ngoại trừ phòng bệnh Tô Mộ Thu ra còn lại một phòng chính là chỗ Phượng Dạ Diễm nằm.

Căn phòng to như vậy không giống phòng bệnh chút nào, ngược lại lại giống phòng tổng thống trong khách sạn xa hoa, đồ vật hiện đại không thiếu một cái, phòng tắm cũng to đến thần kỳ.

“Diễm.....”

Tô Mộ Thu suy yếu tựa vào người Phượng Dạ Hoàng, nhẹ giọng gọi, lúc trông thấy Phượng Dạ Diễm thanh tỉnh nằm trên giường quả cân treo trong lòng cô rất cục cũng được buông xuống.

Phượng Dạ Diễm đã khôi phục ý thức, giờ phút này trên người bị băng bó, nửa tựa vào đầu giường. Lãnh Nghiên ngồi ở bên mép giường, Phượng Dạ Hành thì ngồi ở ghế salon cách đó không xa. Sự xuất hiện của cô, làm cho bọn họ ngừng nói chuyện, Phượng Dạ Diễm thâm ý nhìn Tô Mộ Thu, Lãnh Nghiên đứng lên đi qua, vẻ mặt ân cần hỏi, “Tiểu Thu, có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?”

Tô Mộ Thu lắc đầu.

“Tiểu Thu, tới đây.”

Phượng Dạ Diễm vỗ vỗ mép giường, ánh mắt nhu hòa, cười nhạt nhìn cô.

Tô Mộ Thu mấp máy môi, giơ chân lên chậm rãi đi qua.

Phượng Dạ Diễm phồng chừng đã không có gì đáng ngại, tuy sắc mặt có hơi tái nhợt nhưng tinh thần thoát nhìn rõ ràng đã khá hơn nhiều, ngược lại là Tô Mộ Thu vẻ mặt tái nhợt suy yếu, nếu đem hai người so sánh, cô càng giống người bệnh hơn.

Phượng Dạ Diễm than nhẹ, kéo Tô Mộ Thu đến mép giường ngồi xuống, tay xoa nhẹ gương mặt của cô, “Ngoan..... Đừng khóc..... Anh đã không sao rồi.”

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, cô mím môi không nói một câu, bộ dáng kia làm cho người ta thật thương tiếc.

Anh thử dài, yêu thương đem ôm cô vào trong lòng, anh cúi đầu nhu hòa hôn đi nước mắt của cô.

Thật ngọt ngào..... Thật ấm áp..... Thật không coi ai ra gì.....

Lãnh Nghiên đứng ở bên cạnh Phượng Dạ Hoàng rõ ràng cảm nhận được từ trên người anh tản ra lãnh khí, ánh mắt bà qua lại giữa Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm.

Phượng Dạ Hành nhú mày, vẻ mặt nghiền ngẫm vui vẻ.

Nội chiến.....Ông thật sự rất muốn nhìn hai thằng nhóc đấu với nhau.....

Lâu Quân Phạm mặt áo blouse trắng đột nhiên xuất hiện bên cạnh Phượng Dạ Hoàng, khó hiểu nhìn anh, “Hoàng, cậu bảo tôi lên đây làm gì?”

Phượng Dạ Hoàng không trả lời anh, trên mặt nhìn không ra tâm tình gì.

Không khí không bình thường trong phòng làm cho Lâu Quân Phạm nhận không được âm thầm lú lú.

Phượng Dạ Hoàng mặt không biểu tình đến gần bên giường, nhẹ nhàng kéo Tô Mộ Thu ra, nói “Tiểu Thu, Diễm cần đi kiểm tra, em đi ăn chút gì trước đi.”

“Còn chưa thoát khỏi nguy hiểm sao?” Tô Mộ Thu mở to đôi mắt ngập nước nhìn anh.

“Đừng lo lắng, chỉ làm một số kiểm tra đơn giản mà thôi.”

Anh đem cô giao cho Lãnh Nghiên, “Mẹ, giúp con chăm sóc Tiểu Thu.”

“Ừ.” Lãnh Nghiên gật đầu.

“Ba cũng đi ra ngoài đi!”

Anh lạnh lùng quét mắt qua Phượng Dật Hành, vẻ mặt của ông đang chờ xem kịch vui bị gọi đích danh nên sững sốt một chút, lập tức cười to, “Ha ha..... Không cản trở các con nữa, ta đi trước.” Ông đứng lên, nhìn Phượng Dạ Hoàng trêu tức xong liền bỏ đi.

Y tá không có.....Dụng cụ khám cũng không có..... Bản ghi chép số liệu bệnh không có.....

Một câu thôi, Lâu Quân Phạm không phải đi lên để làm kiểm tra cho Phượng Dạ Diễm.

Lâu Quân Phạm ngồi lên sofa, hai tay lười biếng gối đầu.

Thông minh như anh, chỉ cần liếc là có thể đoán ra Phượng Dạ Hoàng kêu anh là có ý đồ.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm nhìn nhau, người phía sau bỗng nhiên nở nụ cười, người phía trước mất trầm xuống, ra tay mau lẹ cho anh một quyền lên người.

“Ui.....” Phượng Dạ Diễm đau đến cắn chặt răng, giận dữ trừng mắt Phượng Dạ Hoàng, “Đồ khốn! Anh muốn giết tôi ư?”

Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng khê hừ, “Muốn giết cậu thì không chỉ cho cậu một quyền, đây là kết quả bóc đồng của cậu, cậu làm cho Tiểu Thu rơi nhiều nước mắt như vậy còn suýt nữa động thai, đánh cậu một quyền là bỏ cho cậu rồi.”

Phượng Dạ Diễm thần sắc cứng đờ, không dám nói chuyện.

Anh ích kỷ tùy hứng, từ đầu đến cuối không có nghĩ tới chuyện cô mang thai.....

Phượng Dạ Hoàng ngồi xuống tại mép giường, thu lại ánh mắt than nhẹ, “Lần sau đừng làm chuyện như thế này nữa.”

Vừa nghĩ tới Tiểu Thu động thai, lòng của anh giống như bị người ta nhéo, anh không thể chịu đựng hậu quả này. Chuyện lần này không thể trách cậu ta hoàn toàn, anh cũng có trách nhiệm. Lúc cậu ta bắn năm phát, cố ý không có bắn trúng chỗ hiểm của Lục Nhĩ Nhã, cậu ta cũng đã đoán được chuyện kế tiếp cô ta sẽ làm, chẳng qua chỉ là mượn việc trúng đạn để bức Tiểu Thu nói ra cảm tình. Nếu như không phải thấy cậu ta vì Tiểu Thu mà chịu đựng đau khổ như vậy, anh cũng sẽ không phớt lờ làm loại chuyện này.

Lâu Quân Phạm lắc đầu cảm khái.

Tình yêu..... Từ xưa đến nay không có người nào có thể tránh được, cho dù là hai người cường thế như vậy.....

75. Chương 75

Chương 75: Cẩm túc

Phượng Dạ Diễm ở lại phòng bệnh bốn ngày, nếu còn ở đây nữa anh sẽ trực tiếp cho nổ bệnh viện. Lần trúng đạn này cũng không có bị thương chỗ hiểm, hơn nữa so với người bình thường anh khôi phục nhanh hơn, kỳ thật chỉ cần nằm viện một ngày là không có trở ngại gì, nhưng mà Phượng Dạ Hoàng dường như quyết tâm cầm túc anh một tuần lễ, cũng không cho Tô Mộ Thu đến bệnh viện thăm anh, mỹ danh là để cho cô ở nhà tĩnh tâm điều dưỡng.

Phượng Dạ Diễm nghĩ Phượng Dạ Hoàng lòng dạ hẹp hòi, nhìn anh bức Tiểu Thu nói ra cảm tình mà không cam lòng. Anh có phản kháng nhưng không được, tên Hoàng kia vô cùng hung ác đến anh cũng kiêng kỵ ba phần. Tuy anh là chủ quản Ám Diễm môn, nhưng Hoàng dù sao cũng là lão đại, nếu anh dám tự ý hành động chỉ cần Hoàng ra lệnh một tiếng, đừng nói tại bệnh viện cầm túc một tuần lễ, anh sẽ bị đưa vào Lôi Sát đường một tháng. Kỳ thật việc làm cho anh cố kỵ nhất chính là đến lúc đó Tiểu Thu sẽ truy vấn lý do, mà Hoàng cũng nói ra sự thật, như vậy công sức mà anh thật vất vả mới làm cho Tiểu Thu đỡ xuống bức tường bao quanh trái tim đối với anh coi như phá hủy.

Vì thế, trong bốn ngày này tâm tình của anh vô cùng xấu.

Nhưng là, có người mặt so với anh càng thối hơn.

Anh bị cảm tức, ảnh hưởng đến ba người Sở Ngự, Kỳ Diệp Vân cùng Bùi Lãm Thần, lão đại gọi về một tiếng, dù cho không cam lòng, cũng không thể không quay về bên cạnh chờ lệnh, Lôi Thiên Chiếu bởi vì lúc trước có công kiềm chế Hắc Báo nên được Phượng Dạ Hoàng đặc cách bỏ qua lao động khổ sai lần này.

Phòng bệnh to như vậy chỉ có tiếng TV truyền ra, Phượng Dạ Diễm ngồi ở trên ghế sofa buồn chán muốn chết, hai chân thon dài gác lên chiếc bàn thủy tinh, khuỷu tay chống đỡ trên tay vịn ghế sofa, mu bàn tay chống một bên mặt, một tay cầm điều khiển từ xa, một trăm lẻ ba kênh không ngừng thay đổi trên màn hình.

Bùi Lãm Thần lộ ra khuôn mặt tuần tú, Nam Cung Phi Phi vừa sinh em bé xong, vốn nên một nhà ba người tận hưởng vui vẻ nhưng lại bị Phượng Dạ Diễm gọi tới, bởi vì anh rất nhớ vợ và con nên vô cùng nôn nóng, như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, từng phút từng giây đều cảm thấy gian nan khổ sở.

Sở Ngự cùng tiểu tình nhân Cung Vô Nguyệt đã chạy thoát được một tháng, hôm trước lại bị gọi trở về, hai người đang chuẩn bị trải qua thế giới hai người ngọt ngào, vậy mà giờ đây anh lại phải ở đây, anh vốn dĩ ôn hòa giờ cũng khó tránh khỏi vẻ mặt lạnh lùng không biểu lộ.

Còn Kỳ Diệp Vân vì chuẩn bị cho việc giao dịch mấy món đồ văn hóa Maya sắp tới nên hôm kia anh còn đang ở Châu Mỹ thăm dò, ngờ đâu bị một cuộc gọi của Phượng Dạ Diễm kêu trở về, anh bay trở về suốt đêm, liên tục vài ngày không chợp mắt, giờ phút này đang nằm ở trên ghế sofa ngủ bù, lại bởi vì không có giường rộng nên ngủ không được an ổn, khuôn mặt thối quay qua quay lại.

Rốt cục, Sở Ngự kềm nén không được, anh lạnh lùng liếc về phía con người vô tình kia, “Diễm, cậu rốt cuộc muốn chúng tôi làm gì?”

“Cùng tôi xem tv.”

Phượng Dạ Diễm không nhìn anh, không chuyển mắt xem tv, hữu khí vô lực trả lời.

Sở Ngự liếc mắt về phía màn hình, cắn răng mới vững vàng đứng lên, “Tôi về đây.”

Phượng Dạ Diễm lạnh lùng liếc anh, “Muốn tôi đem người phụ nữ của anh giấu đi một tháng không?”

“Cậu.....” Sở Ngự cảm giận ngồi xuống.

Một câu thôi, cái này là cố tình gây sự cộng thêm con người không thể nói lý này đơn giản chỉ là không muốn cho người khác được hạnh phúc.

Rốt cục, lúc sự tức giận của ba người bọn họ sắp đạt tới cực điểm, Phượng Dạ Hoàng nắm tay Tô Mộ Thu xuất hiện.

“Tiểu Thu!”

Phượng Dạ Diễm khó nén kích động, vút điều khiển từ xa xuống rồi đi qua ôm cô vào lòng.

Kỳ Diệp Vân mở ra hai mắt thăm quàng tròng mắt nhìn Phượng Dạ Hoàng, “Lão đại, ngài rốt cuộc đã tới! Ngài nếu không đến tôi sẽ điên mất!”

Phượng Dạ Hoàng nhìn thấy ba ánh mắt lộ vẻ sát khí nhìn mình, mắt phượng không khỏi nhể lên vui vẻ, “Khổ cực rồi, các cậu đều trở về đi!”

Nếu anh không cho ba người kia đi phỏng chừng họ sẽ đứng dậy tạo phản.

“VẬU, chúng tôi đi trước.”

Bùi Lãm Thần hừ lạnh, ba người trước sau ra khỏi phòng bệnh.

“Tiểu Thu, anh rất nhớ em.”

Phượng Dạ Diễm xiết chặt cánh tay làm cho thân thể cô ép thật sát vào người anh, anh mới bằng lòng bỏ qua.

Tô Mộ Thu kêu lên một tiếng đau đớn, lực đạo quá mạnh làm cô hơi đau, đè ép lồng ngực, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Anh buông tay ra, nâng cằm của cô lên, cúi đầu xuống muốn hôn cô.

Phượng Dạ Hoàng mắt trầm xuống, kéo tay anh ra, “Vết thương của cậu tốt chưa?” Ngờ khí của anh nhu hòa, kéo anh đến ghế sofa ngồi xuống, lực đạo không để cho anh kháng cự, “Nên nghỉ ngơi thật tốt đi” Ánh mắt anh mang theo ý cảnh cáo.

Phượng Dạ Diễm nhíu mắt.

Hai người đối mặt, không khí đặc biệt tù túng.

Tô Mộ Thu buồn cười lắc đầu, đi qua đẩy bàn tay Phượng Dạ Hoàng áp chế trên vai Phượng Dạ Diễm ra, vẻ mặt ân cần hỏi, “Miệng vết thương còn đau không?”

Phượng Dạ Hoàng lạnh lùng khẽ hừ, trở tay ôm lấy Tô Mộ Thu, một tay anh ôm cả bờ eo của cô, một tay khác cố định gáy cô, tay anh luồn vào tóc cô, cúi đầu xuống cho cô một nụ hôn nóng bỏng.

“Không..... Ngõ.....” Tô Mộ Thu đẩy anh ra.

Anh dùng đầu lưỡi phác thảo miệng cô, dẫn dắt đầu lưỡi cô cùng anh nhảy múa, mỗi một trình tự đều từ tốn nhưng kích động, muốn thức tỉnh tình dục trong người cô.

“Ngõ..... Ân.....” Cô than nhẹ, phần eo tê dại, đứng không vững, đem thân thể mềm mại tựa trên người anh.

Phượng Dạ Diễm bĩu môi, thầm rủa một tiếng.

Anh biết, Hoàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh.

Anh nắm chặt hai tay, mấy lần muốn tiến lên lại bị ánh mắt Phượng Dạ Hoàng mang theo ý tứ cảnh cáo lạnh lùng quét qua, chỉ có thể cắn răng kiềm chế.

Đầu lưỡi Phượng Dạ Hoàng khiêu khích khẽ liếm môi của cô, thỉnh thoảng dùng răng khẽ cắn môi dưới cô, tay từ bên dưới quần áo cô thăm dò vào trong, trực tiếp bao lên nơi rất tròn, bá đạo vôn vôn nó.

“Đừng như vậy.....” Cô đẩy anh ra, ánh mắt dời về phía vẻ mặt âm trầm của Phượng Dạ Diễm, lại dời về Phượng Dạ Hoàng, thấy ánh mắt anh khiêu khích vui vẻ, không khỏi lại một lần nữa cảm thấy buồn cười.

Hiện tại cô mới phát hiện, thì ra hai người đàn ông này có thể gây thơ như vậy, đáng yêu như thế. Kỳ thật cô biết, lúc ấy chứng kiến Phượng Dạ Diễm đổ máu, nhất thời trong lòng rối loạn, cho nên mới không nhìn ra mánh khoe. Sự tình qua đi mấy ngày cô mới ngẫm lại, có thể phát hiện ra một số điều không đúng. Nếu muốn đẩy Lục Nhĩ Nhã vào chỗ chết, Phượng Dạ Diễm tàn nhẫn vô tình sẽ không hảo tâm để cô còn lại một hơi thở, càng sẽ không chủ quan đem súng ném trở lại trước mặt cô.

Lấy thân thể để thử cô, anh vì cô làm đến như vậy, cô cũng không có chuyện gì để nói.

“Diễm.....” Cô khẽ mở cặp môi đỏ mọng, ôn nhu gọi nhỏ, đôi mắt nhu tình nhìn chăm chăm anh .

Đó là một lời mời không tiếng động.

Đánh gậy nội tâm đang căng cứng như dây cung của Phượng Dạ Diễm.

76. Chương 76

Chương 76: Dâm mã (H)

Ánh mắt Phượng Dạ Diễm tối đi, ánh mắt rõ ràng chứa đựng ý muốn cướp đoạt và tình dục nhìn thẳng vào Tô Mộ Thu. Một lát sau, anh đứng lên, chậm rãi đi về phía cô.

Anh nâng tay của cô lên, ấn xuống một nụ hôn trên mu bàn tay cô, “Tiểu Thu, em là đang mời gọi anh sao?”

Nhiệt khí dâng lên, cô ngượng ngùng cắn cắn đôi môi đỏ mọng, nhẹ gật đầu.

Phượng Dạ Hoàng nâng khuôn mặt cô lên, cúi đầu nhìn cô, “Tiểu Thu, em nên biết hậu quả của việc gọi mời Diễm, dù cho em có khóc cầu xin tha thứ, chúng tôi cũng sẽ không buông tay, có hiểu không?”

Cô ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt thâm thúy của anh tràn ngập sự mê hoặc không người nào có thể kháng cự, cô ngây ngốc gật đầu.

Anh nhíu mắt, một giây sau ôm lấy cô đi đến giường bệnh.

Vẻ mặt Tô Mộ Thu quẫn bách ngượng ngùng, đem mặt vùi thật sâu vào ngực Phượng Dạ Hoàng.

Cô tự hỏi có phải mình quá gan dạ nên không biết thẹn thùng không.

Phượng Dạ Hoàng ôn nhu cởi đi quần áo cô, rất nhanh, thân thể trắng muốt của cô phơi bày ra.

Cô nằm ở trên giường, khuôn mặt ửng đỏ quay qua một bên, không dám nhìn hai người bọn họ, hai chân có chút cong lên, một tay che ở trước ngực, một tay che tại nơi tư mật, ý định là che lấp nhưng lại hoàn toàn ngược lại càng làm cho người ta trầm mê, thân thể nhu nhược tinh tế rung động, thuần khiết trộn lẫn dâm mị làm cho lòng người có tà niệm muốn hung hăng chà đạp cô một phen.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm híp mắt, hô hấp dần dần trở nên nặng nề, nhanh chóng cởi quần áo chụp lên thân thể cô.

Hai người gần như mê luyến vuốt ve từng mảnh da thịt cô, từ cổ, ngực, bụng, đến chân, mơn trớn toàn thân cô, động tác nhu hòa giống như đối đãi với trân bảo.

Thân thể Tô Mộ Thu run rẩy, toàn thân ửng hồng nhàn nhạt.

Phượng Dạ Hoàng kéo bàn tay cô che ở trước ngực ra, cúi thấp mặt há miệng ngậm lấy quả anh đào hồng nhuận, dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, tay phủ lên một nơi tròn trịa khác, dùng lực đạo ôn nhu bừa bãi vuốt ve.

“Ngô a —”

Tô Mộ Thu lên tiếng than nhẹ.

Ngực bởi vì mang thai mà càng mẫn cảm hơn.

Cảm giác được hai chân bị tách ra, đầu lưỡi trơn trượt đụng vào hạ thể, cô kinh hô một tiếng, theo bản năng muốn khép lại hai chân, “Đừng —, bắn —”

Phượng Dạ Diễm cường thế vặn bung ra hai chân cô ra, đầu vùi vào giữa hai chân cô, anh đầu tiên là ngậm lấy viên ngọc nhỏ nhỏ mẫn cảm phía trên, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, sau đó đầu lưỡi dọc theo liếm xuống phía dưới, liếm mở cánh hoa, đến khi hoa khẩu thật nhỏ khẽ run, đầu lưỡi liền tà ác đi tiến nhập, dùng lực đạo cường ngạnh để trều sáp.

“Ô ô — Hmm a —— a —— ngô”

Cảm giác giống như muốn hòa tan ra truyền khắp toàn thân cô, làm ất cô hoa lên, cô đã quên cảm giác thẹn cùng giây dục, không tự giác nâng lên eo nhỏ.

Phượng Dạ Diễm từ giữa hai chân cô ngẩng đầu lên, thở hổn hển, bộ dáng trần tình sớm đã không còn tồn tại, đồng tử đen kịt ngược lại bùng bùng phần chấn tình dục.

Nam tính phía dưới căng cứng gần như đau đớn, lửa nóng dâng trào kêu gào muốn hung hăng phát tiết.

Nhưng mà anh không thể, tự chủ của anh kém hơn Hoàng rất nhiều, anh không tin mình sẽ còn giữ được lí trí nữa.

Vì vậy, tay anh nắm chặt thành quyền, cuối cùng gian nan đem ánh mắt từ hạ thể cô dời đi. Ánh mắt chạm đến biểu lộ kiều mị của cô, anh tiến lên, tay giữ sau gáy cô, cúi đầu hung hăng chiếm lấy môi cô, gần như ngang ngược hôn cánh môi mềm mại của cô.

“Tiểu Thu, anh yêu em.”

Anh dùng bèn môi cô lẩm bẩm.

“Em —— em cũng yêu anh.”

Cô híp mắt thở hổn hển đáp lại.

Phượng Dạ Hoàng ngừng động tác, từ trước ngực cô ngẩng đầu, khuôn mặt tuần mị nhìn không ra tâm tình gì.

Cô cười yếu ớt, cố sức chuyển động thân thể, tay ôm lấy cổ của anh kéo về phía trước, đôi môi đỏ mọng hôn lên đôi môi mỏng của anh, “Em cũng yêu anh.”

Chỉ cần nói qua lần thứ nhất thì lần thứ hai sẽ không còn cảm thấy không tự nhiên nữa.

Mặc kệ trong nội tâm có ý gì, nếu không thể hiện ra ngoài sẽ không có ý nghĩa.

Phượng Dạ Hoàng hô hấp khó khăn trao đổi ánh mắt với Phượng Dạ Diễm.

Một giây sau, anh vận bung ra hai chân của cô, dục vọng sớm đã bùng bùng phần chấn chống đỡ tại hoa huyết, vận sức chờ phát động. “Có thể chứ? Tiểu Thu.”

“Dạ.” Trái tim cô ấm áp, cười ôn nhu, nhẹ gạt đầu.

Phân thân to và dài chậm rãi chui vào trong cơ thể cô, Phượng Dạ Hoàng cẩn thận khống chế lực đạo của mình thông thả mà ôn nhu luật động.

“A —— ách a —— Hmm —— ngô ——”

Hai vai mảnh khảnh của cô không ngừng run run, khoái cảm như luồng điện chạy dọc trong cơ thể cô, ăn mòn tâm trí cô, đoạt đi hô hấp của cô, đầu óc cô trống rỗng không suy nghĩ được gì. Cô cắn môi, trên gương mặt đã đỏ ửng, cảm giác mãnh liệt làm cho cô thở dốc, cau chặt mi tâm.

Phượng Dạ Diễm híp mắt, quỳ gối bên cạnh cô, phân thân gắng gượng thẳng tắp chìa về phía mặt cô, anh nhẹ giọng gọi, “Tiểu Thu ——”

Đôi mắt mở mịt hơi nước của Tô Mộ Thu mở ra, cô chớp mắt để nhìn rõ sự việc trước mắt, trong nội tâm cô ngưng ngưng cắn môi, nhưng sau đó vẫn khẽ mở đôi môi đỏ mọng ra tiếp nhận nam tính của anh.

Phượng Dạ Diễm gầm nhẹ một tiếng, động mông một cái, đem phân thân mình đưa vào trong khoang miệng ấm áp của cô, cấp bách luật động.

Khuôn mặt Tô Mộ Thu ửng hồng, ánh mắt mê ly, khó khăn phun ra nuốt vào nam tính của anh.

Một người ôm lấy mông của cô, trườn sát trong cơ thể cô còn một người lại ra vào bên trong miệng cô, mọi thứ đều có vẻ dâm mỹ.

Đúng là một hình ảnh dâm mỹ ——

Một y tá nhỏ nhắn vô cùng kích động đứng bên ngoài, vẻ mặt cô ngây ngốc, liên tục chớp mắt, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì vô cùng kinh ngạc mà hơi mở ra.

Cho đến khi hai ánh mắt lạnh như băng bắn về phía cô, cô mới nhìn thấy rõ hai gương mặt tuần mị nhưng hung ác nham hiểm đang nhìn cô.

Rõ ràng một phút trước còn tình cảm dịu dàng, trong nháy mắt đã tan mát ra sát khí.

Toàn thân cô run lên, nhiệt khí dồn hết lên mặt, hồng đến sắp chảy ra máu.

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi ——”

Cô liên tiếp gạt đầu, bỗng dưng hét lên một tiếng liền xoay người chạy ra ngoài

Cô đi rất nhanh trên hành lang dài, vẻ mặt cầu xin, miệng không ngừng lẩm nhẩm.

“Thăm thăm, mình xong đời rồi, tại sao có thể như vậy!? Bọn họ làm sao có thể làm chuyện này ở đó, lại làm sao có thể chết tiết để ỉn thấy! Chết chắc! Ba à! Mẹ à! Con gái mệnh không còn dài, không thể phụng dưỡng ba mẹ rồi, ba mẹ tự chăm sóc mình thật tốt, đừng— a!”

Cô kinh hô một tiếng.

Bởi vì cúi đầu không có xem đường nên đột nhiên cô đụng phải một lồng ngực ấm áp, “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!” Cô theo bản năng xin lỗi.

“Lại là cô à, tại sao lại không nhìn đường? Đang suy nghĩ gì vậy?”

Tiếng nói dễ nghe mang theo ý cười vang lên trên đỉnh đầu cô.

“Lâu viện trưởng!” Cô kinh hỉ ngẩng đầu, đột nhiên lại mây đen bao phủ, biểu lộ vẻ mặt ai oán, hai mắt đầm lệ, đáng thương cầu khẩn anh, “Lâu viện trưởng – anh cứu tôi với —”

“Làm sao vậy?” Anh ân cần hỏi, tay lại bắt động thanh sắc ôm eo của cô.

“Tôi — tôi —” Vẻ mặt cô xấu hổ, muốn nói lại thôi, tay chỉ chỉ sau lưng, “Tôi nhìn thấy thứ không nên thấy, tôi nhất định sẽ chết—” Tinh thần cô sa sút, suy sụp hạ hai vai, “Vừa rồi có người nói với tôi y tá trưởng để cho tôi phụ trách trông nom phòng bệnh ở trên đây, tôi biết thật ra tôi làm sao có thể đột nhiên có tư cách lên đây, tôi là heo mà, tại sao lại không tìm y tá trưởng để hỏi cho rõ ràng, quả nhiên đã thấy thứ không nên thấy, ô ô — tôi nhất định là bị người ta trêu chọc, tôi không ngờ hai cậu chủ Phương gia đều xuất hiện, còn — còn —” Cô đỏ mặt, “Bọn họ nhất định sẽ giết tôi! A! Lâu viện trưởng, bọn họ là chủ của anh, anh cầu xin thì chắc bọn họ sẽ nghe, đúng không? Anh nhất định phải giúp tôi —” Cô như bắt được phao cứu sinh gặt gao nín lấy áo anh không buông.

“À —” Lâu Quân Phạm trầm ngâm, vẻ mặt nghiêm túc, một lát sau, anh nhú mày, mặt lộ vẻ khó khăn, “Chuyện này hơi phức tạp—”

“Tuy phiền toái nhưng tôi biết rõ Lâu viện trưởng nhất định có biện pháp, không phải sao? Van xin anh—” Khuôn mặt cô nhăn nhó, “Chỉ cần anh chịu giúp tôi, sau này tôi nhất định báo đáp anh thật tốt, anh muốn tôi làm cái gì, tôi đều làm.”

“Thật không?”

Anh thu hồi ánh mắt, giấu đi ánh sáng khác thường lóe lên trong đó.

Cô gật đầu như bằm tỏi, “Thật sự, thật sự, tôi thề!”

“Tôi sẽ cố hết sức thử xem —”

“Cám ơn anh, Lâu viện trưởng, anh thật tốt.”

Cô cảm động đến rơi nước mắt, không nén được kích động mà thoải mái ôm anh.

Vì thế cho nên không nhìn thấy khóe miệng Lâu Quân Phạm nổi lên nụ cười xảo trá.

Đây lại là một câu chuyện khác——

77. Chương 77 End

Chương 77: Đại kết cục viên mãn

Sáng sớm, trời trong gió mát, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi khắp nơi mang đến một bầu không khí tràn đầy sức sống. Cây cối xanh tươi chìm đắm trong ánh mặt trời. Nơi này là một mộ viện lớn tọa lạc tại vùng ngoại ô. Ánh sáng nhu hòa nhẹ nhàng quét sạch bầu không khí lạnh lẽo, ánh mặt trời chiếu trên mặt đá

hoa cương khúc xạ nên những tia sáng chói mắt, gió nhẹ thổi, mang theo hơi thở ôn hòa ôn nhu mơn trớn chữ viết khắc trên bia mộ.

Tô Lam.

Phượng Dạ Hoàng, Phượng Dạ Diễm, Tô Mộ Thu, Phượng Sở Mạc cùng với Phượng Sở Nhiên năm người đứng ở trước bia mộ, một thân trang phục màu đen, vẻ mặt nghiêm túc trang trọng, ngay cả hai đứa bé trai hoạt bát hiếu động an tĩnh hiếm có.

Tô Mộ Thu nhìn gương mặt quen thuộc trên bia mộ đã lâu không gặp, trong nội tâm rung động, hốc mắt hơi nóng, cô tiến lên một bước, muốn quỳ xuống lại bị một tay của Phượng Dạ Hoàng giữ lại, Phượng Dạ Diễm ở một bên đem áo vest trên người cởi ra trải lên trên mặt đất.

Cô cảm động vì sự quan tâm chăm sóc của họ, nghiêng đầu cười ôn nhu với bọn họ, sau đó quỳ xuống trước mộ bia, nhẹ nhàng đặt bó hoa trong tay xuống.

“Mẹ, đây là hoa mẹ thích nhất, Tiểu Thu mang tới ẹ, thực xin lỗi, cho tới bây giờ mới đến gặp mẹ, mẹ có khỏe không?” Tay cô nhẹ nhàng vuốt ve ảnh chụp trên bia mộ.

Trên ảnh chụp Tô Lam đang cười nhẹ nhàng đầy yêu thương.

Bia mộ sạch sẽ không hề nhiễm một hạt bụi nhỏ, nhìn ra được là có người định kỳ lau chùi.

“Tiểu Mạc, Tiểu Nhiên, đến đây chào bà ngoại đi con.” Cô quay đầu khẽ gọi hai đứa con trai.

“Dạ.” Phượng Sở Nhiên cùng Phượng Sở Mạc nhu thuận ở bên trái cô quỳ xuống.

“Mẹ, đây là hai đứa cháu ngoại của mẹ.”

“Bà ngoại, con là Tiểu Mạc.”

“Bà ngoại, con là Tiểu Nhiên, năm nay bốn tuổi, Tiểu Nhiên là con trai sẽ bảo vệ mẹ thật tốt.”

Phượng Sở Nhiên nghiêm trang nói, thanh âm trẻ thơ vang vọng.

Nghe vậy, Tô Mộ Thu tròng mắt sờ sờ đầu nó, cười ôn nhu.

Phượng Dạ Hoàng cùng Phượng Dạ Diễm cũng quỳ xuống bên cạnh cô, người phía trước ôm cô vào ngực, “Mẹ, mẹ yên tâm giao Tiểu Thu cho chúng con, chúng con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Cô ngửa đầu nhìn anh cùng Phượng Dạ Diễm, trong nội tâm vô cùng hạnh phúc.

Một số phụ nữ trên thế giới hy vọng một ngày kia bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng, vì thế mà hao hết tâm tư dùng hết thủ đoạn, nhưng cô, chỉ cần yên tĩnh bình dị sống hết một đời, ông trời lại cho cô gặp gỡ được hai người đàn ông bất phàm, cả đời nhất định vinh hoa phú quý cùng ngàn vạn sung ái. Cô có tài đức gì mà ông trời yêu thương cô như thế?

“Chúng ta trở về đi!”

Cô nhẹ nói.

“Ừ.” Phượng Dạ Hoàng gật đầu, nâng cô dậy.

Hai người đàn ông đi bên cạnh cô, hai đứa con trai dẫn đầu đi ở đằng trước thỉnh thoảng quay đầu vẫy tay, cười rạng rỡ gọi, “Mẹ, đi nhanh lên một chút a!”

Tô Mộ Thu vẻ mặt nhu hòa cười, “Đừng chạy nhanh quá, coi chừng ngã.”

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua ngôi mộ, vô thức nắm chặt tay hai người bên cạnh.

Mẹ, Tiểu Thu sẽ thật hạnh phúc, nhất định hạnh phúc, nhất định như vậy ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-can-lai-den-treu-choc-ta>